

Барбара Тейлър Брадфорд

Жените от Капендън

Задава се
бурия

**БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД
ЖЕНИТЕ ОТ КАВЕНДЪН
ЗАДАВА СЕ БУРЯ**

Превод: Нина Рашкова

chitanka.info

Никога не знаеш какво ти е подготвила съдбата. Понякога ти нанася тежък удар, друг път те обсипва с ласки и сбъдва мечтите ти. Да, такъв е животът. Непредсказуем.

Жените от имението Кавендън открай време са силни духом, на тях винаги може да се разчита. Аристократите Ингам и хората от фамилията Суон не са господари и прислуга, а приятели в добри и в трудни времена. Чарлс Ингам, чиято гордост е потъпкана от съпругата му Фелисити, обявява, че след раздялата им възнамерява да се ожени за Шарлот Суон. Неговият син Майлс няма тази щастлива съдба. Принуден от чувството за дълг да се ожени за богатата Клариса, той живее като в лош сън, защото продължава да е влюбен в Сесили. Сърцето на любимата му е разбито, но тя отказва да се предаде, заминава за Лондон и скоро става известна модна дизайнерка. Само дето успехът не може да запълни празнотата в сърцето ѝ...

Юли, 1926. За първи път от много години граф Чарлс Ингам устройва прием в имението Кавендън. Никой не предполага, че много скоро в съдбите на двете фамилии ще настъпи обрат. От сенките изскачат някогашни врагове и предаността на семейство Суон към Ингамови е изправена пред тежки изпитания. Жените от имението обединяват усилията си, за да преведат двете фамилии през наглед непреодолимите препятствия. Защото се задава буря — нов удар очаква света, едва отърсил се от кошмара на войната.

ПЕРСОНАЖИ

ФАМИЛИЯТА ИНГАМ, 1926

Чарлс Ингам, шести граф на Мобри, на 57. Собственик и попечител на Кавендън Хол. Към него се обръщат с титлата лорд Мобри.

Фелисити Ингам, негова бивша съпруга и бивша графиня Мобри, на 56. Богата наследница по линия на баща си, индустриалец. Лорънс Пиърс, неин втори съпруг, известен хирург.

ДЕЦАТА НА ГРАФА И БИВШАТА ГРАФИНЯ

Майлс Ингам — наследник на графството и на титлата, на 27. Познат като „Негово Благородие Майлс Ингам“, живее в Кавендън и се учи да управлява имението.

Лейди Дидри Ингам, най-голямата дъщеря, на 33. Живее в Лондон и работи в Министерството на войната. Неомъжена.

Лейди Дафни Ингам, втора дъщеря, на 30. Съпруг — Хюго Ингам Стентън. Живеят в южното крило на Кавендън с петте си деца.

Лейди Дилейси Ингам, трета дъщеря, на 25, живее в Лондон. Разведена със Саймън Пауърс, след развода си връща моминското име.

Лейди Дулси Ингам, четвърта дъщеря, на 18. Живее в Кавендън.

Четири дъщери все още се споменават от прислугата с най-голяма нежност като четирите „Д“.

Децата на лейди Дафни и господин Хюго Стентън са Алиша, на 12; Чарлс, на 8 и 1/2; близнаците Томас и Андрю по на 5 и Анабел на 2.

ДРУГИ ИНГАМ

Лейди Лавиния Ингам Лоусън, сестра на графа, на 53. Живее в имението Скелдейл, когато е в Йоркшир, а постоянно — в Лондон. Вдовица. Била е омъжена за Джон Едуард Лоусън, известен като Джак.

Лейди Ванеса Ингам, неомъжената сестра на графа, на 47. Има свой апартамент в Кавендън, където отсяда, когато идва в Йоркшир.

Лейди Гуендолин Ингам Бейлдън, овдовялата леля на графа, на 86, живее в имението Скел, което влиза в границите на Кавендън. Била е омъжена за покойния Пол Бейлдън.

Негово Благородие Хюго Ингам Стентън, първи братовчед на графа, на 45. Племенник на лейди Гуендолин, сестра на покойната му майка лейди Евелин Ингам Ктентън. Женен е за лейди Дафни.

ТЪЙ НАРЕЧЕНАТА ПРИСЛУГА

Фамилията Суон

Родът Суон е бил на служба при рода Ингам повече от сто и шейсет години. Като последица техните жизнени пътища са се преплитали по различни начини. Поколения Суон са живели в селото Литъл Скел, граничещо с парка на имението Кавендън, и още живеят там. В днешни дни семейство Суон са така предани и верни на семейство Ингам, както техните предшественици, и биха защитавали всеки член на рода Ингам с живота си. Ингамови им вярват безрезервно, както и Суон на тях.

СЕМЕЙСТВО СУОН ПРЕЗ 1926

Уолтър Суон, камериер на графа, на 48. Глава на рода Суон.

Алис Суон, негова съпруга, на 45. Изкусна шивачка, която се грижи за тоалетите на лейди Дафни и на нейните дъщери.

Хари, техен син, на 28. Бивш градинар — чирак в Кавендън Хол; сега се учи как да управлява имение и работи с Майлс Ингам.

Сесили, тяхна дъщеря, на 25. Живее и работи в Лондон. С времето се налага като известна модистка с три магазина.

ДРУГИ СУОН

Пърси, по-малкият брат на Уолтър, на 45. Главен пазач на дивеча в Кавендън.

Една, съпруга на Пърси, на 46. При случай работи в Кавендън.

Джо, техен син, на 25. Работи с баща си като пазач на дивеча.

Бил, първи братовчед на Уолтър, на 40. Главен градинар в Кавендън. Вдовец.

Тед, първи братовчед на Уолтър, на 51. Главен майстор по поддръжката и дърводелец в Кавендън. Вдовец.

Пол, син на Тед, на 27, работи с баща си по подредбата на дома и като дърводелец.

Ерик, брат на Тед, първи братовчед на Уолтър, на 46. Иконом в лондонския дом на лорд Мобри. Ерген.

Лора, сестра на Тед, първа братовчедка на Уолтър, на 39. Прислужница в лондонския дом на лорд Мобри. Неомъжена.

Шарлот, леля на Уолтър и Пърси, на 58. Вече не работи в Кавендън. Шарлот е глава на рода Суон. Радва се на голямо уважение от всички и на по-специално отношение от страна на Ингамови. Била е секретарка и лична асистентка на Дейвид Ингам, петият граф, до неговата смърт.

Дороти Пинкертън, по баща Суон, братовчедка на Шарлот и на Суонови. Живее в Лондон, омъжена е за Хауард Пинкертън, детектив в Скотланд Ярд. Работи при Сесили в нейното ателие за висша мода.

ПЕРСОНАЖИ ОТ ПРИСЛУГАТА

Хенри Хенсън, иконом

Агнес Туейтс, икономка

Сези Джаксън, готвачка, племенница на Нел, която се е пенсионирала

Гордън Лейн, втори лакей

Иън Мелроуз, втори лакей

Джеси Фелпс, главна камериерка

Пам Уилис, втора камериерка

Кони Лейтън, трета камериерка

Тим Хартли, шофьор

ДРУГИ СЛУЖИТЕЛИ

Госпожица Маргарет Котън, бавачка на децата на лейди Дафни, обикновено се обръщат към нея с „Нани“ или „Нан“.

Госпожица Нанси Петигрю, гувернантка, обикновено се обръщат към нея с „госпожица Петигрю“. През лятото гувернантката не живее в имението. Децата не ходят на училище.

ВЪНШНИ РАБОТНИЦИ

В грамадно имение като Кавендън с хиляди акра земя и обширни ловни участъци се наемат много работници. По този начин се осигурява прехрана и дом за голямо семейство. Предлага се работа и земя на местните селяни и земя на арендаторите. Селата около Кавендън са построени от графовете Мобри, за да имат подслон техните работници. Построили са също така църкви, училища, пощенски станции и магазинчета. Селата около Кавендън са Литъл Скел, Мобри и Хай Клиф.

Има много външни работници — главен пазач на дивеча и петима помощници; викачи и странични помощници, които работят, когато започне сезонът за лов на пернати. Наемат се и други външни работници, които се грижат за горите наоколо и за ловния сезон в низината в определено време през годината. Градините се поддържат от главния градинар и още петима помощници, подчинени на него.

Ловният сезон за пернати започва през август на Великия двайсети, както е известна датата. Завършва през декември. Сезонът на яребиците започва през септември. По това време се ловуват и патици, и диви кокошки. Сезонът на фазаните започва на първи ноември и продължава до декември. Мъжете, които идват да ловуват в Кавендън, обикновено са аристократи, наричани „стрелците“, т.е. „мъжете с оръжие“.

ПЪРВА ЧАСТ

СЕМЕЙНА СРЕЩА

ЮЛИ 1926

Умаленият свят на детството с неговата позната среда е модел на големия свят. Колкото по-интензивно семейството е отпечатало своите отличителни черти върху детето, толкова повече то ще проявява склонност да вижда отново своя по-ранен, миниатюрен свят в големия свят на зрелия живот.

Карл Юнг, „Теория на психоанализата“, 1913

ПЪРВА ГЛАВА

Сесили Суон познаваше добре тази пътека. Минаваше по нея, откакто се помнеше, това ѝ беше дълбоко вкоренен навик. Вдигна глава и погледна голямата къща, която се издигаше пред нея на върха на хълма. Кавендън Хол. Една от най-внушителните и красиви сгради в Англия, а в Йоркшир — най-изящната.

Този петък, в средата на юли, утрото беше прелестно. Слънчевите лъчи струяха и обливаха къщата с онази кристална, бистра, северна светлина, която придаваше на екстериора мекия специфичен блясък през различните часове на деня.

Сесили вървеше и се оглеждаше. Очакваше едва ли не всеки миг да зърне Джинивра. Но нямаше и следа от младата циганка. Циганският фургон се мерзелееше на възвишението в най-далечния край на поляните. Семейството на Джинивра продължаваше да живее в землището на шестия граф — това право им беше дарено. Той винаги им разрешаваше да разпънат катуна си и Сесили предполагаше, че те ще останат завинаги тук.

Но много други неща се бяха променили. Кавендън Хол изглеждаше все същият, но не беше както едно време. Всъщност беше различен, много неща бяха различни. Голямата война промени всичко и всички. Както казваше баща ѝ Уолтър, добрите стари дни бяха отминали и вече нищо нямаше да бъде пак същото. Думите му бяха абсолютно верни.

Слава богу, баща ѝ и брат ѝ се върнаха от Голямата война живи и здрави, но Ги Ингам, наследникът на графовете Мобри, не се върна. Загина в бой за родината във Франция и беше погребан там редом с другарите си по оръжие.

Всеки човек в трите села около Кавендън го оплака наред със семейството му. Не защото беше наследник, а защото беше изключително мил млад мъж. Майлс един ден щеше да наследи графската титла и онова, което беше свързано с нея.

Майлс Ингам.

Сърцето ѝ се сви при мисълта за него. Беше неин другар през детството ѝ, най-добрият ѝ приятел и най-накрая неин любим. Беше го обичала с цялото си същество и още го обичаше. Той ѝ беше казал много пъти, че също я обича до лудост и че един ден ще се оженят. Но това не се случи.

Майлс беше принуден да се ожени за друго момиче. Подходящо момиче. Клариса Мелдрю, дъщерята на лорд Мелдрю. Момиче с подобаващо потекло, което щеше да дари Майлс с аристократичен наследник. Така стояха нещата при аристократите: бъдещите наследници определяха живота им и съдбата.

Сесили се спря изведнъж, когато ѝ хрумна неочаквана мисъл. След миг зави на ляво и се отправи към градината с розите. Почувства необходимост да помисли, пък ѝ беше още твърде рано за нейната среща.

След малко отвори дъбовата врата и заслиза по стълбите. Благоуханно кътче беше тази стара, обградена със стена градина, изпълнена с аромат на късно цъфтящи рози. Вдъхваше упоителния мирис, сядайки на изящната скамейка от ковано желязо.

Отпусна се съвсем неподвижно и затвори очи, като се питаше защо прие това предложение... да помогне на Майлс да организира планираните от графа събития по случай семейната среща. Навярно тази беше най-глупавата постъпка през целия ѝ живот.

„Само ако съм глупава — каза си тя. — Очевидно леля Шарлот мисли, че съм способна да се справя с трудна ситуация, иначе нямаше да ме помоли да помогна.“

Гласът на леля ѝ отекна в главата ѝ, докато си припомняше разговора им преди седмица. Не беше забравила думите ѝ: „Само лейди Дафни може да организира гостуването заедно с Майлс, но има толкова много работа покрай управлението на Кавендън и петте деца, които вечно се пречат в краката ѝ. Ще ти бъда много признателна, ако му помогнеш, Сеси. Сигурно ще се появят мъчнотии и затова ни е необходим издръжлив човек като теб, и твърд, ако се налага“.

Ами, да, можеше да бъде твърда, знаеше го. Но трябваше да бъде твърда най-вече към себе си. И към Майлс Ингам.

Не беше разговаряла с него през изминалите шест години. Бяха разменяли по някоя и друга дума при случайните им срещи тук, в Кавендън, или се бяха поздравявали с помахване, но нищо повече.

Преди шест години се закле никога да не го допуска до себе си и Шарлот одобри решението ѝ, когато сподели с нея.

„Ще извървя пътя си сама и ще се посветя на моята кариера на модистка“ — беше ѝ казала Сесили и Шарлот като че ли се зарадва и явно ѝ олекна. И сега най-неочаквано Шарлот я помоли да помогне на Майлс, което озадачи Сесили. Всъщност нямаше избор.

Сесили въздъхна. Дължеше всичко на Шарлот Суон. Именно нейната леля подкрепи модния ѝ бизнес, подари ѝ първия ѝ магазин в пасажа „Бърлингтън“, с което ѝ даде възможност да сложи начало на кариерата си. Шарлот финансира рискованото начинание със свои пари. Станаха делови партньорки и все още бяха. Заедно работеха изключително добре.

„Има ми доверие, че ще се държа както трябва — заключи Сесили. — Знае, че няма да се поддам на чара му и няма да се оплета в интимни отношения. Разбира, че болката, която ми причини той, е много дълбока. Освен това ѝ е абсолютно ясно, че съм отдадена изцяло на кариерата си, че това е моят живот.“

Сесили стана, излезе от градината с розите и изкачи възвишението към къщата. Чувстваше се по-добре. С Майлс Ингам можеше да се държи както трябва. Не се страхуваше от него. От никого не се страхуваше, що се отнася до това.

През изминалите шест години се научи да бъде независима и сама да взема решения. Нещо повече, постигна голям успех. Жените харесваха нейните дрехи, направо ги разграбваха. При това не само в Лондон, но и в Америка. Вече пътува два пъти до Ню Йорк и името ѝ беше известно и от двете страни на Атлантика.

Майлс имаше свои проблеми. Също и Кавендън.

Нейното бъдеще се очертаваше обещаващо и вълнуващо, и с малко късмет, с още повече успехи. Майлс Ингам принадлежеше на миналото ѝ. А тя гледаше към бъдещето.

Щеше да му помогне този уикенд, после ще се върне в Лондон, ще се захване със своята работа и ще остави Майлс сам да си блъска главата. В живота ѝ нямаше място за него. Никога нямаше да забрави онзи ден преди шест години, когато ѝ съобщи, че ще се жени за друга. Разби сърцето ѝ и никога нямаше да му прости.

ВТОРА ГЛАВА

Майлс Ингам се наведе, вдигна от пода двете малки коркови подложки, които се подпъхваха под картината с конете на Стабс и които само госпожица Шарлот знаеше как да нагласи. Остави ги на полицата над камината до часовника. След това отиде до писалището на баща си, седна и се загледа в списъка, който беше съставил. През следващите няколко дена щеше да обсъди всичко важно със Сесили.

Сесили Суон.

Копнееше да я види, да говори с нея, просто да бъде до нея. Същевременно се страхуваше. Тя от години се държеше с него учтиво, ако случайно се срещнеха тук, в Кавендън.

Беше толкова резервирана, толкова хладна, че той не можеше да преодолее ледената стена, която беше издигнала около себе си. Изолира го и отлично разбираше защо. Нарани я неописуемо и раната не заздравя, остана отворена.

Положението беше неловко, след като щяха да общуват през следващите няколко дни, за да организират тази необичайна семейна среща. Съвсем наскоро осъзна, че трябва да реши как да се държи, при това така, че за нея да бъде приемливо.

Въздъхна тихичко и се изправи, внезапно се почувства изнервен. Закрачи напред-назад, за да се успокои. Всеки момент Сесили щеше да дойде, а той изобщо не беше готов, нищо не беше намислил, нито пък знаеше как да я поздрави. Също така нямаше представа какво ще правят през следващите дни и как ще ги организират.

Случваше се през изминалата седмица да съжали, че баща му реши да покани през уикенда цялата фамилия вкъщи.

От друга страна, много отдавна в Кавендън не се даваха приеми и не посрещаха гости. Празненствата бяха отменени заради паричните проблеми на семейството, заради мъжете, които обработваха земите им и загинаха в Голямата война, заради скандала около майка им, на който всички те се опитваха да не обръщат внимание. Освен това Дилейси се развеждаше и беше изпаднала в тревожна депресия, а Хюго претърпя огромни загуби на Нюйоркската борса.

Ами неговият живот — каква бъркотия беше само. Майлс съзнаваше пределно ясно, че всъщност нямаше личен живот. Беше започнал да презира Клариса, която, както много бързо разбра, беше изключително тъпа и ужасна прахосница, и се интересуваше само от тоалети, козметика и бижута. Всичко това го отегчаваше до смърт. На всичкото отгоре беше и клюкарка. Обичаше да одумва приятелите си и не беше особено деликатна в приказките. Презираше я за нейното злословие по отношение на другите жени.

Вече не понасяше и баща ѝ лорд Мелдрю. Беше разглезил единственото си дете, нищо не ѝ беше отказвал. Това ги отчужди; ненавиждаше разглезени жени, а тя беше изключително капризна и ненаситна. Майлс отдавна се беше примирил, че е осъден да живее с фалшива и негодна съпруга, която на всичкото отгоре не можеше да забременее, а това беше най-лошото от всичко.

Така желаният наследник още не беше се появил.

Тя не само доказа, че е неплодна, но и за негово най-голямо неудоволствие постепенно намрази Кавендън Хол, поради което нямаше да дойде в Йоркшир.

Отиде до прозореца и се загледа към парка.

След минутка се вцепени. Сесили се изкачваше по стълбите към терасата и всяка мисъл излетя от главата му. Гърдите му като че ли бяха стегнати с обръч и едва си поемаше дъх. После преглътна, овладя се и отиде да отвори вратата към терасата.

Остана поразен от нейната прелест, докато идваше към него, от великолепната ѝ буйна коса, пронизана от лъскави, червеникави кичурчета, кожата ѝ като слонова кост, нейните сиво-сини очи като цвят на лавандула, които издаваха, че е истинска Суон. Всички те имаха такива очи.

Сесили носеше бяла копринена рокля с тъмносини апликации и тъмносин колан, неофициална, с широка пола, която се вееше около дългите ѝ крака.

Майлс си възвърна дар слово и я поздрави:

— Здравей, Сесили. — Сърцето му лудо биеше и искрено се изненада, че гласът му не трепери. За негово облекчение прозвуча съвсем нормално. — Благодаря ти, че дойде.

Тя само кимна и пое протегнатата му ръка. След като се ръкуваха, веднага я пусна и се отдръпна. Погледна го хладно и

промърмори:

— Надявам се, че времето ще се задържи същото и през следващите няколко дена.

Гласът ѝ беше мек и спокоен.

— Да, аз също — съгласи се той и тогава най-неочаквано се почувства съвсем объркан. Хвана я за лакътя, поведе я към библиотеката и след като влязоха, затвори вратата.

Сесили веднага отиде до камината, както постъпваха обикновено почти всички. Тази стая винаги беше студена дори през летните месеци.

— Искам да се извиня — изрече Майлс, докато вървеше след нея.

— За какво? — попита тя малко остро.

— Бях небрежен... не те поздравих през изминалите шест години за фантастичния ти успех в модния бранш. Представи се толкова добре, забележително добре, и искам да знаеш колко ме радва това. Много се гордея с теб. — Майлс се покашля и прибави: — Опитвах се да ти напиша писмо, но всеки път, щом започнех да пиша, се отказвах. Не намирах подходящите думи. Пък и си мислех, че едно писмо може би ще те ядоса.

— Може би, като се имат предвид обстоятелствата.

Сесили седна до камината. Нямаше как да не ѝ направи впечатление, че Майлс не изглежда добре. Беше отслабнал, някак странно измършавял и тъжен.

Това си личеше най-вече по сините му очи и тя изпита съчувствие към него, разбра, че животът му не е бил лек.

И той отиде до камината, и седна на дивана срещу нея. Каза тихо:

— Подготвил съм списък със задачи за събота и неделя, който ще прегледаме заедно, но преди това искам да обсъдя нещо друго с теб.

Сесили не сваляше очи от него.

— Щом искаш, кажи какво има.

— Става въпрос за отношението ни един към друг. Държахме се учтиво при случайните ни срещи през тези години. Но нищо повече. Ясно ми е защо. Все пак ще бъде малко неловко, ако през следващите няколко дни се държим недружелюбно, особено пред семейството ми. Не си ли съгласна?

— Да. Мина ми през ум, че моята неприязън към теб ще прави впечатление, затова навярно ще трябва да коригирам поведението си.

— Аз също, Сесили. — Усмихна се едва-едва и добави: — Вчера ми хрумна, че можем да се върнем в старите дни и да се държим както тогава. Радвахме се, бяхме щастливи.

След като тя остана мълчалива, той повтори:

— Ами, да, радвахме се и бяхме щастливи.

— Така беше, но се надявам, че не очакваш да изпитвам желание да се кача на тавана с теб и да се сгушим отново в нашето „любовно гнезденце“, както го наричаше.

Изрече фразата толкова тържествено и лицето ѝ беше толкова сериозно, че Майлс избухна в смях за своя най-голяма изненада; от месеци за пръв път се смееше.

— Разбира се, че не — измърмори той и престана да се смее. — Говоря за нашето поведение — обясни.

Сесили успя да запази каменно изражение, макар че по едно време едва не се разсмя заедно с него. Нямахше никакво намерение да го улеснява.

Най-накрая отговори:

— Мисля, че ако се опитаме да заличим изминалите няколко години и да си спомним приятелството от най-ранни младини, ще се представим прилично. Ще се постарая много усърдно, защото двамата с теб трябва да организираме съвършеното празненство за лорд Мобри.

— Благодаря ти, Сеси, знаех си, че ще разбереш колко е разумно да сключим споразумение.

— Струва ми се, че това е по-скоро компромис, Майлс — отвърна хладно тя.

Без да обръща внимание на нейната сдържаност, той се понамести на дивана и продължи:

— Има още нещо, което искам да обясня и което трябва да знаеш.

Тонът му се промени, стана изключително сериозен и тя го погледна за миг. Познаваше го много добре и не се съмняваше, че се кани да каже нещо наистина важно.

— Ами казвай тогава.

Гледаше го втренчено и спокойно.

— Заминавам за Лондон следващата седмица. Много отдавна не съм ходил там и ще поискам от Клариса развод.

Сесили беше очаквала всичко друго, но не и това, и остана шокирана. Преди да се усети, изгърси:

— Но какво ще каже графът?

— Папа̀ знае, че бракът ни не върви. В нито едно отношение не сме съвместими. Тя не ми роди наследник, което тревожи баща ми, както и мен. Вече няма шанс да се случи, понеже от известно време сме разделени.

Тя не отговори и той продължи:

— Но ти го знаеш, защото си Суон, а Суонови знаят всичко за Ингамови.

— Невинаги — отбеляза тя. — Все пак е вярно, знаех, че бракът ти не е щастлив. Леля Шарлот ми каза. Съжалявам.

— И аз — промърмори той. — Като се имат предвид жертвите, които направих.

— Зная — само това изрече, като си мислеше за жертвите, които самата тя беше принудена да направи. Но точно това беше най-добре да си остане неизречено.

Майлс продължи:

— Ще направя щедро предложение на Клариса... издръжка и къщата в Кенсингтън, която ни подари татко за сватбата. Но изобщо не съм сигурен, че тя ще се съгласи на развод.

Сесили сви вежди и попита озадачено:

— Но защо? Тя е млада и хубава; ще се омъжи отново. Особено като се има предвид каква зестра ще занесе — издръжка и прекрасна къща.

— Ако се омъжи повторно, издръжката ще се прекрати, но къщата ще ѝ остане. Все пак има проблем, разбираш ли?

— Какъв?

— Тя иска да има титла, да бъде графиня, затова ще се опита да се залепи за мен. Преди време папа получи сърдечна криза и имаше моменти, когато си мислех, че тя наистина се радва и с нетърпение очаква той да умре, за да разчисти пътя пред мен. И пред нея естествено.

— Но това е ужасно, Майлс! Отвратително! — Сесили изглеждаше поразена.

— На мен ли го казваш! Беше абсурдно, особено след като оттогава сме разделени. Но ще успея, сигурен съм. Папа е говорил с неговия адвокат и най-лесният начин да получи развод е да поема вина за изневяра. Тогава тя може да поиска развод по съдебен ред. Ако не се съгласи, пак мога да получа развод. Според господин Полсън, адвокатът на папа, имам основание. Не заради изневярата, а заради това, че тя ме напусна. Събра си всички неща и ме остави тук, в Кавендън. С други думи, напусна семейния дом.

Сесили се облегна и се замисли за изминалите шест години. За Майлс бяха загубени. А за нея — плодородни, защото отвори модно ателие, което процъфтяваше и носеше печалби.

— За какво си се замислила? — попита тихо Майлс, наблюдавайки я внимателно.

— Мисля си за пропилените ти години — прошепна тя, искрена както винаги.

— Зная. От друга страна, обхождайки имението, научих много за земеделието, животновъдството, земята, ловните участъци. И продължавам да се уча. — Приведе се напред и я погледна съсредоточено. — Когато успея да се разведе с Клариса и бъде свободен, има ли надежда за мен?

— Какво по-точно имаш предвид? — попита тя и устата ѝ внезапно пресъхна, почувства, че я обзема паника.

— Знаеш много добре какво имам предвид. Но ще го изрека ясно. Има ли надежда да бъда с теб, Сеси?

Въпросът не я изненада, понеже знаеше, че той още я обича, също както и тя го обичаше. Нищо не можеше да унищожи любовта им. За нея друг нямаше да има и не се съмняваше, че и той се чувства по същия начин. Но Майлс се различаваше от нея по една съществена особеност. Беше наследник на графска титла и баща му определено ще поиска новата снаха да има аристократично потекло. Няма да приема простосмъртно момиче като нея.

— Не ми отговори — каза Майлс и очите му изведнъж се изпълниха с любов. Онази, нетърпимата тъга изчезна.

Начинът, по който се взираше в нея, копнежът, изписан на лицето му, докоснаха сърцето ѝ. Изразът му ѝ подсказваше толкова много, отразяваше онова, което чувстваше от години. Започна да говори бавно:

— Когато бях на дванайсет, ти ми предложи и аз приех. Но бяхме много малки. На осемнайсет отново ми предложи и аз приех. Но бяхме твърде млади. Все пак ти се ожени за друга жена. Сега какво ми казваш, Майлс? Трети път на късмет ли?

Веждата ѝ се вдигна иронично.

Той кимна и на сериозното му лице се появи за миг усмивка.

— Да, наистина, трети път на късмет! Е, ще се омъжиш ли за мен, като се разведа?

Гласът му прозвуча възбудено, по-жизнерадостно и някак помладежки.

— Не зная — отговори тя. — Всъщност не ми се вярва. Промених се в много отношения, както и ти. — Замълча и пое дълбоко дъх. — Но ситуацията не се е променила. Аз съм си все същото обикновено момиче. Не мога да се обвържа с теб в този смисъл, Майлс, нито пък е редно ти да се обвързваш с мен.

— Още ме обичаш, Сесили Суон. Толкова много, колкото и аз теб. Никога не съм преставал да те обичам и ти го знаеш. — Облегна се, като че ли се позамисли, и после каза с нисък, нежен глас: — Ние си принадлежим, при това още от деца.

Тя мълчеше, лицето ѝ остана абсолютно безизразно. Искаше да му каже „да“, да му признае, че му принадлежи, но не се смееше. Не биваше да се издава пред него. Защото в края на краищата баща му, граф Мобри, ще има последната дума, не Майлс.

Младият мъж като че ли прочете мислите ѝ и заключи:

— Първо най-важното, Сеси. Трябва да получи свободата си, после ще говорим отново и ще подредим нещата.

Сесили успя само да кимне.

Той продължи:

— А сега да се захващаме за работа и да организираме събитията през следващите няколко дни... Ето какво ми хрумна за събота вечер.

Започна да описва своя план, но в себе си се усмихваше. Сесили ще бъде негова, каквото и да си мисли тя. Мъжете Ингам и жените Суон се привличаха неудържимо и двамата със Сесили не правеха изключение. Писано е така да бъде.

ТРЕТА ГЛАВА

Тази вътрешна градина беше цяло чудо. Красотата ѝ я смайваше. Лицето на Шарлот Суон светна от удоволствие и тя се почувства горда. Нейният племенник Хари беше постигнал този фантастичен ефект в бледозелената всекидневна в южното крило.

Това ѝ припомни градината, която беше сътворила преди години в същия салон. Тринайсет, за да бъде точна, и беше я замислила и аранжирала за най-големия летен прием, годишната танцова вечеринка, на която се канеха аристократите от областта.

Приемът остана паметен във всяко отношение, а лейди Дафни порази обществото с несравнимата си красота, облечена с рокля, обшита със синьо-зелени мъниста, които проблясваха с цветовете на морето. Със седмици се говореше за този тоалет и Шарлот никога не забрави как изглеждаше Дафни.

Хари не ѝ излизаше от ума и изведнъж си помисли колко е жалко, че промени намеренията си. Беше толкова талантлив градинар и неговите градини бяха произведения на изкуството по нейно мнение.

За съжаление загуби интерес към градинарския занаят. Вместо това искаше да стане управител на имение, привлечен от възможността да работи с Майлс и да се учи от Алекс Коуп, който преди две години замести предишния управител на Кавендън Джим Уотърс.

Хари се разбунтува в началото на годината и разстрои ужасно баща си Уолтър, който се почувства измамен, осъзнавайки, че синът му възнамерява да напусне Кавендън.

Майка му Алис не се изненада чак толкова. От момента, в който се завърна от Голямата война, разбра, че жестокостта и масовата смърт, които е видял и преживял на фронта, много са го променили.

Всички войници, които се върнаха, се бяха променили, дори съпругът ѝ. Докато Уолтър беше станал по-затворен и съзercателен, синът ѝ се държеше по-свободно, беше станал по-амбициозен; смяташе, че обществото му е длъжно.

Именно Сесили помоли Шарлот да се намеси и тя се съгласи. Достатъчно беше да размени само няколко думи с лорд Мобри и после

с Алекс Коуп, за да помогне на Хари да се издигне в йерархията на Кавендън.

— Е, как ти се струва?

Шарлот се стресна от гласа на Хари и се обърна. Той се беше облегал небрежно на рамката на вратата и я гледаше въпросително.

— Много добре — отговори тя. — Прекрасна е, Хари, надминал си себе си.

— Моля те, направих го с удоволствие. По този начин ти благодаря за помощта да оправя отношенията си с татко — рече той и влезе. — Бих искал да те попитам нещо... — Замълча колебливо, сякаш реши да не се доизкаже, и застана мълчаливо до нея, очевидно затруднен.

Тя го погледна и си помисли какъв красив млад мъж е. Беше на двайсет и осем, висок като баща си, и беше наследил поразителната външност на Суонови с изваяни черти и с гъста, червеникавокестенява коса, прилична на нейната. Дори имаше нейните сивкави очи с онзи чуден лавандулов нюанс, характерен за всички от фамилията Суон.

— Случило ли се е нещо, Хари? — попита тя. — Изглеждаш ми разтревожен.

— Не съм разтревожен, а любопитен. Чудя се защо накара Сеси да помага на Майлс за празненствата утре и в неделя. Не можеше ли да ги организира с някоя от сестрите си?

Шарлот поклати глава.

— Дафни е твърде заета, Дулси е твърде млада, а Дилейси — твърде депресирана. Колкото до Дидри, тя е интелектуалка и не се занимава с толкова обикновени неща като организиране на семейна среща. Само към Сеси можех да се обърна, защото си помислих, че Майлс има нужда от помощ.

— Горкият Майлс. Жал ми е за него, че ще работи със сестра ми. Ще се вледени.

Шарлот се разсмя, клатейки глава. Тонът на Хари беше насмешлив, но той си беше такъв — говореше директно.

— Все пак имах и друга причина — заяви тя, без повече да го увърта.

— И аз си помислих така — каза Хари. — Той е толкова съсипан. Майлс има нужда от малко добрина. А Сеси ще бъде добра с него, макар да знам, че дълбоко в себе си е още много гневна.

Шарлот погледна Хари и си помисли колко е проникателен понякога. Но пък той познаваше добре сестра си, а с Майлс бяха приятели от деца, и двамата бяха пораснали тук.

— Хрумна ми, че може би играя опасна игра, като ги събирам — призна си тя. — Но осъзнах, че те са възрастни хора. Достатъчно зрели да решават сами проблемите си.

— Съгласен съм. — Без да поглежда леля си, промърмори: — Значи очакваш някакви тревоги?

— Да си кажа честно, не съм сигурна. Голямо мърморене, но нищо, с което да не можем да се справим. От друга страна, мисля си, че не е зле да внимаваме. Пък и няма друг като Сесили, когато трябва да се овладее трудна ситуация. Освен това умее да бъде неутрална, спокойна и разумна. Винаги съм ѝ казвала, че от нея ще излезе добър дипломат, наистина я бива да преговаря.

— Кой го бива да преговаря? — попита лейди Дулси и влезе. Изглеждаше красива в светложълтата си лятна рокля. На осемнайсет си беше същата, каквато и като дете — говореше искрено, без всякакво хитруване. Вече не се страхуваше от Дидри, но беше предпазлива към по-голямата си сестра. Беше самоуверена, със светски маниери и изключително интелигентна.

Шарлот беше като майка за Дулси. Отгледа я с нани Кларис и с помощта на Дафни. Тези три жени оказаха най-голямо влияние върху живота ѝ.

Като мина плавно през стаята със сияеща усмивка, Дулси попадна право в разперените ръце на Шарлот. Двете се прегърнаха.

Шарлот се отдръпна и я погледна.

— Радвам се, че се върна. Липсваше ми. Все пак в Лондон беше хубаво, нали?

— Да, госпожице Шарлот, наистина ми беше приятно при леля Ванеса. Тя много ми помогна за моите уроци по история на изкуството. Но съм щастлива, че съм си у дома.

Погледна Хари, който не сваляше очи от нея, поруменя леко и каза:

— Здравей, Хари, радвам се да те видя.

Той кимна, също сияещ от щастие.

— Добре дошла у дома, лейди Дулси. — Само това успя да отрони. Неизбежно загубваше дар слово, щом се появеше най-малката

дъщеря на графа. Беше толкова красива, че се объркваше винаги, когато се окажеше около нея. Обожаваше я и тайно копнееше да се сближи с нея.

Шарлот подхвана разговор, за да прекрати неловкото мълчание:

— Лейди Дулси, погледни красивата градина, която подреди Хари заради вечерята утре. Великолепна е, нали?

— Никога не съм виждала нещо подобно — отговори Дулси и прибави, като се обърна към Хари: — Поздравления, истински художник си. — После попита: — Къде е Дафни? Знаеш ли, госпожице Шарлот? Не можах да я намеря.

— Сигурна съм, че вече е в оранжерията. Каза ми, че ще отиде там, за да прегледа отново кой къде ще бъде настанен.

— Тогава отивам в оранжерията. Веднъж ми каза кой умее най-добре да преговаря.

— Ами, да, Сесили, разбира се — отговори Шарлот.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Добре дошла у дома, скъпа — каза Дафни, когато Дулси се спусна към нея и прегърна любимата си сестра. — Липсваше ми — добави, отдръпна се и загледа внимателно Дулси. — По-красива от всякога — заяви.

— Не, не, не, ти си красавицата на тази фамилия — възкликна Дулси и продължи забързано: — Не успях да дотичам веднага, имам толкова много да ти разказвам. Главно за Фелисити.

Дафни кимна и поведе Дулси да седнат на канапето. Откакто майка им напусна Кавендън, Дулси я наричаше Фелисити, никога мама. Понякога дори я споменаваше като „жената, която ме изостави“ и имаше дълъг списък с подигравателни и крайно неприлични прякори за нея.

Дафни разбираше защо. Фелисити беше твърде погълната от болестта на сестра си и от своите проблеми, за да обръща внимание на най-малката си дъщеря Дулси, и никога не ѝ прости. Вече беше млада жена, но изпитваше още същата ненавист.

Дафни седна и я подкани:

— Хайде, разказвай, цялата съм в слух.

— Научих, че Фелисити възнамерява да изхвърли онзи маниак знахар, който размахва скалпел... и между другото не размахвал само скалпел. Дочух, че подлагал всички жени под ножа, и размахвал белега си на мъжественост навсякъде.

Дулси седеше до сестра си и очакваше нейната реакция с очи, вперени в нея.

Дафни избухна в смях, развеселена от необикновения езиков израз на Дулси. Баща им все повтаряше, че има неповторим начин на изразяване и трябва да стане писателка. Дафни беше на същото мнение.

— Кой ти го каза?

— Майката на Маргарет Атол — отговори Дулси. — Лейди Дънхам. Каза ми също, че според клюката бракът им е нещастен и Фелисити възнамерява да се върне в Кавендън. Няма да се върне, нали,

Дафърс? Не бих понесла присъствието на това алчно, гладно за секс същество. Папа̀ няма да ѝ се хване отново на въдицата, нали?

Дафни поклати глава и едва сдържайки смеха си, отговори:

— Няма да се опита дори. И татко със сигурност не се интересува ни най-малко от нея. Това е само клюка. Но може би Фелисити възнамерява да изхвърли хирурга. И аз дочух нещо за поведението му.

— Скандален и изпечен прелюбодеец, който се мисли за донжуан на донжуановците, на когото е невъзможно да се устои. Изключително горд със своите... скрити вълшебства, ако мога така да се изразя.

Дафни не можа да не се разсмее отново и най-после успя да каже:

— Всички хирурзи се мислят за богове, според Дидри. Предполагам, защото спасяват живота на хората.

— Или го съсипват — веднага допълни Дулси. За момент настъпи мълчание, после тя се премести по-близо до Дафни и сподели с нея: — Струва ми се, че леля Ванеса може би ще се омъжи за нейния приятел художника. Той е ужасно мил, между другото, е от онези Бърнард, много добро семейство. Беше изключително внимателен с мен и ми помогна за курса по история на изкуството.

Дафни остана изненадана и погледна изпитателно Дулси.

— Сигурна ли си, че се задава годеж?

— Не съвсем, но на мен така ми изглежда. На практика той живее в нейния дом и те постоянно са заедно. Все се гледат похотливо и се лигавят.

— Папа̀ не знае. Иначе щеше да ми каже. Но пък леля Ванеса не е длъжна да му се отчита, след като е навършила четирийсет и може да прави каквото си иска.

— Боже мой, не бих искала да чакам толкова дълго, за да се омъжа. Една жена не е ли твърде стара, за да има бебета на тази възраст, Дафърс?

— Може би — отвърна Дафни.

Дулси погледна към вратата и подскочи, като видя баща си, застанал там. Изглеждаше вбесен и тя се притесни дали не ѝ се сърди, защото не отиде първо при него.

Дафни също го забеляза и веднага разбра, че се е случило нещо. Какво го беше разстроило? Стойката му ѝ подсказа. Обикновено беше безгрижен, отпуснат. Надяваше се, че не е свързано с гостуването през следващите два дена.

— Здравей, папа — обади се Дулси, когато той застана до тях. — Току-що пристигнах — бързо обясни тя. — Тъкмо се канех да дойда при теб, папа.

На лицето на Чарлс Ингам за миг се появи усмивка. Прегърна дъщеря си и я разцелува по двете страни.

— Добре дошла, скъпа. Радвам се, че се върна и че пристигаш рано. — Пусна я и попита: — Друга от сестрите ти пристигна ли вече?

— Не, доколкото знам, мисля, че съм първа. Искрах да съм тук за следобедния чай.

Той кимна и се обърна към Дафни, която беше станала от канапето.

— Искам да говоря с теб. Насаме. Спешно. — Погледна Дулси. — Ще ни извиниш ли, Дулси, моля те?

— Разбира се, папа. Оставих Лейтън да разопакова куфарите ми.

* * *

Щом останаха сами, Дафни погледна въпросително баща си.

— Папа, какво има? Виждам, че си много ядосан.

— Страшно съм ядосан и разтревожен. Отидох в трезора да взема нещо от сейфа и открих, че липсват бижута.

Дафни не можа да скрие колко е ужасена.

— Как е възможно? Само ти имаш ключ!

— Точно така и той беше на мястото си. Отидох в сутерена, отворих сейфа и извадих кутията. Липсваха обици. Диамантени обици. Проверих още няколко кутии, бяха празни. Останах потресен, Дафни, не вярвах на очите си.

— Моля те, папа, нека веднага да отидем и да прегледаме внимателно кутиите с бижута! Съгласен ли си?

— Да. Така се разтревожих, че дотичах тук, без да погледна всичките.

— Знае ли някой къде държиш ключа? Възможно ли е да го е взел, да е слязъл в сутерена... например през нощта... и да е избягал с бижутата?

— Нямам представа. Кой би могъл да знае къде е скрит ключът?

— Говори ли с Хенсън?

Графът поклати глава.

— Дойдох направо тук при теб. Да вървим, Дафни, и вземи някакъв лист и молив. Не е зле да направим списък на липсващите бижута. Колко неприятно, че се случи точно сега, при цялата суматоха, която ни предстои през следващите няколко дни.

* * *

Освен склада за сребро в кухнята за постоянно употребяваните сребърни прибори, имаше и други, по-стари трезори в сутерена на най-долното равнище. Били построени от Хъмфри Ингам, първия граф на Мобри. Проектирани били от неговия архитект, когато през 1700 година е построена и къщата. В тях се пазела не само огромна колекция от бижута, но и най-ценните сребърни предмети, изработени от най-големите майстори на произведения от сребро през XVIII век.

Докато слизаха по стълбището към сутерена, Дафни попита:

— Кога за последен път влиза в трезора, папа?

— Със сигурност доста отдавна. От дълго време не даваме приеми, затова на никого не му е хрумвало да носи бижута. Озадачен съм, наистина, трябва да разрешим тази мистерия и да си върнем бижутата. Купувани са като инвестиция, но естествено и да се носят, и да се показват. Много от тях са купувани от първия граф, когато е търгувал с Антилите и Индия. Купувал е диаманти от прочутите индийски мини в Гарканда, а те са уникални.

Когато стигнаха до желязната врата, Чарлс отключи, влязоха в просторното помещение, където се съхраняваха ценностите, и запали осветлението. Дафни последва баща си до един от най-големите сейфове. Той взе кутия от изхабена кожа.

— В тази бяха диамантените обици „Картие“. Както виждаш, празна е. В другата имаше ред наниз от диаманти, също „Картие“.

Дафни посегна и взе синя кожена кутийка със златни краища.

— Това е брошката, която носих на сватбата си, папа̀.

— Страхувам се, че и тази кутия е празна.

— Не мога да повярвам! — извика тя и отвори капачето. — Празна е, а беше едно от любимите ми бижута. Носих я на булчинската си рокля, после на вечерята през януари 1914-а година, когато се роди Алиша... — Тя не се доизказа, обърна се към баща си и извика: — Знаем кой е взел бижутата.

Чарлс я погледна сепнато и сви вежди.

— Да не би да обвиняваш майка си?

— Съвсем сигурна съм, папа̀! Тя последна е носила брошката панделка. — Дафни постави празната кутийка на масата по средата на помещението, пак погледна в сейфа и извади още две кутии. — В тази трябва да има малка диадема с диамант и рубин, а тук — гривната с диамант и рубин, която върви с нея.

Отвори кутиите и кимна.

— Папа̀, тя ги е взела, знам, че е тя. Тях харесваше най-много, също и перлите на Мармадюк. Те са в другия сейф, нали?

— Да. По-добре да проверим всички кутии и да видим какво липсва.

Перлите се пазеха в семейство Ингам от XVIII век и бяха много ценни. Огърлицата беше от един ред перли и беше толкова скъпа, че трудно можеше да се оцени. Дафни беше стигнала до заключение, че ако се продадат на аукцион, ще получат куп пари.

Кутията натежа в ръцете ѝ и веднага разбра, че перлите са вътре. Като отвори капачето, кимна и се усмихна с облекчение.

— Поне това колие не е задигнала, папа̀.

— Бях сигурен, че са тук. Перлите трябва да се изваждат от време на време, за да, ами... за да подишат. Често ги изваждах по тази причина — обясни Чарлс.

— Просто знам, че мама е взела другите бижута. Знаеше къде е ключът, никой друг не знае, освен мен и Майлс. А ние не сме ги откраднали. Тя ги е откраднала. Твоята бивша жена и моя майка, и аз ще ги взема от нея до едно. В мое лице си е намерила майстора. Няма да се успокоя, докато бижутата на семейство Ингам не се върнат там, където им е мястото.

— И какво ще направиш, Дафни? Как ще докажеш, че тя ги е взела? Майка ти никога няма да признае, че е задигнала без позволение

нещо от Кавендън.

Дъщеря му позамълча, после каза:

— Имам си доверено лице. Ще ми помогне. Абсолютно сигурна съм, папа.

Той се смръщи и в сините му очи изведнъж се появи тревога.

— Кое е това лице? Кой ще ти помогне?

— Опасявам се, че не мога да ти кажа, папа. Не защото не ти се доверявам. Въпреки всичко ще премълча. Поне засега. Когато приключа и ти върна бижутата, ще обясня всичко.

Чарлс въздъхна дълбоко.

— Кога възнамеряваш да се срещнеш с Фелисити?

— През някоя от следващите седмици, когато заминеш. Ще я принудя да ги върне. В момента явно нищо не можем да направим. Но не се притеснявам. Тя не може да ги продаде, в никакъв случай.

— Вярно е. Ако се бяха появили на пазара, веднага щяхме да разберем.

— Затова нека да заключим тези сейфове и трезора и да забравим за липсващите бижута през следващите няколко дни. Другата седмица ще изготвя списък и ще проверя всички кутии, обещавам.

— Все пак е доста тревожно — промърмори Чарлс и затвори вратата на сейфа.

— Зная, папа, но не бива този проблем да се отрази на... срещата на семейството. Няма да е учтиво, нали?

— Да, не бива да сме умислени. Както винаги намери най-разумното разрешение, Дафни. Какво ли бих правил без теб?

ПЕТА ГЛАВА

Дафни не се съмняваше, че щом баща ѝ е видял празните кутии, е разбрал веднага кой е взел бижутата. Но почака тя сама да стигне до това очевидно заключение.

Беше в оранжерията, облегна се назад и се замисли за майка си, жената, която така драстично се промени, че ѝ се струваше непозната. Дафни обвиняваше Лорънс Пиърс. Някога той повлия зле на Фелисити и явно още ѝ въздействаше по същия начин.

Въздъхна. Какво можеха да направят за майка си. Тя се омъжи за Пиърс и както изглежда, той командваше парада, както много точно се изразяваше Майлс. Майка им предизвика скандал, когато избяга, за да бъде с лондонския хирург. Но баща ѝ и семейството успяха някак си да устоят на бурята и репутацията им не пострада особено. Както и да е, почти всяко семейство, което познаваше, имаше един или друг проблем, брачен или финансов. Струваше ѝ се почти невероятно, че майка ѝ е прибрала бижутата, като че ли са нейни, и е избягала в Лондон при любовника си, без да се замисли.

Не се беше замислила за бижутата, които не бяха нейни, за да ги вземе. Нито за децата, които изостави. Това се случи преди дванайсет години.

Но децата на Фелисити се оправиха. Не само се уповаваха едно на друго, но имаха изключителния си баща, любящ и олицетворяващ почтеността.

А тя имаше своя скъп Хюго и тяхното първо дете, без да забравя всички Суон. Какво ли щяха да правят без Суонови? И най-вече без Шарлот.

При обикновени обстоятелства Дафни щеше да изтича право при Шарлот и да я помоли за помощ. Но тя беше претрупана с работа и да ѝ стовари още една грижа, щеше да бъде прекалено.

Дафни затвори очи и се зачуди какво да прави. Каза на баща си, че има план, но всъщност нямаше. Мислеше си само да отиде в Лондон и да се срещне с Фелисити. Но майка ѝ щеше да отрече. Очевидно друго не можеше да направи. А Дафни как да докаже, че

лъже, ако не претърси къщата ѝ? При каквито и да е обстоятелства, това беше невъзможно. Имаше си съюзник, както каза на баща си. Това поне беше вярно. Но какво по-точно би могъл да направи този съюзник?

Онова, от което наистина имаше нужда, беше покана за чай в дома на майка си. Но причината би трябвало да е изключителна, защото всички те я избягваха на приливи и отливи през годините.

— Ето къде си била, скъпа — прекъсна обърканите ѝ мисли Хюго, който влезе в оранжерията. На четирийсет и пет беше красив както винаги. Дафни се извърна и като го видя, лицето ѝ грейна в усмивка.

Съпругът ѝ я целуна по страната и седна.

— Търсих те навсякъде. Имам добри новини от Ню Йорк! Току-що получих писмо от Пол Драмънд. Съобщава ми, че най-после е успял да продаде, при това на добра цена, онези стари фабрични складове в търговската част на Манхатън, които бях купил. Ще използваме парите тук, в Кавендън.

— О, това е прекрасна новина, Хюго! — възкликна Дафни, сияеща от любов. Той правеше и невъзможното, за да не затъне Кавендън в данъци и други проблеми. Тя и Хюго бяха неотлъчно до баща ѝ и му помагаша във всичко. Беше щастлива, че тревожният поглед на Хюго изчезна, и прибави: — Папа ще бъде много доволен, аз също. Правиш толкова много, никога няма да мога да ти се отблагодаря. — След кратка пауза продължи тихо: — Това положително ще повдигне духа на татко. Днес той направи ужасно откритие.

— Какво, за бога, се е случило? — попита Хюго. Усети у нея някаква тревога, което беше необичайно. Поначало Дафни беше уравновесена и ведра, пред каквито и проблеми да се изправеше.

— Папа слязъл в трезора, за да вземе нещо, и открил, че липсват бижута. Очевидно веднага се е досетил, че майка ми ги е взела...

— Че кой друг? — прекъсна я Хюго. — Само графинята на Мобри знае тайното място на ключа. Ако правилно си спомням, това е закон, спазван от семейство Ингам през много поколения.

— Да. Икономът също знае къде е ключът. Но те уверявам, че Хенсън не е задигнал диамантени обици, за да ги подари на любимата си.

— А той има ли си любима? — попита Хюго и не можа да не се разсмее въпреки неприятната ситуация.

Дафни също избухна в смях, после продължи:

— Казах на папа да не се тревожи и че докато отсъства, ще върна бижутата.

— И как ще го направиш? — вдигна вежда Хюго. — Нима възнамеряваш да се срещнеш с нея и да поискаш да ги върне? — Поклати глава, преди да продължи тихо: — Знаеш, че ще трябва да я обвиниш в кражба, след като са собственост на граф Мобри, нейния бивш съпруг. Не мисля, че ще приеме много спокойно подобно обвинение, скъпа.

— Имаш право, Хюго, зная. Но съм длъжна да се срещна с нея. Все пак си имам съюзник.

— Съюзник или не, идвам с теб в Лондон. В никакъв случай няма да ти разреша да отидеш сама при тези обстоятелства. Не и в дома на Фелисити. Лорънс Пиърс също може да е вкъщи, а аз не искам да пострадаш, ако се спречкаш с него. Да загинеш в бой с него. — Загледа я продължително и замислено. — Кой е твоят съюзник, ако смея да попитам?

— Ще ти кажа, Хюго, но това е тайна. Не казах дори на папа.

— На никого няма да кажа, обещавам.

— Уилсън.

Хюго я погледна хитро и кимна.

— Разбира се, че е Уилсън. Олив те обича. Винаги е имала слабост към теб и не ми се вярва, че сега майка ти ѝ е фаворитка. От друга страна, тя ѝ плаща много добре, тогава защо ще рискува работата си?

— Защото в скоро време ще работи при мен като моя камериерка. След няколко месеца. За нея ситуацията на Чарлс стрийт е станала непоносима и сподели, че възнамерява да предупреди мама, че ще напусне. И я е предупредила. Казала ѝ е, че ще се пенсионира. Мама се е разфучала, не искала да я пусне, но Олив била непреклонна. Въпросът е там, че я помолих да дойде в Кавендън, щом се освободи.

— Аха — промърмори Хюго и се облегна, замисляйки се каква ли ще бъде надницата на Уилсън.

Дафни като че ли се досети какво му минава през ума и прибави бързо:

— Хюго, не бива да се тревожиш за разходите. Аз ще плащам на Уилсън. Имам попечителски фонд и от него ще заделям за заплатата ѝ.

— Кога планира Уилсън да се пенсионира, тъй да се каже, и после да дойде тук? — попита той, като си мислеше, че на Фелисити няма да ѝ се понрави този обрат на събитията.

— Не преди септември. Така че до тогава имаме достатъчно време да уредим въпроса с бижутата.

— Каквото и да каже майка ти, знам, че Уилсън ще държи на истината. Затова я смяташ за съюзник, нали?

— Да, Хюго. Уилсън помага всеки ден на майка ми да се облича. Дрехите ѝ са нейна отговорност и както може да се предполага, бижутата. — Загледа го и прибави бързо: — Познавам този твой израз, Хюго. Мислиш си, че Уилсън е трябвало да ми каже за бижутата. Но, разбираш ли, Уилсън не знае, че не са собственост на мама.

— И не е имала представа, че са семейно наследство ли? — попита скептично той.

— Как би могла да знае? Дядо ми е бил богат индустриалец и съм абсолютно сигурна, че за Уилсън диамантите са подарък от него. Или от баща ми.

— Имаш право — промърмори Хюго и стана. — Ще се върна в нашето крило и ще се видим за чая.

— О, не, Хюго, преди това, в три и половина ще се съберем в библиотеката по молба на папá. Само момичетата, Майлс и ти. Знам, че държи да присъстваш. Не си забравил, нали?

— Добре че ми напомни, бях забравил — отговори той и отиде да я целуне.

Тя извърна леко глава, докато се навеждаше, и слънчевата светлина, нахлуваща през прозореца, огря лицето ѝ. В този миг остана поразен колко е прелестна този следобед. На трийсет Дафни беше в разцвета на красотата си. „Тринайсет години“ — помисли си той. Стори му се нереално, че са женени толкова отдавна.

Докато докосваше с устни страната ѝ, си помисли за децата им. Предсказанието на Джинивра се сбъдна и Дафни роди пет деца. Бяха истински Ингам, красиви момичета и хубави момчета. Обичаше ги нежно и ужасно ги глезеше. Пък и защо не? Заедно с Дафни те бяха неговият живот.

* * *

Като се връщаше към южното крило, Хюго продължаваше да мисли за Дафни. Каква прекрасна жена беше станала за тези години; помагаше на баща си да управлява Кавендън и го правеше добре. Усмихна се на себе си, представяйки си своята жена като генерал, както сама се наричаше. Наистина забележителен генерал. Беше все така красива и очарователна, с буйна златиста коса като нежен ореол около главата ѝ. Модата на късо подстриганите коси на двайсетте не я засегна и тези великолепни очи бяха все така сини, кожата ѝ — чиста и съвършена. „Бях късметлия, много голям късметлия — напомни си той. — И двамата сме здрави и още се обичаме. Истинско чудо.“

ШЕСТА ГЛАВА

Дидри стоеше насред своята спалня, бавно се обръщаше и се заглеждаше в някои от любимите си вещи. И тази стая беше най-любимото убежище на света за момичето. Липсвала ѝ беше, и както отиваше към старинното си писалище, усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

Никой не я гонеше от Кавендън, по свое желание не идваше. Не идваше вкъщи, защото от дълго време беше потънала в скръб и не искаше никой да я вижда в това състояние.

Тъгата ѝ за човека, когото беше обичала най-много през целия си живот, беше само нейна, съвсем лична. И след като не можеше да говори за чувствата си, поне не ясно и разбираемо, нямаше и кой да я утеши. Освен може би баща ѝ, който беше най-състрадателният и обичлив човек.

Дидри избърса сълзите си, седна на махагоновото писалище и веднага се почувства у дома. Беше избрала това писалище преди години и то стана веднага любимото ѝ с безбройните си чекмеджета и прегради за писма.

Странно колко много харесваше писалища, когато беше малка. И още ги харесваше. Имаше три в апартамента си в Кенсингтън. Внушаваха ѝ чувство за сигурност. Слава богу, можеше да си ги позволи, защото имаше попечителски фонд от дядо Малкълм Уолас. Само тя и Дафни имаха, тъй като дядо Уолас, бащата на майка им, починал, преди да се родят другите дъщери.

Дидри се облегна и още веднъж огледа стаята. Беше светла и просторна, с очарователен еркер, където в прозоречните ниши можеше да се сяде. Сивосинкавите стени и копринените завеси в подходящ тон създаваха приятно усещане. Почувства се спокойна и на сигурно място.

Съжали, че е била толкова глупава и не е идвала в Кавендън често през изминалите няколко години. Преди всичко тук беше израснала. Обичаше всяка педя от къщата и парка, да не говорим за

градините. Историята на това имение беше историята на рода Ингам, което означаваше, че е и нейна.

Баща ѝ очевидно се зарадва, когато тя пристигна днес следобед, посрещна я изключително мило и нежно. Все пак беше най-голямата дъщеря, неговото първородно дете. Преди да се качи в стаята си, той ѝ напомни, че преди чая ще се съберат в библиотеката и ще я очаква там.

Ще отиде, разбира се, за чая също. Дидри се надяваше, че ще има възможност да изпрати леля Гуендолин до вкъщи, за да ѝ сподели проблемите си. Въздъхна и прехапа устни с внезапното чувство, че тревогите ѝ са непреодолими, като си спомни сега отново за тях. Нейният добър приятел Алфи Фенъл наскоро ѝ каза, че някой в Министерството на войната твърдо е решил да я злепостави. Не знаеше за кого става въпрос или каква е причината.

Тя също не се досещаше. На Дидри ѝ харесваше работата, която вършеше по време на Голямата война, и остана в отдела след края на войната в същия отдел. Постъпи на служба през 1914 година, когато беше на двайсет и една. Вече навърши трийсет и три и тази работа беше нейният живот. Без нея щеше да бъде загубена.

Новината на Алфи я потресе и ѝ беше трудно да повярва. Не искаше да я уволнят, ужасяваше се само при мисълта за това. Животът ѝ щеше да се съсипе, или поне онова, което беше останало от него, след като с нейната единствена истинска любов беше свършено.

Когато най-накрая наруга Алфи и настоя да ѝ каже всичко, което знаеше, той отстъпи. Но се оказа, че не е много.

Неговата братовчедка Джоана Елсуърт първа чула слуха и веднага споделила с Алфи, за да предупреди Дидри за вероятни неприятности. Джоана имаше връзки и се движеше в политически кръгове.

— Но това е само слух — отбеляза миналата седмица Алфи. — Слуховете обикновено не са верни, нали?

Дидри си помисли, че обикновено са верни, и му го каза, като прибави, че крушката си има опашка.

Замисли се за слуха. Кой ли го е пуснал? И защо? Дали не е човек, който ѝ завивжда, съперник може би? Имаше ли враг в самото министерство? Или извън него? Да не би някой да се опитваше да я сплаши? Ако е така, защо? В нейната работа влизаше задаването на

въпроси и сега измъчваше себе си с въпроси. Алфи беше намекнал, че вероятно е допуснала груба грешка в преценката си.

Едно нещо знаеше със сигурност. Всички с по-високо служебно положение от нейното наистина бяха доволни от работата ѝ. Ако слухът е тръгнал от министерството, явно го е пуснал някой с по-нисш ранг.

Дидри беше сигурна, че благодарение на връзките си в правителството леля ѝ ще ѝ помогне. Познаваше всички важни личности, беше близка приятелка с повечето и ако някой можеше да разнищи историята, то това беше лейди Гуендолин. Пък и много хора ѝ дължаха благодарност.

Дидри нямаше търпение да ѝ разкаже всичко. Щеше да ѝ олекне дори само като сподели.

СЕДМА ГЛАВА

Хенри Хенсън седеше в своя кабинет на партера в Кавендън Хол. Облегна се на удобния си стол пред писалището и препрочете менюто за вечерята в събота. Беше изготвено както винаги от лейди Дафни и според него нямаше грешка. Но пък в неговите очи тя беше безгрешна. Беше му любимка, откакто се помнеше.

Лейди Дафни беше избрала студена зеленчукова супа за антре, след това писия със сос от магданоз и каперси. Главното ястие беше агнешки врат с пресен грах от тяхната зеленчукова градина и любимите на всички картофи по шведски, рецепта, въведена в кухнята на Кавендън от Хюго.

Погледна посочените от Негова Светлост бели вина. Икономът се подсмихна. Както обикновено лорд Мобри беше избрал вина, които обичаше, но сухото бяло бургундско беше отличен избор за рибата, като и мерлото за главното блюдо.

Хенсън отиде до прозореца и погледна синьото небе. Денят беше прекрасен, много слънчев, и се надяваше хубавото време да се задържи и през следващите няколко дни. Но пък, като се замислеше, един дъжд не можеше да прогони щастието.

Хенсън много се радваше, че графът реши да събере семейството за пръв път от шест години и че избра средата на юли за срещата.

Напомни му старите времена, когато всичко в света беше наред и даваха летни приеми с танци, които винаги бяха сензация за местното общество. Но на утрешния прием не беше поканен никой друг, освен семейството.

За последен път се събраха на сватбата на Майлс и Клариса Мелдрю и всичко беше за чудо и приказ, но после нещата тръгнаха на зло за двамата. Много му беше мъчно за Майлс, който не заслужаваше поведението на госпожица Клариса.

Хенри Хенсън, сега на шейсет и четири, работеше в Кавендън от трийсет и осем години. Великолепната къща и семейство Ингам бяха най-върховното нещо в неговия живот и той им беше предан.

Наскоро графът сподели с него и му обясни истинската причина да събере децата си и другите от семейството. Хенсън се закле да пази тайна и нямаше на никого да каже, както графът много добре знаеше.

Хенсън не се съмняваше, че лейди Дафни и господин Хюго също знаят, както и Суонови. Те обикновено знаеха всичко и така е било винаги, още от времето на Джеймс Суон, васал на Хъмфри Ингам, който бил първият граф на Мобри и беше построил Кавендън Хол.

Фамилията Суон беше върна до смърт според Хенсън и той винаги се отнасяше с внимание към тях. Пък и какво биха правили Ингамови без Суонови? Един бог знае. Лично той беше благодарен, че ги има.

Хенсън се отдръпна от прозореца и реши, че трябва да слезе във винарската изба и да прегледа с какво шампанско разполагат. Също така трябваше да наmine при готвачката и да я окуражи за съботната вечеря. Сузи беше способна млада жена, но миналата седмица му каза, че се тревожи за голямата вечеря. Знаеше, че ще се справи отлично, и все пак щеше да отиде да я окуражи.

Хенсън излезе от кабинета си, замислен за Нел Джаксън, лелята на Сузи. Много съжаляваше за нейното пенсиониране, но след като беше стояла безкрайни часове на каменния кухненски под през най-хубавите си години, за да готви за семейство Ингам, краката ѝ заболяха.

Но заради Сузи в Кавендън не се почувства отсъствието на Джаксън. Племенницата на Нел беше като нея във всяко едно отношение, не само в уменията да готви. Беше по-висока от леля си, по-яка, комична понякога, и разсмиваше всички.

— Господин Хенсън! Здравей! — викна тя, когато той влезе в кухнята. — Идваш таман навреме за един чай. А какво ще кажеш и за няколко бисквитки?

— Благодаря, Сузи, не бих отказал — промърмори и седна. — Само наминавам да ти кажа да престанеш да се тревожиш за вечерята утре. Ще се справиш чудесно. Не се съмнявам в теб, Сузи.

Тя се засмя и наля чай в две чаши.

— Същото ми каза и леля Нел тази сутрин. Ходих до селото да си поприказвам с нея и тя много ме успокои. — Сузи му се усмихна и добави: — Ще повярваш ли? Каза ми, че съм много по-добра готвачка

от нея. Че съм истински майстор готвач и че ако отида в Лондон, веднага ще ме вземат на работа в „Риц“.

— Права е — отговори Хенсън съвсем искрено. Нел беше добра готвачка, но Сузи беше по-изобретателна, имаше по-голямо въображение, което веднага я поставяше в друга категория.

Известно време мълчаливо пиеха чай и хапваха бисквити, преди Сузи да попита:

— Господин Хенсън, дали не се търси при нас камериерка?

Той се загледа в нея и сви вежди.

— Заради кого се интересуваш?

— Моята приятелка Мег Чалмърс току-що загуби работата си. Няколко години беше камериерка в имението на Фулъртън. Семейството затваря имението за неопределен период. Ще се настанят в лондонското си жилище. Освободиха цялата прислуга и всички отчаяно си търсят работа.

Като че ли някой удари Хенсън с ковашки чук в корема. Беше дочул, че работите на Фулъртънови вървят на зле, но не предполагаше, че са чак толкова зле.

— Не, в момента не търсим камериерка, Сузи — отговори той, без повече да обсъжда въпроса.

Каквото и да предполагаша хората, знаеше, че в момента Кавендън е още в безопасност. Лейди Дафни го успокои. Независимо от това много се тревожеше, макар и да знаеше, че тя никога нямаше да го излъже.

Лейди Дафни и господин Хюго бяха умни и откакто участваха в управлението на Кавендън, работата вървеше много по-добре. Не че Негова Светлост не се справяше, но след пристъпите на сърдечна недостатъчност миналата година, работоспособността му намалю.

Господин Хюго настоя да поеме управлението, Майлс също. Двамата работеха добре заедно, бяха чудесен екип.

Миналата година Майлс се обърна към Хенсън за напътствия и той беше щастлив да му обясни подробности за къщата. Всъщност му проведе кратък курс за Кавендън и за многото ценности, които се подслоняваха тук. Всички бяха изключително скъпи — картини, сребро, великолепни антики.

Колекцията от живописни платна в галерията включваше шедьоври на Констабъл, Гейнсбъро и Лили. Тези трима големи

портретисти бяха нарисували портрети на предшествениците на Ингам, имаше също картини от Каналето, Ван Дайк и Рембранд.

— Още една застраховка за нашата сигурност, оставена ни от нашите прадеди — беше казала лейди Дафни на Майлс миналата седмица. Майлс я беше погледнал подозрително и беше попитал:

— Нима бихме продали която и да е от тези картини? — беше попитал Майлс.

Сега Хенсън си спомни как тя отговори тихо:

— Ако се наложи, ще продадем.

— Ами обедът в неделя — започна Сузи и го стресна.

Той кимна и веднага отговори:

— Решихме да има бюфет, Сузи. Винаги така сервираме, когато каним на вечеринка с танци през лятото. Бяха незабравими вечери.

Поговориха още малко, после Хенсън излезе от кухнята и тръгна към винарската изба да избере шампанско за съботната вечеря. „Дом Периньон“, разбира се.

ОСМА ГЛАВА

Тихо почукване сепна Дидри и тя застана с изправен гръб.

— Влез — извика тя и погледна с очакване към вратата.

На прага се появи Дулси и в първия момент външността ѝ удиви Дидри. Момичето много приличаше на Дафни, когато тя беше на осемнайсет, всъщност беше нейно копие. Златисторуса, синеока..., е, те всички имаха сини очи, разбира се. Но пред нея стоеше най-прелестното момиче, което беше виждала, с изключение на сестра ѝ Дафни на нейната възраст.

Дидри се усмихна зарадвана и стана да посрещне сестра си. Прегърна я здраво, притисна я за момент до себе си и се отдръпна.

Дулси остана изумена от подобен жест, така нетипичен за сестра ѝ, от която се плашеше до смърт като дете.

Дидри ѝ се усмихна още веднъж и добави:

— Не съм те виждала почти две години, станала си истинска красавица, Дулси. Толкова приличаш на Дафни, когато беше на твоите години, че чак се стряска човек.

Още по-удивена, Дулси успя само да кимне. Само след част от секундата се окопити. Погледна най-голямата си сестра и попита:

— Какво е станало с теб, Дидри? Ти беше лошата сестра, говореше ми отвратителни неща, грубости. Да не си пила хапчета за промяна на личността?

Дидри я зяпна, после се разсмя.

— Взимаш пример от леля Гуендолин...

— Не, от теб! — прекъсна я бързо Дулси. — Определено от теб... нищо не може да се сравни с това да учиш направо от майстора, нали?

— Абсолютно вярно — отговори Дидри с глас, в който още трептеше смехът. Преди години щеше да се обиди от думите и поведението на Дулси. Смъртта на любимото ѝ същество я промени, промени се отношението ѝ към живота. Сега беше много по-мила, по-внимателна. Дълбоката скръб я подтикна да научи много за хората и за

себе си. Срещата със смъртта я направи по-мека, загубата я научи на състрадание.

Дидри продължи:

— Навярно съм била наистина много лоша с теб, когато беше малка. Бях нетърпима, нали?

— Да, такава си беше! — отвърна Дулси, влезе и седна на стол до еркерния прозорец. — Няма да си кривя душата, що се отнася до теб. Беше лоша и говореше наистина отвратителни неща. Наричаше ме „нахакано женче“ например.

Дидри поклати глава, искрено шокирана от думите.

— Колко ужасно от моя страна. Сигурно съм минавала през някакъв по-особен период.

— Съмнявам се, защото винаги се държеше по този начин. Направо безобразно. Поне към мен. Но в известно отношение това ме направи по-издръжлива, което ми беше от полза — отговори Дулси с нейния безцеремонен маниер. — Все пак нямаше причина да бъдеш толкова жестока. Бях само петгодишна, едно малко момиченце — заключи тя с остър тон.

— Много съжалявам, Дулси — каза искрено Дидри, като седна пак до писалището и погледна сестра си. — Не мога да понасям мисълта, че съм се държала толкова лошо с теб. Че съм била зла и жестока. Ще приемеш ли извинението ми? Ще бъдем ли приятелки?

— Предполагам. Зависи от теб, разбираш ли? Няма да понасям някогашните подигравки.

На Дидри ѝ се искаше да се разсмее на нейната откровеност, но само каза:

— Обещавам, че няма да те оскърбявам с думи или да те разстройвам, по какъвто и да е начин.

— Добре. — Дулси я погледна подозрително. — Защо си толкова мила с мен?

— Защото те харесвам. Не, обичам те. Ти си моя сестра и трябва да сме близки, да се разбираме повече, отколкото едно време.

Дулси още недоумяваше и възкликна:

— Говориш странни неща. По-рано се държеше с мен като че ли съм отровна змия.

Лицето на Дидри помръкна от огорчение, усети тежест в гърдите. Как е могла да се отнася по този противен начин към

сестричката си? Стори ѝ се изведнъж непонятно. И после си спомни. По онова време беше нещастна, не се разбираше със семейството си и си го изкарваше на детето. Засрами се. Явно е била подла и това я натъжи.

След малко Дулси каза:

— Нещо се навъси. Какво има, Дидри?

Сестра ѝ така загрижено попита, че Дидри се почувства още по-нещастна и не отговори. След кратко мълчание най-накрая обясни:

— Много се срамувам от себе си за това, че съм се държала по този начин с теб. Та ти беше детенце, както сама ми припомни.

— Може би си ревнувала малко, понеже папа ме глезеше и ми угаждаше.

— Може би — съгласи се Дидри. Преди тринайсет години имаше много проблеми със семейството си; ревността беше един от тях.

— Бях любимата му дъщеря и още съм — съобщи Дулси и я погледна предизвикателно.

Дидри отвърна, подсмихвайки се:

— Умен е нашият скъп баща, винаги си е бил такъв. Караше всяка една от нас, четирите му дъщери, да се чувства по-специална, че е неговата любима дъщеря, която обича най-много. А всъщност ни обичаше еднакво.

— Вярно е. Не мога да кажа същото за Фелисити. За мен тя не е майка. Все едно е непозната. Всички са на мнение, че се дължи на влиянието на онзи изкормвач Лорънс Пиърс... искам да кажа, че затова толкова е странна напоследък. Какво мислиш? А той наистина ли е някакъв рус Адонис, с външност и обаяние, които побъркват жените, щом заподскача като долнопробен актьор по сцената на Уест Енд?

Дидри избухна в смях.

— Боже мой, какъв цветист език имаш, Дулси. Също като мен и като леля Гуендолин.

— Това като комплимент ли да го приема? — вдигна вежда Дулси.

— Нашата леля точно така би го приела. Имам чувството, че се наслаждава на словесността си, макар и да е твърде язвителна понякога. Каквато често съм и аз.

— Добре, така да бъде. Виждала ли си другарчето на Фелисити?

— Един-два пъти съвсем в началото на връзката им, когато започна войната. Да, той наистина е хубавец, има чар, но е самовлюбен. Много надарен хирург е по мнението на всички. Но лекарите като него, които спасяват живота на хората, са егоцентрици. Въобразяват си, че трябва да им се кланят като на божества.

— И преди съм чувала същото, метафората е твоя, Дидри, ако ти пука за такива неща.

— Не ми пука. А по мое мнение ти беше пренебрегвано дете, поне от Фелисити. Всички други много те обичаха и се грижеха за теб, след като тя отсъстваше. Все пак нашата майка по онова време се държеше странно, умът ѝ беше някъде другаде.

— Струва ми се, че знам точно къде е бил. При онзи доктор, надарен със скалпела и с една част от неговата анатомия.

Дидри я загледа втренчено, едва се сдържа да не се подсмихне и попита:

— Мислила ли си да станеш писателка, Дулси?

— Понякога, но уча история на изкуствата... обичам живописата и ми минава през ум да отворя художествена галерия, когато порасна.

— Струва ми се, че вече си пораснала. Идеята ти е чудесна. А Дилейси дали пристигна вече?

— Пристигна и я чух да плаче преди малко. Влязох в спалнята ѝ да я утеша. Съжалява, че се развежда. Казах ѝ да се стегне и да се приготви. Съвзе се и обясни колко се радва, че е тук с нас... „сред целия клан Ингам“, така се изрази.

— Да отида ли да я видя? Добре е, нали?

— Да, сигурна съм. Насочи вниманието си към избора на тоалет, когато излязох от стаята ѝ. Така че не се тревожи за нея.

— А при мен защо дойде, след като съм била толкова лоша с теб? Дулси се приближи до Дидри, застана пред нея и каза:

— Исках да разбера дали още ме плашиш. Олекна ми, като почувствах, че вече не ме е страх от теб. И сега вече можем да бъдем приятелки. Все пак сме сестри... — Не довърши изречението и се наклони да излезе. — Отивам да се преоблека.

— И аз ще се приготвя. Ще се видим в библиотеката, Дулси — отговори Дидри, като се почувства така добре, както не беше се чувствала от много време. Разговорът с Дулси я разведри.

Освен това най-малката ѝ сестра, бебето в семейството, остави у нея великолепно впечатление. Беше прелестно дете и беше станала истинска красавица — очарователна, с дълга до раменете руса коса, нежно лице и съвършени устни. С високите скули и извитите вежди приличаше поразително на Дафни, когато беше на нейните години.

„Страхотна е — помисли си Дидри, докато отиваше към гардероба да си извади рокля. — Ще стигне далеч нашата малка Дулси.“

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сега, вместо да плаче, Дилейси се ядосваше, докато вадеше рокля след рокля от гардероба и ги хвърляше на леглото. От тези тук, в Кавендън, нито една не ѝ харесваше. Не бяха модерни и нямаше да ѝ стоят добре, беше сигурна. Сърдито гледаше купа върху леглото си, когато на вратата се почука. Преди да се обади, Майлс влезе.

— Дойдох да видя какво правиш. Боже мой, Дилейси, защо не си готова още? — подразни се той.

— Защото нямам какво да облека — простена тя, като погледна сърдито брат си. — Донесох си няколко рокли за вечерта, но за през деня... — Гласът ѝ заглъхна безпомощно.

Майлс се приближи до леглото и се захвана да разглежда роклите. Накрая взе една от бледосива и бяла коприна с набрана пола, четвъртито деколте и широки ръкави.

— Тази ми се струва много елегантна. Ако бях на твое място, щях да я облека.

— Смешен си, Майлс, та ти си мъж. Обаче бях сигурна, че точно тази рокля ще харесаш, Сесили Суон ми я уши едно време.

Той кимна и се подсмихна хитро.

— Разбира се, стилът ѝ е неподражаем. Затова преуспя.

Забеляза, че Дилейси сви устни и знаеше причината. Сесили и Дилейси вече не бяха приятелки, при това от години.

Погледна часовника си.

— Хайде, облечи я. Наистина е красива, Лейси, и изобщо не изглежда демодирана. С подходящо бижу тоалетът ще стане различен. Елегантен.

Дилейси въздъхна.

— Явно съм принудена да я облека. Но нямам време да повикам Пам. Ти ще ми помогнеш. — Докато говореше, взе роклята и се запъти към банята. — Почакай ме, Майлс, моля те, не си тръгвай.

— Тук съм — обеща той. Приблужи се до прозореца и се загледа навън. В далечината виждаше езерото и двата лебеда, които плуваха там. Неговият прапрадядо Хъмфри Ингам беше сложил начало на

традицията да има винаги лебеди в Кавендън в знак на признателност към Джеймс Суон, негов васал и верен приятел. „И оттогава винаги са били верни — помисли си Майлс. — Сто седемдесет и три години...“

— Ето ме! — извика Дилейси вече доста по-бодро и се завъртя. — Моля те, Майлс, закопчай ме. След това остава само да си сложа перли и обици и съм готова.

Майлс започна да я закопчава, като междувременно говореше:

— Много си красива, роклята е прелестна. Мисля, че трябва да оправите отношенията си със Сесили, да станете пак приятелки.

— Опитах. Много пъти, дори помолих леля й Дороти да си поръчвам тоалетите в нейното ателие. Всеки път ми отказва. Не отстъпва по никакъв начин.

— Може би Сеси ще отстъпи, ако я помоля — промърмори Майлс, докато закопчаваше последното копче. — Ще говоря по-късно следобед с нея.

— Тя е тук! — възкликна Дилейси и се обърна към него, поглеждайки го изненадано. — Говори ли с теб?

Дилейси беше смаяна.

— Да, говори — отвърна брат й предпазливо.

— Не мога да повярвам! Мислех си, че повече никога няма да говори с теб. Защо не ми каза, че ще бъде тук?

Майлс въздъхна.

— Бях много зает, не съм крил от теб. Хайде, Лейси, побързай. Не бива да караме папа да ни чака.

— Само секунда и ще слезем заедно. Няма да се бавя.

Дилейси говореше, докато отиваше към тоалетката си, откъдето взе перлена огърлица, сложи си я и потърси подходящи обици.

Майлс продължи:

— Ще говоря със Сесили още днес и може би ще я убедя да отстъпи, след като минаха цели шест години. Може би ще се съгласи пак да се сблизите. Искаш ли?

— Да, Майлс, ако няма взаимни обвинения, или нещо подобно... Имам предвид, че напоследък понесох доста обвинения.

— От Саймън ли? — попита брат й.

— О, да, да, да! Много отдавна открих, че той обожава да хленчи. В момента прави точно това — охка и пъшка, че неуспешният ни брак е по моя вина.

— А по твоя вина ли е? — попита той.

Дилейси се завъртя, застана пред него и поклати глава.

— Може би. А може би по негова... всъщност по ничия не е. Просто се случи... това е. Не искам да се омъжа пак за него, както настоява той. Не мога, Майлс.

— Не ми разправяй точно на мен. Знам какво имаш предвид. Когато отношенията станат нетърпими, настъпва истински ад.

Макар че Майлс каза на Дилейси, че е красива, се тревожеше за нея. Така беше отслабнала, че изглеждаше мършава. Да, лицето ѝ беше все така нежно, с правилни черти, но късата прическа не ѝ отиваше. Помисли си, че ще успее да придума Сесили да стане отново приятелка със сестра му, и тогава ще може да ѝ повлияе. Докато слизаха по стълбището, обмисляше как да помогне на Дилейси да преживее този труден период в живота си. В момента беше уязвима, но знаеше, че по принцип е силна. Все пак беше Ингам.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вратата на библиотеката беше затворена, но Хенсън я отвори, без да почука, и влезе. Графът го очакваше.

Чарлс Ингам седеше на писалището си. Вдигна поглед и кимна, като видя иконома.

— Предполагам, дъщерите ми са пристигнали, както и сестрите ми, Хенсън.

— Всички пристигнаха, милорд — отговори Хенсън и се приближи. — Младите дами са в стаите си. Обадих се и на лейди Гуендолин. Казах ѝ, че днес чаят ще се сервира в четири и половина, а на лейди Ванеса казах онова, което ми заръчахте. Тя също е в нейния апартамент. Както изглежда, лейди Лавиния беше с лейди Гуендолин, когато телефонирах, така че и тя е получила съобщението.

— Благодаря, Хенсън. Както ти казах, не искам никой да ни безпокои, щом дойдат децата ми.

— Разбирам, лорд Мобри. — След кратко мълчание икономът промърмори, леко намигвайки: — Мога да застана отвън и да пазя, милорд, ако желаете.

Чарлс се разсмя.

— Не мисля, че ще е необходимо, но благодаря за предложението.

Икономът кимна и поиска разрешение да излезе. Чарлс стана и отиде до камината. Застана с гръб към огъня и се замисли за децата си. Не се смущаваше за онова, което възнамеряваше да им каже. Беше съвсем сигурен, че ще разберат; намеренията му бяха разумни. Дъщерите му бяха интелигентни; обичаха го и се доверяваха на мнението му. Майлс вече знаеше, както и Дафни. Колкото до обществото, отдавна беше осъзнал, че не го интересува какво мислят хората.

Първа се появи Дафни с Хюго. Тя отиде при него до камината.

— Казах на Хюго за липсващите бижута, папа.

Чарлс се обърна, понеже вратата се отвори.

— Ето ме, папа! — извика Дулси по нейния претенциозен начин, понасяйки се към баща си сред облак от бледосиня коприна.

Чарлс я прегърна.

— И ти си красавица като Дафни, Дулси. — Той се усмихна. — И двете сте облечени в синьо. Излагате се на голяма опасност. Лея Гуендолин най-безжалостно ще ви се надсмива, че носите сини рокли, които отиват на очите ви.

Дафни се засмя и отиде да седне на дивана, след което и Хюго се настани до нея.

След малко вратата се отвори със замах и Дидри, Дилейси и Майлс се втурнаха вкупом в библиотеката.

— Надявам се, че не сме закъснели, папа. — Дидри бързаше напред, Дилейси вървеше по петите ѝ. Майлс затвори вратата и настигна сестрите си.

Чарлс ги посрещна и с радост си отбеляза, че Дидри е избрала розов тоалет, а Дилейси — бледосив. Явно не бяха забравили как лея им често им се присмиваше. Макар че беше осемдесет и пет годишна, беше истинска палавница, пълна с живот.

Чарлс спря поглед върху децата си, полюбува им се и им се усмихна с обич.

— Наистина е прекрасно, че всички сте тук... Трябваше и преди да ви събера на такава семейна среща. Но както знаете, имахме много грижи да запазим Кавендън в относително добро състояние. Между другото спасихме имението благодарение на доброто управление, мъдрите съвети на Хюго и нововъведенията на Майлс. И не на последно място, благодарение на Дафни, която благоразумно стопанисваше къщата. Както и да е, зная, че ще прекарате няколко щастливи дни заедно...

Чарлс замълча, отдалечи се от камината и седна на един стол. Облегна се удобно и продължи:

— Имам да ви казвам няколко неща. Но нека първо да ви обясня, че съм добре, възстанових се напълно от сърдечната криза, която прекарах миналата година. Доктор Леард ме излекува. Каза ми, че съм в отлична форма и че мога да водя нормален живот. Новината е прекрасна.

— Прекрасна е, папа! — изръкопляска Дулси. Останалите също изръкопляскаха. Обичаха баща си, в живота им той беше постоянната

величина.

Чарлс все така се усмихваше, когато продължи:

— В неделя следобед, щом свършим обед, ще напусна Кавендън. Реших, че е дошъл моментът да замина във ваканция. Само за няколко седмици, но ще бъде почивка тъкмо навреме...

— Страхотна идея! — прекъсна го Дилейси. — Ще ти се отрази добре, папа...

— Къде ще отидеш? — обади се и Дулси. — На някое хубаво място надявам се.

— Заминавам за Швейцария — отговори Чарлс и обходи с нежен поглед още веднъж всичките си деца. — За Цюрих, ако трябва да съм точен. Хюго най-любезно ми предложи неговата вила за толкова време, колкото пожелае.

— Ще бъде голямо удоволствие. — Дидри се усмихна на баща си с обич, после изведнъж ѝ дойде наум една идея. — Ще бъдеш без компания и може би ще се почувстваш самотен, папа. Ще приемеш ли някоя от нас да те придружи?

Чарлс поклати глава.

— Благодаря, Дидри, за милото предложение. Искам да знаете, че няма да съм сам. Виждате ли, аз ще се оженя. Ваканцията ще бъде всъщност моят меден месец.

Три чифта сини очи се впериха ужасени в него. Дидри, Дилейси и Дулси онемяха и не пророниха и звук няколко секунди, така неподготвени ги свари новината.

Дафни се изправи и каза:

— Мисля, че е ред на поздравленията, нали? — Погледна сестрите си с лице, грейнало от радост заради баща им.

— Поздравления — изрекоха всички в хор.

— Не си ни казал коя е булката, папа. — Дидри се загледа въпросително в баща си. — Познаваме ли я?

— Разбира се, че я познавате — отвърна Майлс, стана, отиде до камината и застана до Дафни. — Всъщност много добре.

Чарлс също се изправи.

— Шарлот. Ще се оженя за Шарлот Суон. Обичам я, много я ценя и искам да прекарам живота си с нея.

Изведнъж всички вкупом бясно се втурнаха към него.

Както винаги Дулси първа се хвърли в прегръдките му, последвана от Дилейси и Дидри.

За секунди трите му дъщери така силно го прегърнаха, че едва не го събориха.

— Боже мой! — извика Чарлс. — На по-бурно одобрение не съм бил свидетел.

Дидри възкликна:

— Тя ни беше като майка, папа, и пак тя не допусна семейството ни да се разпръсне. Много, много се радвам за теб.

— И аз — каза Дилейси, не по-малко развълнувана от Дидри.

— Щастлива съм заради теб и Шарлот, папа. Не зная какво щях да правя без нея, когато бях малка — допълни Дулси. — Тя ме обгърна с такава майчина обич.

— Зная, скъпа — прошепна Чарлс. — Винаги е била предана и всички нас даряваше с обич.

След няколко минути, когато вълнението се уталожи, Дидри погледна Дафни, после Майлс:

— Вие двамата знаехте, нали?

Те кимнаха и Майлс обясни:

— Аз трябваше да знам, понеже съм наследникът и е редно да съм наясно с постъпките на баща ни. А Дафни организира сватбата, затова беше неизбежно да знае.

— Да, разбирам — отвърна Дидри с равен глас, без всякакъв намек за ревност или раздражение, че по-малките ѝ брат и сестра са знаели преди нея. Съзнаваше отлично, че за съжаление беше отсъствала дълго от Кавендън, затова не знаеше какво се е случвало тук през годините.

— Кога ще бъде сватбата, папа? — попита Дулси, като се засуети около баща си пред камината.

— В неделя сутрин — отговори той. — В събота вечер ще бъде... нашият годеж... — Направи пауза, преди да продължи: — В неделя сутринта ще се венчаем в параклиса в имението. След това ще има коктейл с бюфет за нашите семейства — Ингам и Суон, после заминаваме за Лондон на път Цюрих.

Дилейси попита:

— Папа, леля Гуендолин знае ли? Ами леля Лавиния и леля Ванеса? С тях сподели ли?

Чарлс поклати глава.

— Още не знаят. Ще им кажа след малко, като се съберем за чая. Разбирате ли, за мен беше важно първо да кажа на децата си. Но, откровено казано, не търся одобрение от никого, както ви е добре известно. Възрастен мъж съм, на петдесет и седем, и мога да правя, каквото поискам. Казах първо на вас, защото имате право да знаете. А на тях ще им кажа от учтивост.

Дидри отбеляза тихо:

— Леля Гуендолин може да намекне, че изневеряваш на класата си, и...

— Не ме е грижа какво мисли тя или който и да е друг! — прекъсна я Чарлс доста властно. — Това е моят живот и ще живея, както намеря за уместно. Разцъфтявам, когато съм с Шарлот. Без нея пресъхвам. Искам да бъда щастлив през последните години от живота си.

— Светът се промени, Дидри — намеси се Майлс. — За жалост много аристократични семейства страдат заради тежките данъци, наложени от правителството. Има и още много други причини. Не ми се вярва, че нашите познати ще обърнат особено внимание в случая, при цялото ми уважение, папá. Те всички са потънали в своите тежки проблеми и се опитват да оцелеят.

— Точно така — съгласи се Хюго. — Никой не може да живее според очакванията на обществото. Чарлс ще направи, каквото му е по сърце.

— Ще бъде ли шаферка? — попита Дулси, поглеждайки подкупващо баща си.

Той се усмихна и погледна Дафни с вдигната вежда.

Тя се обърна към сестрите си:

— Да, Дулси, Дилейси, Дидри, вие също. Аз, понеже съм омъжена, ще се грижа за булката. Ще помоля Алиша да ми помага.

— Нямам шаферска рокля — нацупи се Дулси.

— Мисля, че вие трите можете да облечете красиви летни рокли — отговори Дафни. — Колкото до мен, аз ще облека синя.

Сестрите й се разсмяха и Дидри каза:

— И аз. На никоя от нас не липсват сини рокли, така че ще бъдем в хармония. О, колко е хубаво... сватба в Кавендън.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Щом Сесили свърна в завоя на черния път, видя Джинивра, седнала там, където имаше обичай да сяда — на каменния зид. Помаха ѝ.

Циганката също ѝ помаха, скочи от зида и застана пред нея.

Сесили веднага забеляза, че циганката е облечена с нейна стара рокля, и ѝ направи впечатление колко добре ѝ стои. Доста отдавна не беше виждала циганката и осъзна, че е разцъфнала, и всъщност беше станала много красива по един екзотичен начин.

— Майка ти ми я даде — обясни Джинивра, попипвайки бялата якичка на поплинената рокля. — Най-много нея си харесвам.

— Радвам се, че ти харесва. — Сесили се поколеба за миг, преди да попита: — На колко години си сега?

Циганката се ухили.

— Двайсе и седем. Също като господаря Майлс. — Джинивра погледна голямата къща, която се издигаше на върха на хълма. — Нещо важно става там, горе, нали, Сесили?

— Всички дъщери на лорд Мобри дойдоха да го видят.

— Пазиш ли си оная костица, дето ти я зографисах?

Сесили кимна.

— Пазя си я. Защо ме питаш точно сега?

— Носи късмет. Талисман е. — Размаха пръст на Сесили. — Не го губи.

— Разбира се, че няма да го загубя, Джинивра. Пазя го — отговори Сесили и всичко, което изрече, беше самата истина. Донякъде суеверна по природа, вярваше, че момичето има ясновидски дар, и от години го твърдеше. Някои хора в имението се присмиваха на Джинивра зад гърба ѝ и я презираха, но Сесили разбираше колко е умна в действителност и я обичаше.

— Госпожица Шарлот пази ли нейния? — попита циганката.

— Сигурна съм, че грижливо го е прибрала.

Като пристъпи по-близо до Сесили, Джинивра разтвори дланта си, в която стискаше нещо, и ѝ показа нова кост с издълбани фигурки.

— Вземи го, госпожице Сесили. Талисман е. Нашарих го заради господин Майлс. Дай го на Майлс. Хайде, вземи го.

Сесили взе костта и я загледа. Имаше резбовани шест кръстчета и две сърца, а в единия ѝ край бяха завързани две тънки лентички — алена и синя.

— Като моя е.

— Не, не е.

— Имам предвид панделките.

— Тъй е. Кажете на Майлс, че е за късмет. Пази Майлс, малка Сеси. Пази го около година.

— Ще го пазя — отговори тя и знаеше много добре, че наистина ще го пази. Нямахте друг избор. В края на краищата, когато беше малка, даде клетвата на семейство Суон — да пази всеки от семейство Ингам.

* * *

Докато изкачваше хълма, Сесили спря и се загледа през полето. Зърна в далечината Джинивра и още по-нататм циганските фургони. Сега бяха три, семейството се беше разроило.

Сесили не можа да не се замисли за думите на Джинивра. Беше я предупредила да пази Майлс. Съжали, че не я попита какво вижда в бъдещето, макар че и да я пита, няма да ѝ каже. Джинивра беше много предпазлива, що се отнасяше до предсказанията. Кой би искал да навреди на Майлс? Клариса, изоставената съпруга ли? Или могъщият баща на Клариса, лорд Мелдрю? Някой непознат ли? Сесили не се досещаше за никого, докато забързано отиваше към дългата тераса на Кавендън, където я чакаше Майлс. Засега престана да се занимава с тревожните мисли.

* * *

Майлс се подпираше на парапета в горния край на стълбището и тя веднага си помисли, че не изглежда добре. Носеше костюм от тъмносин лен, който му беше много голям. Стоеше му като на

закачалка. „Небрежен избор“ — мислеше си Сесили, докато той я целуваше по страната и я повеждаше през терасата. Ще трябва да се заеме с него, да направи нещо за тези ужасни дрехи.

— Какво се случи? — попита тя, когато седнаха на изящната маса от ковано желязо в центъра на терасата.

— Мина много добре. Дидри, Дулси и Дилейси много се зарадваха за папá и Шарлот, така че в това отношение няма проблеми.

— Не очаквах да има. Все пак на практика моята леля ги отгледа. Сесили се облегна, извади от джоба си гравираната кост и разказа набързо на Майлс за срещата с Джинивра.

След като разгледа костта, той попита:

— Какво означават малките гравюри?

— Не зная. Тя никога не обяснява. Аз имам гавирана кост, Шарлот има, а на Дафни направи едни преди години. Когато Хюго заминаваше да се бие в Голямата война, Дафни й се примоли да обясни какво означават резбите. Съчувстваше на Дафни, затова най-накрая се предаде. Каза й, че ще има пет деца, и тя роди пет деца.

— Разбирам за какво са панделките. Представяват рода Ингам. Алено и светлосиньо са нашите цветове.

Сесили само кимна.

Майлс продължи:

— Ти вярваш ли, че Джинивра вижда бъдещето?

— Винаги съм вярвала. Знам, че е странна, и според някои — луда, но аз мисля, че просто е различна. И по някакъв начин е надарена. — Сесили вдигна рамене. — Пази костта. Тя е талисман за късмет според нашето момиче.

Майлс пусна подаръка на Джинивра в джоба на сакото си и промърмори:

— Когато я срещнеш, благодари й от мое име. Ако я видя, сам ще й благодаря.

— Тя ти желае доброто, Майлс. И аз ти желая доброто, като ти казвам, че не бива да обличаш повече този костюм. Веднага се мачка и ти е голям. Пък и тъмносиньото не ти отива.

Майлс се разсмя.

— Значи не си безразлична към мен, госпожице Суон.

Сесили усети топлина по шията и разбра, че се изчервява. Побърза да каже:

— Облеклото е моят живот и посочвам на всеки, ако е с неподходящ тоалет.

— О, значи съм един от многото.

— Не съм казала това. Безпокоя се за външния ти вид.

— Защо?

— Защото си мой приятел.

— Благодаря ти, Сеси, че съм ти приятел. Знаеш, че чувствам същото към теб.

— Знам. Ако се държим прилично един към друг, настроението през този уикенд няма да пострада и работата ще върви, както се споразумяхме днес сутринта.

Той ѝ се усмихна и стана.

— Мисля, че е време да влезем. Папа̀ ни чака за чая.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ти ще се жениш? — възкликна Лавиния и с очевиден скептицизъм впи поглед в брат си.

— Да, ще се женя — отговори Чарлс и се облегна назад.

— За кого? — попита тя. — И кога?

— Женя се за Шарлот, разбира се, и...

— Слава богу! — прекъсна го на мига леля Гуендолин, тъй като, долавяйки неодобрителен нюанс в гласа на Лавиния, искаше да предотврати някое неприятно изказване. — Освен това крайно време беше. Колкото до мен, с радост ще посрещна Шарлот в това семейство.

— Аз също, Чарлс — усмихна му се по-малката му сестра Ванеса и като погледна красноречиво леля си, добави: — Всъщност Шарлот е в семейството ни, откакто бяхме деца. Израснахме заедно.

— Ще плъзнат клюки, нали се досещаш? — обърна се Лавиния към брат си. — Жениш се не според ранга си, освен това си на четирийсет и седем, Чарлс. Самият ти ненавиждаш скандали около семейството.

В жълтата гостна настъпи необичайна тишина.

Муха да бръмне, щеше да се чуе. Никой не каза и дума. Никой не помръдна. Тишината ги смазваше.

Майлс хвърли поглед на баща си и веднага забеляза колко шокиран изглежда Чарлс. Тъкмо щеше да стане и Дулси го изпревари. Сестра му скочи на крака, спусна се към баща си и застана зад стола му с ръка на рамото му. Изрече с язвителен тон:

— При цялото ми уважение, лельо Лавиния, не вярвам, че папа търси твоето одобрение. Неговият избор не е твоя работа... на никого не е. Той всъщност прояви учтивост. Искаше да ни уведоми, че ще се ожени за Шарлот, и да обсъди с нас събитията през уикенда...

— Аз ги организирам! — прекъсна Майлс Дулси, понеже видя възможност да смени насоката на разговора. Продължи с глас, нетърпящ възражение: — Сесили ми помогна в подготовката. Така че нека да ви кажа какво предстои. Вечерята днес ще бъде обикновена, в тесен семеен кръг, само семейство Ингам. Но утре вечер ще бъде

съвсем различно — годежно празненство в известен смисъл, както обикновено се правят годежите. Поканени са Хари, Сесили, госпожа Алис и Уолтър, също и...

Като прекъсна по най-груб начин Майлс, Лавиния се обърна към брат си:

— Доколкото разбирам, не си поканил никого от твоите приятели, Чарлс. И слава богу.

— С Шарлот сведохме поканените до минимум. Искаме тиха, семейна сватба, само с няколко близки приятели. Но ще дадем прием, когато се върнем от нашето сватбено пътешествие. — Сините му очи бяха леденостудени. Престана да се занимава със сестра си и се обърна към Майлс с по-мек тон: — Моля те, продължи, Майлс. Извинявай за прекъсването.

— Благодаря, папá. В неделя сутрин Шарлот и папá ще се венчаят в църквата в имението. След церемонията двамата със Сесили ще бъдем домакини на официалния обед. Ще бъде като коктейл с бюфет, както обикновено се сервираше у нас на вечеринките в миналото. Следобед булката и младоженецът ще заминат на сватбено пътешествие. Естествено всички от семейство Суон са поканени, както и от Ингам.

Дафни си отдъхна, че Майлс и Дулси прекъснаха идиотските брътвежи на Лавиния, стана и отиде при баща си.

— Мисля, че е време да поръчам на Хенсън да сервира чая, папá.

— Чудесно — съгласи се Чарлс. Беше горд със своите деца, че така умело се справиха с Лавиния, която се държа необичайно грубо. Тя прекрачи границата и по-късно щеше да я сложи на мястото й.

Дафни отвори рязко вратата и изненада Хенсън, който пазеше отвън.

— Боже мой, лейди Дафни, стреснахте ме.

— Съжалявам, Хенсън. Вече можеш да напуснеш поста. Негова Светлост съобщи на сестрите си и на лейди Гуендолин новината.

— А те как я приеха, лейди Дафни?

— Трябва да призная, че леля Лавиния се изненада, но не и леля Ванеса, която много се зарадва. Колкото до лейди Гуендолин, тя изглеждаше наистина въодушевена.

— О, да, така си е, милейди. Тя се възхищава от Шарлот. Забележете, лейди Гуендолин винаги е поддържала Суонови, има

слабост към тях.

Дафни го погледна и сви вежди.

— Използваш странна дума, Хенсън... „слабост“.

— Имам предвид, милейди, че ги харесва, но пък ние всички ги харесваме. А сега ме извинете, трябва да поръчам да сервират чая веднага.

— Благодаря, Хенсън — отвърна Дафни и се загледа след иконома, който се спусна бързешком по стълбите да строи войската си. А Дафни се върна в жълтата гостна, като умишлено избягваше да поглежда Лавиния, която се държа ужасно снобски и странно нападателно.

На Дафни ѝ олекна, когато долови тихото жужене на разговорите. Седна до Хюго. Той беше нейната опора... напоследък не само нейна, а на всички. Умееше да поддържа духа на близките си и помощта, която оказваше на баща ѝ да поддържа Кавендън в добро състояние, беше неоценима. Баща ѝ се възстанови след сърдечната криза, но на нея ѝ се струваше, че съвсем не е така здрав, както изглеждаше.

Хюго взе ръката ѝ, стисна я и прошепна:

— Беше много грозно от страна на Лавиния. Поведението ѝ ме ужаси. Говореше толкова грубо на Чарлс, а той винаги е бил много внимателен към нея. Добре че Шарлот не присъства.

— Наистина, скъпи. Но Сесили е тук и макар лицето ѝ да остана безизразно, сигурна съм, че се е засегнала. Никой не може да я упреква за това. Не забравяй, че баща ми предпочете тя и Майлс да се заемат с организацията, понеже не искаше да има проблеми. Дълбоко убеден е, че двамата могат да изгладят всякакви недоразумения.

— Това ми е добре известно. Те двамата могат да бъдат невероятно твърди. За съжаление баща ти изпадна в лек шок преди няколко минути. Лавиния беше груба и съвсем извън времето.

— Беше ужасна. Но пък тя с никого не се държи добре, откакто почина чичо Джак. Предполагам, че скърби за него.

— Съмнявам се. Не мисля, че помежду им беше останала любов. Джак я обожаваше, но получаваше в замяна само цупене. При това непрестанно според Майлс.

— Според Майлс ли?

— Да, Майлс. Бяха много близки. Майлс му беше любимец, едва ли си забравила, Дафни. Той нямаше деца и Майлс му беше като син. Затова основа паричен фонд и му го завеща. Но сумата не е кой знае каква.

— Колко съм разсеяна, Хюго. Разбира се, спомних си. Папà ми каза, че Лавиния не била особено доволна по този повод, но юридически фондът бил непоклатим, и на нея не й оставало друго, освен да се примири.

Дафни погледна към вратата. Настъпи оживление, когато влезе Хенсън, начело на своя отбор. Бутаха количка за сервиране, отрупана със сандвичи, кифли и всякакви сладкиши.

— Каква радост за очите ми — промърмори Хюго. — Толкова бях зает днес, че хапнах на две на три и сега съм гладен като вълк.

В този момент Майлс, който разговаряше с лейди Гуендолин, отиде при Дидри и Сесили.

— Съжалявам, Сеси — изрече тихо. — Надявам се, че не си се разстроила.

— Не, не се разстроих. Но поведението на леля ти ме подсети да внимавам, надявам се и теб. Трябва да следим да не обиди Шарлот и баща ти на вечерята утре... или да не измисли нещо още по-неприятно и да направи сцена в църквата в неделя.

— Имаш право, ще я държим под око.

Дидри каза:

— Държи се нелепо, да не говорим, че е глупаво. Какво, за бога, си мисли, че ще постигне с ужасните си забележки?

— Да не й обръщаме внимание засега и да приемем случилото се с чувство за хумор — допълни Майлс. — По мое мнение тя си е такава — глупава.

— Наистина — съгласи се Дидри и стана. — Извинете ме, но ще седна при леля Гуендолин. Искам да говоря с нея.

Щом останаха сами, Майлс хвана ръката на Сесили. За негова изненада и удоволствие тя не се отдръпна. Само го погледна недоумяващо.

— Има нещо, за което искам да те помоля — започна той, но замълча, явно притеснен да продължи.

Сесили не каза нищо, като се надяваше, че Майлс не възнамерява да обсъжда интимни проблеми, свързани с тях.

След малко Майлс се престаши и продължи:

— Виж, Дилейси от сърце иска да станете пак приятелки. Ти наистина ѝ липсваше през тези години, Сеси. Готова е да ти се извини.

Сесили не отговори веднага, после каза:

— Можем да бъдем пак приятелки, разбира се. Глупаво е да сме злопаметни и естествено ще приема извинението ѝ. Но има една особеност... аз работя. Работа усилено дълги часове и винаги мога да ѝ обръщам внимание.

— Тя ще те разбере, ще ѝ обясня.

Майлс стисна ръката ѝ, после я пусна.

На лицето ѝ внезапно се изписа тревога и той осъзна, че няма да е лесно да спечели отново Сеси.

След малко дойде Дулси и се настани на стола до тях.

— Ако леля Лавиния се осмели да направи още някоя противна забележка, обещавам ви, че ще грабна първото парче торта с много сметана и ще го натъпча в устата ѝ. Ако това не я накара да млъкне, не знам какво друго би свършило работа.

Сесили се разсмя, Майлс също. Като погледна Сесили, обясни:

— Не си мисли, че Дулси се шегува, даже никак.

— Разбира се, че не се шегувам — намръщи се Дулси, недоумявайки защо оставя такова впечатление. Винаги правеше, каквото е казала, че ще направи. В края на краищата беше Ингам.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Къщата беше замряла. Такава тишина владееше, че Сесили се изплаши. Застана в антрето и се ослуша да долови някакъв звук.

Нищо не помръдваше. Това я разтревожи. Леля ѝ не изглеждаше добре днес. По-скоро беше капнала от умора. Надяваше се, че Шарлот не си е легнала.

Сесили дойде, за да пробват за последен път тоалетите, които донесе от Лондон. Щеше да бъде изтощително и тя се безпокоеше дали леля ѝ ще бъде във форма.

Сесили се запъти към всекидневната, когато чу шум от горния етаж.

— Горел ли си, лельо Шарлот? — извика и веднага тръгна по стълбището.

Шарлот излезе на площадката.

— Сесили! Очаквах те по-късно.

Двете се прегърнаха, щом Сесили изкачи стълбите, после влязоха в спалнята на Шарлот.

Сесили веднага забеляза фотографията в сребърна рамка. Беше на Дейвид Ингам, петият граф, при когото Шарлот беше работила като секретарка от седемнайсетата си година до неговата смърт.

През годините се бяха сблизихи, но се държаха така дискретно, че никой не знаеше със сигурност дали са любовници. С изключение на Суонови, които бяха наясно с всичко, което ставаше в Кавендън.

До снимката имаше бележници, подвързани с кожа, и документи. Шарлот веднага забеляза учудения поглед на Сесили. Като разбра какво е видяла, попита:

— Защо се интересуваш толкова от снимката на Дейвид?

— Недоумявам, защо я държиш в спалнята си? Все пак на годеника ти може да му се стори странно баща му постоянно да се взира в него.

Шарлот се разсмя. Като престана да се смее, обясни:

— Обикновено я държа в едно чекмедже. Но правих опис заради теб, а кодът за главния сейф е на гърба на тази фотография. Затова е

тук.

Докато говореше, Шарлот извади снимката от рамката и показа на Сесили цифрите, прилежно изписани на гърба ѝ.

— Това е комбинацията за големия сейф, където пазя бижутата си и тези документи.

Взе списъка от нощната масичка и го подаде на Сесили.

— Написах кода тук. А това са някои от дневниците. Пазя ги заедно с останалите във втория сейф. Пренареждах ги.

Сесили кимна, загледана в списъка.

— А какво означават другите, цифри?

— После ще ти обясня какво съм включила в описа. Нещо друго искам да ти кажа. Когато умра, ти ще пазиш архива до смъртта си. Преди това трябва да посочиш кой ще те замести.

Сесили изведнъж се разтревожи и попита:

— Какво има, лельо Шарлот? Да не си болна?

— Не, не съм, не се плаши.

— Тогава защо говориш за завещания и смърт в навечерието на сватбата си?

— Точно ти би трябвало да знаеш колко съм практична. Искам да сложа в ред работите си, преди да се омъжа за Чарлс. Освен това заминаваме за чужбина, ще пътуваме, а пък съм на четирийсет и осем години. Така че за всеки случай...

— Какво намекаваш? — прекъсна я остро младата жена.

— Не се плаши, мила Сеси. Чувствам се отлично, здрава съм, умът ми си е на мястото. Но притежавам някои неща, като например тази къща, бижута, които Дейвид ми е подарявал, инвестиции на мое име, направени пак от него. Искам да си наясно. Няма скоро да умра, обещавам ти.

— Държа да изпълниш обещанието си.

— Няма да те измамя. Никой не знае какво ще се случи утре. Не сме господари на живота си. Той е наш господар. Трябва да се справяме възможно най-добре с онова, което ни поднася животът. Надявам се и се моля да бъде така до края. Помни какво ти казвам, Сеси.

— Приемам думите ти сериозно. Слушам те и ще помня — успокой я тя.

Шарлот взе една от тетрадките, отвори я на една отбелязана страница и я подаде на Сесили.

— Прочети, моля те, тази бележка.

Сесили се загледа в страницата и прочете думите, изписани калиграфски:

Написано от мен. Юли 1876 година.
Обичам моята дама. Отвъд здравия разум.
Лебедът прилепва към Ингам като в тясна ръкавица.
Правих любов с нея. Тя е моя.
Тя е моя.
Тя ми даде всичко. Носи моето дете.
О, наша радост. Детето умря в утробата ѝ.
Съкруши ни. Тя ме напусна.
Върна се при мен. Моите нощи са нейни отново.
До деня на моята смърт.

М. Суон

Все така с тетрадката в ръце Сесили загледа втренчено леля си.

— Това е толкова тъжно... изгубили са детето си. — От вълнение гласът ѝ заглъхна. — Знаеш ли кой го е писал? Кой е мъжът? Някой Суон ли?

Беше заинтригувана, любопитна и трогната.

— Така мисля, но само заради датата. Предполагам, че Марк Суон го е написал, бащата на Уолтър и Пърси. По онова време е бил глава на рода. Но нямам представа коя е била жената Ингам. По обясними причини не е написал името ѝ. Пазел я е. Поне по мое мнение.

— Защо ми показва тази бележка?

— По същата причина, заради която разказах на Чарлс преди няколко години. Искях той да разбере, че има нещо тайнствено, дори неизбежно, между мъжете Ингам и жените Суон. Искам и ти да го разбереш.

Сесили сви вежди и се намръщи.

— Не съм сигурна, че те разбирам. Какво имаш предвид?

— Имах връзка с двама мъже Ингам. Единият почина. За другия ще се омъжа. А ти и Майлс? — Шарлот замълча за секунда и погледна изпитателно младата жена. — С Майлс бяхте изключително близки като деца. Знам, че сте влюбени.

— Вярно е — призна Сесили, след като години го беше отричала.

— Друг мъж не е имало в живота ти, нали?

— Не. Твърде съм заета с работата си. Нямам време.

Шарлот се сдържа да не се усмихне.

— Влюбена си в Майлс — каза отново. — Друг мъж не те интересува, не те привлича.

Сесили мълчеше и Шарлот попита:

— Не съм ли права?

— Права си — отговори тихо Сесили.

— И той е влюбен в теб. Предполагам, че тази е една от причините за проваления му брак. Клариса се преструваше, разбира се. Не беше добра съпруга. Освен това не забременя. Както и да е, работата е там, че... той ще те преследва, Сеси. Подготви се. Такива са мъжете Ингам. Така се държат с нас. Просто не искат да ни оставят.

Сесили въздъхна.

— Тази сутрин ми каза, че ще поиска развод. И че се надява да бъдем заедно, когато се разведе, защото ме обича.

— Какво му отговори?

— Че не зная как ще се чувствам. Наистина не зная, леля Шарлот. Не вярвам, че ще се върна при него. Когато и да е. Много ме нарани. Не мога да му простя. Или да забравя измяната му.

— О, скъпа, това не е измяна — каза нежно Шарлот и сърцето ѝ се сви, като виждаше колко е страдала племенницата ѝ. — Беше длъжен да изпълни дълга си на наследник. Каквито и чувства да изпитваше към теб, трябваше да се примири. Нямахме друга възможност.

— Ти го защитаваш!

Сесили сви устни и погледна леля си с укор.

— Не, обяснявам ти в какво положение беше Майлс. Беше негов дълг — подчерта отново тя. — Трябваше да се ожени за нея. Да осигури наследник.

— Щом се разведе, пак ще се наложи да изпълнява дълга си. Графът ще вземе мерки — възрази разпалено Сесили.

— Не, не, това няма да се случи — отговори Шарлот. — Обещавам ти. Съвсем наскоро припомних на Чарлс записката, която току-що ти прочете. Тя показва съвсем точно, че тези връзки продължават от много отдавна. Повече от сто години. Казах му, че трябва да се съгласи Майлс да поиска развод. Това е наложително. Също така му обясних, че не бива да се намесва във връзката, която по всяка вероятност Майлс ще има с теб. Пък и светът коренно се промени, което Чарлс признава.

Изненадана от това твърдение, Сесили остана с отворена уста и изумено се загледа в леля си.

После изведнъж ѝ просветна.

— Ти го направи, нали? Ти ни събра този уикенд. Ти си казала на графа, че с Майлс сме добър тандем, че ще се справим с всичко, с гостите, със сватбата. Че ако се появят проблем или някоя неприятност, ще ги разрешим. Ти си била, лельо Шарлот. Манипулирала си всички нас.

Шарлот поклати глава.

— Не, не съм. Само подредих ситуацията така, че ако нещо се обърка, вие да ни помогнете. Същевременно знаех, че по този начин ще имате шанс да се сблизите отново.

— Въобразяваш си.

— Може би. Но се нагледах шест години на нещастieto на Майлс. Много мъчително е да се наблюдава. Наблюдавах как ти работиш и работиш, и работиш. За да заглушиш своята мъка и самота. И двамата останахте с разбити сърца. Надявах се някак да ви помогна да намерите лек.

Сесили мълчеше и тя тихо продължи:

— Добре, признавам вината си. И все пак не може да се пренебрегне фактът, че Майлс трябва да даде наследник на Кавендън. И единствената жена, която желае в леглото си, си ти. Толкова по въпроса.

— Постави ме в ужасно положение — протестира Сесили.

— Не, не съм, и всъщност картите са у теб, ако се замислиш. Наистина вярвам, че държиш силна ръка. Но да продължим. Искам да ти обясня за моето завещание. Ти си главната ми наследница. Освен теб само Хари ми е наследник. Погрижих се за него, така че няма за какво да се безпокоиш. Оставям този дом на вас двамата. Но целия си

дяд в Модна къща „Сесили Суон“ завещавам на теб. Бизнесът си е твой и би трябвало всички авоари също да са твои.

— Благодаря, много ти благодаря, лельо Шарлот. Ами леля Дороти? И тя има някакъв дял.

— Не е голям. Тя ще бъде доволна, ако го продаде. Партньори не са ти необходими. Не го забравяй. В края на краищата все се стига до неприятности.

— Ти никога не си създавала неприятности — отбеляза нежно Сесили, която се беше съвзела.

— Благодаря ти. Стараех се да стоя в сянка.

И двете позамълчаха, после Сесили каза:

— Трябва да изпробваш някои тоалети.

— Да приберем дневниците и документите и обещавам, че ще обърна внимание на моя чеиз.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Дидри се наслаждаваше на своята разходка към Литъл Скел в ранното утро. Мина през парка, после покрай езерото, където двата снежнобели лебеда плуваха един до друг.

Спря се за момент и загледала в лебедите, си спомни, че се събират по двойки за цял живот. Де да можеше и тя да е създадена по този начин... Отблъсна тъжните мисли и продължи по пътеката с решителни крачки. „Остави миналото зад себе си“ — смъмри се тя.

По едно време вдигна глава и погледна небето.

В тази съботна сутрин беше яносиньо и се надяваше хубавото време да се задържи. Искаше ѝ се утре денят да бъде идеален за сватбата на баща ѝ и Шарлот.

Беше много доволна, че най-сетне той се реши на тази стъпка. Ни най-малко не се съмняваше, че Шарлот ще бъде чудесна съпруга... всъщност беше точно такава много години без привилегиите на законен документ.

На семейната вечеря снощи Дидри почувства нежността и обичта на баща си, на Майлс и на сестрите си. Беше както едно време и осъзна колко много беше липсвала на всички.

„Странно — помисли си сега, — как сме погълнати от всекидневието си, от грижите си и проблемите си. Всъщност сме егоисти, не мислим за другите.“

Възнамеряваше да коригира поведението си, да се вижда със сестрите си, и най-вече с Дилейси. Снощи ѝ направи впечатление колко уязвима е Дилейси... изнервена, настръхнала. Майлс каза, че е нещастна заради развода, обаче не можела да живее със Саймън. Бракът им бил низ от бурни скандали и разправии, които в края на краищата довели до раздялата. Добрата страна в случая беше, че нямаха деца.

„Дафни е най-голямата късметлийка — помисли си Дидри за прелестните деца на сестра си. — Колкото до Дулси, животът е пред нея. Ще я взема под крилото си, ще компенсирам начина, по който се

държах с нея, когато беше малка“ — промърмори полугласно. Дълбоко в себе си още се срамуваше от някогашното си озлобление.

Докато вървеше през градината към къщата на леля Гуендолин, Дидри престана да се занимава с тези мисли и се съсредоточи върху онова, което трябваше да каже.

Почука силно с месинговото чукче на входната врата и тя почти веднага се отвори. Посрещна я госпожа Пайн, дългогодишната икономка на лейди Гуендолин. Поздрави я сърдечно и я поведе към гостната, уютна стая със старинни, удобни дивани и канапета, и два големи еркерни прозореца, които гледаха към градината.

Леля ѝ седеше на дивана и я чакаше.

— Ето те и теб, скъпа — възкликна лейди Гуендолин, — точна както винаги. Харесвам тази черта у хората. Онези, които закъсняват, са небрежни. Губят времето на човек, нали така?

Дидри кимна.

— Точно така. Благодаря ти, че се съгласи да ме приемеш тази сутрин.

Наведе се и целуна леля си по страната.

— Радвам се да си поговорим само двете, Дидри. Седни скъпа, недей да стърчиш там.

Дидри седна на стол до дивана и каза:

— Бях информирана от приятел, на когото имам доверие, че съм си създала враг във Военното министерство. Изумих се, когато научих. Работата ми е безупречна и през тези години ме повишиха няколко пъти. Моят приятел ми каза, че този недоброжелател може да се окаже опасен за мен.

Лейди Гуендолин застана с изправен гръб, присви леко очи и погледна изпитателно Дидри.

— Не ми харесва думата „опасен“, Дидри. Опасен в какъв смисъл?

— Не съм сигурна. Но предполагам, че целта е да бъда уволнена, изхвърлена с други думи.

— Какво по-точно правиш във Военното министерство? Изглежда, никой не знае и ти почти никога не говориш за работата си. Което ме навежда на мисълта, че работиш в разузнаването. Греша ли?

Дидри се наведе към леля си и тихо каза:

— Забранено ми е да говоря за работата си, лельо. Но само ще прибавя, че никога не си се лъгала в предположенията си.

Лейди Гуендолин леко се подсмихна и кимна:

— Имаш ли някаква представа кой е този недоброжелател? Подозираш ли кой иска да ти навреди?

— Отговорът на всичките ти въпроси определено е „не“. Всъщност останах смаяна, когато ми казаха, че имам неприятел, някой, който иска на всяка цена да ми навреди. Как ли не си блъсках главата, но в никого не се усъмних.

— Кой те информира, ако мога да попитам?

— Един много стар приятел, Алфи Фенъл — отговори Дидри. — Беше искрен, вярвам му.

— Дали не е роднина на сър Хюбърт Фенъл? — попита лейди Гуендолин.

— Да, сър Хюбърт му е чичо.

— Как младият Фенъл се е добрал до сведения за така наречения твой неприятел? — продължи да разпитва лейди Гуендолин.

— Чрез Джоана Елсуърт. Неин братовчед е. Двамата нямат нищо общо с Министерството на войната. Алфи е адвокат, а Джоана не работи. Има свои доходи.

— Доколкото разбирам, Джоана е научила и го е подшушнала на Алфи.

— Споделила с него, че дочула странни слухове за мен, и го помолила да ме предупреди, макар и според нея да били само слухове.

— Мисля си, че първо трябва да разбереш кой е казал на нея.

— Опитах се да науча, знам как да питам. Разбрах само, че... нещо се мъти.

Лейди Гуендолин позамълча, преди да отбележи:

— Намекна, че нямаш представа кой би поискал да ти причини неприятности. Но може би е някой... в сянка. Обиждала ли си някого, без да си даваш сметка? Отблъсквала ли си евентуален ухажор, защото не си разбрала, че те харесва? Или съперник в работата?

— Нищо подобно не ми се е случвало. Поне аз не знам. Всеки ден потъвам в работата си и не вдигам глава.

— Казвала ли си на някого от твоите колеги за слуха?

— Не, не съм. Реших, че е най-разумно да не казвам на никого, освен на теб. Ясно е, че познавам хората там, държим се колегиално,

но близки приятели нямам.

— Как да ти помогна, Дидри?

— Не зная. Само фактът, че мога да разговарям с теб по този въпрос, ми помага много, защото не се чувствам толкова изоставена сама да се справям с проблема. — Тя въздъхна и поклати глава. — Помислих си дали не познаваш някого във военното министерство или в правителството? Но сега, като казвам това, ми идва наум, че не можеш току-така да започнеш да разпитваш приятелите си кой може да е моят недоброжелател, нали?

Дидри се разсмя на глупавото си предположение, лейди Гуендолин също.

След малко младата жена добави:

— Мисля си, че не ми остава друго, освен да чакам човекът сам да се разкрие.

— Да, така е, скъпа, но донякъде. Все пак опасявам се, че не мога да оставя тази работа така. Нека да помисля. Следващата седмица заминавам за града. Имам няколко ангажимента, но кой знае какво ще науча, докато обикалям с моите приятели Мейфеър и Уестминстър.

— Благодаря ти, лельо Гуендолин. Признателна съм ти за помощта. Обичам работата си... — Най-неочаквано гласът ѝ се разтрепери и тя млъкна. Едва не се разплака. Преглътна, бързо се овладя и продължи: — Министерството заема голяма част от живота ми, както знаеш. Работя там от дванайсет години и ми харесва онова, с което се занимавам. Без работата си ще бъда изгубена.

— Напълно те разбирам — промърмори лейди Гуендолин със съчувствие. Знаеше, че Дидри намира удовлетворение в работата и се е посветила на професионалния си живот.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Странна и подозрителна история в най-добрия случай и ако някой друг ѝ я беше разказал, лейди Гуендолин щеше да се усъмни дали е вярна.

Но понеже я чу от Дидри, повярва. Племенницата ѝ беше съвестна, на нея можеше да се разчита и не страдаше от излишни фантазии.

Облегна се на градинския стол и загледана в цъфтящата градина, остави мислите ѝ да се реят.

Не знаеше нищо за работата на Дидри, освен че силните на деня приемаха племенницата ѝ благосклонно. Едва днес Дидри недвусмислено подметна, че работи в разузнаването, което лейди Гуендолин подозираше отдавна, но никога не го спомена пред никого. Винаги беше предпазлива с подобна тема на разговор.

Като дъщеря на един от най-високопоставените графове в страната и специалистка по право, нейната племенница се движеше в най-отбрано общество, наистина я харесваха много хора, и фигурираше в списъците на поканените във всеки достоен дом в Лондон.

За Дидри никога не се чу клюка, нито се шушукаше по време на следобедния чай.

Лейди Гуендолин изведнъж изправи гръб и се смръщи, спомняйки си Максин Лоуи, една от най-близките приятелки на Дидри. Беше намерена мъртва при подозрителни обстоятелства в дома ѝ в Мейфеър преди четири години.

Тогаваш лейди Гуендолин се разтревожи, когато разпитваха Дидри в Скотланд Ярд. Но тревогата ѝ изчезна веднага, щом племенницата ѝ обясни, че от полицията са разпитвали всички приятели на Максин.

Обясни още, че важните клечки в Скотланд Ярд били на мнение да разследват случая като убийство; някои се съгласили с това предположение, други се показали по-склонни да приемат идеята за самоубийство.

След това следствието доказа, че Максин всъщност е умряла от отравяне с арсеник. Но повече обстоятелства около тази смърт не бяха разбулени и случаят остана открит за всякакви хипотези. Много се говори за внезапната смърт на Максин в кръговете, в които се движеше — най-вече висшето общество и артистичния свят. В края на краищата полицейското разследване не доказа нищо. Смъртта на Максин си остана загадка до ден-днешен.

Но в момента беше по-важен сегашният проблем на Дидри и острият като бръснач ум на лейди Гуендолин ѝ подсказа едно нещо... слухът, че Дидри ще бъде освободена от длъжност във Военното министерство нямаше нищо общо с личния ѝ живот. Беше убедена, че е пуснат от колега, който има зъб на Дидри.

Всъщност други предположения няхаха смисъл. Очевидно някой искаше да отстрани Дидри. От злоба, завист и амбиция, фатална комбинация. „Злоба — промълви на себе си. — Неизвестното лице е водено от злоба.“

Ако човек иска да накаже някого, единственият начин да го направи без физическо насилие, е да нападне онези, които обича най-много, или онова, което обича. Да се прицели в уязвимото място.

Може да бъде съпруга, дете, родител, брат, сестра. Или любим например. Човек, когото да малтретира, дори да убие. Отхвърли идеята за любовник. Дидри се посвети изцяло на кариерата си. И все пак беше красива с шик прическа, прелестно лице, да не говорим за елегантните тоалети.

От друга страна, кариера, нападана безпощадно, може да бъде съсипана завинаги.

В случая имаше само две възможности, що се отнасяше до нея.

Да навредят на човек, когото Дидри обича, или на кариерата ѝ.

Да се открие кой е врагът на Дидри беше наложително. Едва когато разберат кой е, ще преодолеят опасенията си. Към кого да се обърне за помощ? Кой от приятелите на лейди Гуендолин има влияние? На кого да се довери? И кой на практика ще се съгласи да души заради нея?

Веднага се досети за отговора. Само човек от политическите кръгове или с приятелства сред високопоставените чиновници в Министерството на войната.

Загледана в далечината, тя се замисли кой има връзки с политици. Познаваше добре Луси Болдуин, беше поканена на сватбата ѝ със Стенли през 1892-а. Но едва ли можеше да се появи при съпругата на премиера с подобна история.

Уинстън. Разбира се! Не само че беше добър приятел, но по темперамент подхождаше в случая. Дори с удоволствие щеше се заеме. Но как да го помоли точно в този момент? За да подкрепи Болдуин, Уинстън Чърчил за пореден път беше в центъра на събитията, свързани със стачката в каменовъглените мини. Може би...

— Извинете, лейди Гуендолин — прекъсна мислите ѝ госпожа Пайн, която слизаше по стълбите към градината. — Лейди Лавиния е тук. Извинява се, че е пристигнала по-рано.

Лейди Гуендолин стана и каза:

— Всичко е наред, госпожо Пайн, и бездруго тъкмо щях да вляза.

Лавиния я чакаше в гостната и когато се обърна да поздрави леля си, на Гуендолин ѝ направи впечатление посърналото от умора лице на племенницата ѝ.

— Как си, Лавиния? — попита лейди Гуендолин. — Не ми изглеждаш добре, скъпа.

— Изморена съм. Почти не спях през нощта. — На лицето ѝ се появи вяла усмивка, когато влезе в стаята след леля си. Седна срещу нея и продължи: — Неочакваната новина, че ще присъствам на сватба в неделя, сватбата на моя брат при това, страшно ме изненада. Също така ме разстрои.

Лейди Гуендолин само кимна, без да изрази някакво мнение. Възнамеряваше да скастри племенницата си днес по време на обяда за грубото ѝ държание към Чарлс. Но сега промени намерението си.

Като се взираше в лицето на Лавиния, осъзна, че нещо съвсем не е наред с нея. Всъщност си помисли, че е болна. „По-добре да не ѝ се карам в този момент“ — реши тя.

— Всички останахме изненадани, с изключение на Майлс и Дафни, които знаеха от самото начало. Но се радвам за Чарлс, щастлива съм, че ще се ожени за Шарлот.

Като се вторачи в леля си и вдигна вежда, Лавиния възбудено изрече:

— Знам, че се радваш! И трябва да призная, че се изненадах, когато вчера изрази гласно мнението си за този злополучен брак. Той

склучва неравностоен брак. Ще бъде отхвърлен от обществото.

— Не ставай смешна! — възкликна някой откъм вратата.

Сестрата на Лавиния влезе с плавна стъпка в гостната. Застана до леля си и каза:

— Нали не съм закъсняла, лельо Гуендолин? Здравей, Лавиния. Страхувам се, че ще трябва да се смесиш с навалицата и да приветстваш младоженците, иначе ще те отхвърли и обществото... ще те изпратят в изгнание.

Наведе се и целуна по страната леля си, после седна на канапето до нея.

Лейди Гуендолин се усмихна на Ванеса и погледна Лавиния, която седеше срещу нея. Двете сестри бяха съвсем различни по характер. Знаеше към коя има слабост, към Ванеса, която не страдаше от предразсъдъци, приемаше чистосърдечно хората и беше в крак с времето. 1920 година не беше 1800.

Лавиния, хвърляйки леден поглед на сестра си, попита:

— Ами ти, Ванеса? Кога ще чуем, че най-после ще се омъжиш?

Ванеса се разсмя.

— О, не зная, не съм сигурна дали ми се иска да се омъжа — отвърна тя небрежно, смеейки се.

— Да не си се запознала с някой добър млад мъж, скъпа? — попита лейди Гуендолин. — И ако е така, кой е той? Ще ми бъде приятно да се запознаем.

— Казва се Ричард Боуърс и е много добър. Следващия път, когато дойдеш в Лондон, ще вечеряме или ще обядваме заедно, както предпочетеш, лельо Гуендолин.

— Ще дойда другата седмица. На всяка цена трябва да се запознаем. Би било чудесно. Да не би да е роднина на онези Бърнардови?

— Майка му е Валери Бърнард — отговори Ванеса. — Струва ми се, че я познаваш, лельо.

— Познавам я, но не сме близки приятелки. Много мила жена.

* * *

Именно по време на обяда Ванеса спомена, че Дафни ѝ е показала списъка с гостите за сватбата.

— Зарадвах се, като видях, че братовчедът на Хюго Марк Стентън ще дойде, също Пол Драмънд. Също и...

— Кой е Пол Драмънд? — прекъсна я Лавиния и учудено разшири очи срещу Ванеса. — Никога не съм чувала за него. Нов приятел ли е?

— Не, всъщност не е. Пол Драмънд е американец. Работи с Хюго от много години — обясни Ванеса. — Пол управлява нюйоркския клон на предприятието на Хюго и понеже в момента е в Лондон, Чарлс го покани.

— Американец! Стана съвсем ясно. Уверявам ви, че никой от близките приятели на Чарлс няма да присъства. Как да ги покани, след като младоженката не е с аристократично потекло?

Ванеса, ужасена от забележката на Лавиния, каза бавно и натъртено:

— Престани да опяваш за аристокрация. Аристокрацията се разпадна след края на войната заради високите данъци, наложени от правителството. Няма мъже, които да обработват земята, да управляват фабриките и да слизат в мините. Всички измряха по напоените с кръв полета на Франция, включително твоят племенник Ги. Половината от приятелите на Чарлс се мъчат да изплуват и да запазят именията си и много от тях не сполучиха. Наистина ли вярваш, че се вълнуват за новата съпруга на Чарлс? Ни най-малко. Чудят се как да отърват кожата. Така че престани с тези приказки за неподходящия брак на Чарлс. Колкото до мен, мисля, че тотално си изперкала.

Лавиния се облегна и зяпна изумено Ванеса. За пръв път в живота си онемя, потресена от словесната атака на сестра си.

Ванеса се възползва от момента и продължи:

— Говореше се, че това е войната, която ще сложи край на всички войни. Но в действителност онова, на което сложи край Голямата война, е Британската империя. Страната изнемогва, постоянно се говори за икономическа криза. А ти си се загрижила за класата. Порасни, Лавиния. Виж в какъв свят живеем днес.

Лавиния отново не промълви и дума, още повече потресена от манталитета на сестра си и от гневния ѝ изблик.

Лейди Гуендолин позагледа Ванеса и кимна.

— Добре казано, скъпа. Опасявам се, че трябва да се съглася с теб. — Обърна се към Лавиния и продължи: — Никой не обича промени, най-малко аз, но времената се промениха, Лавиния. И ние трябва да се променим, да бъдем в крак с времето. Това се отнася и за теб.

Лавиния пребледня повече от всякога и отговори с нисък, леко нервен глас:

— Защо вие двете сте ми толкова ядосани? Говоря истината.

Настъпи мълчание. После влезе госпожа Пайн с една камериерка и сервираха десерта.

Щом останаха пак сами, лейди Гуендолин застана с изправен гръб и погледна Ванеса, след това Лавиния. Двете разбраха, че моментът на присъдата е дошъл и застинаха, без да промълвят и дума или да докоснат храната.

Изнизаха се доста секунди, преди лейди Гуендолин да каже със стоманен и все пак гладък като коприна глас:

— Понеже съм глава на това семейство, неговият най-старши член, мога да нарушавам правила и да създавам правила. — Замълча, отпи глътка вода и се понаместа на стола.

Гласът ѝ стана не толкова твърд и по-копринен, когато продължи:

— Слагам начало на ново правило. След като аз с най-голяма готовност одобрявам избора на моя племенник, това е последният път, когато ще бъде изразено мнение за Шарлот. Повече никой няма да си го позволява, никога. В неделя тя ще стане графиня Мобри. Към нея ще се отнасят с уважението, което заслужава и което всъщност е спечелила с предаността си към това семейство. Шарлот беше благодат за всички нас. И искрено казано, вашият брат щеше да е мъртъв досега, ако не беше тя.

Сестрите все така мълчаха.

Лейди Гуендолин съзнаваше, че на всяка цена трябва да им каже какво е нейното мнение по въпроса. Ванеса го прие спокойно, докато Лавиния изглеждаше потресена. Лейди Гуендолин хапна от крем карамела и попита тихо Лавиния:

— Добре ли си, скъпа? Надявам се, думите ми не са те разстроили прекалено.

— Не, никак даже, лельо Гуендолин — отвърна тя с тих, но спокоен глас. — Съжалявам, че те подразних, лельо. Повече няма да се

повтори. Положително знаеш, че обичам брат си и искам Чарлс да бъде щастлив. — Лавиния замълча, въздъхна и заключи: — Отлично знам, че Шарлот му е предана и че ѝ дължим много.

Лейди Гуендолин се усмихна нежно на Лавиния.

— Радвам се да го чуя.

„Божичко — помисли си Ванеса и едва сдържа смеха си. — Божичко и пак божичко! И през ум не би ми минало, че ще чуя нещо подобно от устата на Лавиния. Винаги е ревнувала Шарлот, още когато бяхме деца и растяхме заедно. Вечно се цупеше, защото Чарлс се държеше с Шарлот като с близка приятелка. Мразеше, когато се обръщаха един към друг с «Чарли».“

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Определиха си среща в беседката на половината път между Литъл Скел и къщата на Шарлот в края на селото. След обяда, щом Ванеса и Лавиния си тръгнаха, лейди Гуендолин се запъти към мястото на срещата.

Вървеше бавно по пътеката, за да се наслади както винаги на красотата на Кавендън. За нея това беше място, където се чувстваше много щастлива и доволна.

Гуендолин Ингам Бейлдън беше родена и израснала в Кавендън. На двайсет се омъжи за Пол Бейлдън в параклиса в имението. С Пол прекараха десет прекрасни години, после той почина съвсем внезапно след несполучлива операция от апендицит.

Беше съсипана от загубата, както и всеки друг. На трийсет овдовя и беше вдовица от петдесет и шест години.

Нямаха щастието да имат деца, но имаше своите спомени, за да се връща към тях, когато си поиска, да си мисли... бяха живи и ярки в съзнанието и в сърцето ѝ.

Докато вървеше, Гуендолин се оглеждаше. Паркът в Кавендън винаги беше прекрасен, но днес беше направо поразителен. Грамадните дъбови дървета се редяха покрай пътеката като стражи. Тъмнозелените им листа се спускаха като балдахин и правеха хладна сянка в това горещо време.

След няколко минути зърна беседката. Шарлот я чакаше на стълбата. Шарлот Суон! Забележителна жена. Познаваше я от деня на раждането ѝ преди четирийсет и осем години и помежду им съществуваше известна близост и приятелски чувства, общуваха свободно, но, от друга страна, Шарлот никога не прекрачи границата, никога не се държеше неуместно, пък и Гуендолин не страдаше от предразсъдъци, у нея нямаше капчица снобизъм.

Усмихната, Шарлот поздрави:

— Добър ден, милейди.

— Здравей, Шарлот, скъпа.

Лейди Гуендолин хвана предложената ѝ ръка и изкачи няколкото стъпала.

След като я настани на плетения бял стол, Шарлот каза:

— Радвам се, че предложихте да се срещнем тук. Сесили и Майлс още уреждат подробностите около уикенда, а госпожа Алис приключва със събирането на моя багаж. Страхувам се, че в къщата е твърде шумно.

— Помислих си, че около теб ще има голямо оживление и тук ми се стори най-подходящото място да се срещнем и да си побъбрим. Никой няма да ни безпокои.

Шарлот седна до масата.

— За какво искате да говорите с мен, лейди Гуендолин?

— Сигурна съм, че Чарлс вече ти е казал колко се зарадвах на новината, която ни съобщи вчера, когато се събрахме за чая. Но искам и сама да ти го кажа и да ти честитя. Много се радвам, че ще се омъжиш за Чарлс, Шарлот. Донесох ти нещо.

Лейди Гуендолин отвори чантичката си и извади пакет, опакован със синя коприна и бяла панделка. Остави го пред Шарлот.

След малко Шарлот държеше брошка. Беше златна с формата на лебед. Златото беше обработено като пера, а на дългата шия на лебеда имаше лентичка от диаманти. Очите на лебеда бяха от мънички сапфири, опашката — от снопче седеф и кехлибар.

— Колко е красива, лейди Гуендолин! — възкликна Шарлот. — Много благодаря. Виждам, че е стара.

— Много стара всъщност — отговори лейди Гуендолин. — Няма марка или име на закопчалката и на кутийката, но е толкова красива, че сигурно е купена от реномиран магазин.

Шарлот кимна, трогната от жеста на лейди Гуендолин. Очите ѝ се напълниха със сълзи. След малко се покашля и каза:

— Винаги ще я пазя. — Погледна брошката. — Мога ли да попитам кой ви я даде.

— Майка ми — без да се двоуми отговори лейди Гуендолин. — Брошката се предава от години. Реших, че трябва да я получиш ти. Ще станеш Ингам, но си и Суон. Нещо подходящо за спомен от една стара жена, която те обича много.

Шарлот отново остана трогната.

— Винаги сте били много мила с мен, лейди Гуендолин, никога не сте ме осъждали.

Лейди Гуендолин сви вежди, загледа я и попита:

— Заради любовта ти към брат ми ли? Това ли намекваш?

— Да.

— Защо да те осъждам? Даде му щастие, сили за живот. Той те обичаше, Шарлот.

— Помогна ми да се осъзная като личност. Научи ме на толкова много неща, дари ме с прекрасен живот. — Шарлот се засмя. — Тайно, разбира се.

— Знаех за вас двамата — промърмори лейди Гуендолин. — Никога не съм се издавала.

— Благодаря.

— Престани да ми благодариш, Шарлот. Аз трябва да ти благодаря за всичко, което направи за нас. И ще прибавя само... добре дошла в семейство Ингам вече официално.

* * *

Докато се връщаше в Литъл Скел, лейди Гуендолин се упрекуваше, че не каза на Шарлот истината за брошката.

— Но тя положително знае нещичко за тази история — промърмори на себе си.

„Ще ѝ кажа, когато се върне от медения месец. Ако не съм умряла дотогава. — Тази мисъл я накара да се подсмихне. — Нямам никакво намерение да умирам скоро. Имам още работа на този свят, освен това трябва да помогна на Дидри да открие своя недоброжелател и да се спаси от този проблем.“

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Дафни седеше на писалището си в оранжерията, която през годините беше станала нейно лично пространство. Никой друг не влизаше тук. За последен път преглеждаше списъка с гости за годишния прием.

Прецени, че няма какво повече да прибави, облегна се, въздъхна и най-после се успокои. Денят беше изключително напрегнат и добре че помоли баща си да отмени събирането за следобедния чай.

Дочу стъпки по теракотения под и се обърна. Лицето ѝ се оживи, като видя Пеги Суифт с поднос с чай. След войната тя се омъжи за Гордън Лейн и сега беше Пеги Лейн, майка на момиченце, кръстено на нея — Дафни.

— Помислих си, че добре ще ви дойде чаша хубав чай, лейди Дафни. — Пеги сервира чая на масичката пред дивана. — Днес не сте се спрели за минута, така ми каза Хенсън.

— Бяхме претрупани с работа и между другото трябва да ти благодаря, че дойде да ни помогнеш. Наистина имахме нужда от теб. Как е госпожа Туейтс?

— Добре е, милейди. Почива си в нейната стая. Хенсън сподели, че не припада за пръв път. И преди се е случвало. Тя си върши работата много съвестно. Според Хенсън е само преумора, нищо сериозно. Но ѝ каза, че трябва да отиде на лекар в понеделник.

Дафни стана и се премести на дивана.

— Радвам се, че Хенсън е настоял да отиде. Опасявам се, че не става по-млада.

— Нито пък Хенсън, милейди.

Дафни я погледна.

— Забелязала ли си нещо, което аз не съм, Пеги? — попита и в гласа ѝ се прокрадна тревога.

— Не, не, само отбелязвам, Ваша Светлост. Освен това два пъти се опитах да се свържа с Олив Уилсън, но никой не отговаря в дома на лейди Фелисити... искам да кажа дома на господин Пиърс.

— Благодаря, Пеги. Моля те, опитай пак по-късно. — Дафни склучи русите си вежди и добави: — Всъщност не съм сигурна, че има някого в къщата. Майка ми обикновено е в Монте Карло през лятото.

— Все пак ще се обадя — промърмори Пеги. — Да ви наля ли чай, лейди Дафни.

— Благодаря, Пеги.

Дафни се загледа след нея, докато пъргаво си отиваше, и си помисли каква прелестна жена беше станала. Бракът ѝ с Гордън Лейн, сега главен лакей, се оказа щастлив.

„Радвам се, че им дадохме най-голямата къща в селото, когато се освободи — мислеше си Дафни, докато пиеше чай. — Също така, че нарушихме правилото и разрешихме на Гордън да спи в дома си. За всички ни е добре. Изглежда, новите времена имат и своите предимства.“

Дафни отново се замисли за майка си и за липсващите бижута. Ще ги върне, без значение как. Знаеше, че баща ѝ се тревожи за кражбата. Но тя отбеляза, че майка ѝ няма как да ги продаде. Всеки бижутер в Лондон ще знае, ако се появят на пазара. Колекцията на семейство Ингам беше всеизвестна и подробно описана.

Чу се тихичко покашляне и провлечени стъпки. Дафни вдигна поглед и видя дъщеря си Алиша до вратата с недоволен вид.

— Скъпа, защо си се намръщила? Влез, не стой там. — Дафни ѝ се усмихна нежно, като ѝ направи впечатление грейналото ѝ лице, въпреки цупенето. Вече виждаше жената в детето и съзнаваше, че дъщеря ѝ ще стане истинска красавица.

Дванайсетгодишното момиче, високо за възрастта си, русокосо и синеоко, изтича и застана пред нея. Попита някак жално-жално:

— Ще бъда ли шаферка или няма, мамо?

— Разбира се, че ще бъдеш, мила, казах ти снощи и вече ти избрахме синя рокля. — Дафни я погледна недоумяващо. — Защо си толкова разтревожена?

— Чарли каза, че не е вярно... нямало да бъда шаферка. Само лелите ми щели да бъдат, ти също нямало да бъдеш шаферка.

— Наистина няма да бъда, защото ще се грижа за булката, разбираш ли, защото тази чест се пада на омъжена жена, не на госпожица. — Дафни поклати глава. — Този твой брат е голяма драка, много обича да те дразни.

Дафни стана, прегърна дъщеря си и я притисна до себе си.

— От всички нас ти ще бъдеш най-красива. Сигурна съм.

Алиша обожаваше майка си и се притисна до нея малко по-дълго, после се отдръпна и я погледна.

— Не, мамо, ти ще бъдеш най-красива. Всички казват, че си красавицата на семейство Ингам.

— О, те просто са предубедени, скъпа моя — разсмя се Дафни.

Тревожното изражение на Алиша беше изчезнало.

Засмяна и подскачайки, тя си тръгна, очевидно пак беше щастлива. Загледана след нея, у Дафни изведнъж се надигна топлина. Това дете порасна съвършено. „Не, почти съвършено — поправи се тя. — Искам да бъде човешко същество с поне малко немирство.“ Но трябваше да признае, че това никак не ѝ беше присъщо. Беше добро момиче и брат ѝ обичаше да я дразни... понякога прекаляваше.

Дафни седна отново на писалището, взе списъка с гостите и после го остави. Почти веднага се замисли за майка си. Последния път, когато говори с Олив Уилсън, камериерката на майка ѝ сподели, че Фелисити е нещастна в брака си.

Когато я попита какво се е объркало, Олив се умълча, поклати тъжно глава и смени темата.

— Нали не нарушаваме усамотението ти? — попита Майлс, който тъкмо влизаше заедно със Сесили.

— Нарушавате го — отговори Дафни. — Но и без това сте тук, влизайте. — Усмихна им се и продължи: — Сесили, изглеждаш очарователно. Каква елегантна рокля. Но ти го знаеш. Нали е твоя изработка. Ще облека една от твоите рокли тази вечер, онази от тюркоазена и зелена коприна, която ми уши през май.

— Тя наистина много ви отива, лейди Дафни, цветовете ви стоят чудесно.

— Благодаря, Сесили, същото твърди и моят съпруг.

— Може ли да погледна списъка с гостите? — попита Майлс делово, както обикновено.

— Разбира се. — Дафни му го подаде и пак се заговори със Сесили: — Кажи ми как успяваш да останеш хладна и невъзмутима с цялата врява около теб? В Кавендън цари истински хаос през целия ден.

Сесили, която се беше настанила на един стол, се усмихна на Дафни.

— Не обръщам внимание. Съсредоточавам се върху онова, което имам да върша. Не разрешавам нищо да ме разсейва.

— Това сигурно е тайната на твоя успех в професията — отбеляза Дафни и наистина го вярваше.

— Можеш да бъдеш сигурна — намеси се Майлс. — Концентрация, решителност, желание да свърши една работа както трябва. Това са принципите на Сеси, едни и същи откакто я помня.

Такова възхищение имаше в гласа му, че Сесили се стъписа от изненада при тази неочаквана похвала и го погледна. Колко съсипан и изтощен изглеждаше. Сърцето ѝ се сви. Започна да проумява колко е страдал през изминалите години. Снощи Хари ѝ разказа много неща и знаеше, че брат ѝ не преиначава истината.

Майлс седна до Дафни и зачете списъка.

— Кой е този Ричард Бауърс? Името му нещо ми говори.

Дафни се усмихна кисело.

— Гаджето на леля Ванеса. Връзката била сериозна. Казала на папа, че в най-скоро време ще обявят годеща си. Очевидно е възнамерявала този уикенд да постави въпроса пред него, затова го помолила да го покани на сватбата, за да го запознае с папа, преди да замине на меден месец. Нашият татко се съгласил. Какво друго му оставало?

— Значи ще имаме още една сватба? — зачуди се Майлс.

— Както изглежда, но не забравяйте, че това, което току-що ви казах, е тайна. Ванеса не иска още да обявява годещ. Той е от фамилията Бърнард, или поне майка му, леля Гуендолин я познава.

— Струва ми се, че знам кой е — продължи Майлс.

— Работи в Министерството на външните работи, дипломат е.

— Грещиш, говориш за брат му Клайв. Дулси твърди, че Ричард Бауърс е свързан с артистичните кръгове. Не знам какво по-точно работи.

Майлс кимна и промърмори:

— Ах, виждам, че и Марк Стентън ще дойде, също Пол Драмънд. Радвам се, че ще има мъж. Ще можем да танцуваме.

— Да танцуваме ли? Какво имаш предвид? — попита Дафни, повишавайки тревожно тон.

— Наех оркестър от четирима души да свири след вечеря.

— Не, Майлс! Това е много скъпо — протестира сестра му.

— Спокойно, Дафърс, аз плащам. Ами, това е нещо като... сватбен подарък за папа и Шарлот, а Сесили предложи да плати фойерверките.

Дафни загледа брат си с отворена уста.

— Не говориш сериозно — изрече. В гласа ѝ се прокрадваше тревога. — Папа и Шарлот искат тиха и скромна сватба, без излишно суетене. Сигурна съм, че това ще ги разстрои.

— Не, няма, ще видиш — успокои я Майлс. — Злобното поведение на леля Лавиния ме подтикна. Със Сесили решихме, че този годишен прием трябва да се пораздвижи.

— Леля Лавиния ще изпадне в шок — възкликна Дафни после, като забеляза изражението на брат си, се разсмя. — Положително ще си помисли, че пускането на фойерверки е просташка проява.

— Но е за предпочитане, вместо да ѝ запуша устата със сметанова кифла, нали? — произнесе се Дулси и влезе в оранжерията.

Майлс продължи темата:

— Ще пламне от яд, като започнат фойерверките.

Докато местеше поглед от сестрите си към Сесили, в очите му проблесна нещо лукаво.

* * *

По-късно същия следобед, когато Дафни каза на Хюго за квартета и фойерверките, той се заля от смях. Тя така се смая от реакцията му, че само се взираше в него слисано.

Щом той престана да се смее, попита:

— Защо се смееш? На папа и Шарлот няма да им бъде приятно — танци, фойерверки и цялата тази шумотевица. Те искат тиха сватба.

— Да, знам. Не се притеснявай, скъпа. Доколкото се досещам, баща ти знае за плановете на Майлс.

Дафни се смръщи.

— Мислиш, че Майлс е казал на папа?

Хюго кимна.

— Онзи ден Чарлс направи странна забележка, че не е съвсем във форма за танци. След това прибави нещо в смисъл че селяните щели да дойдат в парка в събота вечер. Преди да го попитам, ни потърсиха по телефона от Ню Йорк по много важна работа. Знаеш ме какъв съм, като стане въпрос за бизнес.

Дафни поклати глава.

— Недоумявам защо папà не го е споменал. Обикновено се консултира с мен за всичко.

— Вероятно си е помислил, че си твърде заета. Имаш толкова много задължения, Дафни. — Хюго позамълча, преди да добави: — Майлс никога не би постъпил необмислено. Винаги се съветва с баща ти. — Хюго се засмя. — Не си ли забелязала, че спазва правилата? Неговият катастрофален брак с Клариса е чудесен пример за това.

Тя остана мълчалива и съпругът ѝ продължи:

— Майлс изглежда някак ободрен, защото е със Сесили, няма съмнение, и честно казано, мисля си, че грижите около тази сватба го разтоварват поне малко.

— Имаш право — съгласи се Дафни, осъзнавайки, че има смисъл в думите на Хюго. Знаеше, че Майлс почита баща си и дори малко се страхува от него.

— Предполагам, че се безпокоя твърде много — промълви тя най-накрая и се усмихна на съпруга си. — И аз като Майлс възнамерявам тази вечер да се забавлявам до насита.

— Аз също. Обещавах ли ми първия танц.

— Обещавам. И всеки танц до края на живота ми.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

През всичките години, откакто работеше в Кавендън, Хенсън не беше чувал такъв безобразен шум от всекидневната на прислугата. Смях, възбудени гласове. Врява и глъч.

Отиде на пръсти до вратата и спря, преди да отвори. Беше откrehната и ясно се чуваше всичко.

През живота си не беше подслушвал, но в момента точно това правеше. Искаше да разбере какъв е този шум. Смяхът престана. Извиси се женски глас:

— Ванеса полудя от гняв, тъй си беше, рече на Лавиния да се разкара, рече й да се разкара с нейните приказки за отбрана класа. Лавиния е против тази венчавка, вярвайте ми. А пък лейди Гуендолин я приема, без да й мигне окото. Не отбирам защо. Искам да кажа, че Шарлот е никоя...

У Хенсън се надигна възмущение. С най-голяма бързина бутна вратата и влезе. Онези, които седяха във всекидневната, онемяха при неговата внезапна поява. Настъпи мъртва тишина. Сварени неподготвени, всички го зяпнаха. Освен това се изплашиха.

Гневът му беше очевиден, докато обхождаше с поглед компанията.

Около дългата дъбова маса бяха насядали Иън Мелроуз — вторият лакей, Тим Хартли — шофьор на графа, главната камериерка — Джеси Фелпс, и още две камериерки — Пам Уилис и Кони Лейтън. А в другия край на масата седеше Аделейд Пайн — икономката на лейди Гуендолин, която госпожа Туейтс, преди да се разболе, нае за тази вечер.

— Виждам, че се чувствате като у дома си, госпожо Пайн. Давайте тон. Говорите без задръжки, струва ми се — сряза я Хенсън с леден глас и пронизващ поглед. — Поведението ви е възмутително, мадам. Никой, абсолютно никой не клюкарства за семейството, при което работя. Няма да толерирам клюкарстване! Чухте ли, госпожо Пайн? Отнася се за вас. Ако някой някога пусне и една клюка за семейството, при което работим, ще го уволня мигновено и няма да дам препоръка.

А сега приключвайте с чая и се пригответе за вечерните задължения. Ще бъде напрегната вечер.

Хенсън ѝ хвърли унищожителен поглед и каза със същия леден глас:

— Елате с мен, госпожо Пайн. Ще поговоря с вас в моя кабинет.

Когато стигнаха до кабинета, Хенсън отвори вратата и я покани:

— Влезте, моля.

Отдръпна се, за да мине първо тя.

Хенсън затвори вратата и се облегна за момент, загледан в жената, която се държа така оскърбително.

Тя също се взря в него, устните ѝ се изкривиха от нервен тик. Знаеше, че сериозно е загазила.

Икономът продължи:

— Прекрачихте границата, ще си съберете нещата и ще напуснете веднага. Тази вечер няма да работите.

Отиде до писалището си и застана зад него. Явно беше много ядосан.

— Няма да кажете на лейди Гуендолин, нали, Хенсън?

— Точно сега няма да ѝ кажа. Но щом мине сватбата, ще се наложи да говоря с Нейна Светлост. Тя трябва да знае какво се случи днес, госпожо Пайн. Мой дълг е да я информирам. Живеете и работите в нейния дом. Тя ще реши какво да прави.

— Но аз не исках да кажа нищо лошо...

Хенсън остро я прекъсна:

— Клюките могат да бъдат много зловредни. Съсипват хората. А тези, които клюкарстват, са особено опасни по мое мнение. — След кратка пауза добави: — Ако бях на ваше място, щях да си подам оставката.

Без да каже дума повече, Аделейд Пайн излезе със замах и затръшна с все сила вратата.

Загледан след нея, Хенсън поклати глава, след това бързо се отпрати към всекидневната на прислугата, за да даде нареждания.

* * *

Гневът на Хенсън се изпари, щом влезе в зелената всекидневна в южното крило. Лейди Дафни беше там с огромна усмивка на лицето. С нея бяха Гордън Лейн и Пеги и също изглеждаха щастливи. Мисълта за госпожа Пайн вече не го занимаваше, на мига забрави грозната постъпка.

— Хенсън, погледнете салона, след като Гордън и Пеги внесоха няколко столчета и канапета за двама. Не стана ли удобно и приятно за всички? Както и благодарение на градината на Хари. — Докато говореше, сочеше храстите от птиче грозде, които опасваха салона като жив плет и туфите цветя. Всичко това внушаваше усещане за лято и все едно човек се намираще сред природата. — Не е ли като магия?

— Имате право, милейди — отговори той. — Хари е надминал себе си... прекрасно е.

— Елате с мен в розовата трапезария, Хенсън. Водете ни, Гордън, Пеги — нареди лейди Дафни и излезе.

Влязоха в трапезарията, където Гордън и Пеги вече бяха подредили масите. Кристалът и среброто проблясваха на ярката светлина от полилея, пъстроцветните цветя в сребърни купи придаваха изящна завършеност на подредбата.

След като обиколи двете маси, Хенсън кимна с явно одобрение.

— Браво на вас — похвали Гордън и Пеги и им се усмихна. — Идеално е, няма едно нещо, което да не е на мястото си.

В този момент най-неочаквано се появи Дулси и всички се обърнаха. Дафни отбеляза:

— Развълнувана си. Какво се е случило, скъпа?

— Добри новини! Ванеса ме помоли да ти предам, че Ричард Бауърс непременно ще дойде. Ще бъде тук навреме за вечерята. Вече пътува с влака от Лондон. А пък аз току-що попаднах на Марк Стентън. Хюго го водеше в стаята му. Явно е взел по-ранен влак, отколкото възнамеряваше.

— Радвам се. И затова че Ричард Бауърс потвърдил, че ще дойде. Не е необходимо да пренареждате масата, Хенсън.

— Да, милейди.

Дафни погледна Хенсън, после двамата Лейн.

— Благодаря ви. Мога да си почина и да оставя всичко на вас. — Хвана под ръка Дулси и продължи: — Трябва да си поговорим. Да отидем в оранжерията.

— Извинете, лейди Дафни, да настаня ли господин Бауърс в китайската спалня? — попита Хенсън.

— Много добре. Сигурна съм, че ще се чувства удобно там.

Дафни и Дулси излязоха от розовата трапезария и докато прекосяваха южното крило, Дафни попита:

— Що за човек е Ричард Бауърс? Каза ми, че си се срещала с него няколко пъти. Те харесват ли се?

— Да. Той е чудесен и е чаровен по един дискретен начин — отговори Дулси. — И е хубав, но не фрапантно. Някак естествено... в известно отношение прилича на папа.

Дафни се усмихна.

— Надявам се, че е добър като папа. Мисля си, че сигурно е такъв, понеже Ванеса умее да преценява хората. Връзката им сериозна ли е?

— Така ми се струва. — Дулси се позамисли, после добави: — Сигурна съм... поканила го е да се запознае с папа. Това е показателно.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше очаквала да се случи и се случи. Изведнъж всички станаха прекалено сдържани към нея; изхвърлиха я от интимния си кръг.

Не я отбягваха. Всъщност се държаха учтиво, поздравиха я, когато в събота вечер влезе в бледозелената гостна.

Но онази непринудена сърдечност беше изчезнала, чувството на принадлежност, споделеното вътрешно усещане, че са клан, че са от едно племе — различно, специално и забележително. Бяха Ингам и в целия свят нямаше други като тях.

Студенината в сините очи ѝ го подсказа.

Лавиния ясно съзнаваше, че постъпи грубо и нетактично, като говори с Чарлс по този начин. И което беше най-лошо от всичко, унизи жената, която обожаваше и за която щеше да се ожени. Сърцето ѝ се сви, докато минаваше през стаята, знаеше, че връщане назад няма, че повече няма да бъде допусната в интимния семеен кръг. За нея той беше затворен. Постъпи глупаво и съжаляваше, но беше свършено. Намираше се в ничия земя. И там трябваше да си остане.

Лавиния се възхищаваше на невероятната градина, която беше сътворена покрай прозорците, и търсеше утеха, когато усети, че в същия миг някой застана зад нея. Хвърли поглед през рамо и видя, че този някой е Марк Стентън — братовчед на Хюго, но приличаше по-скоро на негов брат.

— Добър вечер, лейди Лавиния — усмихна ѝ се той и прибави: — Какъв огромен талант е вложен в изработването на това... произведение на изкуството. Защото е именно произведение на изкуството. Човек с фантастичен усет за цветове и цветя майсторски е подредил тази естествена декорация.

На Лавиния ѝ олекна, като видя, че зад нея не стои член от семейство Ингам, и се усмихна. Вроденият ѝ чар веднага се прояви.

— Хари Суон я измайстори. Има невероятен нюх за градинарство, но сега се учи как да управлява имение. Има чудесни идеи и си мисля, че наистина може да помогне да се модернизира управлението в Кавендън.

— Същото ми спомена и Хюго наскоро...

Марк млъкна. На вратата изведнъж настъпи суматоха и двамата се обърнаха да видят какво става.

Там стоеше Ванеса — висока, грациозна, елегантна, под ръка с красив мъж. Цялата стая засия срещу тях, когато Ванеса поведе Ричард Бауърс да го представи на семейството си.

Майлс, Сесили и Дулси се отдръпнаха, за да се запознаят първо другите с него.

— Такава глупачка съм — започна Дулси. — Мислех, че Ричард е художник или че има художествена галерия, или нещо подобно, най-вече защото знае много за изкуството. Но съм разбрала съвсем погрешно. — Като сниши глас, добави: — Никога няма да се досетите каква е професията му.

— Тогава ни кажи, не ни дръж в напрежение — подкани я Майлс.

— Полицай е... представяте ли си, сред нас е ченге, при това с изключителен шик, и кой знае, може би ще остане в семейството завинаги.

— Кой е ченгето с шик? — попита Дидри и загледа Дулси заинтригувана.

— Ричард Бауърс, на леля Ванеса новото гадже джентълмен. Папа ми каза, че работи в Скотланд Ярд.

Дидри зяпна сестра си и онемя. Всяко споменаване на Скотланд Ярд ѝ напомняше болезнено за ненавременната смърт на Максин. Запази спокойствие, не си разреши да задълбае в тъжните мисли за трагичното събитие. Но вътрешно се разтрепери.

— Чудя се защо Ванеса не ми каза, когато бях отседнала при нея? — промърмори на себе си Дулси.

Майлс, на когото нищо не му убягваше, забеляза странната реакция на Дидри, видя, че по някаква причина се разтревожи, и веднага взе мерки.

— Стига сме зяпали горкия човек. Да отидем и да го поздравим с добре дошъл в Кавендън. В момента се държим безобразно, както сме се вторачили в него най-нахално.

Четиримата тъкмо тръгнаха и Ванеса поведе Ричард да го запознае с лейди Гуендолин. Майлс не се подвоуми и заедно със Сесили, Дулси и Дидри се присъедини към компанията.

Дафни и Хюго, които преди малко се бяха запознали с Ричард при Чарлс, седнаха на дивана. Дафни се огледа и каза:

— Още не са дошли всички... Дилейси закъснява както винаги, и Пол Драмънд още не е дошъл, Хюго. О, и папа̀, и Шарлот.

— Ето го Пол. Баща ти ми каза, че ще почака да се съберат всички и тогава ще дойде. Но ще представя Пол на тези, които не го познават.

Хюго стана и докосна нежно рамото на Дафни, преди да отиде да поздрави своя колега и приятел от Ню Йорк.

Дафни се облегна на възглавниците и се опита да се отпусне. Погледът ѝ се спря на Майлс. Той помахна, за да я поздрави, и да ѝ даде знак, че е на линия.

Изведнъж Дафни забеляза госпожа Алис, стана и забърза към нея. Алис ѝ беше спасила живота, доброто име, беше направила всичко по силите си да преживее онзи изключително тежък период. За Дафни друга като Алис Суон нямаше; обичаше я от все сърце и ѝ беше предана докрай.

След като поздрави Алис, Дафни се заговори с Дороти Пинкертън, чийто мъж беше полицай в Скотланд Ярд.

След като се запознаха с Ричард Бауърс, Майлс хвана Сесили за лакътя и я поведе към по-тихо място. Разположиха се във фоайето на южното крило.

— Дидри се разтревожи, когато чу, че Ричард Бауърс е в Скотланд Ярд. Вероятно заради странната смърт на Максин и заради това, че я разпитваха там. Но пък разпитваха всички приятели на Максин.

— И аз забелязах, че настръхна. А дали Ричард познава чичо Хауард, съпруга на леля Дороти? — зачуди се Сесили със замислено изражение.

— Сигурно. Бауърс ми прилича на голям бос. Няма вид на полицай, който обикаля улиците.

Сесили се засмя, очите ѝ светнаха.

Изведнъж се появи Дилейси и забърза през фоайето с колебливо изражение. Като ги видя, забави крачка и спря нерешително.

Сесили, която много добре разбираше поведението ѝ, пристъпи към нея и взе ръцете ѝ. Много сърдечно ѝ каза:

— Радвам се да те видя, Лейси. Ще бъдем ли отново приятелки? Аз искам от все сърце.

Очите на Дилейси се напълниха със сълзи. Направи крачка и се озова в прегръдката на Сесили.

— Толкова ми липсваше, Сеси. Наистина ми липсваше. Никога не съм имала приятелка като теб.

— Аз също — отвърна тя. Отдръпна се, погледна Дилейси и се усмихна с обич. Докато я оглеждаше, каза внимателно:

— Мисля, че другата седмица трябва да дойдеш в ателието. Облякла си стара рокля, която уших на Дафни преди две години. Имаш нужда от нещо ново.

Дилейси се разсмя, Майлс също.

— Сеси ще те облече както си му е редът, хубавице.

— Зная. — Подсмиввайки се, прибави: — Не исках тази вечер да бъда единствената, която не носи рокля, ушита от теб. Затова помолих Дафни да ми даде някоя от нейните.

— Избрала е най-подходящата — отвърна Сесили и като прегърна Дилейси през талията, я поведе към бледозелената гостна. Помисли си, че Дилейси е твърде отслабнала, а очите ѝ са пълни с тъга.

На Майлс му олекна. Пак щяха да бъдат близки приятелки, както в детството. Дилейси имаше нужда от силата на Сесили, както и той. От известно време сестра му не беше в нормалния си вид. Предполагаше, че е депресирана.

Спряха се пред вратата на салона и Майлс каза тихо:

— Леля Лавиния знае, че вече не е нашата любима леля, Лейси.

Сесили кимна, а Дилейси прошепна:

— Трябваше да внимава. Не биваше да казва онези неща.

Като се притисна леко до Сесили, Майлс промълви в косата ѝ:

— Искам да говоря с теб тази вечер. Насама.

— За какво? Кажи ми сега — настоя тя.

— Не мога. О, погледни, папа и Шарлот идват.

Дръпна от вратата Сесили и сестра си и влязоха в гостната.

След минутка графът и Шарлот Суон се появиха и се отправиха към импровизираната градина, усмихвайки се и поздравявайки всеки гост.

Настъпи пълно мълчание, докато двойката минаваше през салона. Майлс си помисли, че не е виждал баща си по-здрав или по-щастлив, а Шарлот беше поразително красива.

— Прекрасна е — прошепна Майлс. — А роклята е сензационна. Сесили му се усмихна, сякаш каза „че как иначе“.

Вечерната рокля беше от нежен пурпурен крепдешин. Съвсем семпла, с висока талия и богато надиплена пола, очертаваше изключително елегантен силует. Дължината ѝ беше малко над глезена, разкривайки красивите сатенени обувки с дълбоко деколте в същия цвят като роклята. Подобно на всички дрехи, които изработваше Сесили, кройката говореше сама за себе си. Роклята беше произведение на най-висшата мода.

Шарлот носеше прочутите перли на Мармадюк. Бяха големи, от Южния Пасифик, с бяло сияние. Представляваха дълъг наниз, който подходеше съвършено на роклята. Обиците ѝ бяха от перли и диаманти.

Сесили се изпълни с гордост, като видя как гостите се взират в Шарлот. „С възхита — помисли си тя. — Всички са възхитени от нея.“ Като че ли досега не бяха виждали леля ѝ. И в известен смисъл наистина не я бяха виждали. Със сигурност не и както изглеждаше в момента с лъскава, буйна коса, подстригана късо по последна мода, и с тен, розовеец на осветлението. Сесили знаеше, че от този нюанс на пурпурния цвят на роклята в прибулените сиво-сини очи на Шарлот ще проблеснат искрици с лавандулов оттенък.

„Тя ще стане следващата графиня Мобри“ — напомни си Сесили. И от глава до пети изглеждаше като графиня. Елегантна, уверена, изискана. Сесили не предполагаше, че всички в гостната си мислят съвсем същото.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Дафни не беше спокойна. Макар че всичко вървеше добре, беше изнервена.

Огледа розовата трапезария в южното крило и като си отбеляза колко красиво е подредено всичко, се укори за глупостта си. Напомни си, че предварителното отчаяние трябва да се избягва на всяка цена.

На светлината на свещите трапезарията сякаш грееше, наситена с нежна и интимна атмосфера. Двете маси бяха изключително красиви, както и украсите с цветя.

Хенсън и неговият помощник сервираха елегантно вкусна храна и превъзходни вина и Дафни виждаше колко радваше това баща ѝ. Що се отнасяше до Шарлот, тя сияеше; лицето ѝ беше ведро, тя излъчваше спокойствие, което отразяваше нейната самоувереност и вдъхваше доверие.

Дафни настани гостите и сега се двоумеше дали не направи няколко грешки. „Не — помисли си тя, — не съм допуснала грешки.“ Очевидно на всички им беше приятно и разговаряха с удоволствие с онези, които седяха до тях.

На Дафни изведнъж ѝ направи впечатление, че навярно този е един от проблемите. Двама от мъжете ѝ се сториха прекалено благосклонни към две от жените. Сестра ѝ Дидри, изглежда, че се отпусна в компанията на красивия русокос Пол Драмънд.

Плъзна поглед към другата маса. Явно Марк Стентън беше очарован от леля ѝ Лавиния — застаряваща жена, вдовица, чиято красива външност вехнеше. Зачуди се какво ли вижда у нея Марк. Докато Дафни ги гледаше, разбра, че те не съзнават къде се намират, така бяха погълнати един от друг. „Виж ти — помисли си тя. — Всеки си има вкус. На кого да му хрумне, че Лавиния още излъчва сексапил, съблазнителен за мъж като Марк?“

Вниманието на Дафни се отмести от Лавиния към Ванеса, която ѝ беше любимата леля. Тази вечер Ванеса наистина покоряваше с красотата си и тоалета от розова коприна, несъмнено изработен от Сесили. Блясъкът в сините ѝ очи я издаваше. Ванеса беше влюбена.

„Естествено работата е сериозна — мислеше си Дафни, — пък и коя жена не би имала сериозни чувства към Ричард Бауърс?“ Красив, истински джентълмен, очевидно с широки разбирания и без предразсъдъци като Ванеса. Щом забеляза Хауард Пинкертън в гостната, Ричард отиде да говори с него и да му стисне ръката. Двата побъбриха няколко минути и Хауард остана явно поласкан, че се отнесоха с него по този начин.

Чарлс ѝ каза, че Ричард Бауърс е завършил Итън и Кеймбридж и заема висша длъжност в Скотланд Ярд. Макар че имаше научна степен по право и можеше да бъде адвокат, беше предпочел Скотланд Ярд, където се беше издигнал в йерархията.

„Не е прост полицаи — усмихна се Дафни на себе си, — както отбеляза преди малко Майлс.“ Хвърли поглед на брат си, който седеше между Ванеса и Дидри, и забеляза, че има очи само за Сесили, която седеше срещу него.

„Така ми се иска Майлс да е щастлив — изведнъж си помисли. — От все сърце го искам. Те са създадени един за друг и папа непременно ще разбере. Нали и той ще се ожени за Шарлот... ще наруши старите правила, ще създаде прецедент. Пък и времената се промениха.“

Но в случая имаше сериозна пречка. Клариса. Майлс ѝ каза, че ще получи развод, но тя и Хюго не вярваха, че Клариса ще се съгласи толкова лесно. Възможно беше делото да се проточи с години. Дори никога да не се реши в полза на Майлс.

Хауард Пинкертън, който седеше до Дафни, започна разговор:

— Бях изненадан да видя господин Бауърс тук, лейди Дафни. Само исках да отбележа, че в Скотланд Ярд всички го уважават. Такъв човек е, умее да ръководи. Насърчава мъжете, вдъхва им кураж, известен е с почтеността си.

— Радвам се да го чуя — отговори Дафни и погледна Майлс, който тъкмо ставаше. Забеляза и Хенсън между двама лакеи.

— Моля да излезете на терасата — съобщи Майлс. — Надявам се, че ще ви доставим удоволствие.

* * *

Никой от гостите не очакваше фойерверки и всички останаха очаровани, когато нощното небе пламна озарено от всички цветове на дъгата, проблясващи в най-различни форми. Беше като магия. Всички селяни бяха поканени в парка и те с ръкопляскания и ликуващи възгласи минаваха по пътеките под терасата, докато над тях избухваха фантастичните светлини. С всяка минута гледката ставаше все по-ефектна.

Само Дафни забеляза двете двойки, които се изнизаха. Първи изчезнаха Дидри и Пол Драмънд, последвани след няколко минути от Лавиния и Марк Стентън. Хвана Хюго под ръка и го поведе по-далеч от компанията. Щом останаха сами, прошепна:

— Изглежда, тук започват две любовни истории.

Хюго я погледна недоумяващо.

— Какво имаш предвид?

— Струва ми се, че Пол започва да харесва Дидри, а Марк Стентън е лапнал по леля Лавиния.

Хюго гръмко се разсмя и после изрече:

— Не говориш сериозно, скъпа. Хайде, кажи, че това е някаква шега.

— Вярно е. И между другото Хауард Пинкертън се изказа много ласкаво за Ричард Бауърс. Всички в Скотланд Ярд му се възхищавали.

Хюго явно беше съгласен с нея.

— Такъв е. Веднага ми направи впечатление. Притежава отлични качества, от онези хора е, на които знаеш, че можеш да разчиташ в кризисни ситуации или при бедствие.

* * *

— Заминавам във вторник за Лондон — съобщи Майлс, загледан в очите на Сесили. — Възнамерявам да действам бързо. Искам да се срещна с Клариса и да уговоря условията по развода.

— Надявам се, че ще се съгласи — отвърна Сесили и също го загледа. — Знаеш, че не изгаря от желание да те освободи.

— Трябва да се разведе. На всяка цена. Въпросът е ще вечеряш ли с мен в Лондон? Ще остана в града няколко дена.

След моментно колебание Сесили каза:

— Да, Майлс, ще вечерям с теб.

Той беше толкова щастлив, че я грабна в прегръдките си, притисна я до себе си и промълви:

— Ще бъде като едно време.

Сесили Суон не отговори. Занемя при тази мисъл... за едно време. Какво ще прави? Нямаше отговор. Знаеше само, че бариерата отново беше вдигната. Трябваше да предпази себе си от любовното разочарование и болката. Майлс нямаше власт над Клариса, нито над баща си. Съществуващото положение не беше променено, съзнаваше го. От друга страна, трябваше да има власт над живота си и съдбата си.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Главата на рода Ингам пристигна първа. Чарлс беше изпратил кола да я вземе и когато Хартли спря пред църквата в имението, лейди Гуендолин видя на стълбището четиримата шафери с розови пъпки в бутониерите и огромни усмивки.

Хюго отиде да я посрещне. Отвори вратата и ѝ подаде ръка да слезе. След като я поздрави топло и я целуна по двете страни, поведе леля си към църквата.

Хари Суон, Марк Стентън и Пол Драмънд бяха също от свитата на младоженеца, а Майлс щеше да бъде кум на баща си. Всеки намери да ѝ каже по нещо специално, и най-вече Хари.

„Боже мой, толкова много синьо!“ — помисли си тя, като видя шаферките пред църквата. Наистина бяха много красиви с техните букети от розови и бели рози.

Четирите „Д“ и дванайсетгодишната дъщеря на Дафни Алиша носеха елегантни рокли, всяка в различен стил, но в един и същ син цвят — цветът на кралицата, любимият на Ингамови. „Боже, о, божичко! — И тогава се подсмихна, като си помисли: — Е, добре де, на кого му пука? Такъв прекрасен ден!“

Лейди Гуендолин тръпнеше от възмущение, че най-послед един Ингам се жени за една Суон. Тази мисъл я занимаваше, докато вървеше под ръка с Хюго по пътеката между редовете в църквата.

* * *

Макар че лейди Гуендолин нямаше как да знае, в този момент Шарлот си мислеше съвсем същото за фамилиите Ингам и Суон.

Шарлот стоеше в декорираната за случая гардеробна в Кавендън Хол и търпеливо чакаше Сесили да се справи с двајсет и двете копчета на гърба на булчинската рокля.

Умът ѝ беше зает с мисълта за съвсем скорошната венчавка с Чарлс. След толкова много на близко общуване за пръв път една Суон

щеше да се омъжи за един Ингам. От дневниците знаеше, че за повече от век и половина мъжете и жените от двете фамилии са се влюбвали, но сватба никога не е имало.

През изминалите пет години Чарлс постоянно ѝ беше предлагал да се омъжи за него, изброявайки причините защо трябва да предприемат тази стъпка. Обичаха се; той искрено искаше тя да му стане съпруга; Чарлс изпитваше дълбока необходимост да бъде сигурен за бъдещето ѝ, ако тя го надживее.

Шарлот винаги отказваше, съобразявайки се със старите правила за отношенията между аристокрацията и другите класи, също така съзнаваше неподозираните трудности, които можеше да предизвика такъв брак.

Едва миналата година, когато той получи инфаркт, отстъпи пред нескончаемите му молби да се оженят.

Чарлс кратко и ясно обясни, че ако пак се разболее, ако случайно го сполети деменция, ще се наложи децата му да се разпореждат с него и с живота му. После добави, че ако е неспособен да разсъждава нормално, иска тя да го прави вместо него. Тя и никой друг. Напомни ѝ, че са израснали заедно, че се разбират и без думи, че гледат на живота по един и същи начин. „Трябва да станеш моя жена, трябва да се оженим“ — беше ѝ казал с тон, нетърпящ възражение и най-накрая тя се съгласи.

Това щеше да стане факт след около половин час и оттам нататък щяха да започнат нов живот заедно. И двамата бяха на петдесет години и тя не знаеше колко време им е отредено. Но това нямаше значение. Щяха да живеят всеки ден пълноценно, тя щеше да се грижи за Чарлс, щеше да се постарее да го пази, каквото и да ѝ струва това.

Неговата тревога за Кавендън Хол, управлението на имението и финансовите въпроси бяха всекидневие, което понякога изчерпваше силите. Тази беше една от причините, поради която с радост се съгласи да останат в чужбина три месеца, а не три седмици, както всеки предполагаше.

Шарлот вярваше, че пътешествието ще му се отрази много добре, като се откъсне от напрежението в бизнеса, тревогата за Дилейси и Майлс и за техния нещастен живот, липсата на внук, който да наследи титлата от Майлс и да продължи рода Ингам. А ето че се появи и ужасно неприятният проблем с липсващите бижута. Чарлс

сподели с нея в петък и добави, че Дафни ще се разправя с Фелисити, което я успокои.

Въпреки красотата си и деликатния си вид, Дафни беше жилава и твърда като стомана. Шарлот не се съмняваше, че Дафни ще спечели битката с майка си. Беше абсолютно сигурна...

— Готово! Справих се и с последното копче! — извика Сесили и прекъсна мислите на Шарлот. — Сега да сложим шлейфа.

— Мога ли вече да се видя в огледалото? — попита Шарлот, поглеждайки племенницата си.

— Не, не, още не — твърдо изрече Сесили.

В този момент вратата на гардеробната се отвори и влезе Алис, майката на Сесили. Вгледа се в Шарлот и на лицето ѝ се изписа изумление.

— О, боже мой! Ти не...

— Нито дума повече, мамо — нареди Сесили и погледна строго Алис. — Искам леля Шарлот да остане изненадана като теб.

Алис кимна, съзнавайки много добре какво има предвид Сесили. Шарлот изглеждаше невероятно, беше толкова красива с булчинската рокля, че Сесили искаше леля й Шарлот сама да види преображението.

Роклята беше от крепдешин с най-бледия сиво-син нюанс и макар и семпла, беше много ефектна. Нямаше странични шевове, само един на гърба, който щеше да се прикрие с шлейфа. Роклята беше права и дълга, с дълбоко, кръгло деколте и тесни ръкави до китките.

Сесили се обърна към майка си:

— Мамо, моля те, ще ми помогнеш ли?

Докато говореше, прикрепваше на раменете на Шарлот шлейфа от бледосин крепдешин, който по цвят се съчетаваше отлично с цвета на роклята.

— Разбира се — отговори тя и забърза към тях.

Шлейфът не беше типичен — бухнал и на богати дипли. Беше тесен. Сесили го наричаше „оскъден“. Прикрепваше се само на раменете и едва докосваше ръкавите. Падаше от раменете право надолу.

Сесили погледна майка си и обясни:

— Използвах телени копчета. Погледни кое е мъжко и кое женско, преди да ги закопчаеш.

За секунди нагласиха шлейфа и тя обяви:

— Ето, лелю Шарлот! Готова си да тръгнеш към олтара. А сега се огледай.

Шарлот бавно се обърна и отиде до огледалото.

Остана смаяна, като видя отражението си. Не повярва на очите си. Няколко пъти беше пробвала в Лондон и роклята, и шлейфа, няколко пъти ги поправяха, но крайният резултат беше невероятен. Тясната рокля и по-тесният шлейф я правеха по-стройна, по-висока, а сивкавосиньото беше нейният цвят. Тоалетът беше произведение на най-висша мода и подсказваше защо Сесили е гениална.

Докато се оглеждаше и се чудеше на преобразяването си, Шарлот осъзна, че Сесили с право настояваше да си сложи грим. Тенът ѝ беше чист и прозрачен, изглеждаше по-млада, имаше едва забележими бръчки. Но червилото на устните и тушът на миглите подчертаваха хубостта на лицето ѝ.

Колкото до косата, модерната къса и гладка прическа ѝ отиваше. Единствените ѝ бижута бяха малки диамантени обици и годежният пръстен, който Чарлс ѝ сложи снощи преди вечерята.

— Не казваш нищо — обади се най-после Алис. — Не се ли харесваш, Шарлот?

— Харесвам се. Просто съм смаяна — позасмя се тя.

Сесили също се засмя.

— Много си красива, лелю Шарлот, и вече е време да тръгваме за църквата.

* * *

Уолтър Суон загледа леля си с изумление и възхита. Леля му, която изглеждаше на половината от годините си, беше въплъщение на еlegantност и грация и той знаеше, че ще накара всички в църквата да обърнат глави. Колкото до дъщеря му Сесили, талантът ѝ се беше развил до още по-високо ниво. Бледосинята рокля и шлейфът бяха несравними и гордостта му заради тези две жени Суон не знаеше граници.

Само с един поглед към лицето на съпруга си Алис разбра какво си мисли той.

— И двете те изумиха, нали, Уолтър? — изрече въпроса си нежно и с красноречив поглед. — Вярвам, че този ден е знаменателен за рода Суон.

— Наистина е знаменателен — съгласи се той и отиде да целуне Сесили по страната. — Поздравления, надминала си себе си. — Обърна се към Шарлот и продължи: — А ти, лельо Шарлот, си най-красивата графиня Мобри, която съм виждал. Моите поздравления.

— Още не съм графиня.

— Съвсем скоро ще станеш и ще вземеш ума на всички.

Трите жени се разсмяха и Сесили съобщи:

— Трябва да тръгваме.

Уолтър предложи ръка на булката.

— Щастлив съм, че аз ще те предам на младоженеца.

* * *

Църквицата се издигаше на възвишение зад конюшните. Била е построена заедно с Кавендън Хол от същия камък.

Шарлот отлично съзнаваше колко знаменателно е това за двата рода Ингам и Суон, които бяха се молили тук, бяха кръщавали децата си, бяха се венчавали и бяха се прощавали с покойниците си на това свято място.

Застанала в началото на пътеката, хванала здраво Уолтър под ръка, старинната история на църквата като че ли я обгърна, въздействайки ѝ умиротворително. Миналото тъчеше в настоящето... неотменно. Това отдавна минало беше втъкано в тях, беше ги оформило такива, каквито бяха, и за нея имаше нещо успокоително в потеклото им, в начина, по който бяха свързани...

В църквата се усещаше вечността. Знаеше, че храмът ще остане завинаги, без да се влияе от потока на времето, ще носи святост и мир на тези, които ще се молят тук дълго след като тя си е отишла от този свят.

Изведнъж усети студ и потрепери, както винаги, когато влизаше тук. След това пое дълбоко дъх и се стегна.

Очите ѝ бързо обходиха пространството. Покрай стените от двете страни на нефа забеляза високите урни, отрупани с цветя.

Олтарът представляваше грамада от рози в големи вази и спираше дъха. Беше сигурна, че всичко това е дело на Хари. И все пак нямаше съмнение, че зад пищното изобилие от цветя стоят Майлс и Сесили. Те толкова искаха този ден да бъде незабравим за нея и Чарлс.

За секунди Шарлот потъна в своите мисли. Като се погледна преди малко в огледалото, видя друга жена. И всъщност беше точно така. След няколко минути животът ѝ ще се промени. Тя ще стане жена, която поема огромна отговорност като съпруга на шестия граф. Знаеше, че е неин дълг да пази честта на името Ингам, да поддържа цялото семейство, да се грижи за това великолепно имение с неговите три села, да направи всичко възможно да запази потомственост на рода Ингам. Не бягаше от тези отговорности, приемаше ги от все сърце.

Уолтър притисна ръката ѝ по-силно и тя го погледна. В същия момент долови тихото шумолене... на дрехи, шепот, припрени гласове, покашляне тук-там, шушукането на шаферките зад нея. Изведнъж госпожа Пинкертън изсвири на органа първите акорди на сватбения марш.

— Време е — промълви Уолтър и бавно я поведе по средата на пътеката.

Шарлот го последва със същото темпо.

Внимателно избягваше да поглежда към редиците, където бяха насядали гостите, и да им се усмихва. Вървеше, загледана право напред в Чарлс Ингам.

Той стоеше пред олтара с Майлс и я очакваше. Лицето му светеше... това лице, което беше обичала през целия си живот. Познаваше го така добре, както своето. Докато се приближаваше към Чарлс, той започна да се усмихва и все така се усмихваше, когато Уолтър сложи ръката ѝ в неговата и се отдръпна.

Стояха един до друг пред викария, който ги венчаваше. На Шарлот ѝ се струваше, че думите минават покрай нея, че отговаря механично, както и Чарлс. И после най-неочаквано венчалните халки просветнаха на пръстите им и те бяха обявени за съпруг и съпруга. Чарлс я прегръщаше и мълвеше колко я обича.

Шарлот се чувстваше леко замаяна, когато след няколко секунди тръгнаха по пътеката рамо до рамо, ръка за ръка, притиснати един до друг.

Щом излязоха от църквата в слънчевия ден, се озоваха пред море от усмихнати лица. Поляната от двете страни на каменната алея беше пълна със селяни, събрали се да им пожелаят щастие.

Хвърляха конфети и розови листенца, приветствайки Шарлот и Чарлс. Някой поде песента „Ето, булката идва“. Понесоха се отново ръкопляскания и радостни възгласи. Обичта на селяните към младоженците беше очевидна. В техните очи шестият граф беше постъпил съвсем правилно и беше достоен за своята младоженка и графиня.

Под дъжд от розови листенца Чарлс и Шарлот минаха по пътеката и излязоха на терасата. Изведнъж се озоваха съвсем сами в бледозелената гостна в южното крило.

Чарлс я прегърна и я целуна, тя също го целуна, след това се разделиха и се загледаха един в друг. И двамата като че ли бяха леко замаяни.

— Свърши се — каза накрая той. — Връщане назад няма. Най-после си моя. След това добави възторжено: — Благодаря ти, скъпа, че се погрижи да се сбъднат всички мои мечти.

— И аз ти благодаря, Чарлс, че направи същото за мен. Аз...

Замлъкна, понеже Майлс и Сесили се втурнаха в салона усмихнати, но и явно имаха някаква цел.

След като поднесоха поздравленията си, Майлс оживено съобщи:

— Папа, трябва да отидем в жълтия салон, там ни чака фотографът. Ще направим сватбените снимки преди обяда. Всъщност веднага.

— Разбира се — съгласи се Чарлс и хвана Шарлот за ръка.

Тя се зарадва, че Сесили е по-спокойна, когато е с Майлс, а той става по-весел и не така тревожен. Вярваше, че сега всичко ще се подреди така, както се надяваше. Семейство Ингам ще бъде щастливо.

Шарлот грешеше. Нищо нямаше да е наред. Над Кавендън се събираха черни облаци и се задаваше буря.

ВТОРА ЧАСТ
РАЗБУЛЕНИ ЛЪЖИ
СЕПТЕМВРИ 1926

Очаквам да премина през този свят, но само веднъж. Затова всяка добрина, която мога да направя за моите събратя човеците, нека сега да я направя; нека да не я отлагам или пренебрегвам, за да не извървявам този път отново.

Известна поговорка

Любовта вдъхва живот като слънце след дъжд.

Уилям Шекспир

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джеймс Брентууд слезе от таксито, затръшна вратата, пъхна в ръката на шофьора твърде много пари и забърза към хотел „Браун“.

Закъсняваше за среща, което го раздражни. Минаваше за човек, който никога не къснява и държеше на репутацията си. Не желаше и да го спират случайни минавачи с техните натрапчиви поздравления. През изминалата седмица вече получи много благопожелания. Този израз на добри чувства от страна на публиката не му беше неприятен, всъщност с голяма готовност слушаше добри отзиви, но казано съвсем просто, този следобед бързаше.

Джеймс забави крачка, докато минаваше през фоайето на хотела и тръгна по-спокойно. Персоналът пърхаше около него и го обсипваше с усмивки и с пожелания за добре дошъл. Той кимаше, усмихваше се и промърморваше благодарности, както винаги грациозен и излъчващ естествен чар. Беше благословен с харизма и хубост.

Джеймс Брентууд, наричан от семейството си и от близките си приятели Джейми, беше един от най-известните английски актьори, жива легенда на трийсет и три, възторжено одобряван както от критиците, така и от публиката.

Преди седмица беше съобщено, че ще получи най-престижната наградата на Обществото на критиците, чието мнение беше изключително важно за света на класическия театър. Оттогава поздравленията не стихваха, а журналистическите изявления нямаха край.

Когато пристигна в салона, където се сервираше следобедният чай, Джеймс видя, че няма много посетители и това му се понрави. Застана на входа за няколко секунди и потърси с поглед своя агент и мениджър.

Феликс Ламбърт, който седеше на една закътана маса и четеше нещо, разбра веднага, че Джеймс се е появил. Салонът изведнъж утихна. Във въздуха се усети възбуда.

Феликс вдигна поглед от четивото си и се загледа в актьора, който идваше към него. Забеляза как мъжете му хвърляха любопитни

погледи, а жените го гледаха с благоговение. Подсмихна се вътрешно. „Не е зле за хайманата на докер от Ийст Енд“ — помисли си той и пред очите му веднага изплува картината, която представляваше момчето Джими Уд. Тогава Джими беше петнайсетгодишен, преливащ от огромен талант и надарен с харизма, очевидни дори на тази крехка възраст.

Феликс и жена му Констанс бяха открили Джими в театралната школа за деца на мадам Аделия Фостър. Постоянно търсеха нови таланти и затова винаги посещаваха годишните летни концерти на Аделия. „Каква воля, дързост и самоувереност показва момчето тогава“ — помисли си Феликс. Джими беше излязъл на празната сцена, облечен само с клин от трико, къс, прилепнал жакет и само част от броня — метален нагръдник. Рецитира една от великите Шекспирови речи, речта на Хенри IV, трудна задача за всеки актьор. Джими беше хипнотизирал и запленил публиката, която не преставаше да ръкопляска.

Същата вечер Феликс и Констанс казаха на Джими, че според тях трябва да учи в Кралската академия за театрално изкуство, обясниха му още, че със сигурност ще могат да му помогнат да бъде одобрен. На Джими идеята явно му хареса, но веднага добави, че трябва да говорят с трите му сестри — Руби, Долорес и Фей, които контролирали кариерата му... всъщност и живота му.

След няколко дена се срещнаха. Не се наложи да убеждават трите сестри, защото те разбраха, че Кралската академия е огромна крачка към звездните висоти на техния любим Джими, зеницата на техните очи. Това, че той ще бъде звезда, беше предрешено в семейство Уд. Феликс веднага го почувства. Джими беше техният герой, спасител, онзи, който щеше да донесе щастие и късмет на техния малък клан.

— Изглеждаш особено — подхвърли Джеймс, когато стигна до масата.

Феликс стана и се засмя, докато се прегръщаха.

— Наблюдавах те как плавно се носиш през салона съвсем като голяма звезда, какъвто си, и си спомнях малкия Джими Уд от доковете през онази вечер, когато го срещнах за пръв път преди толкова години.

— Аз също си мисля често за онази вечер и какъв късметлия бях, че с Констанс бяхте там. Вие променихте живота ми, знаеш, нали?

— И бездруго щеше да се случи. Ти беше зареден с талант, имаше всичко необходимо, за да завладееш сцената. Между другото поръчах чай и закуски за двама ни. Не съм обядвал, а ти винаги хапваш по това време, преди да отидеш на работа.

— Благодаря, умирам от глад. — Джеймс се облегна назад и каза: — Каква е тази работа с мюзикъла, за бога? Не повярвах на ушите си, когато ми се обади тази сутрин.

— Хрумна ми онзи ден, когато обядвах с Мортимър Джексън. Току-що се е върнал от Ню Йорк, където се е срещал с Джеръм Кърн. Кърн му казал, че води преговори да откупи някаква нова новела от Една Фърбър, която се казва „Плаващият театър“, и Кърн мисли, че от нея ще стане сензационен мюзикъл. Той ще композира музиката. Говорил е с Оскар Хамърстейн да напише либрето. Предвиждат премиерата да бъде на Бродуей след около година, през 1927-а. След това ще я предложат в Уест Енд. Тук аз се намесих и предложих теб за главната роля, когато се стигне дотам.

— Боже мой, това е много далечен план! Междувременно какво ще правя? Ще ме хванат дяволите.

— Зная, имаш само още няколко месеца в „Хамлет“ в „Олд Вик“. Изминалата година беше много благоприятна за теб, Джейми, но, честно казано, учудвам се, че досега не се отегчи от Хамлет.

— Понякога ми е досадно, но като изляза на сцената, се случва нещо... То е извън мен. Просто ставам Хамлет отново и влизам в ролята.

Появи се сервитьорът с чайници, чинии, сандвичи, кифлички, ягоди, конфитюр, сметана и всички останали глезотии за следобедния чай. Замълчаха, докато сервитьорът не им наля чай и не си тръгна.

Джеймс продължи разговора:

— Предай на Мортимър Джексън, че може да проявя интерес, след като представлението тръгне на Бродуей. Тогава ще отида в Ню Йорк да го гледам и ще дам отговор.

Феликс се изсмя:

— Много ловко, момче, много ловко.

Джеймс само се усмихна и пак се огледа, когато влязоха неколцина нови посетители. Тогава забеляза двете жени в другия край на салона. Веднага позна камериерката на Фелисити Пиърс. Нямаше

представа коя е другата, но му се стори позната. Обърна се пак към Феликс и свивайки вежди, си взе още един сандвич с краставичка.

Феликс го закачи:

— Хубавата блондинка ли ти хвана окото?

— Не, въпреки че наистина е много хубава. Познавам другата жена. Всъщност не я познавам лично, но тя работи при Фелисити Пиърс. Срещал съм я, когато съм бил канен на вечеря у Фелисити. Казва се Уилсън, камериерка на Фелисити е.

Феликс хвърли поглед на Олив Уилсън и кимна. Позагледа внимателно Джеймс, преди да каже:

— Надявам се, че не се виждаш често с Лорънс Пиърс. Той има изключително гадна репутация, Джейми. Дори предлага на приятелите си своя вдовишки физкултурен салон за тайни срещи, след което пита дали не може да се присъедини към двойката. Или поне да гледа, докато правят любов.

Джеймс зяпна Феликс.

— Какво, за бога, е този вдовишки физкултурен салон?

— Не си ли чувал досега този израз?

— Не, не съм.

— Представлява таен етаж или няколко стаи, наети от мъж, където води жени. Вдовици, омъжени жени, неомъжени, стари моми, много млади жени, понякога момиченца. Говори се, че уж правел гимнастика с тях, но всъщност ги обладал. Известен е още с оргиите си. По-добре да не те забелязват често в компанията му, момчето ми.

— Съгласен съм. Дочух няколко странни истории за него и се отдръпнах. Той никога не е бил по вкуса ми и никога не съм го харесвал.

— Не разбирам защо Фелисити още е с него. Доколкото зная, богатата жена е, със собствени доходи. Не зависи от никого.

— Мисля, че е богата по линия на баща си. Според Пиърс той ѝ е оставил цяло състояние. Също така ми беше внушено, че щом докторът вкара жена в леглото си, тя остава негова за цял живот. И още нещо за неговата техника между чаршафите и екстаза.

Феликс поклати глава.

— Напомни ми, че ако някога имам нужда от хирургическа операция, да избягвам д-р Лорънс Пиърс. Струва ми се, че нощем

прекалява и на сутринта ръцете му треперят... такива ръце не са подходящи за хирург.

* * *

— Много се радвам, че ми се обадохте в сряда, лейди Дафни. Благодаря за поканата. Надявах се да ме потърсите, дори ми мина през ума да ви се обадя — каза Олив Уилсън.

— Сигурно е по телепатия — усмихна ѝ се топло Дафни. — Често си мислех за теб.

Олив тревожно сви вежди и бързо прибави:

— Обещах да дойда в Кавендън до края на септември, но не ми се вярва, че ще мога, милейди.

— Майка ми не е приела оставката ти, така ли?

Олив поклати глава.

— О, не, прие я преди месеци. Но ви казах по телефона, че тя не е добре, лейди Дафни, и искам да я видя на крака, преди да напусна Чарлс стрийт.

— Не знаех, че е толкова болна. Какво ѝ е?

Изведнъж Дафни се разтревожи, като си спомни слуховете за Лорънс Пиърс.

— Хвана жестока настинка в Монте Карло, която се превърна в бронхит — обясни Олив. — Но нейният лекар потвърди, че е по-добре, след като прекара няколко дена на легло. Извинете ме, милейди, но не мога да дойда в момента. — Олив Уилсън се поколеба, след това попита: — Нали за това ми се обадохте?

— Всъщност не е за това. Ще те попитам нещо много важно. — Дафни се наведе към нея и прошепна: — Предполагам, че ти се грижиш за бижутата на майка ми и се чудя дали не са ти попадали тиара с рубини и диаманти, гривна с рубини и диаманти, диамантени обици „Картие“, както и диамантена брошка във формата на панделка?

— Да, разбира се, виждала съм ги, лейди Дафни. Напоследък тя не носи тиарата, само брошката и обичите. — Олив се взря в нея и забеляза тревогата в сините ѝ очи. — Какво има, милейди? Усещам, че има нещо неприятно... много неприятно.

— Наистина има. Тези бижута не са собственост на майка ми. Принадлежат на дома Ингам и се дават на настоящата графиня само да ги носи. — Дафни направи гримаса. — Майка ми не е имала право да ги вземе, когато напусна Кавендън.

— На нея известен ли ѝ е този факт? — попита Олив, след това възкликна: — Колко съм недосетлива, разбира се, че знае. Всяка жена с титла знае семейните правила.

— Точно така и аз трябва да ги взема от нея, колкото е възможно по-скоро. Майка ми няма да пожелае да се лиши от тях или от което и да е друго бижу. Така че нямам избор.

— Може би, макар че лейди Фелисити винаги е била разумна. Едва напоследък стана сприхава и раздразнителна. Но то е защото постоянно не е добре...

— Той малтретира ли я? — прекъсна я Дафни и погледна смръщено Уилсън. — Имам предвид господин Пиърс.

— Не и физически, ако за това намекувате, лейди Дафни. Но той може да бъде зъл, да си играе с нея, подмята, че има други жени... — Олив позамълча, после прошепна: — То е нещо като психическо изтезание, така си мисля.

— Това е ужасно. Не разбирам защо не го е изритала! — изведнъж се разгневи Дафни.

— О, той си има начин да я държи здраво, сигурна съм. Освен това тя го обича до смърт.

Дафни мълчеше, изглеждаше замислена, след това каза:

— Когато тя се почувства по-добре, искам да дойда на чай. Ще я помоля най-учтиво да върне бижутата, ще ѝ обясня, че са наследство, което трябва да върне като почтена жена.

— Ами ако не пожелае? Ако откаже? — зачуди се на глас Олив.

— Имам две възможности. Мога да отнеса въпроса до адвоката на баща ми, който ще започне съдебна процедура...

— На нея няма да ѝ хареса — прекъсна я Олив. — Ще отрече, че бижутата са у нея.

— Или ще ги открадна.

— Лейди Дафни! Едва ли ще се осмелите!

Гласът на Олив прозвуча ужасено.

— Да, ще се осмеля. А ти ще ми помогнеш.

Олив Уилсън пребледня.

— Не мога да ви помогна — извика.

— Виждам, че не ти се ще. Но ще ми покажеш само сейфа или там, където ги пази. А ключа ще ми дадеш ли?

— Тя никога не ми го дава, милейди, дори не знам къде го крие, наистина не знам.

Олив като че ли се поуспокои, но беше все така бледа.

Дафни кимна и на устните ѝ трепна усмивка. Наведе се пак към другата жена и каза тихо:

— Ерик Суон познава всякакви типове. Някои добри, други не чак толкова. Ще го помоля да ми намери крадец, когото ще заведе на Чарлс стрийт да разбие ключалката на сейфа. Възнамерявам да върна нашата собственост.

Олив онемя. Вторачи се в Дафни абсолютно потресена.

Дафни се разсмя от сърце, после възкликна:

— Но не мисля, че ще се стигне дотам, Уилсън, затова не се притеснявай толкова. О, боже мой, Джеймс Брентууд, актьорът, е седнал ей там и те гледа, Олив. Виж ти, усмихва ти се. Познаваш ли го?

— Съвсем не, милейди. Приятел е на майка ви и на господин Пиърс. Виждал ме е в дома им. О, небеса, дано не им каже, че ни е видял заедно... това ще се стори много странно на лейди Фелисити.

— Не бива вече да я наричаш с титлата, Уилсън. Сега тя е госпожа Пиърс. Все ти го повтарям.

— Знам, милейди. Но човек трудно забравя старите навици.

— Мисля, че е най-разумно да поговоря с господин Брентууд. Ще го помоля да запази нашата тайна — съобщи Дафни и веднага се изправи.

— Не, не, милостива госпожо, не можете да отивате там и да говорите с него просто ей така. Не подхожда на дама като вас — разтревожи се Уилсън.

Дафни ѝ се усмихна лъчезарно.

— Разбира се, че мога, Олив. Мога да правя, каквото си пожелаея. В края на краищата съм омъжена жена и това ми дава много свобода.

* * *

Феликс Ламбърт тъкмо беше намазал със сметана кифличката си, когато с крайчеца на окоето си мярна просветване на розово-оранжева коприна и прелестна руса жена, която идваше право към тях.

Тихичко възкликна:

— Онази невероятно разкошна жена идва право към теб, Джеймс, момчето ми. По-добре стани, пък и аз ще стана.

За миг Джеймс се обърка, погледна Феликс, видя, че се изправя, и разбра, че не се шегува. Тъкмо стана и красивата блондинка спря пред тях.

— Моля да ме извините, че се натрапвам — започна Дафни, — но трябва да поговоря с вас, господин Брентууд. — Подаде ръка. — Аз съм Дафни Ингам Стентън и мисля, че познавате майка ми госпожа Пиърс.

Джеймс взе ръката ѝ.

— Радвам се да се запозная с вас, лейди Дафни. Да, познавам майка ви. Мога ли да ви запозная с Феликс Ламбърт?

— Приятно ми е — каза Дафни и пое протегнатата ръка на Феликс.

— За мен е чест, лейди Дафни.

— Моля, седнете — предложи Джеймс и ѝ поднесе стол. След като се настаниха, попита: — Как мога да ви помогна?

— Олив Уилсън, камериерката на майка ми, видя, че я познахте. Притесни се, защото отношенията ни с майка ми са хладни. Уилсън се опасява, че майка ми ще се разгневи, ако разбере, че се срещаме от време на време. Уилсън ме осведомява за здравето на майка ми. И така, мога ли да ви помоля да бъдете дискретен, господин Брентууд?

— Разбира се, лейди Дафни — отговори Джеймс. — Едва ли ще се видя скоро с господин и госпожа Пиърс. Твърде зает съм с работата си. Но когато и да се случи, няма да спомена, че съм видял госпожица Уилсън с вас.

— Всъщност не се съмнявах — усмихна му се Дафни. — Но за да успокоя Уилсън, трябваше да дойда при вас. Само така можех да я убедя, че няма да пострада.

Джеймс си помисли, че през целия си живот не е виждал по-прелестна жена. „Цъфтяща роза, щастлива жена в разцвета си.“

Лейди Дафни продължи:

— Поздравления за наградата на критиците, господин Брентууд. Какво съвпадение, със съпруга ми ще ви гледаме другата седмица в „Хамлет“. С нетърпение очакваме представлението.

— Моля ви, елате в гримьорната след представлението — покани я сърдечно Джеймс. — За кой ден следващата седмица имате билети?

— За вторник. Благодаря за поканата.

Дафни стана, двамата мъже също. Отново си подадоха ръце и Дафни се върна на своята маса в другия край на салона.

И Феликс, и Джеймс съзерцаваха как плавно се носеше, после седнаха и се втренчиха един в друг.

Джеймс каза:

— Каква красавица, каква очарователна жена.

— И омъжена — не пропусна да отбележи приятелят му.

— С всички чаровници е така — поклати глава Джеймс. — Там е проблемът.

* * *

— Няма да ни издаде — успокои Дафни Олив Уилсън, като се върна на масата. — Не мисля, че щеше да каже, но все пак постъпих правилно, като го помолих да бъде дискретен.

— Благодаря, лейди Дафни — зарадва се Уилсън. — Извинявам се, че ви поставих в неудобно положение... имам предвид разговора с господин Брентууд.

— Не се тревожи, Олив. Обясни ми, моля те, къде се намира сейфът в къщата на Чарлс стрийт.

Прислужницата описа къде е, след което погледна Дафни, на която беше предана, и каза:

— Милейди, надявам се, че не говорехте сериозно, когато казахте, че може да наемете крадец да ви помогне.

Дафни й се усмихна и я успокои:

— Естествено, че не бих наела разбойник, Уилсън! Само те дразнех, както когато бях малка.

Олив си отдъхна и се облегна.

Дафни си помисли: „Щом се прибера вкъщи, непременно ще говоря с Ерик Суон. Сигурна съм, че познава човек, който ще разбие

ключалката.“

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Най-неочаквано Майлс се почувства неловко, приближавайки къщата. Времето, което прекара тук с Клариса, не беше щастливо и в действителност никога не му беше харесвала нито архитектурата, нито вътрешната подредба. Стилът не беше неговият. Но Клариса така се заплесна по тази къща, че баща му най-сетне я купи като сватбен подарък за тях двамата, но задържа у себе си документите.

Вратата отвори госпожа Кенет, навъсената икономка, друга находка на Клариса, която Майлс от пръв поглед не хареса. И още не я харесваше.

Влезе във фоайето и поздрави:

— Добър ден, госпожо Кенет.

— Добър ден, сър — отвърна тя с груб тон и се опита да го поведе към гостната.

Като я заобиколи пъргаво, Майлс прибави:

— Отивам в библиотеката и не си правете труда да ме съпровождате, госпожо Кенет. Зная пътя. Ако случайно сте забравили, това е моята къща.

Жената му хвърли унищожителен поглед, обърна се и се отдалечи към кухнята.

„Приключихме с топлия прием“ — помисли си той, влизайки в облицованата с чамова ламперия библиотека, декорирана от него с помощта на сестра му Дафни.

Беше единствената стая в къщата, която харесваше, негово убежище, с тъмнозелен кожен диван Честърфийлд, с подходящи по тон канапета и завеси, с пъстроцветен ориенталски килим.

По навик Майлс отиде до рафтовете от двете страни на еркерния прозорец и се загледа в поредицата исторически книги. Обичаше история от ученик и беше много компетентен в тази област. Погледът му попадна на подвързаните с кожа томове за живота на Юлий Цезар и взе един от тях. Беше една от любимите му книги и я подържа, преди да я пъкне на мястото ѝ.

В едно беше сигурен, а именно че ще изпълни решението, което взе миналата седмица. Най-после щеше да изпълни намерението си и Ерик Суон, техният лондонски иконом, щеше да опакова всичките му книги и лични вещи, и да ги пренесе в дома на баща му на Гровнър скуеър.

Беше спокоен, като знаеше, че Ерик ще се заеме. Работеше в семейството от трийсет години (когато започна, беше шестнайсетгодишен) и на него изцяло можеше да се разчита. Обучи го Хенсън в Кавендън и всъщност беше негова по-млада версия.

Майлс чу стъпки и излезе в коридора. Сепна се, като видя Клариса. Тя се беше занемарила и беше напълняла.

Обзе го тревога. Кой мъж изобщо ще погледне тази лоена топка, тази мърлява млада жена, какво остава да се ожени за нея? Но веднага си напомни, че има богат баща; нямаше съмнение, че това би било сериозен аргумент някой приятел да си затвори очите за външния ѝ вид.

Без поздрав или предисловие Клариса каза:

— Наредих на госпожа Кенет да сервира чая във всекидневната, затова ще отидем там.

— Чудесно, освен това здравей, Клариса. Как си? — попита той, джентълмен, както винаги.

— Много добре, благодаря — отговори тя и тръгна пред него.

Докато вървеше след нея, Майлс не можа да не си помисли, че е придобила размерите на лондонски автобус, или поне на задницата му.

Жалко, надеждата му неговата отчуждена съпруга да изживее романтична среща с подходящ за брак мъж и да се омъжи повторно, излетя на мига. Освен това му домъчня за нея, защото имаше добро сърце, а някога тя беше доста хубавичка.

Клариса седна на дивана с кретонен калъф, приглади следобедната си рокля от коприна на цветя и се облегна, впила поглед в Майлс.

Той разсеяно се зачуди защо е избрала точно тази рокля. Подхождаше главно на дивана. Едва преглътна внезапното си желание да поговори с нея за напълняването ѝ; не беше тук по тази причина, затова се отказа. И си напомни, че макар и да беше глупава в много отношения, притежаваше известна прозорливост. Той постоянно трябваше да е нащрек.

— Изненадана съм, че си в Лондон — най-накрая заговори Клариса. — Зная колко си привързан към Кавендън. Идването ти сигурно е някаква нова мода.

— Не бих се изразил така. Но имаш право, зает съм с управлението на имението в Йоркшир. Особено в момента, когато папа е в чужбина.

— О, да. Наистина. Той се ожени. Предполагам, че сватбата не е била кой знае колко елегантна. Имам предвид обстоятелствата около новата му съпруга и нейния произход.

— Тази изключително груба забележка не беше необходима, Клариса — веднага я скастри Майлс. — Зная точно какво имаш предвид и няма да злословиш за моята мащеха, която сега е графиня Мобри. И да не забравя, баща ми се радва на превъзходно здраве. Така че скоро няма да наследя титлата, уверявам те.

— А пък аз няма да се съглася на развод, уверявам те! — повиши тон тя.

Откакто дойде, Майлс очакваше това изявление. Тихо попита:

— Не разбирам защо. Разделени сме. Няма да се съберем отново, ти също не го искаш. Бъди откровена, Клариса. — Наведе се леко към нея и добави: — Говорих с нашия адвокат и той ще подготви много благоприятно споразумение, което ще съгласува с теб и с твоя адвокат.

— Не искам развод, затова не ми говори за споразумение — отговори тя хладно.

— Не мога да проумея поведението ти. Какво печелиш, като си толкова неотстъпчива? Живееш сама в тази огромна къща, социалният ти живот е ограничен, прекарваш времето си с приятелки и в пазаруване. Такъв живот ми се струва безцелен.

Майлс се взираше в нея. Изглеждаше озадачен.

— Щастлива съм. Така че не се тревожи за мен, не се мъчи и да проумееш поведението ми, както се изрази — озъби му се тя.

— Зная, че баща ми ще ти даде документите за тази къща, а аз ще ти плащам подобаваща издръжка, докато не се омъжиш повторно, в което съм сигурен.

Тя го зяпна, после се изсмя истерично и пискливо възкликна:

— Кой мъж ще ме погледне? Не си ли забелязал, Майлс, колко съм напълняла? Сигурно си ослепял.

— Забелязах, но ти си млада, ще отслабнеш, ако се подложиш на диета.

Клариса отвори уста, на върха на езика ѝ беше язвителна забележка, но се сдържа. В този момент влезе госпожа Кенет с прислужницата, която буташе количката за сервиране.

„По-кратко“ — напомни си Клариса, докато им наливаха чай и сервираха закуските.

Като останаха сами, тя каза с леден тон:

— Няма да обсъждаме развода, Майлс. Няма да се съглася с нито една точка от споразумението. Ни най-малко не се интересувам от тази къща или от издръжка, след като баща ми е много, много богат човек. Той ще се погрижи за мен, както се е грижил, преди да се омъжа за теб.

— Съзнавам, че едва ли ще се намери финансов стимул, който да те накара да промениш мнението си — отбеляза той. Майлс се облегна, взе чашата чай, отпи и като я остави, тя издрънча. След това продължи:

— Не съм твой неприятел и предполагам, че и ти не си ми враг. Вярвам, че можем да се разделим приятелски и после всеки ще бъде свободен да живее както намери за добре. И двамата сме достатъчно млади, за да започнем живота си наново.

Тя мълчеше, загледана в пандишпановия кейк с дебела глазура от сметана и преглъщаше, явно изгаряше от желание да му се нахвърли. Това сигурно беше главното ѝ занимание напоследък. Да се тъпче с храна.

Майлс се покашля няколко пъти.

Клариса най-после го погледна.

— Искаш ли парче кейк със сметана? Или предпочиташ плодов пай? Всъщност паят е с череша.

Той поклати глава и леко се смръщи, забелязвайки нещо странно в тона ѝ.

— Естествено от този пай няма да поискаш. Вече си изял своя и си изплюскал черешите му много отдавна — изрече тя. — На практика не си преставал да плюскаш черешите. Лапал си ги, преди да се оженим, и си продължил и след това. И сега се лакомиш.

На лицето му се изписа изумление. Веднага схвана злонамерения намек и я погледна гневно.

Преди да успее да каже нещо, Клариса продължи:

— Много преди да започнеш да ме ухажваш, когато за мен се надпреварваха млади мъже от добри партии, моят баща ме предупреди за такива като теб. Каза ми, че аристократите предпочитали пролетарски момичета, понеже били сочен пай. — Застана с изправен гръб и изпъшка: — Точно този пай винаги си обичал, не мен.

Майлс вече се беше изправил и излезе, преди тя да си поеме дъх и да изрече още някоя отровна дума.

Щом се озова навън, хукна по улицата, за да увеличи максимално разстоянието между себе си, тази къща и душевно разстроената ѝ обитателка. Защото не се съмняваше, че тя е емоционално неуравновесена. Беше изпълнен с гняв и отвращение и никога повече не искаше да вижда Клариса.

В края на краищата престана да тича, подпря се на един зид и се успокои. Беше обвинен в нещо, което не беше истина. Това го вбеси, особено като се сети за изминалите шест години — нито веднъж не беше се срещнал със Сесили, чувстваше се самотен и тъжен. Едва сега разбра какъв е случаят. Наричаше се „Отмъщението на Клариса“. Колко много се промени тя, при това в много отношения. Преди шест години беше прелестна — нежни черти, огромни, светнали очи, мека кестенява коса обграждаше хубавото ѝ лице. Не беше зла. Всъщност беше весела и обичаше да се шегува.

* * *

Докато Майлс Ингам вървеше към дома на баща си, детектив Хауард Пинкертън, съпругът на Дороти Суон, прекосяваше „Пикадили“ на път към Бъркли стрийт.

Хубавият парк в центъра на площада беше негово любимо място, оазис на спокойствието в центъра на Мейфеър.

В парка нямаше жива душа, с изключение на двойка влюбени, седнали с преплетени ръце в другия край, и той се подсмихна, докато сядаше на една пейка. Надяваше се да бъдат така щастливи в любовта, както беше той. Когато срещна Дороти, откри истинската любов. И двамата бяха по на двайсет и след три месеца се ожениха. Неотдавна празнуваха трийсетата година от техния брак и още се обичаха.

Обгърна го топлина, като си представи съпругата си.

В неделя предприеха отдавна отлаганото пътешествие до Бат с техния нов автомобил, за да отидат на гости на братовчедка му Патси. Много се радваха на тази придобивка. Хауард беше голям почитател на Хенри Форд. Макар че напоследък осъзна, че изобретението на господин Форд причинява ужасни задръствания, в каквито на Хауард му се случваше да попадне напоследък. „Скоро и небето ще се набразди от аероплани“ — реши той, замислен за младежите, които се втурваха да прелетят Атлантика.

На Хауард му се струваше, че 1926 е драматична година, с толкова много нови и различни неща, които човек да опознае и да им се радва, наред със значителните промени в обществото. „Бурните двайсет“, така наричаха днес тази епоха. Пък и тя си беше такава... или „ерата на джаза“, още едно название за тези времена, което хората използваша. Нощни клубове, ресторанти, кафенета, танци до зори. Млади жени с все по-къси поли, които бяха независими и сексуално освободени. Пушеха, пиеха, караха автомобили, дори се посвещаваха на някаква кариера. Промените му харесваха, имената на тази ера също. Бяха подходящи, а прогресът трябваше да бъде оценен. Хауард се смяташе за модерен човек.

Извади джобния си бележник и го запрелиства, докато не стигна до днешната дата — петък, 3 септември. На страницата имаше само една отметка.

В шест часа имаше среща с лейди Гуендолин, за да говорят за нейната племенница лейди Дидри. След като провери още веднъж номера на апартамента на Маунт стрийт, Хауард прибра дневника в джоба си. Щеше да стигне до там за три минути.

Тръгна по-рано от Скотланд Ярд, за да поразмисли половин час в парка за предстоящата среща с главата на рода Ингам.

Харесваше лейди Гуендолин, беше широко скроена, без предразсъдъци, изключително общителна и много интелигентна. Тези причини го склониха да се съгласи да ѝ помогне да разреши проблемите на лейди Дидри. Каза ѝ, че през свободното си време, ще проучи въпроса.

Откри доста сведения, някои наистина го изненадаха. Беше сигурен, че ще изненадат и лейди Гуендолин.

И тогава се зачуди какво по-точно да каже на лейди Гуендолин на този етап. Трябваше да говори с още хора, да размисли върху

досиетата, които беше прочел в Скотланд Ярд.

Те съдържаха фактите около смъртта на приятелката на лейди Дидри Максин Лоуи. Беше изненадан, че досието е непълно, с липсваща информация. Случаят беше попаднал в задънена улица, без всякакви улики. И все пак делото не беше прекратено, което му се стори странно.

Хауард се облегна удобно на градинската пейка, затвори очи и се съсредоточи върху случая на Лоуи, озадачен от няколко негови аспекта.

Тук Хауард Пинкертън беше в стихията си... именно когато анализираше. Приемаха го за най-надарения детектив в Скотланд Ярд и много бързо се издигна в служебната йерархия.

Скотланд Ярд беше неговата детска мечта. На десетгодишна възраст знаеше в подробности цялата история на Отдела за криминални разследвания на Лондонската полиция, наречен Скотланд Ярд. Неговият мъдър баща се гордееше с талантливото си дете и го насърчаваше.

Бащата на Хауард Лайънъл Пинкертън беше чиновник при прочут адвокат с кантора в Адвокатската колегия. Лайънъл смяташе за свой дълг да бъде в добри отношения с всеки. Вярваше, че учтивостта, чарът и услужливостта са жизненоважни, когато се пригаждаш към определени условия и предлагаш богатство от знания, всичко това павира пътя към успеха. И беше прав. Когато дойде време да изпрати любимия си син в Скотланд Ярд, не срещна никакви затруднения.

Хауард отвори очи. Нещо около смъртта на Максин, което го смущаваше, изведнъж му се изясни. Излезе от парка и се запъти към Маунт стрийт. Погледна часовника си. Беше точно шест часът. Изправи гръб и се подготви за срещата с лейди Гуендолин, като се питаше как ли ще реагира на странната информация, която щеше да ѝ съобщи.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не ви разбирам, инспектор Пинкертън — каза лейди Гуендолин, взирайки се в Хауард. Той седеше срещу нея пред камината в гостната на нейния апартамент на Маунт стрийт. — Нима твърдите, че такъв слух няма?

— Не, лейди Гуендолин — бързо отвърна Хауард. — Говори се, че лейди Дидри може би има проблеми в Министерството на войната, свързани с работата ѝ. Но за мен е по-скоро шушукане. — Покашля се и продължи: — Мисля, че господин Фенъл навярно е преувеличил малко.

— И защо, за бога? Струва ми се странно.

— Всъщност не е, милейди. Шушукането по адрес на някого може да стане нещо повече само като се повтаря. Някои неща се пропускат, други се прибавят. Проучвах само между по-ниските равнища в йерархията. Честно казано, не исках да привличам излишно внимание върху лейди Дидри.

— Харесва ми начинът, по който разсъждавате, инспекторе, както и благоразумието ви — каза лейди Гуендолин. — Имате ли някаква представа кой е започнал пръв да... шушука, така да се каже?

— Не, нямам. Но имам мнение по въпроса. Не съм сигурен, че слухът е пуснат от колега на лейди Дидри.

— Да не би да намекувате, че е разпространен от човек от нейното лично обкръжение?

Лейди Гуендолин вдигна недоумяващо вежда и явно беше изненадана.

— Да. Колегите на лейди Дидри, с които говорих, не обръщат никакво внимание на глупавия слух, както се изразиха. Само я хвалеха, също споделиха, че според шефовете работата ѝ е безупречна. Съмнявам се, че там има някакви врагове, Ваша Светлост.

— Радвам се да го чуя — отговори лейди Гуендолин, после се смръщи. — Все пак е ужасно, ако приятел на Дидри се опитва да ѝ навреди.

Хауард се съгласи:

— Да. Но мисля, че трябва да вземем под внимание тази възможност. Познавате ли нейните приятели, лейди Гуендолин?

— Не. Само Максин Лоуи, която умря при много странни обстоятелства. Сигурна съм, че случаят ви е известен в подробности, инспектор Пинкертън.

— Да, известен ми е — отговори той. — Макар че разследването не беше мое.

След като поразмисли, лейди Гуендолин попита:

— А дали не си блъскаме главите в стена, инспекторе?

— Не мисля. Като се поразровя още малко, може би ще открия кой иска да сплаши лейди Дидри, защото подозирам, че това е целта.

— В такъв случай сме на едно мнение — промърмори лейди Гуендолин.

— Познавате ли Лора Ъптън Палмър, милейди?

— Не, не я познавам. Дори името ѝ не съм чувала. Приятелка на Дидри ли е?

— Опасявам се, че вече не е. За съжаление е починала преди шест години. Голяма трагедия, била е много млада.

Потресена лейди Гуендолин рязко изправи гръб и се взря в Хауард.

— Още една покойна приятелка на моята племенница! Боже мой! Надявам се, че не е починала при странни обстоятелства. Защото иначе нещо съвсем няма да е наред. — Тя позамълча, преди да попита: — Как е починала младата дама.

— От левкемия, милейди.

— Разбирам. Защо споменахте нейното име, инспекторе?

— Хрумна ми, че може би я познавате, милейди. Максин Лоуи, лейди Дидри и Лора Ъптън Палмър са били много близки приятелки, всъщност изключително близки. През 1914, точно преди войната, трите тръгнаха на пътешествие из Европа, което приключило в Берлин. Били са популярно и известно трио, горе-долу на една и съща възраст и с еднакъв произход. Максин Лоуи ги е поканила и е платила пътешествието. Както знаете, била е богата наследница и също така много щедра към своите приятелки. Това подразбрах.

Лейди Гуендолин поклати глава.

— Дидри никога не ми е споменавала за Лора Ъптън Палмър, въпреки че с племенницата ми сме много близки. Колко странно, че не

е споделила с мен. Бих могла да я утеша. Боже мой, колко ли тъжно ѝ е било. Дидри сигурно е била много разстроена, след като е загубила две приятелки така ненадейно и за толкова кратко време.

— Така е, не се съмнявам, и доколкото разбрах, особено тежко е понесла смъртта на госпожа Лора Палмър... била е съсипана от скръб и по всяка вероятност още е.

Лейди Гуендолин, която беше разумна жена, се вгледа внимателно в Хауард и след кратко мълчание попита:

— Загатвате ли ми нещо, инспектор Пинкертън?

Хауард се поразмърда и не отговори веднага, като се чудеше как да постъпи правилно.

Лейди Гуендолин присви очи.

— Жена на възраст съм, инспекторе, и съм чула и видяла много в своя дълъг живот. Каквото и да ми кажете, няма да ме шокира.

Той отвърна на погледа ѝ и си помисли: „Каква хитра, странна птица е“, после каза:

— Виждам, Ваша Светлост. — Пое дълбоко дъх и се престаши: — Лейди Дидри и госпожа Палмър в края на краищата са били повече от приятелки, имали са... романтични отношения.

— Да не би да твърдите, че лейди Дидри и госпожа Палмър са били лесбийки и любовници?

— Да, това имам предвид.

В първия момент лейди Гуендолин се умълча. След това каза:

— Може би заради това племенницата ми никога не е споменавала Лора, нито пък ме е запознала с нея. Както и да е, не беше ли Лора омъжена?

— Била е омъжена за Ралф Палмър. — Като видя, че лейди Гуендолин приема спокойно фактите, Хауард реши да продължи: — Госпожа Палмър изоставила съпруга си заради лейди Дидри, а тя скъсала с Остин Морган. Спомнете си, че семейството очакваше тя да се сгоди за него.

Лейди Гуендолин беше съвсем притихнала, спомняйки си всичко около този вероятен годеж. Познаваше бащата на Остин Морган, беше един от най-старите ѝ приятели. Единственият му син беше убит в Голямата война и Родни Морган не можа да го прежали. Оплаква Остин до смъртта си.

Погледна Хауард с недоумение и попита:

— Да разбирам ли, че моята племенница и Лора са били бисексуални?

— Не грешите, лейди Гуендолин.

— В такъв случай имаме двама отхвърлени, гневни мъже, които се опитват да навредят на Дидри. Но Остин Морган беше убит в Голямата война. Възможно ли е Ралф Палмър да търси отмъщение?

— Той също е загинал във войната.

— Бих искала да стигнем до същината на този проблем. Очевидно Дидри няма представа кой иска да ѝ навреди с шушукания на чай, така че няма смисъл да говорим с нея. Според вас какво трябва да направим, инспекторе?

— Ще продължим да търсим. Зная, че госпожа Палмър има сестра, или може би братовчедка, която е помагала в грижите за нея, когато се е разболяла. Ще се поразроя в семейните връзки, лейди Гуендолин. Може би някой роднина знае нещо, което ще ни помогне.

— Имате право, инспекторе. Например Лора има ли брат и дали би навредил на моята племенница? Или може би семейството на Ралф иска да накаже лейди Дидри, защото вярва, че тя е причината бракът на Ралф да се разруши.

— Ще работя по случая следващата седмица през свободния си ден, милейди. Ще разрешим тази загадка. Имайте ми доверие.

— Имам ви пълно доверие, инспекторе. Наистина.

* * *

Щом инспектор Пинкертън излезе, лейди Гуендолин отиде в малката всекидневна, свързана с нейната спалня. Веднага взе телефона и набра номера на Ванеса, после седна до писалището.

След третото позвъняване Ванеса вдигна телефона.

— Леля Гуендолин се обажда — каза най-сърдечно. — Чудех се къде си, скъпа, и дали ще обявите официално годежа си с Ричард.

— Колко мило, че ми се обаждаш, лельо Гуен. Всъщност с Ричард възнамеряваме да го обявим следващата седмица. В „Таймс“ естествено.

— Каква хубава новина. Поздравление, скъпа. Искам да дам годещен прием, Ванеса, освен ако някой друг вече не ти е предложил.

— О, боже мой, лельо Гуен! Толкова мило от твоя страна, Ричард също много ще се зарадва. Благодаря ти.

— Тогава се уговорихме. Само искам да определиш дата и след това заедно ще организираме приема. А сега ми кажи как е Лавиния? По-добре ли е?

— Доколкото разбирам, добре е. Онзи флирт, който започна на сватбата на Чарлс, продължава... с Марк Стентън, знаеш.

— О, да, спомням си. Дафни ми подсказа. Също така беше останала с впечатлението, че Дидри и Пол Драмънд са се харесали през същата вечер. — Гуендолин едва-едва се подсмихна и попита: — И тази история разцъфтява ли?

— Вчера обядвахме с Дафни и тя ми каза, че Дидри е излизала няколко пъти с Пол. Но не знае дали чувствата са повече от приятелски. Колко хубаво би било, ако Дидри най-после е срещнала човек, в когото да се влюби.

Размениха още няколко думи, преди лейди Гуендолин да затвори телефона. Беше доволна, че разбра всичко, което се случваше в семейството.

Лейди Гуендолин остана на писалището и загледана през прозореца, се замисли за Дидри. Стигна до заключение, че трябва да я омъжи, без значение как. Това ще бъде спасение за Дидри и спокойствие за нейното семейство. Но Пол Драмънд беше ли подходящ?

Мислеше за племенницата си, която обичаше като своя дъщеря. Двете си приличаха в много отношения. Имаха еднакви фигури, еднакъв тен и коса и, разбира се, беше хаплива, веднага казваше мнението си, колкото и дръзко да беше.

Въпреки че успя да скрие чувствата си, тя се стресна от разкритията на Хауард Пинкертън за Дидри и Лора Ъптън. Но понеже беше толерантна, не се разстрои толкова от любовната връзка на Дидри с Лора. Натъжи я това, че Дидри не ѝ е вярвала достатъчно, за да сподели с нея за ранната смърт на Лора. Навярно е имала нужда от близост и обич в скръбта си. Колко ли изолирана и самотна се е чувствала, а след това е преживяла и внезапната смърт на Максин със странните обстоятелства около нея.

После лейди Гуендолин се замисли за Пол Драмънд, който ръководеше бизнеса на Хюго в Ню Йорк. Запозна се едно време с него

покрай Дафни и Хюго. Всеки, когото Хюго ценеше толкова много, както той ценеше Пол, щеше да се радва на нейното одобрение.

Изпита внезапно желание да чуе Дидри и посегна да вземе телефона, но се отказа. Трябваше да остави нещата на естествения им ход. А междувременно ще се заеме с годишното парти на Ванеса.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Седяха на маса до прозорец с изглед към Темза. Ресторантът в „Савой“ беше пълен през този специален петък и Майлс, оглеждайки се, установи, че клиентите са елегантни, особено жените с техните модни тоалети и бижута. Отвсякъде лъхаше на лукс.

Но за него нито една жена в този салон не можеше да се сравни със Сесили. Тази вечер беше по-прелестна от всякога. Тенът ѝ като праскова със сметана беше съвършен, в тъмната ѝ коса просветваха червеникави кичурчета. Носеше рокля от сива дантела със сребристи нишки и обици с кристални висулки, които проблясваха с цвета на лавандуловосивите ѝ очи. Беше несравнима.

— Майлс, зяпаш ме, като че ли никога не си ме виждал — прошепна тя и му се усмихна, поклащайки глава.

— Да..., но никога не си била толкова красива. О, за мен винаги си била красива, мислех си го дори когато бяхме малки. Но никога не си била такава, както сега, наистина. Сияйна си. — Взе ръката ѝ и я целуна. Ти си най-съвършената жена.

В този момент сервитьорът спря до тяхната маса и напълни отново чашите им с шампанско. Майлс вдигна своята, Сесили също.

— За теб. И за мен. За нас — каза той и чукна чашата си в нейната.

Тя му се усмихна и отпи глътка.

Майлс затаи дъх за момент, когато видя диска на пълната луна високо в небето, увиснал точно над главата ѝ. Не можа да не възкликне:

— Тази вечер луната е изгряла заради теб, Сеси. Грее точно над теб.

Тя се обърна и я видя. Полазиха я студени тръпки. Спомни си какво ѝ каза Джинивра преди години:

„В стъклото грее пълна луна.

Грее върху водата.

Грее върху теб.“

Беше питала циганката много пъти какво означава това, но Джинивра нито веднъж не ѝ обясни.

Майлс се загледа в Сесили, хвана ръката ѝ и промълви:

— Толкова е хубаво да седим и да слушаме нежната музика на Гибънс. Мога да остана тук завинаги.

Сесили се облегна и го загледа внимателно, като си мислеше, че не е толкова напрегнат. Наистина изглеждаше по-спокоен тази вечер, въпреки че срещата с Клариса беше минала зле. Особено след като беше убеден, че тя ще се съгласи на развод. По някаква причина Клариса категорично беше отказала. „Горкият Майлс — помисли си Сесили. — Шест ужасни години, без нищо насреща. Безперспективно бъдеще и никаква лична свобода. Не, защо да е безперспективно. Леля Шарлот беше права. Той само изпълни дълга си, когато се ожени за Клариса, направи каквото му беше предназначено още преди да се роди.“

Макар и да стана по-сърдечна към него, все пак изпитваше някакъв яд. Сега най-неочаквано ядът престана да я човърка, дори болката изчезна. Почувства се по-безгрижна, по-щастлива и хвана ръката му по-здраво.

Той я погледна.

— Какво има? За какво си мислиш? Много си мълчалива.

— Чудех се какво да ти подаря и се досетих. Ще ти подаря книги! Подвързаните с кожа книги в моя апартамент. Исторически са, от онези, които обичаш.

Майлс се слиса.

— Не можеш да ми ги подаряваш, Сесили. Струват цяло състояние.

— Да, мога. Мога. Мои са. Искам да бъдат твои. Всичките са за Юлий Цезар... за теб са предназначени.

* * *

Майлс покани Сесили да потанцуват и тя се съгласи. На дансинга я прегърна и притисна до себе си, но не твърде дръзко. Страхуваше се да не я подразни. Не искаше да пристъпва позволеното.

Напоследък се държеше с него много по-свободно, не беше толкова хладна и резервирана. А тази вечер беше почти като предишната Сесили и очевидно искаше да го накара да се чувства по-добре. Трябваше да задържи това положение.

— Благодаря ти, че си толкова мила — прошепна в косата ѝ. — Вечерта с теб е прекрасна, Сеси.

— Искам да прекараме приятно — отвърна тя. — Имаш нужда от една щастлива вечер. Аз също.

Бавният фокстрот свърши внезапно и темпото на музиката се промени. Всички танцуваха чарлстон, включително Сесили.

Майлс я загледа втренчено. Тя се смееше, радостта извираше от нея. Той се почувства така въодушевен, че се поддаде на тази модна лудост и умело затанцува около Сесили, подскачайки и полюлявайки се, сякаш животът му зависи от това.

* * *

По-късно, когато се върнаха на тяхната маса, Сесили каза:

— Днес Дороти ми съобщи много хубава новина. Тази е моята най-успешна година в бизнеса.

Майлс грейна в усмивка и възкликна:

— Поздравления! Защо не ми каза по-рано?

Тя вдигна рамене и се засмя.

— Исках да... бъда с теб... заедно да се радваме.

— Браво, скъпа моя, Сеси.

— Благодаря. Останах изненадана, понеже Доти ми каза, че сме спечелили много пари от аксесоарите, които скицирах и правех през изминалите шест години, но повече като хоби.

Той я загледа в очите и промълви:

— Ти си най-необикновената личност, която познавам, Сесили Суон.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Седеше пред камината във всекидневната с книга в ръка. Запали огъня, тъй като захладня, и сега пламъците грееха и прогонваха студа.

Облегна се на възглавниците, погледна книгата най-накрая и прокара длан по красивата тъмночервена кожа. Разлисти я. Беше ценна книга в безупречно състояние. Не искаше да я взима, особено след като беше част от многотомно издание. Обаче тя щеше да се засегне, ако откаже да приеме подаръка.

Даде му я, когато се върнаха в нейния апартамент на Честърфийлд стрийт, след прекрасната вечер в „Савой“. В момента Сесили беше в кухнята и приготвяше чай. Преди това му наля коняк, понеже ѝ се оплака, че е премръзнал. Отпи глътка и остави чашата на масичката.

Осъзна, че му подари книгата, защото искаше да има специален спомен от тази вечер. Като деца често правеха същото. Хубав спомен след един злополучен ден. Вечерта беше незабравима, беше щастлив — чувство, което от дълго време липсваше в неговия тъжен живот.

Отново поглади кожата, харесваше му нейната копринена мекота. В този том се описваше детството на Юлий Цезар, факти, които знаеше наизуст. В Итън беше най-силен по история, а сега беше негово хоби, което споделяше с Хари. Братът на Сесили също се увличаше от историите на отдавна мъртви, велики мъже. На тази тема те се сближиха.

Чу стъпки и погледна през рамо. Сесили се беше преоблякла и носеше обикновен широк панталон, чиято мода тя наложи между жените, и тънка риза, в подходящ тон. Веднага разбра защо тази мода е станала толкова популярна. „Удобно е“ — помисли си той.

— Ето ме и мен — обади се тя. — Донесох лимонови резенчета и мед за чая. Нали знаеш колко си склонен към простуда.

Сесили остави подноса, наля чая, сложи по една лъжичка мед и отнесе чашите до камината.

— Позаопли се — промърмори тя и седна. Погледна книгата. — Всеки път, когато реша, че имаш нужда от подарък, за да си оправиш

настроението, ще ти подарявам по един том. Десет са.

— Зная, Сеси, затова не искам да взимам този. Ценни са, наистина са много ценни. Трябва да ги пазиш.

— Ами! За теб са. Пък и не съм ги купила скъпо.

— Защото вероятно жената не е знаела каква е истинската им стойност.

— Но сега са мои и мога да правя с тях, каквото си поискам.

Майлс въздъхна, остави книгата на масата и отпи от чая. След малко попита:

— Защо купи апартамент на Честърфийлд стрийт?

Тя сви вежди озадачено.

— Беше подходящ за мен. Има четири спални. Хари и родителите ми могат да остават при мен, а четвъртата използвам за кабинет. Не ти ли харесва?

— Харесва ми, много. Имаш право, подходящ е. — Леко се подсмихна. — Спомням си как често казваше, когато беше у леля Дороти в Кенсингтън, че искаш да живееш в Мейфеър.

Тя се разсмя.

— И ето ме в Мейфеър.

— Също така си спомням една нощ, когато вървах по улицата мрачен и тъжен, готов да избягам от Мейфеър, колкото мога по-далеч. Изведнъж се озовах на Саут Одри стрийт, застанал пред вратата на твоята малка дупка. Мисля, че отидох там съвсем умишлено, исках да усетя твоите вибрации. Беше късно през нощта и знаех, че не си там. Но се надявах да те усетя. Исках да бъда близо до теб. На вратата имаше табела „Дава се под наем“. Не повярвах на очите си. Паникьосах се, не можех да си представя къде си, много се разтревожих за теб. И тогава разбрах, без капчица съмнение, че ще се тревожа за теб до края на живота си и ще те обичам до края на живота си...

Майлс замълча и гърлото му се стегна. Не можеше да изрече и дума, когато си спомни онази ужасна нощ с всичките ѝ мъчителни подробности.

Сесили седеше мълчаливо срещу него. Разбираше страданието му. Сърцето ѝ се разгуптя. През изминалите няколко седмици всяка следа от болката и гнева към него изчезнаха. Сега изпитваше само любов. Щом видя, че той се съвзе, попита:

— След това какво направи?

Бавно и дрезгаво обясни:

— В първия момент не направих нищо. Просто стоях там вледенен. Стоях като закован, дълбоко съзнаващ, че нямам изход. Не можех да се отдръпна. Тогава си спомних за Цезар пред Рубикон, който не знаел дали да прекоси реката и да продължи към Рим. Бил е римлянин, а възнамерявал да обяви война на сената и на своя град. За момент се поколебал...

Майлс направи пауза, изпи няколко големи глътки коняк, позабави се още малко и без да сваля очи от Сесили, продължи:

— Цезар погледнал зад себе си, видял огромната си армия, хиляди и хиляди мъже в пълно бойно снаряжение, готови да влязат в бой за него. Разбрал, че няма избор. „Жребият е хвърлен“ — казал той на генерала до себе си. Не му оставало нищо друго, освен да се отправи към Рим. И на мен се случи същото преди шест години. Бях в капан. Помислих си: „Жребият е хвърлен“. С други думи, решението е взето и то е необратимо.

Поклати глава и остави чашата с коняка на масата.

— Знаех, че трябва да извървя пътя, избран за мен. Виж къде ме доведе! За разлика от Цезар аз не спечелих битката. Загубих те, а с теб и всичко ценно в моя живот.

Закри лицето си с ръце и се разплака, сломен от болка.

Очите на Сесили се напълниха със сълзи. Тя бързо стана и седна до него. Нежно махна ръцете му от лицето и с върха на пръстите си изтри сълзите му.

Промълви с глас, изпълнен с любов:

— Това е минало, Майлс. Сега съм тук. Ще бъда с теб до края на живота си. И на твоя. Няма значение какво ще се случи, никога няма да те напусна. Никога. Обещавам.

За част от секундата на Майлс му се стори, че не е чул правилно. Примигна, застина и се втренчи в нея недоумяващ. И тогава видя лицето ѝ озарено от копнеж, любов и желание да му се отдаде.

В същия миг я грабна в прегръдките си и я притисна до себе си.

— О, Господи, обичам те толкова много, Сеси! Не мога да живея без теб. Животът няма смисъл, ако не си до мен.

— И аз се чувствам по същия начин... трябва да бъдем заедно, каквото и да се случи, Майлс. Другите не бива да ни интересуват. Това

засяга само нас двамата.

Разделиха се и се изправиха. Прегърнати тръгнаха по коридора към спалнята на Сесили. На приглушената светлина като обезумели се разсъблякоха и застанаха един срещу друг, невярващи на очите си.

Пристъпиха едновременно с протегнати ръце и преливащи от желание, изписано на лицата им. Прегърнаха се и останаха притиснати един до друг в средата на стаята.

Изминалите години вече не съществуваха и те се чувстваха съвсем естествено заедно както винаги. Знаеха какво ще последва.

Губеха търпение при мисълта за удоволствието и радостта, които щяха да споделят. Телата им бяха пламнали в очакване, точно както бяха предвкусвали.

Сесили почувства, че гори. Топлината се зараждаше между краката ѝ и плъзваше през тялото ѝ до лицето.

Майлс я притискаше до себе си, обхванал задните ѝ части, и тя чувстваше върху корема си неговата възбуда. Ерекцията му беше стигнала до крайност. Прониза я трепет. Искаше да прави любов с него, да бъде неин.

Отдръпна се, взе ръката му и го поведе към леглото си.

Легнаха един до друг.

Майлс прошепна:

— Не мога да повярвам, че сме заедно по този начин, Сеси. Това е чудо.

— Чудо, сътворено от Шарлот Суон. Колкото до мен, благодарна съм ѝ. Не мога да чакам, Майлс. Искам да се любим. Веднага. Моля те, погали ме. Моля те. Толкова силно те желая.

Майлс се подпря на лакът и я погледна. От него струеше любов.

— И аз те желая. Жадувам за теб, Сеси. Имам чувството, че ще се пръсна. От друга страна, се страхувам да те докосна, да започна... защото твърде страстно ще ти се нахвърля. Искам да те любя, да ти доставя удоволствие, да ти се наслажда. Толкова дълго чаках, не искам любовните ни ласки да свършат за няколко минути.

Като погледна в тези ясни сини очи, които познаваше, откакто се помнеше, каза:

— Както искаш, Майлс. Зная, че жадувам да ме докосваш навсякъде, да чувствам ръцете ти върху себе си...

Гласът ѝ заглъхна.

Той се възбуди още повече, наведе се и страстно я целуна. Проникна с езика си през устните ѝ и го преплете с нейния. Тя пламенно му отвърна и той продължи да я целува. Сесили го прегърна и впи пръсти в раменете му. Трепереше, страстта ѝ бликаше.

Със същата страст Майлс започна да целува гърдите и зърната им. Те се втвърдиха и Сесили изпадна в екзалтация, а той се възбуди още повече. От устните ѝ се изтръгна стон и той разбра, че е готова, че копнежът ѝ да го има, е достигнал кулминация, че телата им трябва да се слоят.

Той за миг се укроти и се помъчи да овладее бушуващото си желание. Но се предаде, беше безсилен. И двамата бяха достигнали предела на възбуда.

Започна бавно да гали гърдите ѝ, плъзна ръка надолу по корема и бедрата. Забави се с милувка върху тях, после докосна най-интимното ѝ място. Докато я обсипваше с ласки, усети изблика на спазми у нея. Тя замря и изкрещя.

Майлс рязко престана да я гали. Разтвори краката ѝ, претърколи се върху нея и влезе внимателно в нея. С желание двамата едновременно да изживеят върховното удоволствие, влезе още по-дълбоко и я изпълни със себе си. Пъхна ръце под нея, повдигна я и я прилепи плътно до себе си. После престана да се движи, усещайки, че всеки момент ще експлодира.

— Моя си — изрече на пресекулки с дрезгав от желание глас. — Моя.

— Завинаги — прошепна Сесили и изви тялото си до неговото. Обви дългите си крака около него, зарови ръце в косите му и му се отдаде докрай.

— Това ли искаше? — попита с глас, дрезгав като неговия.

— Да, о, да! — простена той. Кипеше от страст. Изригна на тласъци в нея и не искаше да се отдръпва от кадифената ѝ мекота. Тя беше неговата жена. Друга нямаше да има. А той беше нейният мъж, единственият, който можеше да я превърне в тази чувствена любовница, единственият, който можеше да ѝ достави удоволствие.

Сесили шепнеше името му отново и отново. И двамата бяха завладени от еднаква безумна страст. Телата им се преплитаха, душите им се проникваха. Принадлежаха си. Вълните на интензивно

удоволствие ги понесоха към екстаз и когато стигнаха кулминацията, Майлс и Сесили се сляха, станаха едно цялостно, завършено същество.

* * *

Майлс остана върху Сесили, за момент остана без сили и не можеше да помръдне. Беше отмалял от удоволствие, любов и пълно щастие.

Досети се, че сигурно я смазва с тежестта си, претърколи се и я прегърна. Целуна я по тила.

— Бих искал да остана през нощта, Сеси. Може ли?

— Аз и не бих приела друго — усмихна му се тя.

— Госпожа Грейнджър до понеделник ли ще отсъства? — попита той.

— Да.

— Тогава няма да ставаме от леглото през целия уикенд — захили се Майлс.

— Помислих си, че никога няма да се сетиш да го предложиш. Разбира се. Имаме много храна и ще се храним в леглото.

— И ще правим любов — допълни Майлс и я привлече в прегръдките си. — Започваме веднага.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

След като позвъни на Майлс, Дафни се замисли за него и за Сесили. Майлс беше прекарал нощта с нея. Пак бяха заедно. Търсеха си белята и Сесили щеше да забременее, беше сигурна.

Тревожеше се за Майлс. Ами ако Сесили се заинати и не поиска да се омъжи за него? Все пак имаше голям бизнес. В крайна сметка щеше да разбие сърцето му, като го отхвърли, ако той се разведе.

Дафни въздъхна тихичко и позвъни на иконома Ерик Суон. Наричаха го на малко име, понеже имаше много Суоновци навсякъде около тях.

Отиде до камината и застана с гръб към нея, радвайки се на топлината на пламъците. От няколко дена застудя необичайно за септември.

След малко на вратата се почука и Ерик влезе.

— Да, милейди, нуждаете ли се от мен?

— Да, Ерик. Моля те, затвори вратата и ела тук. Има няколко неща, които трябва да обсъдя с теб.

Икономът кимна. Ерик Суон приличаше на Уолтър Суон, бащата на Сесили. Бяха първи братовчеди, но лесно можеха да минат за братя, толкова много си приличаха. И двамата бяха поразителни, високи и се обличаха добре. Лондонският иконом беше така предан на семейство Ингам, както Хенсън в Йоркшир, и най-вече на лейди Дафни.

Щом Ерик застана до нея пред камината, Дафни каза тихо:

— Ще споделя нещо с теб, Ерик. Зная, че ще си остане тайна.

— Дал съм клетва, лейди Дафни — напомни й той и протегна ръката си свита в юмрук. — Верността ме задължава.

Тя сложи своя юмрук над неговия и повтори:

— Верността ме задължава. — После се доближи още до него и прошепна: — Можеш ли да ми намериш човек, който разбива ключалки.

И да беше се изненадал икономът, не го показа.

— Зависи, милейди. Ако е невинно разбиване, мога и сам да се справя. Някоя ключалка в къщата ли заяжда, лейди Дафни?

Тя поклати глава.

— Не, Ерик, и изобщо не е невинно. Затова те помолих да пазиш тайна. Нека да ти обясня.

Ерик внимателно я слушаше, докато му разправяше за липсата на бижутата, което откриха през юли в деня на сватбата на графа; за лятната ваканция на Фелисити във Франция, от която се върна съвсем наскоро, и за необходимостта да се върнат бижутата.

— Чувствах се безсилна, не знаех какво да правя — обясняваше Дафни. — Но след като майка ми се върна, трябва да отида в дома ѝ и да взема бижутата. Прибрани са в заключен шкаф. Уилсън ще направи всичко, за да ми помогне. Имам нужда от план.

— Ключът за шкафа у Уилсън ли е, милейди?

— Не, не е. Майка ми го пази. Но Уилсън няма представа къде го крие.

Ерик изгледа Дафни замислено, после каза:

— Щом възнамерявате сама да вземете бижутата, по-скоро да ги откраднете, очевидно не вярвате, че госпожа Пиърс ще ги върне доброволно. Така ли стои работата, лейди Дафни?

— Точно така. Разбирате ли, ще се почувства унижена. Ще се почувства много неловко, че е разкрита, и ще излъже. Ще се закълне, че не са у нея. Има и друга причина... тя иска да са нейни.

— Разбирам — отговори Ерик и наистина разбираше. Никога не беше харесвал графинята, докато беше омъжена за графа; беше преценил, че е лукава и има някакви свои планове. От години я подозираше. След малко той прибави: — С цялото ми уважение, милейди, ако трябва да се разбие някоя ключалка, това е моя работа, не ваша. Но това може да се окаже ненужно. Има ли някаква възможност Уилсън да подържи ключа само няколко минути?

— Наистина не зная. Защо?

— Ще я снабдя със специален восък, който ще държи постоянно в себе си и при удобен случай ще вземе отпечатък от ключа. Познавам добър шлосер, който ще изработи дубликат.

— Страхувам се, че за Олив ще бъде трудно. Тя е много нервна.

— Негова Светлост не може ли да отиде при майка ви, когато се върне от сватбеното пътешествие, и да поиска тя да върне бижутата? Това не е ли най-разумното решение?

— Зная, че баща ми на драго сърце ще отиде при нея, Ерик, но съм сигурна, че тя ще отрече. Както и да е, не искам да го тревожа. Не беше добре. Ще бъде ужасно, ако пак получи сърдечна криза. Тя ще се държи отвратително с него. Дочух, че е говорила направо злостно за него... след като се ожени.

— Да, милейди — отговори Ерик, тъй като отлично знаеше за какво става въпрос. После обясни: — Познавам няколко души, които ще разбият ключалка за две секунди. Но те очевидно трябва да работят, когато някоя вечер господин и госпожа Пиърс не са вкъщи, или пък ако заминат за уикенда.

— Да, наистина. Ще изпратя лейди Дилейси да се срещне с нея, защото в момента мен няма да ме приеме особено добре. Трябва да оправя отношенията ни, за да имаме възможност да подразберем плановете ѝ и да действаме.

— За какво да действате? — попита Дулси, която тъкмо влизаше в стаята. — Пак ли за бижутата говориш?

Дафни кимна.

Дулси погледна иконома.

— Мисля, че просто трябва да отидем там и да разбием вратата или да я взривим с динамит.

Дафни се разсмя, дори Ерик не успя да се сдържи.

— Твърде е шумно, лейди Дулси — каза той. — Изтръгването на ключалка е по-тихо.

— Съвсем вярно — кимна Дафни. — За да продължим, идеята за студен бюфет ми харесва, Ерик. Утре на вечеря ще бъдем деветима.

— Много добре, милейди. А междувременно ще се помъча да намеря разрешение за ключалката.

* * *

Сестрите седнаха до камината и Дулси отбеляза:

— Къщата е много тиха. Къде са всички?

— Горкият Чарли е настинал зле, както знаеш, и е в леглото. От другата седмица тръгва на училище. Алиша и близнаците отидоха в зоологическата градина с Петигрю, а бавачката изведе Анабел на разходка. — Дафни се усмихна при мисълта за своята прелестна

двегодишна дъщеричка и сама се поправи: — По-скоро бавачката я вози в нейната количка. Всички ще се върнат за чая.

Дулси се разсмя.

— Чудесно. Обичам ги, нали знаеш? А Хюго къде е?

— На обяд с Пол Драмънд. Промениха решението си за някаква инвестиция в Америка и Хюго иска да уточни подробностите с него.

Дулси се позамисли, после попита:

— Според теб Пол има ли сериозни намерения към Дидри?

— Не зная — отговори веднага Дафни. — Жена му почина преди осем години и оттогава имаше няколко връзки, но нито една не беше сериозна.

— Ами Дидри? Тя може би няма да пожелае да се откаже от външното министерство. Винаги е гонила кариера.

Дафни кимна.

— И аз си мислех същото. От друга страна, Пол е много добра партия.

— Но той е петнайсет години по-стар от нея, Дафърс! Разликата не е ли твърде голяма?

— Той е много добре сложен, здрав е. Много общителен е и се интересува от всичко, което става в света. Поканих го на вечеря утре.

— Ще го наблюдавам, ще го преценя и ще ти кажа мнението си — заяви Дулси.

Дафни се разсмя.

— Смешна си, скъпа Дулси. Наистина.

— Не ми разказа за срещата си с Уилсън. Страхопъзла ли се оказа?

Дафни пак се подсмихна и кимна.

— Леко се изнерви..., че ще наруши допустимото, предполагам.

— Но нали ще я вземеш на работа в Кавендън. Мисля, че просто трябва да напусне къщата на Чарлс стрийт и да приключи.

— И аз искам тя да напусне, Дулси. Но не и преди благополучно да прибера бижутата в Кавендън. Тя е моят вътрешен човек.

— Помоли Ерик да разбие ключалката... според теб идеята за крадец не е ли добра? Ще се покатери, ще се вмъкне през някой прозорец нощем, ще свие бижутата и ще офейка.

— Дулси, твоето въображение е много забавно. Папа̀ има право. Наистина трябва да си помислиш за писателско поприще.

— Мога и с това да се занимавам, но като хоби. Реших, че искам да работя с изкуство и антики, след като завърша история на изкуството. Дори мога да отворя магазин.

Дафни остана с отворена уста.

— Магазин ли? Боже мой, какво още ще измислиш? Чувам как леля Гуендолин ще се развика: „Магазин! Да не сме търговци!“ и ще изпадне в истерия.

Дулси сви рамене безгрижно и каза:

— Светът е друг, Дафърс. 1920-та не е 1900-та. Времето върви напред, днес всичко е различно.

— Тук си права.

— Защо даваш вечеря утре? — смени темата Дулси, като загледа сестра си с интерес. — Винаги казваш, че неделя вечер е само за теб и Хюго.

— Така е. Но трябва да сплотявам семейството и неофициални вечери от време на време са подходящи в този смисъл. Когато се събрахме всички в Кавендън, осъзнах колко ми е липсвало да се срещам с Майлс, със сестрите си, с лелите си. Мисля, че е жизненоважно да бъдем близки, да споделяме онова, което преживяваме. Семейството е изключително важно за мен.

— Това е красиво чувство — отговори Дулси и се премести на дивана до Дафни. Взе ръката ѝ и добави: — Ти си най-добрата сестра на света, всъщност най-добрата и най-достойната в семейството. Никой от нас няма да знае какво да прави без теб. Ти си нашата опора. О, а Майлс ще дойде ли на вечерята?

— Предполагам. Опитвам се да го прилаская мъничко, Дулси. Преживя няколко много трудни години.

— А събра ли се пак със Сесили?

— Не съм сигурна дали...

Изречението ѝ остана недовършено.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Дидри тъкмо дооформяше прическата си, когато телефонът оглушително зазвъня и тя скочи. Втурна се да го вдигне и задъхана се обади:

— Ало?

— Дидри, леля Гуендолин е. Имаш ли малко време, скъпа?

— Разбира се, лельо Гуен. Имаш ли новини за мен? Дано да си научила нещо.

— Да, научих. Срегнах се с Хауард Пинкертън в петък вечер и той ми каза, че е говорил с човек от Министерството на войната. Слухът, който бил пуснат за теб, е по-скоро шушукане, отколкото гръмки приказки. Добра новина, нали?

— Добра е, да. Но не мога да престана да се чудя защо Алфи Фенъл го представи толкова... натрапчив, като че ли всички клюкарстват за мен.

Очевидно Дидри беше озадачена.

— И аз се чудя. Стигнах до заключението, че когато една клюка се повтаря, става по-страховита. Инспекторът се съгласи с мен. Повечето хора преувеличавали, така отбеляза той.

— Знаеш ли с кого е разговарял, лельо?

— Не зная името, ако това имаш предвид. Говорил е със служител от средното ниво, не с някоя важна клечка.

— О, така ли? А защо не се обърнал към някой от шефовете? — попита Дидри, сякаш разочарована.

— Очевидно знае кое е по-разумно и е решил да не привлича внимание към теб. По този въпрос бях на същото мнение.

— О, да, да, мисля, че е имал право, лельо Гуен. Благодаря ти, че ми помагаш.

— Инспектор Пинкертън стигна до заключението, че слухът е разпространен от човек, който те познава извън министерството, в частния ти живот. Досещаш ли се за някого, Дидри?

— Не. Що за приятел ще пусне такъв противен слух за моята работа?

— Някой, който не ти е приятел, предполагам. Някой, който иска да ти навреди. Или да те изплаши може би. Да те паникьоса, е най-точният израз според мен.

Дидри стисна слушалката и се умълча. После каза:

— Сигурно някой ми се пише приятел, а всъщност ми е враг. Но не зная кой би могъл да бъде.

— Помисли си, скъпа... току-виж ти хрумне нещо. А сега трябва да затварям. Ще се видим на вечерята. Реших, че е по-разумно само двете да поговорим по този въпрос.

— Благодаря, лельо Гуендолин. Ще се видим у Дафни.

Дидри тъкмо затвори телефона и той зазвъня отново.

— Ало?

— Дидри, аз съм — обади се Пол Драмънд. — Питам се кога да дойда да те взема.

— След около двацет минути, половин час...

— Нека да са двацет минути. Искам да говоря с теб.

— Добре ли си? Стори ми се... твърде лаконичен, Пол.

Той се засмя.

— О, не, грешиш, ще дойда след малко.

Затвори, без да каже нищо повече.

Дидри седна пак пред тоалетната масичка и доразресе косата си. Загледа се в огледалото и прецени, че тънката синя очна линия подсилва цвета на очите ѝ. Също черният туш за миглите. Обичаше да се гримира и да се преобразява.

Откакто се измъкнаха тайно от приема в Кавендън по случай сватбата на баща ѝ през юли, с Пол се срещаша.

Тогава той ѝ прошепна, че иска да остане насаме с нея, някъде, където да поговорят и да бъдат само двамата. Отхвърли идеята да останат в къщата, понеже знаеше, че когато има важни събития, прислугата се скатава къде ли не.

И така, хвана го за ръка и го поведе към павилиона в градината. Беше светла, звездна нощ, пълната луна огряваше повърхността на езерото и на Пол му беше приятно, че са навън, далеч от другите.

В павилиона седнаха на градинските столове и след минута той я прегръщаше през раменете и я целуваше. Отвърна на целувката му и почувстваха разгаряща се страст и несъмнено физическо привличане.

И когато той посегна да погали гърдите ѝ, нейният стол се заклати, катурна се и тя хвана ръката на Пол, политайки надолу. Неговият стол също се катурна и той падна върху нея. Телата им се оплетоха, двамата смаяно се загледаха и се разсмяха. Спомни си, че смехът им беше почти истеричен, и естествено еротичното настроение се изпари.

Но не за дълго. Следващата седмица Пол я покани на вечеря. Понеже беше идеален кавалер, отиде да я вземе, но изобщо не излязоха от дома ѝ. Той отмени резервацията и вместо да отидат на вечеря, правиха любов.

Пол беше пламенен любовник. Страстен, чувствен и мъжествен. Тази вечер в нейния апартамент започна тяхната любовна история. Неговата привързаност, внимание, сърдечност и искрен интерес ѝ помогнаха да излекува наранената си душа. Тъгата ѝ започна да се разсейва.

И сега, най-ненадейно, след разговора с леля ѝ Гуендолин дори се успокои заради работата си в министерството и слуховете. Сложи си перлите, които Пол ѝ подари, и докато закопчаваше колието, се загледа в снимката, на която той беше със заварения си брат Тимъти. Тя го помоли за негова снимка и той ѝ даде тази. „Друга нямам — обясни ѝ. — Тим се грижеше за мен след смъртта на баща ни.“

Загледа се в Пол. Имаше фини черти и високо чело, руса коса, светлосиви очи и искрена усмивка. Дори на четирийсет и осем приличаше на колежанин, което много ѝ харесваше.

Семейство Драмънд от Ню Йорк и Кънектикът бяха банкери, принадлежаха към социалния елит и родословието им можеше да се проследи до Англия и първите заселници, доплавали с кораба „Мейфлауър“. Майката на Пол беше още жива, тъкмо беше навършила седемдесет. Тимъти, синът на баща му от негов първи брак, управляваше семейната банка, беше женен и имаше двама сина близнаци и дъщеря.

Пол ѝ разказваше за семейството си през двата месеца, откакто се срещаха, но никога не споменаваха съпругата си. Дидри, понеже беше добре възпитана, никога не питаше. Знаеше само, че е починала.

Погледна часовника и веднага стана, за да се облече. Той щеше да дойде всеки момент, а тя мечтаеше за него, вместо да се приготви. Роклята ѝ беше с марката на Сесили Суон, много изискана, а полата

малко под коляното подчертаваше елегантните ѝ крака. Дидри притежаваше шик, което беше нейна характерна черта. Помисли си, че е по-елегантна от своите сестри. И защо не? Беше лондончанка с кариера.

Докато си обуваше обувките, си мислеше за Пол Драмънд и се питаше как ли ще се развие тяхната любовна афера. Нямахте представа, но напоследък животът я радваше. Засмя се и отиде да си избере подходяща чанта. Вече не се чувстваше като лелята стара мома, която не знае нищо друго, освен да работи.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Дафни откри Хюго в библиотеката, седнал пред камината и потънал в размисъл.

— Мога ли да вляза, скъпи? — попита тя. — Ще ти попреча ли?

Щом видя жена си, лицето му светна и той се усмихна. Веднага стана, отиде при нея, хвана я за ръка и я поведе към дивана.

— Никога не си ми пречила. Когато те видя, Дафни, ме изпълва радост. Нима досега не си го разбрала? — Засмя се. — Ако беше възможно, щях да те взимам с мен в кантората и навсякъде, където ходя.

Седнаха и се облегнаха на възглавниците.

— Трябва да призная, че съм малко угрижен... за Пол Драмънд.

Дафни го погледна и вдигна вежди.

— Защо? Да не се е случило нещо?

Той поклати глава.

— Не, между нас няма проблем или с работата му. Най-добрият е, знаеш го, и е чудесен човек. Изключително почтен, етичен и на него винаги може да се разчита. Завареният му брат Тимъти напоследък боледувал. Настоява Пол да се върне в Ню Йорк. Майка му не била добре.

— О, скъпи, съжалявам. Какво й има?

— Явно нещо със сърцето от няколко години насам, доколкото разбрах. Но води нормален живот.

— Пол не иска да заминава в момента. Това ли е?

— Знае, че е длъжен да замине. Но тук трябва да привършим едни много важни дела. Освен това, изглежда, се е сближил с Дидри.

— И преди ми го каза. Но тя си мълчи. Не споделя. Потайна е.

— Знам, че я харесва. Много даже. Но нямам представа какви са намеренията му.

— Лично аз мисля, че той е наистина добра партия — отбеляза Дафни.

Хюго я погледна и запримигва.

— Надявам се, че и аз съм бил изгодна партия за теб и че още съм.

— Най-добрата партия на всички времена, скъпи мой Хюго — отвърна Дафни.

— Но Дидри изобщо не се е интересувала от брак. Ами работата ѝ в Министерството на войната? Тя много държи на нея.

Хюго беше убеден, че Дидри се отдава само на работата, понеже е самотна. Също както Сесили Суон през всичките тези години.

— Това е такава глупост. Не разбирам защо още е там. В момента няма война. Кога заминава Пол?

— Каза, че иска първо да приключи работата си тук и да уточним бъдещите си планове. Вчера ме попита и аз прецених, че ще приключим за три-четири седмици.

Дафни се замисли и след няколко минути попита:

— А кога ще се върне в Лондон? Знаеш ли?

— След около два месеца. Поне така ми спомена, когато обядвахме. Може би ѝ е казал, че има сериозни намерения. Забележи, това е само мое предположение.

Дафни се облегна и придоби отнесено изражение.

— Никога не правя предположения — промълви след малко и стана.

Хюго я погледна сепнато.

— Каква странна забележка, скъпа.

Тя се усмихна и го целуна по страната.

— Зная. Ще те оставя за малко. Трябва да видя Ерик и Лора докъде са стигнали.

Хюго се засмя, сподиряйки я с поглед. Какъв щастливец беше, че я намери, неговата красива Дафни.

* * *

Лора Суон, която сега беше на трийсет и девет, слугуваше в къщата на семейство Ингам на Гровнър скуеър от четиринайсетгодишна. Беше започнала като помощница в кухнята и се беше издигнала до главна камериерка. Преди дванайсет години я

назначиха за икономка. Според Дафни, също както и според баща ѝ, Лора беше съкровище.

Що се отнасяше до Лора, тя вярваше, че е изключителна привилегия да работи за толкова издигнато семейство като Ингам, което в нейните очи беше уникално.

Отдръпна се и огледа студения бюфет, който тъкмо подреди.

— Каква разкошна гледка — възхити се Дафни, като влезе в трапезарията и застана до Лора. — Надминала си себе си.

— Благодаря, милейди. Радвам се, че ви харесва.

— Боже мой, чудесно си подбрала блюдата. Как успя с всичко това? — обърна се към Лора, и ѝ се усмихна топло, очарована от колосаните покривки, изящно подредените цветя, свещници, както и от ястията.

— Не сме готвили кой знае колко, милейди, защото купих повечето храни от „Харт“. Сготвихме само пилешкото, еленския бут, задушеното и зеленчуците.

Лора погледна една от прислужничките, Бела, която тъкмо влизаше с количка за сервиране.

— Бела много помогна с десертите, Ваше Благородие. Ще ги подреда на страничната маса.

Удивена, Дафни отиде да погледне десертите, докато Лора ги подреждаше на бюфет до канапето Чипъндейл.

— Изглеждат възхитително.

— Винаги приготвяме яйчен крем и други желирани кремове за децата, милейди.

— Да, зная, благодаря, Лора, на теб също, Бела. А тортата явно е превъзходна.

След малко Ерик се появи в трапезарията с количка с вината.

— Подбрани са от господин Хюго, лейди Дафни — обясни той и избута количката встрани. — Ще обслужвам масата оттук, двете прислужници ще сервират хляба... — Ерик прекъсна, послушвайки се. — Това е звънецът на входната врата, сигурно е лейди Гуендолин.

— Сигурна съм, че е тя — отвърна сухо Дафни.

— Извинете, милейди, ще отида да отворя на Нейно Благородие.

* * *

— Да не би да твърдиш, че си отпратила двамата лакеи? — попита лейди Гуендолин, взирайки се смръщено в Дафни. — Толкова ли са зле нещата?

— Не, не са зле, както се изразяваш, лельо Гуендолин. Даже никак. Хюго, Майлс и Хари здраво работят и нещата вървят изключително добре. По време на отсъствието на папа имат голям успех във всичко.

— Наистина е окуражително, бих казала. Чудесни новини, скъпа.

— Отпратих двамата лакеи, защото беше разхищение. Вече не живеем в Лондон. Дидри има свое жилище, както и ти. Дилейси живее на Алфърд стрийт. На практика само ние живеем тук, когато идваме в Лондон... и Майлс, разбира се.

— Разбирам, Дафни, и не те критикувам, уверявам те. Просто съм любопитна. — Усмихна се многозначително и добави: — Сигурно си мислиш, че си пъхам носа, където не ми е работа, но това семейство е всичко за мен, знаеш го. Вие сте моят живот.

— Мила ми, лельо Гуен, нямам нищо против твоите въпроси. Ни най-малко. Освен това се вслушвам в съветите ти. Ние всички те обичаме, би трябвало да го знаеш.

Дафни говореше сърдечно и много искрено.

Лейди Гуендолин хвана ръката ѝ и я стисна.

— Взаимно е, скъпа. Трябва да отбележа, Дафни, че тази вечер очите ти са по-сини от всякога, а изобщо не си облечена със син тоалет.

Дафни обясни на леля си с усмивка:

— В началото на годината Сесили ми го уши от сивкав плат с едва забележими съвсем бледосини нюанси. Струва ми се, че също както на теб и на нея са ѝ омръзнали сините рокли, които всички ние носим.

— Умна е... всъщност много надарена... и трябва да кажа, че костюмът, който носиш, страшно ми харесва. Толкова е различен — отговори лейди Гуендолин.

— Стил Сеси. Дрехата е свободна и много удобна. Полата всъщност е широк панталон.

— На мен дали ще ми отива, как мислиш? — попита лейди Гуендолин, после се разсмя. — Предполагам, че няма, не и на моята възраст.

— Разбира се, че ще ти отива! — Дафни се изправи и се завъртя, демонстрирайки тоалета, като същевременно обясняваше: — Както виждаш, широкият панталон създава впечатление на пола; къса блуза с чисти линии и свободно падащо кимоно с прелестни широки ръкави. Защо не я попиташ за мнението ѝ. Тя ще дойде на вечеря с Майлс.

Лейди Гуендолин вдигна вежда.

— Те двамата стоплиха ли отношенията си? На сватбата на баща ти почувствах ледени повеи. Те двамата като че ли бяха айсберги.

— Долавям, че тя е разтопила ледовете. На Сесили ѝ е дожаляло за него. Горкичкият, беше толкова самотен и тъжен през тези години. А тя го обича. Двамата се обичат.

— Зная — промърмори лейди Гуендолин и си помисли: „Ингам и Суон. Обречени са едни на други, това е самата истина. Защо да се самозаблуждавам. Трябваше само да помисля за брат си и за Шарлот, за да разбера привличането.“

Дафни пак седна на стола, наведе се към леля си и каза тихо:

— Майлс се е срещнал с Клариса, за да я помоли за развод. Отказала му е. Не желае да се развежда.

Лейди Гуендолин застана с изправен гръб, погледна внимателно Дафни и рече:

— Не разбирам защо Чарлс изобщо разреши Майлс да се ожени за това ужасно момиче. Колкото до баща ѝ лорд Мелдрю, той е едно нищожество. Парвеню. Не можем ли да откупим Майлс? Склонна съм да хвърля куп пари. Колкото и да са, ще си струва.

В този момент Дулси грациозно влезе в синьо-бялата всекидневна, където Дафни и лейди Гуендолин си бърбеха. Както винаги хвана края на разговора и попита:

— Куп пари ли?

— Куп пари, за да платим на госпожица мухлясалата Мелдрю — отговори Дафни.

Дулси се разсмя.

— Спомням си, че така я наричахме. Пък и тя е наистина противна, лельо Гуендолин. Ще добавя моите жалки спестявания. Всъщност на тавана открих много картини. Великолепни са. Можем да продадем някои от тях.

Двете жени я погледнаха ужасени и Дафни отбеляза:

— За това ще поговорим по-късно. Ето я и Дидри с нейния чаровен момък Пол Драмънд.

— О, трябва веднага да го видя — разбърза се лейди Гуендолин и се запъти да поздрави двойката.

След като посрещна Дидри с целувка по страната и безгрижна усмивка, лейди Гуендолин подаде ръка на Пол Драмънд.

Той се ръкува с нея с усмивка, щастлива като нейната.

— Толкова се радвам да ви видя отново, лейди Гуендолин — започна той. — Доколкото си спомням, разговаряхме много интересно за бижута, когато се срещнахме миналия път. Научих много от вас.

— Имам добра памет, господин Драмънд — отговори тя и като се обърна към Дидри, добави: — Трябва да кажа, че тази вечер изглеждаш невероятно прелестна, скъпа. Този цвят ми харесва... бледолилаво, като лавандула, нали? И без съмнение е произведение на Сесили Суон. Явно напоследък всички се обличат с нейните дрехи. Моите приятелки бяха изпълнени със страхопочитание, когато аз веднага бях приета. — Лейди Гуендолин се подсмихна. — Не им казах, че я познавам отпреди да се роди. Оставих ги да си мислят, че имам силно обаяние.

Дидри и Пол се разсмяха и той каза:

— Талантът ѝ е удивителен. Макар че си приличат, всяка рокля е различна.

— Има феноменален успех и мога само да добавя, че се радвам за нея и за Майлс. Раздялата им беше ужасна. Но такъв е животът. Или може би е по-точно да кажа такъв беше животът. Днес всичко се приема, струва ми се. — Лейди Гуендолин вдигна рамене. — А пък аз гледам да съм в крак с времето.

Дулси дойде при тях, после Дафни, а след малко се появи и Дилейси, увиснала на ръката на Хюго, който се сблъска с нея в коридора.

Дафни я прегърна силно.

— Толкова се радвам, че изглеждаш по-добре, скъпа. Напоследък се тревожех за теб. Видът ти беше болнав и беше тъжна.

Дилейси се усмихна на по-голямата си сестра.

— Винаги си била моята майчица. Благодаря ти за всичките грижи. От векове не съм се чувствала по-добре, Дафърс.

Стойаха и си бѣбреха, докато дойдоха Майлс и Сесили. Бяха последни. След като поговориха с този и онзи, Дафни намери Ерик в трапезарията и го помоли да покани гостите на вечеря.

След минути той обяви, че вечерята е сервирана и всички се събраха в трапезарията, ахкайки и охкайки колко е възхитителна на светлината от огъня в камината и от свещите, проблясващи на масата. Когато зърнаха студения бюфет, Дулси първа обяви, че това е истински празник, което си беше точно така.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Дафни сияеше от радост, че на всички им е приятно и че храната им е много вкусна. Събраха се около студения бюфет, където Лора и Ерик им сервираха.

— Любима храна за всеки мъж — прошепна Майлс в ухото ѝ, докато двамата оглеждаха блюдата. — Ще хапна пай със свинско.

— Поръчах на Лора да приготви лесни за сервиране неща. Мисля, че идеята да се купят някои храни като пушена съомга, пайове с дивечово и други меса, е гениална.

Брат ѝ се съгласи.

— Винаги е действала бързо и находчиво — напомни на Дафни. — Добре направи, че освободи готвачката.

Вечерята със студен бюфет обикновено минаваше бързо.

И сега беше време мъжете да се оттеглят в библиотеката за пури и коняк. А Дафни щеше да отведе жените в синьо-бялата гостна да пият кафе, чай или ликьор, ако някоя пожелае. Също така възнамеряваше малко по-късно да обсъди със сестрите си въпроса за липсващите бижута.

Дафни стана и каза:

— Ще се преместим ли? — Погледна Хюго, който седеше в другия край на масата, и продължи: — Ще заведа дамите в синия салон, за да си побърбите с Майлс и Пол по мъжки в библиотеката.

Хюго нежно ѝ се усмихна.

— Хайде, момчета, разбрахме намека, да оставим дамите поне за малко.

Докато говореше, се изправи и последван от Майлс и Пол, излязоха.

Лейди Гуендолин, стана пъргаво, без да ѝ личи възрастта, и плавно мина през трапезарията. Настигна Дидри и я хвана под ръка.

— Да седнем някъде тук, скъпа, трябва да споделя с теб някои неща.

Дидри ѝ хвърли тревожен поглед.

— Надявам се, че го харесваш, лельо Гуендолин. За мен той е специален.

— И аз така си мисля — отвърна леля й. — И като глава на това семейство ще бъда щастлива да го приветствам между нас, знаеш, че съм искрена.

Дидри засия усмихната.

Седнаха в един ъгъл до еркерния прозорец.

— Не ми каза, че е бил женен и е овдовял — започна лейди Гуендолин.

— Нямахме възможност да говорим за него, лельо Гуендолин — усмихна й се боязливо Дидри. — Пък и аз сега го опознавам.

— Зная. Не те упреквам, скъпа, само отбелязвам. Кога е починала? И от какво? — попита тихо лейди Гуендолин.

— Нищо не ми е обяснявал. Само ми каза, че е вдовец. И преди да... ами, преди да се сбlijим, изобщо нищо не знаех. Нали почти не стъпвах в Кавендън.

— Много жалко. Липсваше ми. Но Пол не беше тук. Той се грижи за бизнеса на Хюго в Америка и живее в Ню Йорк. Наистина разбирам.

Лейди Гуендолин се облегна и се замисли. Най-накрая се наведе до племенницата си и попита внимателно:

— Той задава ли ти въпроси? За твои предишни връзки?

Дидри изгледа втренчено леля си и поклати глава.

— Попита ме дали съм била омъжена и аз отрекох. Добавих, че съм имала други връзки, и толкова.

— Не те ли е питал за други мъже?

— Не — прошепна Дидри и погледна намръщено леля си.

— Умен мъж. И ти си постъпила умно, като не си разправяла това-онова, без да те питат, Дидри. Поне така предполагам. Нали не си говорила повече, отколкото трябва?

— Да си кажа честно, лельо Гуендолин, няма кой знае какво за разправяне. Така неочаквано се случиха нещата между нас, че не ми е хрумвало да го попитам за покойната му жена. Не исках да повдигам въпроса. Сигурна съм, че и той се чувства по същия начин.

На лейди Гуендолин й олекна на сърцето и се усмихна на Дидри.

— Сериозно ли е?

— Не съм сигурна. Твърде рано е да се каже.

Умълчаха се.

Дидри огледа салона и видя Сесили и Дилейси, седнали една до друга. Беше доволна, че старите приятелки се сдобриха. Сесили влияеше положително на Дилейси. Дидри обичаше по-малката си сестра, знаеше, че е разстроена заради развода и има нужда от истинска приятелка като Сесили Суон. Приказваха си щастливо, сякаш никога не бяха се разделяли.

Дулси се навърташе до вратата и като улови погледа на Дидри, се усмихна, помахаше ѝ и тръгна към нея. Недоразуменията от детството бяха забравени и обичаше Дидри. А леля Гуендолин за нея винаги е била изключителен човек. Тяхната компания много ѝ харесваше.

— Идеята жените да прекарат известно време заедно след вечеря много ми допада, а на вас? — Дулси се засмя и намигна на лейди Гуендолин. — Можем да си говорим за неща, които мъжете всъщност не разбират. В някои отношения са толкова задръстени.

— По-точно определение никога не си използвала, Дулси. Но те също така са мили и определено са ни необходими, нали, Дулси?

Лейди Гуендолин я погледна красноречиво и също ѝ намигна.

Дулси избухна в смях.

— Страхотен образ си, лельо Гуен. Никой не е като теб. О, ето я и Дафни, и колко е сериозна само. Каза, че иска да говори с нас за нещо много важно.

Дафни затвори вратата, отиде до камината и загледа жените от семейството. Изглеждаха спокойни и доволни и това я зарадва.

— Всички знаете, че някои от бижутата на рода Ингам изчезнаха, също така отлично знаете кой е виновният. Обещах на папа, че ще ги върна. И ще ги върна.

Без повече празни приказки ги осведоми за връщането на Фелисити в Лондон, за срещата ѝ с Олив Уилсън и за плана да открадне бижутата с помощта на Уилсън. И на крадец, разбира се, ако не ѝ бъдат върнати доброволно.

Сестрите ѝ се разсмяха, че ще трябва да разбият сейфа, а лейди Гуендолин погледна подозрително, когато Дафни добави, че Ерик ще потърси умен крадец да им помогне.

— Трябва да се срещнете очи в очи с майка си, преди Уилсън да напусне — възкликна Сесили. — Тя ви е необходима. Най-надеждният свидетел е. Може да потвърди думите ви.

Дафни кимна, като се питаше дали Уилсън ще запази самообладание, или ще си изпусне нервите.

Лейди Гуендолин се обади:

— Мисля, че Сесили има право. Уилсън е жизненоважният елемент в случая. Също така си мисля, че трябва да се снабдите с документ, легално заверен от вашите адвокати, с искане да се върнат взетите назаем бижута, ако нямате нищо против така да ги наречем. Така Фелисити ще избегне срама.

— Защо не пробвате първо с добро? — предложи Сесили и като огледа всички, спря поглед на Дафни. Казахте ми, че с вашата майка сте се отчуждили, затова може би някой друг ще има грижата да започне преговорите и...

— Утре ще бъда на чай у мама — съобщи Дилейси, изненадвайки всички, включително Сесили.

Дулси се развика:

— Защо не ни каза, че ще се виждаш с тази чудовищна жена?

— Нямах възможност — възрази Дилейси. Погледна виновно Дафни. — Опитвах се да ти се обадя тази сутрин, после следобед, но телефонът даваше постоянно заето.

— Няма нищо, Дилейси, не се притеснявай — отвърна мило тя. — А сега, моля те, кажи ни защо те е поканила на чай, как е мама и какво става на Чарлс стрийт.

* * *

Дилейси мълчеше, оглеждаше се нервно и кършеше ръце в скута си. Дафни седна до нея. Дилейси беше чувствителна и деликатна и след развода стана неспокойна и потисната.

Дафни взе ръката ѝ и каза:

— Не бързай, скъпа, никой не те притиска и никой не се кани да си тръгва. Успокой се и ни разкажи.

Дилейси кимна и се усмихна плахо на сестра си. Беше привързана към нея от дете, обичаше я, знаеше колко е състрадателна и мила. Именно на Дафни вярваше от все сърце.

Като пое дълбоко дъх, започна:

— Всичко започна така. Преди няколко седмици се почувствах самотна и много тъжна и изведнъж си помислих за мама. Осъзнах, че през годините ми е липсвала от време на време. Зная, че се държа зле... — Тя замълча и се покашля. — Избяга заради друг мъж, изостави децата си. Всички нас. И все пак изпитах неочаквано желание да я видя, да говоря с нея. Отначало реших да ѝ се обадя, но после загубих самообладание, предполагам. И тогава ѝ написах писмо, написах ѝ, че бих искала да се срещна с нея, на чай може би. Писмото ми беше стегнато и кратко, но сърдечно. Отговор не получих.

— Отиде ли да се срещнеш с нея? — попита Дулси, вперила сърдит поглед в нея, понеже никак не ѝ стана приятно, че сестра ѝ е проявила слабост и е нарушила обещанието, което си бяха дали — да прекратят всякакви връзки с тяхната майка.

Но Дилейси изглеждаше объркана и безпомощна откакто бракът ѝ се разпадна, помисли си Дулси и бързо прибави:

— Моля те, разкажи ни, Дилейси. Извинявай, че те прекъснах.

— В събота сутринта най-неочаквано ми се обади — продължи Дилейси. — Обади се Лорънс и ме покани същия ден на чай...

— Лорънс! — възкликна Дидри. — Нейният ужасен съпруг ли имаш предвид? Него ли наричаш Лорънс?

Дилейси само кимна и пак се затвори, стресната от гневния тон на сестра си. Изведнъж ѝ се прииска да не беше им казвала.

Дафни ясно съзнаваше всичко това, видя, че Дилейси се разстрои, и каза доста строго:

— Моля те, остави Дилейси да говори, без да я прекъсваш. Това я изнервя. А за мен е много важно да чуя какво е научила. Хайде, скъпа, продължавай.

— Тонът на Лорънс Пиърс по телефона беше много сърдечен. Покани ме на чай в неделя следобед, ако и на мен ми е удобно. Предпочетох да отида в събота заради вечерята днес. И се помъчих да се свържа с теб, Дафни, да ти кажа.

— Наистина постоянно говорехме по телефона... и Хюго, и аз. Никой не те упреква, миличка.

— Зная. И така отидох на чай. Мама беше очарователна. Боледувала от бронхит и изглеждаше някак... крехка. Тази е точната дума. Още е красива. Разказах ѝ за моя развод със Саймън и двамата с Лорънс бяха много мили с мен, отнесоха се със съчувствие. След това

ми разказаха за ваканцията им в Монте Карло. Това беше, повече или по-малко. Мама ме разпита за всички, но аз не бях многословна. О, и ми каза, че много се радва на твоя успех, Сеси.

— Хващам се на бас, че не е питала за мен — възкликна Дулси. — И би ли ни разказала на какво прилича от плът и кръв онзи смахнат хирург, дето размахва нож.

Всички се разсмяха, Дилейси също, но все пак сподели впечатленията си:

— Приятен човек е, има известен чар. Много е красив. Приказките в това отношение не са преувеличени. Но у него има нещо, което не мога да определя.

— Какво имаш предвид, Дилейси? — Лейди Гуендолин изведнъж придоби тревожно изражение. — Той няма особено добра репутация. Така ми беше намекнато.

Взираше се внимателно в Дилейси.

— Нищо подобно и нищо странно не забелязах. Или неприлично. Стори ми се отнесен, мисля, че този е най-точният начин да опиша поведението му. Като че ли вниманието му е погълнато докрай от нещо и умът му е другаде.

Дидри присви очи и отбеляза:

— От опит знам, че когато човек се държи по този начин, се е забъркал в нещо и умът му е фокусиран само там. Телом е тук, но духом отсъства. Разбираш ли, какво имам предвид, Дилейси?

— Разбирам. Пък и ти го описа идеално. Умствено не беше с нас. Това е.

— Как се държа с майка ти? — поинтересува се лейди Гуендолин.

— Учтиво и възпитано, лельо Гуендолин. Но...

Гласът на Дилейси заглъхна и тя прехапа устна.

Сесили се наведе към нея и каза:

— Има още нещо, нали, Дилейси? Нещо, което премълчаваш.

Дилейси погледна втренчено Сесили, после Дафни и лицето ѝ изведнъж стана тъжно.

— Той явно не се интересува от нея като жена. А тя е направо влюбена в него, но той не изпитва същото.

Лейди Гуендолин продължи:

— Сигурна съм, че Фелисити още е влюбена. Но вероятно той не отговаря на чувствата ѝ.

Всички се умълчаха. Дафни наруши мълчанието:

— Изглежда е загубил интерес към нея. Сексуално. И вероятно тази отнесеност, която спомена, Дилейси, е заради друга жена.

— А защо не жени, в множествено число? Чух, че бил непоправим женкар — извика Дулси и се разсмя. — Знаете каква е приказката: „Отмъщението е най-добре да се сервира студено“. Ако си е намерил друга любовница и не обича жена си, тогава моето време за отмъщение е настъпило. Тя ме изостави на шест години и дълго чаках този момент. Отмъщението, сервирано студено, може също така много да се услади.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дилейси седна на писалището си, за да напише писмо на баща си. Той ѝ липсваше и щеше да бъде много по-щастлива, когато се върне в Англия. Отсъства вече прекалено дълго и това не ѝ харесваше. Той беше опората в нейния живот, както и за всичките си деца. Чувстваше се някак закриляна, когато той беше наблизо. Много по-спокойна.

Облегна се и неочаквано се замисли за майка си. Фелисити се държа с толкова обич и нежност, когато се срещнаха, че едва ли не се стресна от поведението ѝ, но и самата тя ѝ отвърна с обич.

Направи гримаса. Сега трябваше да бъде пионка в плана за връщането на бижутата и това я плашеше. Но щеше да участва, защото Фелисити не беше права.

Звънът на телефона я стресна.

— Ало? — каза тихо.

— Мога ли да говоря с лейди Дилейси, моля?

Веднага се досети, че е Лорънс Пиърс. Какво ли искаше?

— Лейди Дилейси е — отговори тя. — Вие сте Лорънс, нали?

— Да — отвърна той и явно му стана приятно, че е познала гласа му.

— Как сте? — учтиво попита Дилейси и веднага добави: — Прекарах чудесно с мама и с вас.

— Да, тя също се зарадва, че ѝ се обадохте, Дилейси. Причината да ви се обадя всъщност е свързана с майка ви. Искам да ѝ направя изненада и ми хрумна чудесна идея по мое мнение. Но ще участвате вие.

— О, и каква е идеята — недоумяваше тя.

— Ваш портрет, Дилейси, който ще го нарисува Тревър Мъртън. Чували ли сте за него?

— Той е много известен. Невероятен художник. Но защо аз, а не някоя от сестрите ми.

— В много отношения вие сте ѝ най-близка, Дилейси. Би трябвало да го знаете.

— Не, не го зная.

— Дидри е някак резервирана. Дафни в известен смисъл е... собственост на баща ви. И винаги е била. А когато срещна мен, Дулси...

Мъдро остави гласът му да заглъхне и не каза нищо повече.

— Може би имате право и ако според вас майка ми иска мой портрет, ще позирам.

— Благодаря, Дилейси, радвам се. Очевидно трябва да отида при Мъртън и да му възложа поръчката. Сигурен съм, че ще приеме с удоволствие. Обича да рисува красиви жени. Не забравяйте, че това е тайна, и майка ви не бива да разбира. Иначе няма да е изненада.

— Естествено. Само един въпрос, Лорънс. Ако господин Мъртън се съгласи да ме рисува, веднага ли ще започне? О, и къде ще бъдат сеансите?

— Ако е свободен, ще го помоля да започне веднага и предполагам, че ще позирате в ателието му. Това е нормално.

— Разбирам.

— Ще останете в града още известно време, нали, Дилейси?

— Да.

— Много добре, ще ви се обадя до края на седмицата.

* * *

Дулси беше седнала в кабинета на Сесили в главния магазин в пасажа „Бърлингтън“.

— Причината да работя тук известно време, ако ме приемеш, е, понеже един ден искам да отворя свой магазин.

Свари Сесили неподготвена и тя се изуми.

— Твой магазин ли? И какво ще продаваш?

— Ще бъде галерия и ще продавам картини, произведения на изкуството и старинни мебели.

— Току-що завърши курс по история на изкуството. Защо искаш да се занимаваш с търговия? — попита Сесили.

— Защото искам да работя. Не желая да водя безцелен живот. Искam сама да се издържам.

Дулси говореше така убедително, че наистина привлече вниманието на Сесили.

— Това е прекрасно, но какво ще каже баща ти?

— Не зная. Когато казах на Дафни, тя остана леко шокирана и ме предупреди, че леля Гуендолин ще се ужаси.

Дулси се разсмя и направи физиономия.

— Не съм толкова сигурна, че Дафърс не греши. Мисля, че леля Гуендолин може и да одобри... тя е страхотна. — Дулси въздъхна едва чуто и добави: — Кавендън е крадец, знаеш. Краде парите, които Хюго печели. Така че искам да помогна.

Сесили асимилираше тези думи, затова се умълча за малко. Отдавна знаеше, че работите в Кавендън не са като едно време и парите не стигат. Най-накрая внимателно попита:

— Да не би да намекваш, че Кавендън е изпаднал в голямо затруднение?

— Не, не, не твърдя подобно нещо. Но има огромни разноси. Затова Дафни постоянно съкращава разходите. Нали виждаш, освободи двамата лакеи и готвача на Гровнър скуеър. Непрекъснато напомня на Хенсън да не прави излишни разходи. Справяме се. Но искам да бъде полезна, да помогна, ако мога.

— Разбрах. Как ще се снабдяваш с картини и мебели? Това може да се окаже трудно и ще имаш нужда от стоки на склад — отбеляза Сесили.

Дулси обясни намеренията си:

— Таванските помещения тук и в Кавендън са претъпкани с картини, старинни мебели и други предмети. Отначало ще изложат тях, после ще открият и други.

— Баща ти ще разреши ли?

— Възнамерявам да го убедя. Мога да бъда много убедителна.

Вратата се отвори и Сесили се обърна да види кой влиза. Беше Дороти.

— Никога няма да се досетите кой пристигна току-що — съобщи тя явно зарадвана.

— Не ме карай да гадая.

— Лейди Дидри, довела е и Пол Драмънд. Искат да се срещнат с теб. Да ги изпратят ли в кабинета ти?

— Разбира се. — Сесили стана и поглеждайки Дулси, попита: — Връзката им сериозна ли е?

— Както изглежда, никой не знае. Дидри е потайна и никак не обича да споделя. Може би защото сама не знае какво чувства.

След минута Дидри и Пол влязоха. Сесили ги поздрави, целуна Дидри по страната и се ръкува с Пол.

— Радвам се да ви видя.

— Пол се възхищава от тоалетите ти. Иска да ми направи подарък. Може ли да разгледаме какво предлагаш? — поиска Дидри.

— Прекрасно — отвърна Сесили. — Ще ви заведе на горния етаж и ще ви покажа зимната колекция. Има тоалети, които ще ти харесат и ще ти отиват.

И Дидри, и Пол ѝ се усмигнаха.

— Това е истинско удоволствие.

Дулси хвана Сесили за ръката и попита:

— Мога ли да работя за кратко тук? Да се ориентирам какъв е процесът?

Сесили я прегърна през раменете, изпълнена с обич.

— Започваш веднага — отвърна тя. — Ела с мен.

* * *

Тревър Мъртън гледеше втренчено Лорънс Пиърс, който току-що беше се появил в ателието му в Челси.

— Явно днес не кълцаш нечия плът — захили се той на най-близкия си приятел. — Е, какво те води насам? Просто наминаваш да ме видиш ли, Пиърс? Или нещо друго. Като познавам и кътните ти зъби, имам чувството, че сигурно става въпрос за жена.

Лорънс Пиърс не отговори. Отиде до камината и се подпря на полицата с безразлично изражение. Ателието беше просторно помещение с големи прозорци, изпълнено със светлина, точно такава, каквато е необходима на един художник.

Най-после Пиърс проговори:

— Имам поръчка за теб, Мъртън. Ако те интересува.

— Зависи каква е, приятелю. Дано не е голото тяло на някоя от твоите жени. Леко ми писна от тях и къде, мътните ги взели, криеш

картините? Все се чудя.

Тревър Мъртън говореше с такъв особен глас, че Лорънс Пиърс нямаше как да не го досмешее.

— Спечели доста пари от мен. А какво правя с картините не е твоя работа.

— Какво ще кажеш за глътка шампанско, та да подпечатаме сделката? — предложи Тревър.

— Защо не? Утре нямам назначени операции. Мисля си тази нощ да повилнеем из града. Свободен ли си? Искаш ли да пообиколим тук-там? Ще се шмугнем в няколко местенца, които и двамата познаваме добре, ще си намерим няколко хубавици да подгреят слабините ни.

Тревър Мъртън избухна в смях.

— Как само се изразяваш! Междувременно да се подкрепим с по едно питие, та да ни е по-весело. Знаеш, че ще дойда с теб. Забавно ми е да участвам в твоите лудории.

Имаше малък апартамент, съединен с грамадното ателие, и Тревър отиде в кухнята, отвори бутилка дом периньон и напълни две чаши. „За Лорънс Пиърс само най-доброто, няма значение вино ли е, жена или песен“ — подсмихна се той.

След минута-две подаваше чашата на прочутия хирург и не можа да не си помисли какви красиви ръце има. И преди беше забелязал, но тази вечер му се сториха необикновено изящни. Съвършени за скалпел, също и за живопис. Изведнъж му хрумна идея да нарисува заключени бледи ръце, отпуснати върху черно кадифе. Непременно ще ги нарисува и ще подари картината на приятеля си. Тревър знаеше, че Лорънс ще се почувства поласкан, егото му беше до небесата.

Двамата мъже се чукнаха, казаха си „наздраве“, и отпиха по глътка.

Лорънс Пиърс имаше замислено изражение, когато каза:

— Искам да ми нарисуваш портрет, Мъртън. На дъщерята на моята съпруга лейди Дилейси Ингам.

Тревър му хвърли бърз поглед.

— Не гола в такъв случай, нали?

Пиърс не каза нищо и жадно изпи голяма глътка.

— Не, не гола — отвърна накрая. — Портрет. Подарък за Фелисити. Изненада за Коледа, ако успееш да го завършиш дотогава.

Художникът кимна и заинтригуван попита:

— Как изглежда лейди Дилейси? Прилича ли на Фелисити?

— Не. Нито една от нейните дъщери не прилича на нея. Всичките са Ингам от глава до пети. А лейди Дилейси е най-красивата жена, която съм виждал в живота си. Божествена. Златна коса, невероятно дълбоки сини очи и съвършен тен. У нея има нещо... опияняващо. Почакай само да я видиш, Мъртън, ще онемееш. Тя ще ти вземе ума.

Лорънс се обърна да погледне художника и се подсмихна.

Тревър зяпаше Лорънс.

— Така ли ти въздейства тя, старче? Ума ли ти взима? Затова ли ще я доведеш тук при мен? Да я поразмекна в твоя полза? Да я понауча на някой и друг номер ли? Защото нямам нищо против да полудувам с нея. Освен това ще я нарисувам.

— Нищо подобно, Тревър, просто нарисувай портрета ѝ. Набий си го в главата, тази жена е забранена. Та тя ми е доведена дъщеря, за бога.

— Скрупули! У теб! О, хайде, старче. Не бих посмял да те оставя насаме, с която и да е жена, където и да е. Ти си ненаситен.

— Не и с тази, Тревър. Разбра ли? — Изглежда втрещено художника, после по лицето му се разля бавна усмивка. — Защо не поухажваш Луси, ако имаш желание. Това си е между нас, пък знам, че от доста време ти е хвърлила око.

— Как разбра?

— Тя ми каза. Много пъти.

— Тогава защо не отидем при нея по-късно?

Лорънс Пиърс поклати глава.

— Ще ми се да поскитаме из града тази вечер. Ако и на теб ти се иска, да вървим.

— Че защо не — съгласи се Мъртън и се усмихна, тръпнещ от нетърпение.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Внезапно лейди Гуендолин осъзна, че днес ще бъде ужасно заета, а беше едва вторник. Вчера в късния следобед първо ѝ се обадиха двете племенници, след това Марк Стентън, всичките с молба за среща днес. А тази сутрин съвсем рано позвъни инспектор Пинкертън, за да ѝ каже, че има информация за нея и че трябва да говорят на четири очи.

Като се оглеждаше, си сложи перлени обици и перлена брошка на тъмносиния жакет и кимна с одобрение. Имаше делови вид, не твърде строг, и това ѝ се хареса.

Стана и отиде в малката гостна, където предпочиташе да приема посетители.

Лейди Гуендолин беше разсъдлива и знаеше отлично, че племенничките ѝ я търсят за съвет, понеже Чарлс беше още в Цюрих. Иначе щяха да се обърнат към баща си. Независимо от това беше ѝ приятно, че я ценят като глава на семейството. Очакваше с нетърпение да ги види.

Колкото до Марк Стентън, не се съмняваше, че иска да говори с нея за Лавиния. Все се чудеше доколко е сериозна връзката им. Също така изгаряше от любопитство какво ще ѝ съобщи Хауард Пинкертън, с когото имаха среща следобед.

Понеже денят беше навъсен и облачен, лейди Гуендолин запали лампите с абажури от розова коприна и седна в очакване на Дулси, която обикновено не закъсняваше. Часовникът на полицата над камината удари десет и на входната врата се позвъни.

След минутка Дулси влетя в гостната усмихната лъчезарно.

— Добро утро, лельо Гуендолин — поздрави я тя и я целуна по двете страни.

— Здравей, скъпа. Гостната е много уютна в тази мрачна сутрин. След малко госпожа Фонтейн ще ни сервира чай. Или предпочиташ кафе?

— Предпочитам чай, благодаря — отговори Дулси и седна срещу леля си. — Дойдох да сондирам твоето мнение, преди да говоря с папа.

Не ми се ще да се налудувам с моя проект и после да открия, че съм нагазила в блато като някой сляп тъпанар и бързо потъвам.

Лейди Гуендолин поклати глава.

— Боже мой, Дулси, езикът ти понякога е много колоритен. Е, какво искаш да обсъдим?

Като се наведе напред и склучи ръце, Дулси впи поглед в леля си.

— Ще завърша обучението си по история на изкуството в края на ноември и знам какво искам да правя. Но държа първо на теб да ти кажа, понеже Дафни е сигурна, че няма да одобриш. Което означава, че и папà няма да одобри.

— И какво искаш да правиш, скъпа?

— Искам да отворя магазин. О, по дяволите, според Сесили не бива да го наричам така и ще се поправя. Искам да отворя художествена галерия. Какво мислиш?

— Сесили има право, във всички случаи е по-добре да го наричаш галерия. Магазин веднага се свързва с търговци, нали?

— Сега разбрах.

Лейди Гуендолин тъкмо щеше да каже, че е твърде млада да се захване с бизнес, но размисли. Да се каже на една Ингам, че е твърде млада за нещо си, винаги е грешка. Те не само са твърдоглави, но и своенравни. Все пак Дулси скоро щеше да направи деветнайсет. Затова първо попита:

— Имаш ли бизнес партньор, който ще управлява тази галерия заедно с теб?

— Имам финансов партньор — Сеси. Ще вложи прилична сума и ще ме съветва.

— Прекрасно от нейна страна. А тя има глава на раменете си. Сигурно вярва в теб.

— Да, вярва. Но имам нужда от теб заради папà. Разбираш ли, той може да отхвърли моя проект по друга причина.

— И каква е тя?

— Искам да продам повечето картини, старинни предмети и произведения на изкуството, складирани в таванските помещения на Кавендън Хол и в къщата на Гровнър скуеър.

— Мили боже, Дулси, това предложение е смайващо. Не зная какво да ти отговоря. Не мога да предвидя реакцията на Чарлс. —

Млъкна и поклати глава. — Струва ми се, че няма да ти разреши.

— Мисля, че икономически е неизгодно да се държат всички тези неща, които нито се използват, нито някой има нужда от тях, след като могат да се продадат. Искам сама да се издържам, но и да помогна на Дафни. Тя толкова усилия полага да запази Кавендън в относително добро финансово състояние.

— Зная, съзнавам и огромната помощ на Хюго и Пол Драмънд. Също така Майлс се учи бързо и помага.

— Сесили ми каза, че трябва да направим от Кавендън нещо като предприятие, а не да бъде само дом за нашето семейство.

Дулси се облегна, очаквайки леля ѝ да избухне.

Лейди Гуендолин изглеждаше слисана и възкликна:

— Какво, за бога, има предвид? Това е семеен дом. Нашият дом.

— Точно така и тя не твърди, че ще се лишим от него. Но според нея Кавендън може да печели издръжката си.

— Как? Друго какво каза?

— Ще отговоря на първия ти въпрос. Тя одобри идеята да се освободим от складираните вещи, което ще бъде добро начало за моята галерия. А сега ще отговоря на втория ти въпрос. Дочула е, че някои аристократични семейства ще отворят домовете си за публика. Ще канят хора да разглеждат къщите срещу входна такса...

Дулси млъкна, като видя ужаса, изписан на лицето на леля ѝ.

След малко лейди Гуендолин изрече с треперлив глас:

— Да се разреши чужди хора да обикалят Кавендън Хол! Това е възмутително, Дулси! Ами ако откраднат нещо?

— Едва ли могат да отнесат грамадните маси с дърворезба, нали?
— намери отговор веднага момичето.

— Навсякъде има много ценни дребни предмети, като например колекцията от кутийки за енфие на Фаберже — отбеляза лейди Гуендолин доста разтревожена. Лицето ѝ пребледня и тя здраво стисна ръце.

— Да, така е, но ще го обсъдим. Сесили каза, че там, където семейството всъщност живее, ще остане затворено. А други зони ще могат да се разглеждат, но отдалеч, понеже ще се преградят с въжета. Имаме толкова много съкровища, защо да не им се възхищават и други хора. Защо да не научат нашата история, историята на Кавендън.

— Разбирам. И все пак се страхувам, че трябва да ми дадеш време да свикна с мисълта, че някакви непознати ще обикалят къщата и парка на имението. Дойде ми в повече, Дулси.

— Не се съмнявам. На Сесили ѝ хрумна, че посетителите могат да бъдат съпровождани от гид, който да им разказва за къщата, за картините, за семейните портрети от такива прочути художници като Гейнсбъро, Лили и още много други. — Дулси позамълча, преди да продължи: — Знам, че това те шокира, лельо. Но трябва да гледаме напред към бъдещето. Идват години, когато данъците и другите такси ще станат непоносими, а не бива да забравяме и разходите за издръжка и ремонт на къщата.

Лейди Гуендолин въздъхна, съзнавайки, че Дулси е права. Помъчи се да намести представите си към идеята непознати хора да обикалят Кавендън. Покоите, където живееха Чарлс и неговото семейство бяха неприкосновени, лични. И все пак дълбоко в себе си беше абсолютно убедена, че Сесили Суон е най-невероятната млада жена, която познаваше. Нейният талант и успехи го доказваха.

Лейди Гуендолин наруши мълчанието:

— Нека да помисля върху предложението, Дулси. След това може би ще ти помогна да склоним баща ти. Първо трябва да спечелиш Шарлот на своя страна. Тя има най-голямо влияние върху него и винаги е имала.

— Значи не отхвърляш идеята? — Дулси вдигна русите си вежди въпросително.

— Ще видим. Първо трябва да свикна с мисълта. И със сигурност ще се наложи да убеждаваме баща ти. Ами ако започнат да се шляят непознати в парка?

— Сесили е помислила и за това. Ще използваме някои от външните работници като... разпоредители. Така ги нарече тя. Каза, че можем да ги облечем с униформи с отличителен знак, на който ще пише „Кавендън Хол“. Каза ми и за едно предложение на Хари. То също е много разумно.

Лейди Гуендолин наостри уши, като чу името на своя любимец.

— Каква идея е хрумнала на Хари? — попита и застана с изправен гръб.

— Както знаеш в Кавендън имаме дърводелска работилница, където се изработват най-различни градински принадлежности, както

и дребни предмети. Според Хари можем да предложим на хората да си поръчват от тези артикули, ако има магазин, където да се продават. — Дулси се усмихна. — Хари е много интелигентен, нали, лельо Гуендолин?

— Да, и е много талантлив градинар. Липсва ми — съгласи се тя. — Значи ще имаме магазин? В нашето имение?

— Не съм сигурна. Сесили каза, че поръчките ще се събират, после Тед Суон, главният дърводелец, ще ги изпълнява. Кажй нещо, лельо, отново изглеждаш потресена до дъното на душата си.

— Не толкова шокирана, колкото впечатлена. Както се казва „Какво ли биха правили Ингам без Суон“. Нека да си го признаем, те са безценни.

Дулси забеляза, че тонът на леля ѝ е някак по-безгрижен, и в края на краищата тя ще ѝ стане съюзник, затова прибави:

— О, и Сесили се съгласи да поработя в големия ѝ магазин в пасажа „Бърлингтън“, за да се ориентирам в работата и да видя какво означава да посрещаш клиенти. Дано това да не те разстройва, лельо Гуен.

— Точно обратното, мисля, че това е забележително... похвално, Дулси. Предаността ти към Кавендън и неговото бъдеще ме трогва изключително много.

Лейди Гуендолин стана, отиде да седне до племенницата си и взе ръката ѝ.

— Много съм горда с теб и с твоята предприемчивост. Жените Ингам преди теб и преди мен винаги са били достойни и гордо изправени. Както ти пред мен днес. Колкото до Сесили Суон, ще отида при нея и лично ще ѝ благодаря за безкрайната ѝ вяроност към нашето семейство.

— И аз ти благодаря за тези мили думи — промълви Дулси и целуна леля си по страната. — Сеси ще бъде щастлива. И тя те обича.

* * *

След малко госпожа Фонтейн донесе поднос с чай и излезе. Лейди Гуендолин обичаше сама да сервира чая, наля и каза:

— След малко ще дойде Марк Стентън, но нямам понятие защо. Да си чула нещо за Лавиния? Или за тях двамата по нашите тайни канали?

— Не, нищо не съм чула. Но тя скъса с нас. Знаеш го. Заради начина, по който говори за Шарлот. Всички ѝ се ядосаха. Вече не е от нашия най-интимен кръг.

— Но семейството не е скъсало с нея — подчерта лейди Гуендолин.

— Вярно е. От друга страна, може би е решила, че ѝ е по-добре без нас.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лейди Гуендолин се изпълни с възхищение към Дулси заради намерението ѝ да работи и да помага на Кавендън по този начин. Освен това племенницата ѝ даде тема за размисъл, при това много сериозна.

Седна пред камината и си представи таванския етаж на къщата Литъл Скел в парка на Кавендън, където живееше. Беше пълен с изоставени вещи, до една ценни, които можеха да се продадат. Щеше да ги сортира, когато следващия път отиде в Йоркшир. Нещо ѝ подсказваше, че Дулси ще отвори своята галерия, и то скоро.

Премести се на писалището, извади бележник и си записа няколко важни неща, които трябваше да направи.

Сега лейди Гуендолин разбра, че трябва да промени завещанието си, и с тази цел щеше да посети своя адвокат следващата седмица. Също така трябваше да телефонира на Шарлот в Цюрих и да попита кога ще се върнат с Чарлс. И при Сесили трябваше да отиде в нейния магазин, не само да ѝ благодари за съветите, които беше дала на Дулси, но и за да си купи костюм с кимоно като на Дафни, който много ѝ хареса. Сесили щеше да ѝ каже истината... дали ѝ отива или не. Сеси Суон. Предана докрай. Залагаше живота си на Сесили Суон.

Звънецът на входната врата иззвъня, което ѝ подсказа, че Марк Стентън е пристигнал. Госпожа Фонтейн го доведе тъкмо когато стана да го посрещне.

— Елате да седнем пред огъня — усмихна му се лейди Гуендолин. Харесваше Марк, открай време го харесваше. Напомняше ѝ Хюго, не само по външност, но и по маниери. Двамата братовчеди пораснаха пред очите ѝ.

— Денят е само за камина — отбеляза Марк. — Навън е мрачно и се опасявам, че по-късно ще завали.

Седнаха един срещу друг. Марк веднага мина към същината на въпроса:

— Сигурно сте се досетили, че идвам заради Лавиния.

— Да — отговори лейди Гуендолин. — Не съм я виждала от сватбата през юли. — Как е тя?

— Добре е. Причината да съм тук е да ви поискам съвет. Освен това ще ви помоля да се намесите в една по-особена ситуация.

— Ще ви помогна с всичко, което мога, Марк, държа много на вас. Разбира се, че обичам Лавиния. Кажете какво ви безпокои. Изглеждате ми разтревожен и... като че ли преуморен, бих добавила.

Марк се намести по-удобно. Каза тихо:

— Искам да знаете, че от години съм влюбен в Лавиния. Но тя беше омъжена за Джак и е против принципите ми да ухажвам жена, която си има съпруг, колкото и да съм хлътнал. Не е в стила ми.

— Значи тайно сте я обичали, без тя да забележи. Права ли съм?

Лейди Гуендолин го погледна замислено.

Изненадан от думите ѝ, Марк възкликна:

— Откъде знаете?

— Просто се досетих. В живота често става така. Човек може да обича отдалеч, като се надява и се моли обектът на желанието му един ден да го забележи и да разбере съвсем ясно всичко.

— Моята история е подобна. След това Джак почина. Не съм пожелавал зло на никого и съжалявам, че си отиде. Той беше добър човек, много забавен. Както и да е, колкото и да я обичах, не беше редно да търся вниманието ѝ. Тя беше в траур. Така че се отдадох на работата си.

— Разбирам — прошепна лейди Гуендолин. — Продължете.

— На сватбата през юли реших, че моментът е подходящ. Видях, че стои сама и се възхищава на градината в салона, която направи Хари Суон. Събрах кураж и отидох при нея. Тя като че ли се зарадва да ме види и да разговаря с мен. Прекарахме вечерта заедно. Знаех, че ще я преследвам, без значение точно как. Никой и нищо нямаше вече да ме спре. Точно това направих.

Лейди Гуендолин го загледа внимателно няколко секунди.

— През същата вечер ли разбра тя и отстъпи?

Марк поклати глава.

— Съвсем не, но осъзна колко много я обичам, защото ѝ признах всичко. Копнежът ми, стаяван с години, нежността, която изпитвам, щом я видя. И как няхах търпение да отида в Кавендън, когато Хюго

ме покани, защото знаех, че и тя ще бъде там. Казах ѝ, че тази е причината да не се ожения. Обичам я с цялото си сърце.

Лейди Гуендолин му повярва, оцени и страстта му, и искреността.

— Марк, Лавиния обича ли ви?

— Обича ме, но не иска да се омъжи за мен и това ме съсипва. Искам да живея с нея, да се грижа за нея, да ѝ дам сигурност. Но тя не желае да ми каже „да“, не желае да се съгласи.

— Това е изключително странно, ако има чувства към вас. — Лейди Гуендолин сви вежди озадачено. — Погледна изпитателно Марк и попита: — Искате да ви посъветвам. Навярно предполагате, че мога да я убедя да се омъжи за вас. Това имате предвид. Защо?

— Защото ви уважава и ще ви послуша.

Лейди Гуендолин поклати глава.

— Не мога да разбера защо се инати. Защо отказва да стане ваша жена?

Марк пое дълбоко дъх.

— Тя не иска никой от семейството да знае. Болна е, лейди Гуен, много болна. Каза, че не желае да бъде бреме за мен.

— Знаех си! — извика лейди Гуендолин и сърцето ѝ се сви. — Знаех си, Марк, досетих се на сватбата на Чарлс. Не изглеждаше добре. Така изтощена ми се стори, че я попитах има ли ѝ нещо, но тя ми отговори, че просто е изморена. Инстинктивно почувствах, че е болна. О, защо не обърнах по-сериозно внимание?

В очите на лейди Гуендолин заблестяха сълзи.

— Това едва ли щеше да помогне. Тя е ужасно упорита и изключително независима.

— Сериозно ли е? — попита лейди Гуендолин и докато говореше, гласът ѝ се разтрепери.

Марк кимна.

— Има тумор в белия дроб. Малък. Ракът е диагностициран в ранен стадий. Открих най-добрите специалисти, най-добрите лекари в света и най-ефикасното лечение. Надявам се, че състоянието ѝ ще се подобри. Моля се за нея. И какво мислите, че още мога да направя?

— Не зная. Искате ли да я посетя? В болница ли е? Или вкъщи?

— В момента не е в болница, но беше. Сега си е вкъщи. И изглежда много по-добре. — Наведе се към лейди Гуендолин и я

загледа втренчено. — Дори на Лавиния да ѝ остават една-две години, искам да бъда с нея... — Гласът му изведнъж прекъсна и той не довърши. Застина с изправен гръб, примигна и се овладя. — Много я обичам, разбирате ли?

— А нея късметът наистина я е споходил, щом я обичате, Марк. Ще направя невъзможното да ви заведе до олтара. — Усмивката ѝ беше малко крива, но тя се съвзе и овладя чувствата си. — Какво друго искате от мен? Казахте, че ще ме помолите за две неща.

— Ще ви помоля да говорите със семейството. Сърцето ѝ беше разбито, след като я изхвърлихте от интимния си кръг. Опита се да се извини на всеки един, да коригира поведението си, но не сполучи. Моля ви, лейди Гуендолин, вие сте глава на това семейство. Кажете им, трябва да ѝ разрешат да бъде пак една от вас. Няма да остане още дълго на тази земя. Ужасно е да продължавате да я държите на разстояние както досега.

— Наистина е ужасно, особено при тези обстоятелства. Ще говоря с тях, обещавам. Ако е необходимо, ще телефонирам на Чарлс в Цюрих. Утре ще се срещна с Дафни и понеже Чарлс отсъства, тя е царицата на кошера, тъй да се каже.

— Много ви благодаря, лейди Гуендолин. Нямам думи да изразя колко ми олекна, след като споделих с вас.

— Има още нещо, Марк — въздъхна тихо лейди Гуендолин. — Налага се да им разкрия, че е болна. В противен случай може да не пожелаят да ѝ простят и да я приемат.

Настъпи дълго мълчание.

— Тъй да бъде — съгласи се той накрая.

— Говорете с Лавиния, кажете ѝ, че много искам да я видя, да бъдем приятелки. Ще я заведе на обяд или ще я поканя у дома, както тя предпочете. Марк, кажете ѝ, че наистина ми е скъпа и ще се моля за нея.

— Благодаря — отговори той с чувството, че от гърба му се е смъкнал огромен товар, щом главата на рода Ингам се оказа на негова страна.

Лейди Гуендолин реши да попита:

— Чудя се дали сега мога да ви задам един въпрос?

— Разбира се, за каквото и да е. Как мога да помогна?

— Чух много странна история... за аристократи с финансови проблеми, които отварят техните провинциални имения за публика, която ги разглежда с гид. Попадали ли сте на такъв слух?

— Да, известно ми е. Нещо като клюка е. Не познавам добре Джон Бейли. Председател е на управителния съвет на Националния фонд, който беше основан да подпомага запазването на парковете и градините. Но сега във фонда се обсъждат възможностите за съхранението на провинциалните имения. По мое мнение инициативата е добра.

— Предполагам, че тези посещения ще носят пари — погледна го лейди Гуендолин въпросително.

— Такава е идеята. Ако желаете, ще поразпитам.

— Няма да е зле, Марк. Но нека да си остане между нас. Не споменавайте пред никого, дори пред Лавиния.

— Имате думата ми.

* * *

След като Марк си замина с доста по-бодър вид, отколкото когато дойде, лейди Гуендолин отново седна на своето григорианско писалище. Доста време остана взряна в бележника, без да вземе писалката, след това се загледа през прозореца, потънала в мисли.

Започна да вали, но тя едва ли забеляза. Мислеше за Лавиния. Познаваше отлично Лавиния и знаеше, че няма да пожелае да бъде бременна за Марк. Така беше устроена, всъщност като всяка една Ингам.

Този мъж искрено я обичаше, при това с цялото си сърце. Неговата любов, нежност и преданост щяха да ѝ помогнат в това ужасно изпитание. „Може би ще я накарам да го разбере“ — помисли си лейди Гуендолин и нечуто въздъхна, изпълнена с обич и състрадание към племенницата си.

Разбираше колко мъчително е навярно за Лавиния, че семейството я отблъсна. Цял живот е била в центъра на живота им. От друга страна, мнението ѝ за Шарлот, което гласно изрази, беше неприемливо. Всички се разстроиха и обидиха от нейните ужасни забележки.

Изведнъж ѝ мина през ума, че може би болестта на Лавиния и болката, която я мъчи, са причина за озлоблението ѝ. Каквито и странности да имаше Лавиния, никога не е била груба и зла. Точно обратното.

И сега лейди Гуендолин се чудеше как да умилостиви семейството. Само като им каже истината. Трябваше да знаят, че е болна от рак.

Планът ѝ започна бавно да се оформя. Ще говори с всеки един поотделно, но насаме. Ще се среща с тях един по един. Щяха да омекнат, за това се молеше и се надяваше. Трябваше да бъде убедителна.

Знаеше, че Лавиния има нужда от обич и нежни грижи в този етап от живота си... със сигурност последен.

Очите на лейди Гуендолин изведнъж се напълниха със сълзи и тя се разплака неутешимо за племенницата си. Твърде млада, за да я повали така болестта, твърде млада, за да умре.

Не можа да се овладее, отиде в спалнята си и се хвърли на леглото. Продължи да ридае.

Най-после се успокои и отиде в банята. Изми лицето си, оправи прическата си и си сложи червило. Винаги си слагаше червило напук на възрастта си. Напук на живота.

Върна се в гостната и седна да напише някои писма и да отговори на други. Проведе и няколко телефонни разговора.

„Животът трябва да продължи“ — напомни си тя. По-късно същия ден щеше да пие чай с Дидри, след това инспектор Пинкертън щеше да дойде с нова информация относно проблема на Дидри. Това я задължаваше да бъде във форма, готова за действие, за да се справи и с двамата.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Дулси, не очаквах да те видя тук — възкликна Дидри, като влезе в модното ателие на Сесили Суон в пасажа „Бърлингтън“.

— Здравей, Дидри. Ще работя тук известно време. Скоро ще отворя свой магазин... или по-скоро художествена галерия. Сесили ме въвежда в работата — как да се държа с клиентите, ей такива неща.

Дидри истински се изненада.

— Ще отваряш художествена галерия! Боже мой, това е много амбициозно, скъпа. Мислиш ли, че папà ще одобри?

— Надявам се. Но няма да я откроя до другата година, когато ще завърша курса по история на изкуството. Междувременно правя планове и събирам капитал.

— Капитал ли?

Дидри остана още по-изненадана и вдигна изразително вежда.

— Да. Трябва да имам капитал. Как иначе ще управлявам галерия? Сесили вече ми даде една солидна сума и леля Гуендолин намекна, че ще отдели нещичко. Ами ти, Дидри? Искаш ли да похарчиш някоя и друга лира?

Дидри се разсмя; напоследък сестра ѝ ѝ въздействаше по този начин.

— Не зная. — След кратка пауза попита: — Каква е идеята ти за „някоя и друга лира“.

— Хиляда. Дори две.

— Мили боже! Не говориш сериозно.

— Разбира се, че говоря сериозно. Започвам бизнес, а не някоя глупава игра. Пък и такава сума със сигурност ще заличи и последните следи от моята антипатия заради детските години. Да не забравяме, че почерняше живота ми, когато бях малка. Понякога почти до смърт ме плашеше. Две хиляди лири са тъкмо сумата, която ще реши въпроса, нали?

Дулси най-нахално ѝ се захили.

Дидри остана с отворена уста срещу по-малката си сестра, после пак се подсмихна, като си мислеше колко е дръзка Дулси. Не, беше

смела. И не можеше да не ѝ се възхити.

— Е, ще инвестираш ли в мен? Ще имаш дял. А аз възнамерявам да печеля купища пари.

— Още си хлапе, знаеш ли? Все пак ще инвестирам в теб, но не за да подобря репутацията си пред теб, а защото се възхищавам на твоята амбиция. И защото те обичам. Какво ще кажеш за три хиляди? Това добре ли е?

Дулси започна да подскача и да се смее, после силно прегърна Дидри.

— Благодаря ти, благодаря, сега твоята лоша репутация е заличена от съзнанието ми. Завинаги. Питая само любов към теб.

Като потисна смеха си, Дидри каза:

— Ако не е прекалено грубо, колко инвестира Сесили?

— Десет хиляди — отвърна честно Дулси, като се стараше да не изглежда твърде самодоволна. — Каза, че ще ми даде още, ако имам нужда.

— Сеси е повярвала в теб, вече и аз вярвам. — Дидри отвори чантата си, извади чековата книжка и попита: — Кой ще го осребри?

— Аз. Сесили започна процедура по основаване на фирма на мое име. Междувременно парите ще бъдат под попечителство, докато не бъде уредено всичко по закон. Следващата седмица ще те уведомя писмено за твоята инвестиция.

— Разбирам — промърмори Дидри, осъзнавайки, че Сесили Суон знае какво прави, когато дава съвети на малката ѝ сестра.

В този момент се появи Дороти Пинкертън, усмихна се, като забеляза Дидри и сърдечно я поздрави.

— Сесили ви очаква на горния етаж, лейди Дидри, когато решите да се качите при нея.

— Благодаря, Дороти. Отивам веднага при нея.

Дулси погледна сестра си и попита:

— Да отидем после да прием чай, Дидри?

— О, скъпа, не мога. Съжалявам, Дулси. Като изляза оттук, отивам при леля Гуендолин.

Дидри последва Дороти към салона с изложените тоалети. И не можа да не си помисли, че Дулси понякога е непоправима. Но никой не се обиждаше, защото тя ги размиваше.

* * *

Дилейси пресмяташе разходите по чековата книжка и преглеждаше разни документи, когато телефонът иззвъня.

Отговори веднага и чу гласа на Лорънс Пиърс.

— Дано не те безпокоя, Дилейси — каза той с изключително дружелюбен глас.

— Ни най-малко — отговори тя. — Как е мама?

— Доста по-добре, скъпа. Тревър Мъртън най-после завършва картината, която рисува, и съвсем скоро ще се заеме с твоя портрет. Понеже ми повярва, че си много, много красива жена, прецени, че си струва да те нарисува. Казах му, че трябва да се възползва в максимална степен от огромния си талант.

Дилейси се усмихна на себе си, изпитвайки удоволствие от неочаквания комплимент.

— О, радвам се. Идеята ти ми се струва чудесна, Лорънс. Мама ще се изненада. На никого не съм казвала.

— Моля те, недей — бързо добави той. — Не искам тя да дочуе нещо. Мъртън иска да се срещне с теб, но тази седмица е зает с другата картина. Аз също съм зает. Съжалявам.

— Няма значение. Зная, че такъв хирург като теб е претрупан с работа, Лорънс. Знаем колко си надарен.

— Благодаря, скъпа. Но утре заминавам за Париж. Ще участвам в медицинска конференция, много важна, където ще изнеса основния доклад. Няма да се върна до събота. Затова нека да се уговорим за другата седмица. Кога си свободна?

Дилейси прелисти бележника си.

— Сряда или четвъртък.

— Нека да е четвъртък, ако случайно се забавя в Париж. Ще ти дам адреса на Мъртън в Челси. Нека да е в шест следобед.

— О, искаш да се срещна с него вечерта, така ли?

Лорънс Пиърс изведнъж долови в гласа й леко колебание и обясни:

— Всъщност Мъртън предпочита този час. През деня рисува заради светлината. Ще пие шампанско с красивата лейди Дилейси, така разбира нещата. Приемаш ли?

— Това е очарователно, благодаря, Лорънс.

— Искаш ли да те съпроводя?

— О, не, не е необходимо. Но благодаря. Ще отида сама и там ще се срещнем. Какъв е адресът?

Той ѝ го продиктува и прибави:

— Тогава до следващата седмица.

Лорънс затвори телефона, след като промърмори „довиждане“.

Дилейси остана загледана в телефона и изведнъж се почувства неспокойна заради идеята да позира, макар че не знаеше защо. Тревър Мъртън беше прочут, имаше изключителна репутация. Заради Лорънс ли? Заради приятелското му отношение ли?

Престана да се занимава с тази мисъл, осъзнавайки, че има важна новина за Дафни. Но как да обясни на сестра си откъде знае, че Лорънс Пиърс ще замине за Париж? Нямаше как да излъже, че Уилсън е споменала, защото Дафни беше в постоянна връзка с нея. Може би най-добре да телефонира на майка си и да ѝ предложи да се видят тази седмица. Друго не ѝ оставаше, иначе трябваше да сподели за портрета.

Преди да се разколебае, Дилейси набра номера на майка си. Отговори Радклиф, икономът, и веднага даде телефона на майка ѝ.

— Здравей, мамо. Как си?

— Много по-добре, Дилейси, на крак съм. Много се радвам, че се видяхме, скъпа.

— Мамо, надявам се да се видим пак тази седмица. Имам подарък за теб, а пък Дафни копнее да се срещнете и да доведе бебето. Анабел направи две годинки. Очарователна е. Моля те, кажи, че можем да дойдем. Липсваш на Дафни, както знаеш, на мен също.

Дилейси стаи дъх и стисна палци.

Настъпи кратко мълчание, преди Фелисити да попита:

— Защо сега Дафни иска да видя Анабел? По-рано ми отказа.

— Детето направи две годинки и откакто се роди, за пръв път е в Лондон. Не е ли прекрасно и за двете ви. Моля те, съгласи се.

Фелисити знаеше, че Лорънс ще бъде в Париж бог знае защо, с друга жена без съмнение, и взе импулсивно решение.

— Винаги ти хрумват хубави идеи, Дилейси. Защо не? Ще се радвам да сложим край на това отчуждение между мен и Дафни и да се запозная с внучката си. Да се срещнем и отново да бъдем приятелки.

— Удобно ли е, мамо, в четвъртък около четири следобед?

— Да. — Фелисити позамълча, преди да попита: — Колко мило от твоя страна, че си ми купила подарък, Дилейси. Какво е?

— Няма да ти кажа, мамо — засмя се тя. — Изненада е.

След като затвориша, Дилейси взе отново телефона, за да говори с Дафни и да ѝ съобщи за срещата, която току-що уреди. Най-после ще си върнат бижутата. Вече беше наложително да съставят план.

* * *

Дидри излезе от ателието на Сесили в търговския пасаж в ранния следобед. Прекоси улицата и отиде във „Фортнъм & Мейсън“, прочутият универсален магазин на „Пикадили“.

Висока, стройна и елегантна, с изящни черти и лъскава руса коса, привлече безброй погледи. Красива, елегантна, жените се възхищаваха на тоалета ѝ, докато мъжете гледаха подире ѝ с копнеж, зачудени коя ли е. Благородна дама. Нямахше съмнение.

Като влезе в магазина, Дидри отиде право на щанда за шоколад. Купи голяма кутия бонбони от любимия млечен шоколад на леля ѝ и след като пакетираха подаръка, взе асансьора и отиде на етаж за дамски принадлежности.

Възнамеряваше да си купи красиви пеньоари, нощници и бельо, каквото Пол харесваше.

Пол. Какъв късмет, че го откри. От години е бил буквално под носа ѝ, а почти не се познаваха до сватбата на баща ѝ.

Докато разглеждаше прекрасните копринени нощници и пеньоари, сложи ръка на корема си. В този период не чувстваше нищо и все пак беше сигурна, че носи детето на Пол. Дори само мисълта я плашеше. След прегледа утре ще знае със сигурност. Ако е бременна, ще се изправи пред дилема.

Скандалът ще вбеси баща ѝ. Той ненавиждаше скандали. Подозираше, че се чувства виновен заради развода с майка ѝ, която предизвика огромен скандал, когато избяга с Лорънс Пиърс, докато още бяха женени. Ето че и Майлс се раздели с Клариса и искаше развод.

Дълбоко в себе си Дидри знаеше, че трябва веднага да каже на Пол. Чувстваше, че я обича, тя също беше силно влюбена в него. Но

ще се ожени ли за нея? Нямаше представа. Какво щеше да прави? Не биваше да забравя и работата си в Министерството на войната, която обичаше. А се появи и този слух по неин адрес, още една неприятност, надвиснала над нея. Ами ако някой знаеше за миналото ѝ? Ами ако кажеше на Пол? Веднага отхвърли тази мисъл.

След като купи нощница и пеньоар от бледосиня коприна, взе такси до службата си в Уайтхол. Влезе в кабинета си, заключи, седна и отпусна глава на бюрото. В очите ѝ напиреха сълзите, но ги преглътна. Какво щяха да ѝ донесат? Със сълзи нищо не се решаваше.

Бебе. Мисълта я ужасяваше, понеже беше неомъжена, но въпреки това сърцето ѝ се разтуптяваше, щом Дидри си помислеше, че ще си има дете. И през ум не ѝ беше минавало, че това може да се случи. Ако наистина е бременна, съществото ѝ ще ликува. Дълбоко в себе си винаги е искала да си има дете.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем по-рано, отколкото бяхме се уговорили, лейди Гуендолин — каза инспектор Пинкертън, като влезе в апартамента на Маунт стрийт в два часа вместо в шест.

Лейди Гуендолин поклати глава.

— Изобщо не се притеснявайте, инспекторе. Следващата ми среща не е преди четири часа. Заповядайте в гостната.

— Благодаря, милейди — отговори той и подаде мокрия си шлифер и шапка на икономката.

След като се настаниха един срещу друг пред камината, лейди Гуендолин попита детектива от Скотланд Ярд какво ще предпочете — чай, кафе или нещо по-силно.

— Позамръзнах и чаша чай ще ми дойде добре, милейди. Благодаря. — Покашля се и прибави: — Понякога животът е странен, милейди. Имам предвид, че най-неочаквано се случва нещо, което често разрешава някой проблем по чиста случайност.

— Точно така. И с вас ли така се случи, инспекторе?

— Да. Миналата неделя с Дороти отидохме на гости у моята братовчедка Патси, която живее в Бат. Неочаквано тя спомена едно познато име... Джоана Елсуърт, приятелка на Алфи Фенъл, двама души, замесени в клюката за лейди Дидри.

Лейди Гуендолин прикова поглед към детектива.

— По какъв повод беше споменато името й?

— Моята братовчедка рисува. Любителка е, разбира се. Макар че я бива по мое мнение. Принадлежи към общество от местни мъже и жени, които предприемат пътешествия, за да рисуват. Братовчедката ми случайно подхвърли, че през пролетта ще замине за Франция с групата и че пътешествието е организирано от Джоана Елсуърт, основателка на това общество.

— Открили сте нещо важно, нали, инспекторе?

— Ще ви разкажа. Без да вдигам врява и да изплаша по някакъв начин Патси, започнах да я подпитвам за най-обикновени неща. Малко

по малко разбрах, че Джоана Елсуърт е имала заварен брат, който загинал в Голямата война. Казвал се е Ралф Палмър. Поинтересувах се дали не е бил женен за Лора Ъптън Палмър и моята братовчедка потвърди. Естествено попита откъде познавам Лора. За щастие имах готов отговор. Обясних ѝ, че съм разследвал неразрешен случай, имах предвид смъртта на Максин Лоуи, която е била приятелка с Лора Палмър.

— Разказвайте, инспекторе, възбудихте любопитството ми.

— Майката на Джоана Марго, преди да се омъжи за бащата на Джоана, е имала друг брак. Съпругът ѝ се е казвал Хорас Палмър и са имали син — Ралф. Хорас починал съвсем млад, когато Ралф е бил едва тригодишен. След две години Марго Палмър се омъжила за Джозеф Елсуърт. Година по-късно се родила Джоана и с Ралф израснали заедно. Били са много привързани един към друг. Очевидно тя е била покрусена, когато брат ѝ бил убит на бойното поле.

Лейди Гуендолин кимна.

— Ако е обичала толкова силно заварения си брат, може би дори малко неестествено, положително е ненавиждала лицето, което е застанало между него и съпругата му Лора Палмър.

— И аз стигнах до същото заключение. Може би злоба. Работата е там, че всичко трябва хубавичко да се провери. Вчера беше почивният ми ден, милейди, и отидох в Съмърсет Хаус. Проверих ражданията, браковете, смъртните актове и всички документи бяха налице. Всичко съвпаднаше, нямаше грешка.

— Смятате ли, че Джоана Елсуърт е пуснала слуха, че в Министерството на войната не са доволни от работата на Дидри?

— Да, лейди Гуендолин. Мисля, че тя е от онези хора, които търсят отмъщение. Да си го кажем ясно, който е пуснал слуха, цели да съсипе кариерата на Дидри или най-малкото да ѝ навреди. Мишената е Дидри.

— Но не можем да го докажем, нали?

— Не можем. При обикновени обстоятелства бих поискал среща с Алфи Фенъл и Джоана Елсуърт и ще им обясня, че действам като приятел на семейството. Ще ги попитам дали разполагат с повече информация. Едва ли ще науча нещо съществено, но среща с инспектор от Скотланд Ярд ще ги стъписа.

Хауард млъкна, когато влезе госпожа Фонтейн с поднос с чай. Остави го на масата и изчезна, без да се суети.

Докато лейди Гуендолин наливаше чая, Хауард най-ненадейно попита:

— Не искам да бъда нахален, но лейди Дидри ще се омъжи ли за Пол Драмънд?

Лейди Гуендолин му хвърли поглед и възкликна:

— О, Хауард! Женен сте за Суон, а Суоновите знаят всичко, често преди Ингам.

Той се разсмя, тя също.

Хауард прибави:

— Ако лейди Дидри се омъжи за господин Драмънд, слухът ще бъде безпочвен, понеже по всяка вероятност ще живее половината от времето в Ню Йорк.

— В този слух има ли някаква истина?

— Не вярвам. Както ви казах, човекът от министерството, с когото говорих, ме увери, че е само шушукане. Но очевидно лейди Дидри се е разтревожила. Затова исках да стигна до дъното на историята и да сложа край.

— Свърши се. Моите големи благодарности, че поехте грижата да разкриете какъв е случаят.

— Винаги с удоволствие бих ви помогнал, лейди Гуендолин. — След като пийна чай и хапна джинджифилови бисквити, инспекторът каза: — В момента нямам време да се поразровя в случая с Максин Лоуи, но ще го направя. Не вярвам, че се е самоубила, нито че е убита. Според мен е било нещастен случай. Смъртта е била вследствие на постоянно вдишване на две вещества. Отровни изпарения от бои с олово. Тя постоянно е пребоядисвала дома си; другото е арсеник от почвата. Градината в нейната къща в провинцията е забележителна. Максин е била страстна градинарка. Ще говоря с Хари по този въпрос, когато ми остане време.

— Хари е много умен млад мъж и с удоволствие ще ви помогне. А това, което казахте, много ме заинтригува.

Хауард кимна и стана.

— Извинете ме, милейди, но ще тръгна. В пет часа имам среща в Скотланд Ярд. Преди това трябва да прегледам бележките си и да се подготвя.

— Надявам се, че не е убийство — вметна лейди Гуендолин, както винаги изпълнена с любопитство към всичко.

— Възможно е. Случаят не е тайна, понеже тази сутрин вестниците гръмнаха с новината.

— О, боже мой, още не съм ги прегледала!

— Известен търговец на произведения на изкуството на име Елиот Канвърс е намерен мъртъв в дома си преди един ден. На пръв поглед прилича на инфаркт. Имало е нещо странно, така да се каже, и са се обадили в Скотланд Ярд. Преди няколко дена съпругата му е заминала за Париж. Според мен заминала е да се срещне с любовника си. Или той е отишъл при нея. Както и да е. Има съмнения за умисъл. Канвърс е бил млад и здрав и смъртта му е потресла онези, които са го познавали. Изглежда, поведението на жена му е било съмнително от известно време, пък и много пари са замесени. Канвърс е бил състоятелен, имал е голям успех в артистичните среди. Тя е единствената му наследница.

— Пожелавам ви късмет, Хауард — каза лейди Гуендолин, докато го изпращаше. — Още веднъж благодаря за приятелството ви.

— Удоволствието е мое... не забравяйте, че съм от същата порода като преданите Суон.

* * *

Дидри се появи точно в четири. След като даде на леля си шоколадовите бонбони и се настаниха в гостната, тя разказа за посещението си в магазина на Сесили Суон.

Лейди Гуендолин от сърце се смя, когато ѝ описа срещата си с Дулси.

— Какво необикновено дете е — когато най-последно престана да се смее.

— Не е дете. Упоритата персона, която знае как да преговаря, да не говорим, че е и малка изнудвачка. Всъщност си откупих репутацията.

След като едва се сдържа да не избухне в смях, лейди Гуендолин възкликна:

— Виж, Дидри, трябва да признаеш, че умът ѝ сече. А ти беше много лоша с нея, хаплива и груба. Очевидно не е забравила как се

държеше с нея и сега е намерила начин да те накара да си платиш. Постъпила е точно като една Ингам.

— Излезе ми през носа! — отвърна Дидри.

— Да, скъпа. Плати си.

— Платих, защото се възхищавам от онова, което прави. Свалям ѝ шапка. — Дидри погледна изпитателно леля си и добави: — Тя каза, че и ти може би ще инвестираш. Наистина ли?

— Имам такова намерение. Намекнах ѝ. Непременно ще ѝ дам много картини и антики, складирани в Литъл Скел, за галерията. Стига сме говорили за Дулси. Ела, седни до мен.

Дидри се премести до леля си.

Лейди Гуендолин попита:

— Какво става с твоя приятел Пол? Сериозни ли са отношенията ви?

Дидри хвана ръката на леля си и я задържа.

— Не съм абсолютно сигурна, но мисля, че е в подходящо състояние на духа. Той е превалял четирийсетте, а аз съм на трийсет и три.

— Хубава възраст, запомни го от мен. Имала си време да си поживееш, преди да се укротиш. От друга страна, си достатъчно млада да имаш куп деца. Предполагам, че искаш да си имаш бебе, Пол също.

— Не зная, по този въпрос не сме говорили. — Дидри погледна много внимателно леля си, пое дълбоко дъх и продължи: — Мисля, че съм бременна. Напоследък забелязвам някои промени в тялото си.

И да беше изненадана, лейди Гуендолин не го показа. Само припряно попита:

— Ходи ли на лекар? А на Пол каза ли?

— Не съм ходила на лекар и не съм казала на Пол. Не искам да говоря с него, преди да съм съвсем сигурна. Утре съм на преглед.

— Напълно правилно.

Дидри каза тихо:

— Чувствам, че съм бременна, лельо. Просто го знам. Инстинктивно.

— С повечето жени е така. — Лейди Гуендолин се облегна и попита: — Как предполагаш, че ще се почувства Пол?

— Нямам представа.

— Той е баща на бебето, Дидри, отговорността е колкото негова, толкова и твоя. Лично аз мисля, че ще полети от щастие, и би трябвало. Ще има великолепна жена за съпруга... пък и да не забравяме, че е на четирийсет и осем. Тъкмо време да си има син или дъщеря, не мислиш ли?

Дидри едва-едва кимна.

Лейди Гуендолин продължи:

— Трябва да му кажеш възможно най-скоро, за да знаем как да действваме. — Тя се изправи и добави: — Извини ме за момент.

Отиде в спалнята си и взе от тоалетната масичка плоска кутия за бижута. Върна се в гостната и я подаде на Дидри. В този момент очите ѝ грейнаха.

— Преди години реших, че ще бъде за теб, понеже си най-голямата от дъщерите на Чарлс. Това е едно от най-скъпите на сърцето ми притежания и е моят подарък за теб, мила моя.

Очите на Дидри станаха огромни от изненада и удоволствие. Вдигна капака и ахна. Върху черно кадифе имаше брошка във форма на перо, цялото от диаманти.

— Великолепна е, лельо Гуендолин. Колко си щедра!

— За теб е наречена и много се радвам, че ти харесва. Моментът ми се струва особено подходящ, след като ми е подарък от мъж, който също се казваше Пол... моят покоен съпруг.

— Заради това още повече ми харесва.

Дидри държеше брошката и ѝ се възхищаваше.

— Всъщност Пол я скицира и даде да я изработят. Разбираш ли, Пол нямаше титла, въпреки че семейството му беше благородно и притежаваше земя. Той все повтаряше, че не е достатъчно добър за мен, с което ме размиваше. За мен беше най-прекрасният мъж, истински джентълмен. Шегувах се с него и му казвах, че е перото на шапката ми. Точно преди да се венчаем, ми подари това диамантено перо, за да го нося на шапката си, така се изрази.

— И на мен ще ми бъде скъпо. Ако имам дъщеря, ще го предам на нея. Или един ден на снаха.

— Да се върнем на твоя Пол. Кажи му веднага, щом разбереш дали си бременна.

— Ще му кажа. Ами ако не иска да се ожени за мен?

— Ще се ожени за теб. На вечерята у Дафни видях колко е влюбен.

— Осъзнах, че и аз съм влюбена в него — най-накрая призна Дидри.

Леля ѝ каза:

— Ако ти предложи, оженете се тук, в Лондон. И колкото е възможно по-скоро.

— Разбира се.

Дидри отпи от чая и изяде още един сандвич с краставичка. Толкова беше гладна.

Лейди Гуендолин си наля пак чай и продължи по-тихо:

— Днес имам доста лоши новини, Дидри. Марк Стентън дойде да ме види. Изглежда, Лавиния е много болна. Има тумор на белите дробове. Рак.

— О, не! Ужасно е! Горката Лавиния. — Дидри се смръщи. — Знаеш ли, на сватбата на папа ми направи впечатление, че не изглежда добре. Да си кажа честно, все ми минаваше през ум дали не е била болна, за да се държи толкова злобно. Обикновено не е такава. Винаги е била толкова мила и сърдечна с всички нас.

— Марк Стентън е поискал да се ожени за нея, но тя му е отказала. Не искала да бъде бременна за него. Изглежда, от години е влюбен в нея.

— Лекува ли се? Ракът лечим ли е?

— Не зная и той не знае. Но предполага, че ще има няколко години живот, ако се лекува правилно. Моля се за нея.

— О, Господи, и аз ще се моля. Горката Лавиния, не е толкова стара.

Лейди Гуендолин долови състрадание у Дидри и веднага прибави, за да не размисли:

— Искам пак да бъде между нас. Било ѝ е много тежко. Не бива да бъде наказвана повече, Дидри, не и когато е болна и може би умира. Съгласна ли си с мен?

— Да. Как да помогна?

— Като застанеш на моя страна, ако започнат вълнения в семейството.

— На твоя страна съм — обеща Дидри.

— Разчитам на теб... А сега да обсъдим един друг въпрос. Преди малко имах гост. Инспектор Пинкертън, когото познаваш.

— Познавам го. Нали той проучваше слуха, който ме засягаше, и установи, че е само незначително шушукане. Поне ти така ми каза.

— Открил е още нещо. Бил е в Бат у своя братовчедка и там се споменало най-случайно името на Джоана Елсуърт. Двете с братовчедката на Хауард участвали в един и същ кръжок по живопис. Както изглежда, Джоана имала брат, който загинал в Голямата война. Казвал се е Ралф Палмър и е бил женен за твоя и на Максин приятелка — Лора Ъптън Палмър. Явно са се разделили, преди той да отиде в армията.

Дидри седеше като замръзнала и само кимна.

— Да, ние трите бяхме приятелки. Лора почина, след това и Максин, както знаеш.

— Според инспектор Пинкертън Джоана е обожавала брат си, били са изключително близки. Инспекторът е сигурен, че тя е пуснала слуха за теб. Неговата теория е, че те мрази по няколко причини.

Дидри беше онемяла. Гледаше вторачено лейди Гуендолин и цялата трепереше.

— Инспекторът ми припомни своите предишни заключения, че слух всъщност няма. Разказах ти това, Дидри. Днес, рано следобед, той потвърди, че цялата история е чиста лъжа, измислена, за да ти навреди или да те изплаши. Каза, че въпросът е приключен. Затова повече няма да обръщаме внимание и ще си гледаме живота.

След като Дидри остана мълчалива и скована, втрещена в леля си, лейди Гуендолин прибави:

— Ако Пол ти предложи, ще подадеш оставка в Министерството на войната и ще се омъжиш. Ако не го заведеш пред олтара, ще продължиш да работиш, след като поискаш разрешение да отсъстваш.

Дидри се видя в чудо, не знаеше какво да отговори. Взираше се в далечината и се питаше колко знае леля ѝ за нейното минало. Ами ако Пол научи за любовната ѝ връзка с Лора? Тази перспектива я тревожеше. Как ще реагира той?

Лейди Гуендолин сякаш прочете мислите ѝ и каза:

— Аз не съдя никого, Дидри, и ти го знаеш. Ние си приличаме в много отношения. „Живей и остави другите да живеят“ е моята философия за живота. — Лейди Гуендолин въздъхна и поклати глава.

— Жалко, че не си ми имала доверие, за да споделиш скръбта си с мен, когато е починала Лора. Щях да те утеша. Дидри, не разбираш ли, че се тревожа за теб и за всичко, което ти се случва: Обичам те.

Дидри седеше изпъната като струна и по лицето ѝ личеше, че е в шок. Отвори уста, но не се чу и звук. Облегна се на възглавниците и затвори очи. Много бавно от очите ѝ потекоха сълзи и се затъркаляха по страните ѝ.

Лейди Гуендолин стана и излезе. След малко се върна с носна кърпичка. Седна до Дидри и сложи кърпичката в ръцете ѝ.

— Погледни ме, Дидри. Моля те, погледни ме.

Най-накрая Дидри се обърна към лейди Гуендолин и я погледна в очите.

— Страхувах се да ти кажа за връзката си с Лора. Страхувах се да кажа на когото и да било. Дори Максин не знаеше. Никой не знаеше. Бяхме много дискретни. — Дидри млъкна и прехапа устни. — Ралф знаеше, сега разбирам, че и Джоана е знаела. Но по онова време няхах представа, че Ралф е имал сестра. Лора никога не споменаваше семейството на съпруга си. Бракът им е бил непоносим... Той я е малтретирал и цялото му семейство се е държало грубо с нея. Само това знам за Палмърови.

— О, мила, колко ужасно! За теб и за нея. Но вече няма никакво значение, цялата история е минало. Както и да е, на мен ми е мъчно, че е трябвало сам-сама да изживееш скръбта си, без да има кой да те утеша.

— Така беше. Работех до умопомрачение, отдадох се изцяло на служебните си задължения. С никого не се срещах. И ето че през юли късметът ме споходи и срещнах Пол. Малко по малко започнах да го опознавам и да се привързвам към него. Най-после болката ми изчезна. Осъзнах, че много държа на него.

— Зная. И той те обича. Помни ми думата. Видяла съм какво ли не. Старите истории са си стари истории, и толкова. Изчезват безследно.

— Ами Хауард? Нали знае за Лора?

Гласът на Дидри прозвуча угрижено.

— По всяка вероятност вече е забравил... този глупав слух за Министерството на войната и за Лора Ъптън. Сега разследва убийство. Зная, че този отговор не те удовлетворява, но така работи умът му.

Много надарен детектив е. Новият случай изцяло е погълнал вниманието му.

Дидри кимна и избърса очите си.

— Разбрах, лельо. Предполагам, че цялата работа за него е била загуба на време.

— Да, Дидри.

— Миналото безследно е изчезнало — промълви тихо.

— Да. Изгубило се е в мъглата на времето. А ти никога не бива да забравяш едно нещо. — Лейди Гуендолин я погледна в очите. — Хауард Пинкертън е женен за една Суон. Това е равностойно на Суон по рождение. Винаги ще те защитава, Дидри. В безопасност си.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Не е ли необяснимо какви странни неща ни карат да обичаме?
— каза Пол Драмънд и взе ръката на Дидри.

Тя го погледна сепнато и вдигна вежда.

— Какво имаш предвид.

Той не отговори веднага и като я гледаше замислено, се чудеше откъде да започне. Бяха в ресторанта на хотел „Риц“.

Дидри търпеливо чакаше. Беше ѝ приятно, че Пол я покани на обяд. Вчера стана ясно, че е бременна. Той ѝ се обади в осем сутринта и настоя да се срещнат. Тя естествено се съгласи, защото възнамеряваше да му съобщи новината. Имаше страшно много работа в министерството, но знаеше, че ще успее да я свърши по-късно. Ето че беше тук и си беше гълтнала езика от страх, защото знаеше, че трябва да му каже. Надяваше се, че ще се зарадва.

Накрая той продължи:

— Красива жена си, но не те обичам само заради това. И заради твоето остроумие, екстравагантност, резките забележки, без да са обидни. Обичам устните ти и начина, по който ги свиваш, щом се замислиш. И най-вече обичам твоя ум и блестящия ти начин на мислене. Искам...

— О, Пол, какви прекрасни, ласкави неща ми говориш — прекъсна го тя, изненадана от думите му. — И аз те обичам също по най-различни причини. Тук си прав.

Той бръкна в джоба си и извади мъничка кутийка.

— А това ще го носиш ли? Ще станеш ли моя съпруга?

Дидри не очакваше предложение в този момент, изгуби дар слово и го зяпна. Но и се почувства на седмото небе. Бебето ѝ беше в безопасност. Сърцето ѝ преливаше от щастие.

Пол я гледаше неспокойно.

Тя забеляза тревогата в очите му и възкликна:

— Да! Да! Ще стана твоя съпруга.

Щастлива усмивка озари лицето му и той стана, заобиколи масата и я целуна по страната. След това отвори кутийката, извади

диамантения пръстен и го сложи на безименния пръст на лявата ѝ ръка. След секунда вече седеше на стола срещу нея и я гледаше с очи, сияещи от любов.

Дидри се взря в ръката си и примигна, като забеляза големината на диаманта.

— О, Пол, толкова е красив! Прекрасен е. — Очите ѝ се смееха, когато попита: — Кога намери време да избереш пръстен? Толкова си зает с Хюго.

— Всъщност отидох да потърся пръстен още през първата седмица, когато вече се познавахме... в библейски смисъл — отвърна той. — Отдавна го имам.

— Знаел си, че искаш да прекараш живота си с мен!

Гласът ѝ прозвуча изненадано, което пролича и на лицето ѝ.

— Да, Дидри, знаех. Мислех си, че сме създадени един за друг. Ти не почувства ли същото?

— Много бях влюбена, но не бях сигурна за теб, независимо от невероятното привличане между нас.

Той се разсмя. Като застана малко по-стегнато, продължи:

— Значи сме сгодени. И ще се оженим, но има няколко неща, за които трябва да поговорим. Нека първо да поръчаме обяда, да не го мислим — добави енергично и сякаш се промени.

Направи знак на сервитьора, поръча дом периньон и поиска менюто. След като сервитьорът се отдалечи, Пол каза:

— Снощи ти обясних, че майка ми не е много добре и трябва да се върна в Ню Йорк по-рано, отколкото предполагам. Не споменах, че там имаме делови проблеми. Слава богу, с Хюго сме на едно мнение, но ще отнеме време.

— Да не би да намекваш, че няма да се върнеш в Лондон толкова скоро, колкото очакваше? — попита тя тихо.

— Да, и затова искам да дойдеш с мен. Ще дойдеш ли?

— Разбира се, но... — Прекъсна за момент и се претраши: — Трябва да ти кажа нещо, Пол. Нося твоето бебе. Бременна съм.

— О, боже мой, Дидри! Това е прекрасно, защо не ми каза?

Изненада, радост, доволство избликнаха в еуфория.

— Едва вчера разбрах. Мисля, че трябва да се оженим колкото е възможно по-скоро, нали?

— Естествено. Ще се побъркам от радост, че ще бъда баща. Това е събитието на века. Не мога да си намеря място, толкова съм щастлив.

Вдигнаха наздравица, чашите им звъннаха и тя видя щастието, изписано на лицето му. На Пол му олекна, че най-после ѝ предложи.

— Да поръчаме ли обяда?

Дидри взе менюто и хвърли поглед. Не беше гладна и затова си поръча печен на скара морски език.

Пол си поръча същото, след това с удоволствие отпи от шампанското. Знаеше, че ще се разбират. Дидри беше съвършената жена за него със своята елегантност, изискани маниери, остър ум, без да се споменава красотата ѝ. Щеше да бъде великолепна майка. Освен това беше открил, че сексуално си допадаха, и нейната чувственост и ентузиазъм в леглото го вълнуваха.

— Какъв делови проблем имаш? — попита Дидри и прекъсна мислите му. — Или не ти се иска да го обсъждаш с мен.

— Разбира се, че искам да го обсъждам с теб. Преди няколко години с Хюго инвестирахме в малка производствена компания, защото повярвахме в нея. Честно казано, помислихме, че има голям потенциал. След това започнаха да искат още пари, което не ни хареса, не харесваме и шефа на компанията. Трябва ми повече информация, преди да вложим още пари, и Хюго се съгласи с мен. Всъщност се интересуваме дали можем да им продадем нашите дялове и да си върнем парите.

— Какво произвеждат? — попита Дидри, любопитна както винаги.

— Самолети. Инвестирахме в компанията заради нейния потенциал и защото отдавна се убедих, че самолетите ще бъдат превозно средство и ще пътуват по целия свят.

— Това е бъдещето — съгласи се тя, после попита: — Защо се разколебахте така изведнъж?

— Не е изведнъж. Прецених, че има риск. Предчувствие, предполагам, но аз винаги обръщам внимание. На това ме научи баща ми. Никога не се питам колко ще спечеля в някоя сделка, а колко ще загубя.

— Смяташ, че ще загубиш много, щом имаш опасения за сделката — уточни Дидри.

— Точно така. Не можем да си го позволим. Кавендън не може да си го позволи. Имението е тежко бреме за баща ти, но ти знаеш. С Хюго се надяваме да продадем дяловете си на компанията и да вложим приходите в нов покрив на северното крило на къщата.

— Зная, че разходите за поддръжка и ремонт струват скъпо — прошепна Дидри, благодарна, че Хюго и Пол се грижат имението да не западне, поне досега.

— Обедът ни пристигна, скъпа. Не зная за теб, но аз умирам от глад.

Тя не отговори и отпи глътка шампанско.

— Като обядваме, ще пресечем улицата и ще отидем пак в магазина на Сесили в пасажа. Ще си избереш от нейните дрехи. Това е моят годежен подарък, Дидри.

— Много мило, Пол. Благодаря ти.

— В Ню Йорк става много студено през зимата — обясни Пол, после продължи: — Как ще отпразнуваме годежа, Дидри? Бих искал да поканя семейството ти в „Савой“. Чудесно място за празненства с оркестъра на Карол Гибънс, музика и танци. Какво ще кажеш?

— Ще бъде фантастично. Умееш да разглезваш.

— Още нищо не си видяла, милостива госпожице — отвърна той със силен американски акцент.

Дидри се разсмя и после изведнъж потрепери. „Лази ме студ“ — спомни си стария йоркширски израз.

Взе вилицата и бодна парченце риба. В същия миг ѝ се повдигна и остави вилицата.

Погледна Пол и каза:

— Мисля, че трябва да се оженим в Лондон, съгласен ли си?

— Разбира се, че съм съгласен. После ще отплаваме за Ню Йорк с „Аквитания“ и това ще бъде нашето сватбено пътешествие.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В театралния салон цареше гробна тишина. Не се долавяше и най-леко прощумоляване или шепот. Тишината беше осезаема. Дулси беше сигурна, че дори да въздъхне, звукът ще бъде като от силна кашлица.

Вниманието на публиката беше съсредоточено върху мъжа, който тъкмо излизаше пак на сцената. Толкова напрегнато беше това взирание в него, атмосферата беше наелектризирана от очакване.

Мъжът не забелязваше актрисата, свита на стол в дъното на сцената. Спря пред нисък, полуразрушен каменен зид, който беше на преден план.

Застана абсолютно безмълвен. След това се размърда. Едва-едва, направи само крачка, но Дулси долови, че всички около нея настръхнаха.

Постави десния си крак на зида, след което отпусна и дясната си ръка върху коляното и леко се наведе напред. Лицето му остана в профил, и то какъв профил. Беше най-красивият мъж, когото беше виждала.

Най-накрая започна да говори. Гласът му беше мелодичен, с великолепна модуляция.

— Да бъда... или да не бъда. Това е въпросът. — Направи дълга пауза и после продължи забързано да изрича думите: — Дали е по-достойно да отвърнеш на ударите на бясната съдба и застанал сред море от бедствия... да свършиш с тях?

Актьорът отново се помръдна. Изпъна гръб и погледна в далечината със замислено изражение. Гласът му спадна с октава или две, когато пак заговори:

— Умри... заспи... и край.

След нова, съвсем кратка пауза, стремително подхвана монолога:

— И знай, че този сън е край на сърдечна скръб и хиляди жестоки удари — дял на плътта! О, ето край желан...

Дулси беше запленена, хипнотизирана от Джеймс Брентууд, когото не беше гледала досега. Той беше блестящ. Разбра защо го

определят като един от най-великите английски актьори, ако не и най-великият. Изпълнението му на прочутия Шекспиров монолог не беше декларативно и затова вникна в смисъла. Неговият Хамлет беше различен, дързък и смел. Почувства, че той е самият Хамлет и че говори директно на нея. Предполагаше, че цялата публика изживява същото.

Като че ли я обгръщаше топлина, която се излъчваше от него, и това беше очевидно за всеки. Очите ѝ бяха вперени в сцената и не съзнаваше, че Дафни я поглежда от време на време. Беше забравила, че е с Хюго и Дафни.

За нея съществуваше само този разкошен мъж, актьор с изключителен талант и мощ, който я отнесе на друго равнище, в друг свят. Да играе така... каква дарба! Точно това е. Дар от Бога.

Гласът му се лееше, жив, топъл, равнодушен, суров, нежен и умопомрачен. Изразяваше достоверно всяко чувство. Знаеше, че трагедията е за любов, ревност, мъст, похот и лудост, и все пак ѝ се стори, че за пръв път я гледа.

„Публиката е в краката му... светът е в краката му“ — помисли си Дулси, вперила очи в него като омагьосана.

* * *

Представлението най-после свърши. Дафни я държеше за ръката и ѝ говореше, но Дулси не я чуваше. Мислеше за Джеймс Брентууд. Напусна я. Вече не властва над нея. Напусна сцената, след като шест пъти го извикваха. Хамлет умря, поне за тази вечер.

„Утре пак трябва да дойда — помисли си тя. — На всяка цена. Трябва пак да го гледам... и още, и още.“

— Дулси, слушаш ли ме? Какво ти става? — Дафни стисна по-силно ръката ѝ, а Хюго озадачено я гледаше, докато излизаха от салона.

— Извинявайте — едва намери сили да проговори. — Омаяна съм от него, от играта му. Какво изпълнение!

— Невероятен е, това е истина. А сега отиваме в гримьорната му. Поканени сме от господин Ламбърт. Казах ти, Дулси, не помниш ли?

— О! Ще се запознаем с него. Всъщност ще го видим ли?

Дулси изглеждаше стресната.

— Ами, да, скъпа, казах ти. След като попаднах случайно на тях в хотел „Браун“, споменах, че ще гледам пиесата, и господин Брентууд ни покани в гримьорната си. След ден получих очарователна бележка от господин и госпожа Ламбърт, с която ни канеха на вечеря в „Рулс“, много приятен старинен ресторант на Мейдън Лейн, и аз приех.

Дулси сви вежди.

— Не си спомням... Сигурно си ми казала, когато обикалях с моя поднос за приношения.

Хюго се разсмя.

— Ще трябва да пусна нещо на твоя поднос, Дулси. Хайде да вървим, престанете да се суетите. Не бива да караме хората да ни чакат.

* * *

Джеймс Брентууд имаше две гримьорни в Кралския викториански театър, известен като „Олд Вик“, със звезди и на двете врати. В едната външни лица не се допускаха. Там се гримираше, преобличаше, почиваше си или подремваше. Само на трима души беше разрешено да влизат там: неговият гардеробиер Сид Милър, Феликс Ламбърт и съпругата му Констанс.

В съседната приемаше приятели и колеги след представлението, бърбеха, сприятеляваха се. Вътре имаше висок китайски параван, който криеше вратата за неговата същинска гримьорна. Така се измъкваше незабелязано, когато имаше нужда да остане сам.

Феликс правеше компания на Джеймс в частната гримьорна, докато той си сваляше грима. С нисък глас сподели:

— Мисля, че Хелън не беше съвсем на ниво тази вечер. Забелязали?

— Забелязах — отговори Феликс. — Но само аз и ти забелязахме.

— И Констанс — допълни Джеймс, поглеждайки през рамо своя мениджър и най-добър приятел.

— Това се знае... тя е много наблюдателна, доколкото знам. Но Хелън през изминалата седмица няколко пъти се изложи. Сигурно е

настинала. Нещо я мъчи.

— Ще говоря утре с нея, ще ѝ кажа няколко комплимента, те изглежда винаги вършат работа — каза Джеймс. — Във всеки случай с Хелън вършат работа.

— Като размисля, тя се представя отлично. Млада е... начинаеща. Все пак това е първата ѝ главна роля, Джейми. И, да ти кажа честно, Офелия е скапана роля. Дори най-талантливите и опитни актриси пъшкат страдалчески, когато трябва да я изпълняват. Неблагодарна роля.

Преди Джеймс да отговори, се почука и Констанс надникна през откренатата врата.

— Лейди Дафни пристигна. Не бързай, Джейми, и ти, Феликс. Аз ще се погрижа за тях. И да не забравя, Джейми, току-що получих съобщение. Ейвъри Канън ще намине за малко.

Джеймс се обърна и ѝ се усмихна с обич.

— Винаги е добре дошъл... какво ли бихме правили без него? Значи лейди Дафни и съпругът ѝ са тук? Зная името му, но в момента не мога да си го спомня.

— Стентън, Хюго Стентън. Лейди Дафни е довела и сестра си. Дулси Ингам, лейди Дулси, ако трябва да съм точна.

Джеймс кимна.

— Ей сега идвам. Защо не отидеш при тях, Феликс, и да ги омаеш със забележителния си чар. Ще се приготвя много по-бързо, ако съм само със Сид. За секунди ще ми помогне да се преоблека.

— Чудесно — съгласи се Феликс и излезе от гримьорната с жена си.

Сид, който тъкмо носеше на Джеймс чиста бяла риза, прошепна:

— Не че ми влиза в работата, Джейми, но се е сбрала с кофти компания. Хелън, де.

Сид беше кокни също като Джеймс и беше роден в Боу, Източен Лондон, където беше отрасъл актьорът.

Избърсвайки последните следи от грим, Джеймс сви вежди.

— Тя не губи ума и дума заради компанията си. Кой е той?

— Някакво проклето конте. Не знам името му, но тя комай е подпалила свещта от двата края. Загря ли?

— Загрях, Сид. Благодаря за ценното сведение.

Сид се захили. Тръсна ризата и я провеси на закачалка.

— Много е засукана — съобщи.

— Това ми е известно, но тази вечер определено не беше на висота.

— Не Хелън, разправам ти за лейди Мък.

Джеймс се разсмя.

— Виждал съм я, хубавица е, и има много добър съпруг между другото. Каж ми нещо, което не знам.

— Само туй чух.

Сид изчезна в малката гардеробна и донесе костюм.

— Избрах тъмносин, изгладен е.

— Благодаря. Сид, моля те, налей ми глътка.

Докато говореше, Джеймс отиде в банята да измие лицето си със сапун.

Като се върна, Сид му подаде чашка скоч.

— Благодаря.

Джеймс го глътна на един дъх, облече ризата и закопча ръкавите.

С помощта на Сид за няколко минути беше готов да се появи пред гостите. Погледна се бегло в огледалото и се запъти към вратата.

— В долината на смъртта язدهа шестстотинте... — цитира Сид стиха от Тенисън, с който винаги го предупреждаваше. Погледна вторачено Джеймс. — И да се вардиш, друже.

— И на теб приятна вечер, момко — отвърна той. — До утре.

Констанс Ламбърт стоеше до вратата на другата гримьорна и разговаряше с Ейвъри Канън, театрален критик и най-проницателния журналист в Лондон. Канън беше един от най-ентузиасираните му поддръжници и добър приятел.

Джеймс целуна Констанс по страната и отбеляза, че е елегантна, както винаги. Прегърна Канън и обеща след минута да се върне.

Като влезе в приемната, отиде при лейди Дафни и съпруга ѝ, които разговаряха с Феликс.

След поздравленията Дафни каза:

— Представлението ни достави огромно удоволствие, господин Брентууд. Като вашия Хамлет не съм гледала никога. Бяхте великолепен.

— Благодаря, лейди Дафни, много сте любезна.

— Моята сестра е поразена... само тази дума ми идва наум, за да опиша нейната реакция на изпълнението ви — добави лейди Дафни.

— Остана като хипнотизирана също като мен — обади се Хюго.
— Притежавате изключителен талант.

— Благодаря, господин Стентън. А тя къде е? Лейди Дулси. Няма ли да дойде с нас на вечерята.

— Ами, да, ще дойде — заоглежда се Дафни озадачена. — Тук беше, а сега не я виждам.

Джеймс също се огледа, зърна двама актьори, негови приятели, и им помахаша. Тогава забеляза просветването на бледосиня коприна и същите на цвят обувки да изчезват зад китайския параван.

Двамата актьори, които идваха към него, препречиха гледката към паравана. Като спряха при него, той им каза припряно:

— След минута се връщам, момчета.

След това забърза към сгъваемия параван.

Млада жена с бледосиня рокля беше отворила вратата и беше влязла в неприкосновената гримьорна. Последва я с тихи стъпки.

Тя нямаше представа, че той е зад нея.

— Лейди Дулси.

Изненада я. Тя се извърна сепнато и едва не падна върху него. Отстъпи крачка, за да избегне сблъсък.

Той също. И тогава затвори вратата с крак, без да сваля очи от нея.

Стояха и се взираха един в друг. Той беше метър и осемдесет висок, а тя вероятно не повече от метър и шейсет и пет, доста по-ниска от него. Беше изненадана от появата му. Той беше поразен от външността ѝ.

Беше ослепителна, с необикновено хубав и свеж тен на лицето. Очите ѝ бяха толкова сини, че изглеждаха неестествени, но бяха красиви. Златистата ѝ коса лъщеше като ореол около прелестното ѝ лице с деликатни, изваяни черти. Беше момиче с несравнима красота..., но беше едва ли не дете.

— Влязох в забранена зона, нали?

— Да.

— Много съжалявам.

— Мен ли търсите?

— Не. Видях ви да влизате в другата стая. Избягах.

— Не искате ли да се запознаете с мен?

— Искам. Но... ами, ядосах се.

— Защо?

— Защото беше пълно с хора. Разбирате ли, чувствах, че говорите на мен и само на мен, докато бяхте на сцената. Бяхте Хамлет, който споделяше тайните си с мен.

Поклати глава, сякаш се чудеше на себе си.

Сид отвори вратата и се покашля.

Джеймс го погледна и каза натъртено:

— Ще ни оставиш ли за момент?

Гардеробиерът кимна, тихо затвори вратата и ги остави насаме.

— Продължете, моля — настоя Джеймс, очарован от нея.

— Престанах да бъда скептична и да отказвам да повярвам — каза най-накрая.

— Какво имате предвид? — попита той, макар че разбираше точно за какво намеква. Беше искрено изненадан от това момиче, което знаеше точно за какво става въпрос. Малко хора знаеха, освен ако не бяха познавачи на театъра.

— Ето какво имам предвид. Пиесата е пиеса, написана от драматург. Актьорите играят ролите. Така че винаги у мен се таи нежелание да повярвам, защото зная, че това не е истинският живот..., а пиеса, забавление. Но вие ме накарахте да повярвам. Защото ме убедихте, че сте Хамлет, който говори само на мен. И после попаднах тук с всички тези хора. Това ме ядоса.

Той се загледа дълго в нея. Беше му направила силно впечатление. Освен това имаше чувството, че вече я познава, при това много добре.

— Срещали ли сме се преди? — попита.

— Не, но имам изключително странното чувство, че те познавам отдавна, Джеймс. О, извинете, господин Брентууд.

— Наричай ме Джеймс. Мога ли да те наричам Дулси?

— Да, трябва.

Настъпи дълго мълчание.

Джеймс впери поглед в нея още веднъж. Тя също. Гледаха се, без да потрепват, вторачени един в друг. Тогава разбраха, че това е мигът, когато се познаха. Приеха, че са открили сродната си душа. Току-що се сключи сделка, без да се изговори нито дума. Ами оттук нататък? Тъкмо се чудеха...

На вратата се почука, тя рязко се отвори и Феликс влетя в гримьорната.

— Ето къде си бил, Джейми! Всички питат за теб. Хайде, чакай те. Канън си тръгва след няколко минути.

— Ще разменя няколко думи със Сид и после съм ваш, Феликс. — Погледна Дулси, после пак Феликс. — Лейди Дулси някак се е загубила. Слава богу, успях да я намеря. — Кимна ѝ и ѝ се усмихна. — Вървете с Феликс, лейди Дулси. Съвсем скоро ще бъда с вас.

— Благодаря ви, че ме намерихте, Джеймс. Това много ме радва.

Феликс, леко объркан, хвана под ръка Дулси и я изведе от стаята, като се питаше какво става.

Джеймс повика Сид:

— Влез, не се мотай в коридора.

Сид влезе и затръшна вратата.

— Мътните го взели, какво става тук? Загрываш ли, намъква се тук, без да пита. Брей, брей, каква е дебелоока.

— Всъщност нямам нищо против, що се отнася до мен. Изключително интелигентна е и поразително красива.

— Та има ли повече от шестнайсет. Някъде там е, по-добре не се захващай.

— По-голяма е със сигурност — промърмори Джеймс по-скоро на себе си, като се надяваше да не се лъже. След това прибави: — Имам нужда от още едно питие, Сид. Моля те, налей ми.

Джеймс отиде в банята и се огледа в огледалото. Беше изморен и му личеше. Тази вечер изглеждаше на годините си, със сигурност твърде стар за нея. Но в случая нямаше какво да направи. Пък и за всичко. Сви рамене. Ще се осланя на късмета си. Винаги се е осланял на късмета.

Сид го чакаше с чаша скоч.

— Благодаря — каза Джеймс и я гаврътна, след това я подаде на Сид.

— Отваряй си очите, Джеймс. Опичай си ума.

— Не е необходимо да ме предупреждаваш. Съзнавам смъртната опасност, която представлява тя за мен. Ще си „опичам ума“, както каза. И всичко останало.

* * *

— Съжалявам, Ейвъри — извини се след малко Джеймс на прочутия театрален критик, който разговаряше с Феликс. — Наложих се да уредя някои важни неща.

Тримата мъже размениха още няколко думи, после Джеймс отиде да поздрави другите си приятели. Феликс остана с Ейвъри, а Констанс правеше компания на Дафни, Хюго и Дулси.

Джеймс я проследи с крайчеца на окото си и се усмихна в себе си. Тя мина плавно покрай него и излезе от гримьорната, без да го погледне дори бегло. „Финес — помисли си той. — Цялата излъчва финес.“ Нямахше търпение да излезе и да бъде отново с нея в ресторанта.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Щом с Феликс влязоха в „Рулс“, се почувства по-добре и не така напрегнат. Пред всички останали предпочиташе този старинен ресторант до „Ковънт Гардън“, открит през 1798-а като заведение за стриди.

Харесваше му гостоприемната атмосфера и близостта му със света, в който живееше. По стените бяха накачени множество скечове, карикатури и живописни платна, свързани главно с театъра и неговата история.

Констанс стана, когато влязоха в салона и се запъти да ги посрещне. Тази вечер по нейно настояване беше тяхна домакиня.

— Запазвам те за себе си, Джейми — прошепна тя, като го хвана под ръка и го поведе към масата. — Ще седиш между мен и лейди Дафни, която е много мила между другото.

Джеймс я погледна с обич.

— Радвам се — отвърна той.

Констанс му беше като майка от петнайсетгодишен и му беше много скъпа, както и на сестрите му, които страшно много обичаше. И слава богу. Там нямаше място за съперничество. Руби, Долорес и Фей бдяха като орлици над него. Понякога бяха прекалено обсебвачи. Но той им се изплъзваше, когато беше абсолютно наложително.

Като седна на масата, Джеймс установи, че е точно срещу Дулси. От една страна, се зарадва, но от друга, това беше проблем. Трябваше да внимава да не се заглежда в нея, или да показва прекален интерес.

Напомни си, че е актьор. Това решаваше въпроса, нали? Може би. А може би — не. Защото искаше да я гледа, да я разгадае, да я поглъща с очи. Красотата ѝ беше неповторима. Спираше дъха му. Дори прелестната ѝ по-голяма сестра бледнееше пред нея.

Констанс почти веднага го попита:

— Поръчах шампанско за всички, но може би предпочиташ нещо друго.

— С удоволствие ще пия шампанско и предполагам, че си поръчала обичайната ми вечеря.

Засмя се, като си помисли колко е хубава. Късата ѝ, лъскава коса беше с кестеняв оттенък, зелените ѝ очи искряха. Констанс, сега в средата на петдесетте, изглеждаше много по-млада и винаги се носеше с изключителен шик. Феликс се гордееше с нея като съпруга и делови партньор.

— Наистина поръчах — отбеляза Констанс. — Заради късния час. Затварят в полунощ, забрави ли? — Погледна съпруга си и добави: — Поръчах и за теб същото, скъпи. Стриди и печен на скара морски език.

Феликс ѝ благодари и се обърна към дамата до себе си:

— Вероятно този стар ресторант ви е известен, затова няма да ви отегчавам с неговата история, лейди Дафни.

— Да, идвали сме тук много пъти. Папа̀ ни водеше, най-вече на обяд. Харесваме „Рулс“.

Хюго подметна нещо за храната и Констанс започна да хвали блюдата, които предпочиташе. Джеймс почувства импулсивно желание да бъде очарователен и забавен. Облегна се и загледа съвсем за кратко Дулси, запленил от нея. По някакъв необясним начин присъствието ѝ действаше успокоително. „Колко странно — помисли си. — Развълнува ме в много отношения.“

Междувременно Джеймс остана приятно изненадан от лейди Дафни и нейния съпруг Хюго. Държаха се сърдечно и общително, умееха да разговарят на всякакви теми.

Дулси беше мълчалива, почти не разговаряше. Поглеждаше го скришом, когато си мислеше, че никой не я гледа.

И той не беше разговорлив, понеже вниманието му беше изцяло погълнато от момичето срещу него. Копнееше да остане сам с нея, да разбере що за човек е, да я попита толкова много неща за живота ѝ. Кое то тук нямаше как да се получи.

Тогава му стана любопитно какво знае Дулси за него. Вестниците често пишеха за него, но главно за актьорската му кариера, не за личния му живот. Може би и нея я вълнуваха различни въпроси. Можеше да уреди нещо в този смисъл и на всяка цена щеше да го направи.

Но преди да потърси някаква възможност, Констанс погледна Дулси и попита:

— Колко ще останете в Лондон?

— Аз живея тук. Ходя на работа при модистката Сесили Суон в ателието ѝ в пасажа „Бърлингтън“.

Джеймс се зарадва. „Благодаря ти, умно момиче — помисли си той. — Сега знам къде да те намеря.“

— Но това е прекрасно — възкликна Констанс, очевидно заинтригувана. — Обожавам нейните дрехи. Разкошни са. Как получихте работата? Учили ли сте моден дизайн?

— Не, госпожо Ламбърт, завършвам история на изкуството. Но със Сеси сме отраснали заедно в Кавендън Хол, в нашия семеен дом в Йоркшир. Помолих я да ме вземе на работа, за да се науча как да се държа с клиенти, понеже възнамерявам един ден да отворя художествена галерия.

Джеймс се напрегна като струна и я погледна втренчено. Онова, което чу, му хареса. Това момиче не беше разглезена и ленива аристократка; тя имаше цел. Почувства се щастлив.

Дафни каза:

— Цялото семейство Суон са ни много близки, не само Сесили. Животът ни протича заедно с тях. Родовете Суон и Ингам живеят заедно в Кавендън Хол от много, много години. Дори тук, в къщата на Гровнър скуеър, Суон работят при нас.

— Наистина ли? Колко интересно. Излиза, че сме съседи, лейди Дафни — отбеляза Джеймс. — Аз живея на Брук стрийт до „Кларидж“. Понеже съм ерген, гледам да съм близо до хотел. Улеснява живота. Винаги мога да си поръчам храна или закуски за следобедния чай в неделя.

Не сваляше поглед от Дулси, докато говореше.

Феликс се разсмя от сърце и шеговито обясни:

— Като че ли ти е притрябвал хотел с твоите три сестри и Констанс, които те къткат като квачки. Това живот ли е? Лично аз не бих имал нищо против, Джейми.

Феликс не преставаше да се смее.

И Джеймс се разсмя и като се обърна към Дафни, каза:

— Сигурно се разказва някоя много интересна история за тази връзка... между фамилиите Ингам и Суон. Каква изключителна преданост и вяроност и от двете страни.

Преди Дафни да успее да каже каквото и да било, Дулси възкликна:

— Папа̀ съвсем наскоро се ожени за една Суон, първият Ингам, който си го позволи..., макар че винаги... е имало много...

Дулси замълча, като видя намръщеното изражение на Дафни, и погледна безпомощно Джеймс. Намигна му скришом.

Той със сетни сили се съдържа да не избухне в смях. Но след това Хюго направи точно това, така че Джейми също престана да се съдържа, след което и Дулси се разсмя.

Само Дафни и Констанс не им пригласяха и останаха с каменни лица.

Джеймс смени темата:

— Кога възнамерявате да отворите вашата галерия, Дулси?

— Не преди края на следващата година. Има много да се свърши — да се намерят картините и предметите, които ще продавам, ей такива неща.

— Надявам се да бъда твоят пръв клиент — съобщи Джеймс. — Почти нямам картини и предмети на изкуството и наистина имам нужда за апартамента ми на Брук стрийт. Изглежда гол.

Тя кимна, но не каза нищо; чакаше и искаше той да поеме инициативата, и Джеймс се досети.

— Зная, че си заета при Сесили Суон, но може би ще намериш време през следващата седмица и ще ми помогнеш да си избира една-две картини.

— С удоволствие в подходящо за теб време.

Дулси му се усмихна за миг.

Той кимна. „Работата е опечена — помисли си той. — И пет пари не давам дали някой забелязва интереса ми към нея. Очевидно на нея също не ѝ пука.“

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ще те рисува Тревър Мъртън! Това е страхотно и голям комплимент за теб — възкликна Сесили, усмихвайки се на Дилейси.

— Ш-ш-шт — огледа се Дилейси. — Това е тайна. Току-що ти обясних, че не бива на никого да казваш. Лорънс Пиърс го уреди като изненада за мама.

— Никога не съм предавала доверието ти — отговори Сесили и докосна с обич ръката на Дилейси.

Двете жени, които отново бяха приятелки, седяха в ресторанта на хотел „Риц“ на „Пикадили“.

Сесили често идваше тук, понеже беше близо до пасажа „Бърлингтън“.

Като се наведе към Сесили, Дилейси изрече със закачлива усмивка:

— На никого не съм казвала, че с Майлс ходехте на таванския етаж в Кавендън да се шляете още когато беше тринайсетгодишна.

Сесили се разсмя.

— Само това беше, шляехме се и се докосвахме. Нищо рисковано.

— Зная, тогава ми каза, и аз ти вярвах, макар че повечето хора не вярваха — отвърна Дилейси.

Сесили въздъхна.

— Слава богу, пак сме заедно, щастлива съм, той също, и ако знаеш как да убия някого, без да ме хванат, моля те, кажи ми.

Дилейси направи гримаса.

— Клариса се е държала зле и отмъстително, за да го накаже. — Поклати глава. — Никой от нас не я харесваше, когато бяхме малки. Не си ли спомняш, че я наричахме мухлясалата Клариса?

— Не бяхме добрички, нали? Доста снобеехме.

— Да. О, ето го и Майлс. Изглежда добре, Сеси. Позагладил е косъм и е облечен много по-елегантно благодарение на теб.

— Поиздокарах го, вярно е, и почти заприлича на себе си. Щастлив е, Дилейси, това е най-важното.

— Направи чудеса с него.

— Добър ден, дами — поздрави ги Майлс. — Каква хубава изненада. Поканен съм да обядвам с двете си любими жени. Благодаря, Сеси.

Целуна Сесили по страната, после сестра си и седна. С огромна усмивка потупа джоба на сакото си.

— Тази сутрин взех писмото от адвокатите и нямам търпение за срещата следобед.

— Дано да нямаш нужда от писмото и тя да върне бижутата, без да роптае. — Сесили направи знак на сервитьора и попита Майлс: — Искаш ли някакво питие? Може би чаша шампанско?

Той поклати глава.

— Днес следобед трябва да бъда нащрек, готов за действие, но благодаря.

Дилейси предложи:

— Ще поръчаме ли? Защото трябва да се прибера, да се преоблека и да отида първа при мама, преди другите да са дошли.

— За какво говорите? — попита Сесили.

— Както се досещаш, измислихме хитър план — отговори Майлс. — Лейси отива първа точно в четири следобед и носи подарък. Около четири и десет се появява Дафни с Анабел и бавачката. Ще пият чай, ще хапват сладкиши, ще бъде приятно, мама ще се запознае с внучката си, цунки — муцунки и така нататък. Около пет без двацет, когато на Анабел ѝ се доспива и започва да мрънка, бавачката ще си тръгне с детето и ще пристигна аз. И тогава ще започне истинският театър.

— Теб ще те очаква ли или ще я изненадаш?

Сесили погледна красноречиво Майлс.

— Няма да я изненадам. С изненада няма да постигнем нищо. По време на чая Лейси ще спомене, че ще намина, понеже имам нещо да ѝ казвам.

— И какво е то? — попита Сесили, чието любопитство надделя.

— Ще ѝ обясня, че искам развод, че си имам неприятности с Клариса, и ще я подлъжа да си помисли, че търся съчувствие. Фелисити обожава да бъде необходима. Това са нейните оръжия — съчувствие и любезност. Освен това винаги се интересува от

семејните новини: доста отдавна дочух лъжливата клюка, че се чувствала много изолирана от децата си.

— Не по наша вина — извика Дилейси, взе менюто и бързо го запрелиства.

— Разбрах, Майлс, планът си го бива — намеси се Сесили. — И разумно сте решили Анабел и бавачката да ги няма, когато поискаш бижутата. О, можете да ѝ кажете още новини... Дидри ще си има бебе. Ще дойде днес следобед да направи поръчки. Сватбена рокля, дрехи за зимата в Ню Йорк, рокли за бременни. Бебето трябва да се роди през пролетта... мисля, че в края на април.

Майлс зяпаше изненадан Сесили.

— Да му се не види, ама че новина. Между другото леля Гуендолин ми се обади. — Погледна сестра си. — За Лавиния. А на теб обади ли се?

— Обади се, казах ѝ, че може да разчита на мен. Мисля, че отново трябва да приобщим Лавиния. Тя е много болна.

— И аз ѝ казах същото. — Майлс погледна менюто и веднага го остави. — Днес има кюфтета от риба, ще си поръчам.

— И за мен — промърмори Лейси.

— О, и за мен. — На Сесили явно ѝ стана смешно и добави: — Като деца винаги ядохме едно и също, защо не и сега? — Като направиха пак знак на сервитьора, Сесили, Майлс и Лейси си поръчаха ястията. Сесили и Дилейси решиха да изпият и по чаша бяло вино.

Майлс поклати глава, когато сервитьорът го погледна, и вдигна чашата вода.

— Решил съм да бъда трезвен като съдия — промърмори и попита Сесили: — Дидри кога ще се омъжи за Пол? Знае ли се вече?

— Спомена октомври, когато говорихме по телефона, но не уточни дата. Обясних ѝ, че ми трябва време, за да приготвя всичко и да направя пробите. Тази вечер щяла да се обади на баща си в Цюрих и утре ще ми каже датата. Предполагам, че зависи от това кога ще се върнат с Шарлот.

* * *

След обяда Дилейси се върна бързо вкъщи, а Сесили и Майлс отидоха в представителния магазин на Суон в търговския пасаж. Изведнъж Сесили се закова на място и извика:

— О, боже мой! Не мога да повярвам!

Майлс се обърна стреснато към нея:

— Какво има? Какво се обърка?

— Нищо не се е объркало, но този там, който наднича в магазина, не е ли Джеймс Брентууд — актьорът.

— Той е — отговори Майлс и я хвана за ръка. — Хайде, ела да се запознаем с него. Страстен почитател съм му. Никой не играе Шекспир като него. Четох, че е запален по историята. Може би затова интерпретира Шекспир толкова добре.

Докато стигнат до магазина в края на галерията, Джеймс Брентууд влезе. Като отвори вратата, Сесили се развесели, съзирайки Дороти да говори с актьора. Така шашната беше от ненадейната среща, че трепереше и заекваше.

Щом видя Сесили и Майлс, възкликна:

— Ах, Сесили! Радвам се, че се върна. — Лицето ѝ се успокои. — Това е господин Брентууд.

Джеймс се обърна и се запъти към Сесили и Майлс. На Сесили ѝ секна дъхът, когато застана пред тях. Беше невероятно красив със завладяващо присъствие. Като че ли въздухът в помещението се свърши.

— Джеймс — представи се той и се здрависа с тях.

— Щастлив съм да се запозная с вас — каза Майлс. — Бяхте поразителен в „Хенри V“. Два пъти гледах драмата.

— Благодаря — отвърна Джеймс. — И аз винаги с удоволствие играя в тази пиеса.

Сесили попита:

— Радвам се да ви видя в моя магазин. С какво мога да ви бъда полезна, господин Брентууд?

— Джеймс — повтори той. — Моля, наричайте ме Джеймс. Всъщност поводите да дойда са два. Бих искал да купя подарък и най-вече трябва да се срещна с лейди Дулси. Тя тук ли е?

Сесили се изненада от ненадейното споменаване на Дулси, но не се издаде. В този момент гласът му я завладя, можеше да го слуша безкрайно, толкова хипнотизиращ беше. Но се овладя и каза:

— Някъде тук е.

— В твоя кабинет е — прекъсна ги Дороти. — Ще отида да я доведа.

— Не знаех, че познавате Дулси. Тя ми е сестра — намеси се Майлс.

Беше озадачен, също като Сесили, за Брентууд и бебето на семейството.

— Досетих се, че сте роднини — усмихна се едва-едва актьорът.

Сесили се подпря на бюрото в стил арт деко и попита:

— Какъв подарък търсите?

— Може би чантичка за съпругата на моя мениджър. Скоро е рожденият ѝ ден и зная, че се възхищава на вашите модели.

— Познавам ли я? Посещавала ли е магазина?

— Доколкото ми е известно, не. Казва се Констанс Ламбърт и е много елегантна. Името ви се спомена преди една-две вечери. Останах с впечатление, че харесва дрехите ви.

— Повечето жени си купуват нашите официални златисти чанти, така че и на нея ще ѝ харесат, сигурна съм. Предлагаме също чантички от коприна с верижки...

Сесили млъкна и обърна глава, като чу внезапното чаткане на токчетата.

Дулси слизаше тичешком по стълбите с опасна скорост. Така главоломно се носеше, че едва не падна, като прескочи последните стъпала.

Джеймс веднага пристъпи до нея, хвана я за ръка и я задържа.

— Внимавай, скъпа — каза той и се сепна, че от устата му се изплъзна това нежно обръщение.

Сесили и Майлс се спогледаха, Сесили вдигна вежда, Майлс се подсмихна и кимна.

— С Майлс имаме малко работа. Моля да ни извините, Джеймс, ще се качим в моя кабинет. После ще разгледаме чантите.

Като останаха сами, Дулси се приближи до актьора и докосна лакътя му.

— Защо дойде? Нали говорихме за неделя?

— Изведнъж ми се стори много далеч. Искрах веднага да те видя. Днес. Да не би идването ми да е неудобно?

Дулси се усмихна и по страните ѝ разцъфнаха трапчинки.

— Няма нищо неудобно, дори напротив.

Джеймс седна, протегна дългите си крака и кръстоса глезените, тайничко зарадван. У нея имаше нещо толкова прелестно и очарователно, чувстваше се покорен.

Дулси седна на другия стол и впери очи в него.

— А до неделя има толкова много време. Три дена и три нощи... цяла вечност.

Изящните му устни потрепнаха, но той някак успя да остане сериозен. Замълча и също я загледа, заплепен от смайващото усещане за младост и жизненост, което внушаваше тенът ѝ, от изключителната естествена красота.

Дулси го изучаваше внимателно. Толкова много въпроси напиреха у нея, изгаряше от желание да научи всичко за него. Обаче нямаше да го попита абсолютно нищо, долавяйки, че е много сдържан и не обича да се ровят в личния му живот. Не искаше да му се натрапва.

Джеймс изведнъж проговори:

— Нещо случило ли се е? Изразът ти е странен. Какво има?

— Искам да се изправиш. После много плътно ще се притисна към теб и ще разбере дали това е реално.

— Щом искаш, готово.

Веднага се изправи. Дулси също. Направи няколко крачки, застана пред него и сложи глава на гърдите му. Той на секундата я прегърна и я притегли към себе си. Дулси сложи ръце на гърба му. Стояха така, без да помръдват и да говорят. Думите не им бяха необходими и те го знаеха.

В онзи миг, когато я видя за пръв път, беше пожелал да я докосне, да я държи по този начин. Вдъхваше уханието на кожата ѝ, лекия лимонов мирис на косата ѝ. Парфюмът ѝ беше с аромат на тубероза, който през годините, които последваха, винаги го връщаше в този момент. До края на живота му.

Сексуалното привличане беше очевидно, но у Джеймс доминираха много по-дълбоки чувства. И за нея беше сигурен в същото. Засега беше достатъчно да стоят така и да се радват на тази първа близост.

Дулси неочаквано се отдръпна и го погледна.

— Искам да ме целунеш, Джеймс. Ще ме целунеш ли?

Той я целуна. Тя му отвърна и целувката продължи.

Най-накрая Джеймс попита:

— Е, това реално ли е?

— Възхитително реално. Най-реалното нещо, което съм преживявала. — Пак се притисна до него, прегърна го и от нея се отрони дълга въздишка. — Ще ти призная нещо.

— Нима? И какво е то?

— Снощи отидох на театър, седнах отзад в салона и се отдадох докрай на теб.

Той се усмихна, заровил глава в косата ѝ.

— Как бях?

— Великолепен.

— Трябваше да дойдеш зад кулисите след представлението.

— Никога не бих ти се натрапила. Беше сряда. Имаше и дневно, и вечерно представление. Много е за един ден.

Той мълчеше, замислен за нея. Беше изумителна, необикновено прозорлива за млада жена.

— На колко години си? — успя да проговори най-после.

„О, Господи, не! — помисли си той. — Твърде млада е.“

Дулси също попита:

— А ти на колко си?

— На трийсет и три. Прекалено съм стар за теб.

Тя отстъпи и загледана в него, хапеше устни, за да не избухне в смях.

— Не, не си, наистина не си.

— Виждам, че ти е смешно — отбеляза той. — Не разбирам защо моята възраст те размива. Не се стеснявай, смей се. Нямам нищо против.

Тя се разсмя и като се успокои, обясни:

— Сестра ми Дидри е на трийсет и три, съвсем скоро ще се венчае за мъж на четирийсет и осем, от когото е забременяла. А Хюго е на четирийсет и пет, петнайсет години по-стар от Дафни. Ожениха се, когато тя беше на седемнайсет. По-млада и от мен в момента.

Джеймс сви вежди:

— Странно, Хюго не изглежда на четирийсет и пет.

— Наистина. Жена му го подмладява.

— Предавам се — разсмя се Джеймс. — Знаеш ли, ти си малка лисичка.

— Не обичам епитети. Дидри все ме наричаше „малко женче“. Но щом ти харесва, можеш да ми измисляш имена като „лисичка“, понеже си специален.

— Не съм ли реален? — подкачи я той със стаен смях в тъмнокафявите очи. Доставяше му удоволствие да я дразни.

Тя кимна едва-едва.

Джеймс седна и продължи:

— Хайде, кажи ми защо момичетата Ингам харесват по-възрастни мъже.

— Имам си теория. Мисля си, понеже ни е отгледал мъж. Нашият баща. Грижеше се за нас много преди жена му да избяга с любовника си. Папа прекарваше цялото си време с нас, дори когато едва смогваше заради управлението на имението. Имаше огромно влияние, особено над нас, момичетата. Учеше ни да различаваме доброто от злото, как да бъдем зрели хора. Казваше, че трябва да бъдем достойни и да не се оплакваме от нищо. Научи ни да бъдем състрадателни, добри и възпитани. Свикнали сме да общуваме с по-възрастни. Струва ми се, че няма да знаем какво да кажем на мъж на нашата възраст. — Загледа го и попита тихо: — Ще ме прегърнеш ли бързо, преди да са дошли с безброй чанти и още куп други аксесоари, за да купиш нещо. Дороти обожава да продава.

— Странна си, Дулси!

Ликувайки, той се изправи и я взе в прегръдките си. Целуна я по устните.

Стояха плътно прегърнати. Тя погали косата му, той докосна нейната ласкаво и тогава започна да съзнава, че празнотата, която често изпитваше, е изчезнала. Причината беше нейната поява в живота му. С нито една жена не беше се чувствал по този начин. „Това девойче е способно да разбие всяко сърце — помисли си. — По-добре да я грабна, да стане моя. Не мога да я оставя да избяга.“

Дидри беше влязла в магазина тихо и се взираше в широкия гръб на мъжа. Не знаеше кой е, но положително знаеше, че нейната малка сестричка е в прегръдките му.

Покашля се.

Двамата се разделиха. Мъжът се обърна и като я видя, ѝ се усмихна.

„Боже мой!“ — зяпна тя. Позна Джеймс Брентууд. Висок, тъмнокос и красив, цял-целеничък от плът и кръв. А Дулси какво правеше в прегръдките му?

Дулси се развика:

— О, Дидри! Здравей! Това е моето гадже Джеймс Брентууд.

— Гадже — повтори Дидри, не на шега смаяна от невероятната сцена, на която попадна.

— Да, гадже — потвърди Джеймс, като схвана, че неговата малка лисичка има нужда от подкрепа.

Като подаде ръка, Дидри каза:

— Здравейте, господин Брентууд. Добре дошли в тази смахната фамилия на име Ингам. — Погледна Дулси и продължи с нежен тон: — Защо не ми каза, че си имаш гадже? И то какво гадже! Нима можеш да го скриеш? Пък и защо ли да го криеш?

Джеймс и Дулси се разсмяха, Дидри също, и актьорът каза:

— Какво ме сполетя, без да се усетя? В лудница ли попаднах? Не познавам други като вас и вашата сестра Дулси.

— О, зная, че сме уникални — отговори Дулси и поглеждайки Дидри, продължи: — В неделен ден ли ще се ожените?

— Всъщност възнамеряваме да се венчаем в някоя събота и след няколко дена ще се качим на „Аквитания“, и ще заминем за Ню Йорк. Защо ме питаш дали ще бъде в неделен ден?

— Защото искам Джеймс да дойде. В съботен ден няма да може, понеже работи. Моля те, оженете се в неделя. Обещавам, че ще залича последния остатък от противните спомени, които се таят у мен.

— Ах, малка изнудвачка! Платих ти три хиляди лири да изчистиш досието ми — напомни ѝ Дидри.

Джеймс гледаше Дидри, озадачен от разговора.

Тя забеляза изражението му.

— Не ни обръщайте внимание. Обръщаме всичко на шега, Джеймс, и се обвиняваме дори за миналогодишния сняг. Не мируваме.

— Така изглежда — отговори той сериозно, но въпреки това се забавляваше.

Дидри отиде при Дулси и я прегърна.

— Ще сменя деня на сватбата, ще бъде в неделя, за да присъства и гаджето ти. Ще си платя за лошото поведение. Разбира се, ако иска да дойде.

— Искам — отговори Джеймс. — Благодаря, Дидри. Много си мила.

„А пък ти си най-разкошното същество от мъжки пол, което съм виждала“ — помисли си Дидри, запътена към стълбището.

— Отивам да ми направят пробите.

— Благодаря ти, Дидри, ти си най-добрата голяма сестра на света.

Дидри ѝ се усмихна, сърцето ѝ беше изпълнено с обич към Дулси, която явно беше извадила голям късмет с Джеймс Брентууд. Ти да видиш. Нейното „малко женче“ и най-големият актьор на Англия.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Джеймс Брентууд нае такси на „Пикадили“ до „Олд Вик“, понеже прецени, че ще му бъде напрегнато да се прибере вкъщи. Остана с Дулси в магазина на Сесили Суон почти два часа. Погледна часовника си и видя, че вече е три и половина. Както и да е, обичаше да отива рано в театъра. Имаше време да се отпусне, да се отърси от суетата, да влезе в ролята си.

Като се облегна, усети се, че усмивката не слиза от лицето му. Дулси така му въздействаше. Освен чудната ѝ красота и сърдечност, от нея се излъчваше свежест, нямаше и следа от глезотии. Забавлявах я го цветистите ѝ изрази, начинът, по който използваше езика, нейната прямота и интелигентност.

Освен тези качества Джеймс се радваше, че тя не изпада в захлас от славата му и не благоговее пред него. В миналото беше му се случвало с някои жени и това го караше да се чувства неудобно.

Но пък Дулси Ингам знаеше съвсем точно коя е, откъде произхожда и къде е мястото ѝ в света. Беше дъщеря на граф, с титла по право, аристократка във всяко отношение. И въпреки това у нея нямаше нито снобизъм, нито превземки. Упорството ѝ да работи го възхищаваше.

След като плати на шофьора, Джеймс се отправи към задния вход на театъра. Щом влезе, налетя на Сид и го поздрави.

Неговият гардеробиер, който му беше абсолютно предан, грейна, като го видя, и го съпроводи до гримьорната.

— Брей, брей, ама че си подранил днеска, Джейми.

Джеймс съблече сакото си, метна го на облегалката на един стол и обясни:

— Имах работа навън, свърших я рано и реших да дойда направо тук.

— За отмор тук е най насгода — рече Сид. — Чайче ще пийнеш ли?

— Бих хапнал сандвич и чай няма да откажа, Сид. Не съм обядвал.

— Ей сега идва. — Сид забърза към вратата, но се спря изведнъж. — Госпойцата беше тук снощи.

— Защо не ми каза?

— Не знаех. Ей сега ми казаха.

Джеймс го погледна.

— Кой ти каза, че е гледала представлението?

— Оная разпоредителка, мойта позната Дорис, дето живее къде Боу. Тя е познала госпойцата.

— Защо, по дяволите, я наричаш госпойца, Сид? Звучи много странно.

— Не е госпожа.

— Вярно е. Сигурно не ти идва наум, че и тя като сестра си притежава титла. Когато е тук, обръщай се към нея с „лейди Дулси“.

— Нали пак ще дойде? — полюбопитства Сид, тъй като държеше да знае всичко за личния живот на Джеймс. Винаги бдеше над него.

— Дяволски много се надявам! — изрече Джеймс и му намигна.

Сид се захили и излезе, без повече коментари. Загледан след него, Джеймс поклати глава и седна пред малкото писалище. Разрови най-долното чекмедже и извади скъпоценния си екземпляр на „Хенри V“, нашарен с неговите бележки.

Докато го разлистваше, се чудеше дали да не го предложи на Феликс. Може би трябва да опита отново. Щом свалят от сцената „Хамлет“ и след като си почине. Полагаше му се дълга почивка.

Но Феликс нямаше да се съгласи, нито Констанс, беше сигурен. Бяха си наумили той да се впусне в нещо съвсем различно, да си отдъхне от Шекспир. А те обикновено бяха прави. Направляваха кариерата му от осемнайсет години и той беше благодарен, че са до него.

Телефонът на тоалетката зазвъня и той отиде да се обади.

— Феликс се обажда, Джейми.

— Здравсти, Феликс. Случило ли се е нещо? Струва ми се, че си ядосан.

— Не съм ядосан, а притеснен. Братът на Хелън Анди Малоун ми се обади. Тя е болна.

— Да му се не види! От какво, каза ли ти?

— Измърмори нещо за женски проблеми и че ще отсъства само два дена. В понеделник ще бъде на линия. Тази вечер ще играеш с

дубльорката. Но Полин е много добра. Както и да е, ти водиш винаги цялото представление.

— Харесвам Полин, тя е добра Офелия. Ще се справи. Съжалявам за Хелън. Напоследък не изглеждаше добре... като че ли беше изтощена.

— Нещо я измъчва и щом се пооправи, ще говоря с нея, ще се опитам да разбера каква е работата.

— Говори с нея, но бъди деликатен — подхвърли Джеймс.

— Естествено. Опитвам се да се свържа с теб от обяд, Джейми, при теб всичко наред ли е?

— Никога не съм се чувствал по-добре. Днес излязох рано от къщи. Отидох в магазина на Сесили Суон да се видя с Дулси.

Настъпи кратко мълчание, преди Феликс да попита:

— Дулси Ингам ли?

— Да.

— Защо?

— Влюбих се в нея, Феликс. Безумно.

— Веднага идвам — извика приятелят му и затвори телефона.

Джеймс се загледа в слушалката, засмя се и я остави на вилката.

След няколко минути Сид влетя в стаята с голяма чаша чай и книжна кесия. Остави ги на писалището.

— Ето ти чайчето и любимия ти сандвич. Пържено яйце с хляб. Точно както твоята майка го правеше.

— Благодаря, Сид.

— Добре, че съм наоколо да те наглеждам — каза му Сид и отвори най-горното чекмедже на писалището, откъдето извади чиния и бяла салфетка.

— Заедно с трите ми сестри плюс Констанс. Да не забравяме този отбор.

— Та минава ли ти през ума, че ще се омъгля? Нали няма да ми дадат мира, мътните ги взели. — Остави хартиения плик в чинията. — Я се наях. Още е топло. Сигурно вече знаеш, че Хелън няма да дойде. Горкана тя.

— Феликс ми каза, докато теб те нямаше. Все си мисля, че нещо много сериозно ѝ се е случило.

— Тия дни беше полужива — съобщи намусено Сид.

— Моля те, Сид.

— Извинявай, де. Ако питаш мен, загазила е с мъж.
— И аз в това се съмнявам.
Джеймс извади сандвича и усети, че е прегладнял.
— Хайде, хапвай, аз излизам — каза Сид и изчезна.

* * *

„Мама“ — каза си наум Джеймс, докато ядеше сандвича. Вече смътно си я спомняше, но с каква обич му правеше сандвичи с яйца, печени ябълки и пай с месо, си спомняше съвсем ясно. А понякога от подсъзнанието му изплуваше като ехо пеенето ѝ и гласът на баща му, който ѝ казваше, че пее като славей. От време на време го спохождаха такива картини. Повечето от спомените за майка му бяха избледнели с годините.

Тя почина, когато той беше на девет, през 1900-а година, след това най-голямата му сестра Руби го отгледа, много го обичаше и той беше за нея на първо място в семейството; независимо от това съпругът ѝ също го обичаше.

А той, малкият Джими, също безумно я обичаше и беше привързан до смърт към нея. Тя беше неговата опора, закрилник, убежище. Беше много красива. Със сигурност от нея придоби вкус към красиви жени. Че откъде другаде, ако не от нея? Руса коса, светлосини очи, кожа бяла като сняг. И гладка като коприна. Руби, която винаги миришеше на чисто... ароматен сапун, лимон, лавандула..., която галеше косата му и бършеше сълзите му.

Руби беше умна и ги подтикваше да се издигнат, да попаднат в по-добро общество, да имат по-добър живот. У сестра му имаше нещо изтънчено и деликатно чувство за лично достойнство, гордост и самоуважение.

Средната му сестра Долорес постоянно го наставляваше. Караше го да чете, докато не заспеше на стола и книгата не паднеше от ръцете му. Истински експлоататор, но преливащ от обич. Най-малката му сестра Фей имаше глас като звънче, също като тяхната майка. Именно тя със своята музикална дарба го учеше да пее, да рецитира поезия и пиесите на Шекспир, докато не прегракнеше. Пак тя настрои неговия

талант за актьорство. Такива бяха трите сестри Уд, които го възпитаха да стане такъв, какъвто беше на петнайсет години.

Имаше и двама братя — Дейвид и Оуен. Научиха го на всичко, което знаеха, що се отнася до това как да бъде мъж. Как да се боксира, как да отвърща на удар, ако го нападнаха в училище. От тези двама братя се научи още как да бяга бързо, да изкачва и най-високите зидове, да кара колело и да лови риба. Дори му купиха бухалка за крикет и му дадоха първите уроци.

Дейвид работеше с баща си Алфред на доковете, близо до Боу, където акостираха и отплаваха корабите за Антилите, един от най-големите докове на Темза. Бяха силни мъже баща му и братята му. Оуен завърши инженерство. Когато избухна Голямата война, Дейвид веднага се записа доброволец в армията да се бие за краля и отечеството. Оуен не беше одобрен от медицинската комисия, а Дейвид така и не се завърна у дома. За втори път баща му оплака скъп човек, големия си син.

Сега Оуен беше талантлив инженер, строеше мостове на най-големите реки по света, което му донесе слава, богатство и изобилие от награди.

Алфред, докерът от Боу, почина преди осем години, но все пак доживя да види името на най-малкия си син да блести на фриза на театъра в Уест Енд. „Никога през целия си живот не съм бил по-горд“ — беше казал на Джеймс същата вечер. Дори като че ли беше смаян, че този хипнотичен актьор със завладяващ глас, е негово дете.

„Спомени — помисли си Джеймс. — Благодаря на бога, че ги имаме. Спомняме си отдавна миналото и можем отново да живеем с онези, които сме обичали. Поне за миг-два.“

Джеймс погледна вратата, която се отваряше със замах, след което целеустремено влезе Феликс.

* * *

Феликс затвори вратата, облегна се на нея и хвърли на Джеймс дълъг, изпитателен поглед, без да отронва дума.

Джеймс стана, отиде при него и го прегърна сърдечно.

Феликс го потупа приятелски, но остана мълчалив.

— Много бързо дойде, Феликс. Сигурно си тичал през целия път — каза Джеймс, забавлявайки се с неговото любопитство, после се захили.

— Всъщност не съм тичал, но се чувствам все едно съм спринтирал, след като чух последните новини около теб. Подскочих като ужилен, признавам си.

— Нещо подобно и на мен се случи — отвърна Джеймс и седна на стола пред огледалото. — Настани се на дивана, ще ти бъде по-удобно при разпита.

Така безгрижно го каза, че Феликс се разсмя.

— На такъв ли ти приличам, Джейми? На следовател ли?

— От Испанската инквизиция. Давай, разпитвай. Ще се радвам да ти отговоря, но в действителност няма кой знае какво за казване. Поне подробностите не са много.

Феликс се облегна, загледа се в него и за миг усети излъчването на този човек, невероятното му присъствие и се зачуди откъде идва. Сигурно от душата му.

„Джеймс Брентууд притежава «това нещо» — помисли си Феликс. — Каквото и да е то.“ Комбинация от смайваща външност и харизма, която омагьосваше. Дори когато Феликс го срещна за пръв път преди толкова години в детското театрално училище, вече се усещаше какъв ще бъде. Хубост, обноски, жест, твърда походка, високо вдигната глава. У него имаше аристократизъм, който сега беше появен. С годините стана уравновесен мъж, честен, скромен и състрадателен. Беше добър човек и Феликс му се възхищаваше. Също така го пазеше, както и Констанс, която много го обичаше.

— Само ще ме зяпаш ли? — попита Джеймс и прекъсна мислите на Феликс. — Помислих си, че дойде в театъра да ме разпитваш за Дулси.

— Да, но се разсеях за момент заради теб. Днес изглеждаш различно. Дяволски добре за актьор, който от година играе Хамлет без прекъсване — импровизира Феликс, понеже не желаше да разкрие същинските си мисли. Знаеше колко мрази Джеймс хората да се захласват по него.

— Виж ти, факир си, Феликс! А пък аз си помислих, че се чудиш какво е видяла в мен прочутата лейди Дулси — пошегува се Джеймс и тъмните му очи светнаха весело.

— Като идвах насам си спомних, че преди два дена влязох в тази стая и попаднах на теб и Дулси. Оттогава все се питам какво става между вас.

— Аз също. През първите няколко секунди. Но след съвсем малко двамата се взирахме един в друг и разбрахме, че сме се познали. Никога не бяхме се срещали преди това, но се познавахме. Трудно е за обяснение... това познаване е истински шок.

— Разбирам, Джейми. Умните французи казват *coup de foudre*... мигът на влюбването е все едно да те удари гръм.

— Точно така беше! Приех, че сме сключили договор, неизречен, и същото се случи в „Рулс“... това странно чувство, че сме свързани дълбоко в душите си.

— Спомням си как почти през цялата вечер се гледахте втренчено. — Феликс се покашля. — А днес не можа да се сдържиш и хукна към магазина, където работи, просто защото трябваше пак да я видиш. Прав ли съм?

— Естествено. Никой не ме познава по-добре от теб.

— Дойдох, понеже почувствах, че имаш нужда да поговориш с мен.

— Да, Феликс, имам нужда. И когато ти казах, че няма много за пояснение, наистина няма. И въпреки това нещо много важно се случи. Днес целият ми живот се промени. И нейният. Нека да обясня... прегърнахме се силно и се целунахме няколко пъти. Потвърдих, че ще се срещнем в „Кларидж“ в неделя следобед.

— „Кларидж“ — повтори замислено Феликс. — Та то е съвсем до вас, Джейми.

— Да. Но няма да отидем в моя апартамент, ако така си предположил. Не търся любовна история.

Феликс отлично разбираше и кимна.

Джеймс продължи:

— Влюбих се за пръв път в живота си. Ще се ожения за Дулси.

Феликс не се съмняваше, че Джеймс си вярва на всяка дума. Не говореше празни приказки, още повече, беше съвсем сериозен.

— Наистина никога не си казвал, че си влюбен или че ще се жениш, въпреки твоите любовни връзки. Обикновено ги определяше като увлечение.

— Те бяха такива. Причината да скъсам с Алегра Норман беше, че тя настояваше да се ожения за нея. Това беше невъзможно. Не можех да се ожения, защото знаех, че бракът няма да продължи дълго. С Дулси е съвсем различно. Влюбен съм. Абсолютно сигурен съм, че тя е девствена и такава ще си остане до сватбата ни.

Феликс се удиви.

— Трябва да имаш желязна воля, за да не докосваш това момиче. Тя е невероятно красива и се е побъркала по теб... да не забравяме кой си ти.

— Тя чувства същото като мен. Влюбена е, виждам го. В неделя ще я помоля да се омъжи за мен.

Джеймс се поразмърда, наведе се напред и се загледа във Феликс със сериозно изражение.

— Баща ѝ е в чужбина. Ще се върне след две седмици и ще отседне в Лондон. Веднага ще се срещна с него и ще го помоля за разрешение да се ожения за нея. А Дулси ще уреди да се оженим възможно най-бързо.

— На колко години е Дулси, Джеймс? Изглежда ужасно млада и невинна.

— На осемнайсет. Имаш право, изглежда още по-млада. Но е много мъдра за възрастта си и е практична. Дулси е цяло чудо — много спонтанна, искрена, казва, каквото мисли. Освен това е весела, разсмива ме, във всяко отношение ме кара да се чувствам добре.

— Разликата в годините е доста голяма, на трийсет и три си, мъж с житейски опит, обигран.

— Това не ме притеснява. Нито разликата във възрастта. Дулси ми каза, че Хюго е на четирийсет и пет, петнайсет години по-възрастен от Дафни. Сестра ѝ Дидри ще се венчае за мъж на четирийсет и осем, а тя е на трийсет и три.

— Много интересно. Излиза, че жените Ингам си падат по по-възрастни мъже... очевидно е. Но ще ти кажа, Джейми, изглеждаш така щастлив, както от много отдавна не съм те виждал.

— Щастлив съм. И по-точно чувствам се цялостен. — След кратка пауза продължи: — Има нещо странно, което искам да ти кажа, нещо очарователно. Тя е вникнала дълбоко в илюзията на театъра и съм абсолютно сигурен, че сама го е проумяла. Никой не ѝ е обяснявал.

Феликс го погледна сериозно.

— Много малко хора го разбират. Повтори какво е казала.

Джеймс му предаде разговора им.

Цялата история направи на Феликс голямо впечатление.

— Очевидно е много интелигентна. Но в „Рулс“ беше мълчалива, така че нямам лични впечатления. Прекалено погълната от теб. Хипнотизирана.

Джеймс се разсмя.

— И аз бях хипнотизиран от нея. Искам всичко да е по реда си. Да постъпя правилно, Феликс, затова държа да се срещна с баща ѝ. И тогава ще действаме.

— Той няма да ти откаже, Джейми. И не ми споменавай дори, че си син на докер от Ийст Енд, а тя е дъщеря на граф. В днешния свят класовите глупости не важат. 1926 година е, за бога, светът се промени.

— Няма да споменавам нищо за класи. И съзнавам, че светът може за секунда да стане друг. — Сви устни. — След като се срещна с графа, ще кажа на Руби, Долорес и Фей.

— Моля те, махни този тревожен израз от лицето си. Ще се развълнуват, нищо повече. Те боготворят земята, по която стъпваш, нека да ти напомня, ако случайно си забравил.

— Не вярвам някой да има нещо против. Чистокръвен англичанин съм, свестен човек съм...

Феликс го прекъсна:

— Не, Джеймс, ти си голяма звезда, никога не го забравяй.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дилейси почувства облекчение, когато чу гласа на Дафни откъм фойайето в къщата на майка си на Чарлс стрийт. Откакто дойде, майка ѝ беше някак груба... или може би мрачна беше по-точно.

Уилсън ѝ прошепна набързо, че господин Пиърс ще остане още седмица в Париж и майка ѝ понесла тежко новината.

Фелисити почти не обърна внимание на нейния подарък — модна лента за глава от бял сатен с диамантени орнаменти и перо от рибар. Беше скъпа и много елегантна и Дидри осъзна, че ѝ е тъжно заради небрежното отношение на майка ѝ.

Но сега Фелисити се усмихваше. И тя беше чула гласа на Дафни и ето че тя, Анабел и бавачката вече влизаха във всекидневната. Дафни се наведе към дъщеря си и каза:

— Това е баба, Анабел. Ще отидем ли да я поздравим?

Детето се усмихна, на сладкото му личице се появи трапчинки и то кимна, Фелисити се изправи, нейното лице също светна. В същия момент двегодишното момиченце се откъсна от ръката на майка си и затопурка на пухкавите си крачета към баба си.

Фелисити се наведе и разтвори обятия да прегърне детето, което от две години копнееше да види. Анабел като че ли разбра и се хвърли в ръцете на Фелисити, като избърбори нещо като „баба“.

Дилейси се усмихна и се зарадва, като видя какво удоволствие изпитва майка ѝ. Най-неочаквано за нейна изненада майка ѝ започна да изглежда по-млада, а лицето ѝ стана по-нежно. Очевидно това се дължеше на детенцето, което беше прелестно с къдриците и синята си рокличка.

Все пак Анабел не беше първата ѝ внучка. Дафни имаше пет деца, но само едното беше момиче — Алиша. Както изглежда, Фелисити не харесваше детето по някаква причина. Дилейси не разбираше отношението на майка си, нейната студенина към Алиша, която беше очарователна, добре възпитана и с лек характер, макар и понякога да беше прекалено сериозна.

След малко Фелисити се изправи.

— Да седнем ли на дивана, Анабел?

Детето кимна, тя го вдигна и го постави на дивана, после се настани до него.

Дафни целуна майка си по страната.

— Колко е хубаво, че те виждам, мамо, и Анабел се влюби в теб.

— Дафни се отдръпна и продължи: — Знаеш ли, прилича много на теб. Косата ѝ е руса с червеникави нюанси като твоята и очите ѝ са светлозелени като твоите. Не са тъмносини като на Ингам.

Тези думи доставиха удоволствие на Фелисити.

— Благодаря, че дойде, Дафни, и че доведе Анабел да се запознае с мен... Надявам се, че ще можем всички пак да бъдем приятели.

— Разбира се, че можем, мамо. Дидри много искаше да дойде с нас, но за съжаление беше заета.

Дафни седна на другия диван до Дилейси, а бавачката се извини и каза, че ще ги чака във всекидневната на прислугата.

— Как е Дидри? — попита Фелисити.

— Много добре — отговори дъщеря ѝ. — Скоро ще се омъжи за един американец, който управлява нюйоркската фирма на Хюго. Казва се Пол Драмънд. Дойде тук и... те се влюбиха.

— Чудесна новина. Кога е сватбата?

— Не са определили дата, тъкмо се сгодиха.

Дафни реши да отговаря уклончиво, понеже не знаеше дали Дидри възнамерява да покани майка си на венчавката, планирана за следващия месец.

— Мамо, Майлс е в Лондон — осмели се да съобщи Дилейси. — Надява се да приключи със срещите си и да се появи за чая. Дано да ти е приятно.

След почти незабележимо колебание Фелисити се въодушеви:

— Много ще се радвам.

В този момент се появи Радклиф с две прислужнички.

— Извинете, мадам, да сервирам ли чая?

— Да, моля те, Радклиф, благодаря.

Икономът направи знак на двете прислужници да вкарат количката с приборите и закуските и добави:

— Бавачката ни подсети да приготвим чашка с мляко за госпожица Анабел.

— Много благодаря, Радклиф — усмихна му се Дафни.

— Мамо, изглеждаш много по-добре — прошепна Дилейси. — Оздравяла си.

— Да, оздравях. Навярно беше силна настинка, а не бронхит. А ти как си, мила Лейси? Надявам се малко по-щастлива.

— По-щастлива съм. Но ще имам нужда от време да преодолея развода. Като че ли всеки момент ще се разплача, въпреки старанието ми да бъда твърда.

— Твърда си, скъпа — насърчи я Фелисити. — Моят баща, вашият дядо, все ми повтаряше да не губя кураж. Казваше, че животът има своя логика, и разбрах, че това е вярно.

Сервираха чая и сандвичите и Дафни и Дилейси успяха да разговарят непринудено с майка си. Без да подозират, че си мислят едно и също, и на двете жени им стана чудно, че Фелисити не спомена Дулси, нито попита как е.

Дафни тъкмо щеше да каже нещо за най-малката в семейството, когато Фелисити подхвърли друга тема:

— Научих от моята приятелка Ребека Газлинг, че Ванеса се е сгодила за някой си Ричард Бауърс. Вярно ли е?

— Вярно е — отговори Дилейси. — Сгодена е. Мисля, че той е от Бърнардови и заема важен пост в Скотланд Ярд. Нали знаеш, от важните клечки е.

— Нима? Колко интересно. Научих също така, че Лавиния е болна от рак. Виждали ли сте я напоследък? Как е тя?

— Не е добре, мамо — отвърна умърлушено Дафни.

— Леля Гуендолин се вижда с нея, но не ми се вярва леля Лавиния да има сили за срещи и разговори. Сприятели се с братовчеда на Хюго Марк Стентън. Той се грижи за нея, но останах с впечатление, че болестта ѝ е nelечима.

— Наистина е ужасно. Спомням си какво преживя сестра ми Ан. Това заболяване е жестоко.

В този момент Анабел започна да капризничи и се смъкна от дивана. Дафни успя да я хване, преди да се търкулне на земята.

— Стана неспокойна, ще отида да потърся бавачката — промърмори.

— Не е необходимо, Дафни — спря я майка ѝ. — Ще позвъня на Радклиф и ще повика бавачката.

— И бездруго трябва да ѝ поръчам нещо — обясни Дафни. — Веднага се връщам.

Дилейси притегли детето към себе си и каза на Фелисити:

— Ако искаш да посетиш магазина на Сесили в пасажа „Бърлингтън“, ще го уредя. Дрехите ѝ са прекрасни.

— Дилейси знаеше, че трябва да отвлече вниманието на майка си, защото Дафни всъщност искаше да говори с Олив Уилсън и да си разменят последни уточнения.

— С удоволствие, стига да ме придружиш — отвърна Фелисити. — Всички се възхищават от моделите ѝ.

— Ще отидем, когато пожелаеш.

Дафни се върна в гостната.

— Щом си изпие чая, бавачката ще дойде. Ще отведе Анабел, мамо. По това време си попива.

* * *

Майлс въздъхна с облекчение, като видя бавачката да бутна количката по Чарлс стрийт към Гровнър скуеър. Всичко вървеше по план. Беше пет без петнайсет. Не беше закъснял. След минута-две щеше да се срещне с майка си и после щеше да излезе от къщата с бижутата, които тя беше взела от Кавендън Хол преди години. Молеше се да няма прекалено груби пререкания и да се оправи с нея по-леко. Фелисити Пиърс вече не беше жената от детството му.

В момента, в който пристъпи в гостната, цялата в синьо и бяло, Майлс Ингам разбра две неща: не биваше да губи контрол над ситуацията нито за миг и не биваше да предизвиква враждебност у майка си още в началото на визитата.

Затова се усмихна топло, приближи се до нея и я целуна по страната.

— Радвам се да те видя, мамо. И трябва да прибавя, че си много хубава. Никога няма да остарееш.

Седна срещу нея все така усмихнат, Фелисити, която се поколеба дали да се срещне с него, сега се чудеше защо се е опасявала да го приеме. Майлс се държеше с присъщата си галантност. Беше много очарователен, имаше привлекателна външност и остър ум. В известно

отношение предпочиташе него пред всичките си деца, понеже много ѝ напомняше за баща ѝ Малкълм Уолас, известния магнат.

— Ще позвъня на Радклиф да ни донесе чай. Искаш ли сандвич, Майлс? — попита Фелисити.

— Благодаря, мамо, много мило. Но обядвах късно. Не е необходимо да звъниш на Радклиф. Когато ме посрещна, му казах, че искам само чаша чай.

Като по поръчка след минута слугата влезе с поднос с чаша и чайник с чай. Сервира чая на Майлс и излезе.

— Какво, за бога, става с теб, Майлс? Знам, че сте разделени с Клариса, но ще се разведете ли?

Фелисити го гледаше право в очите.

— Опасявам се, че няма. Просто защото тя отказва да ми даде развод — отговори Майлс на майка си и направи гримаса. — Непоклатима е като скала. Няма нужда от пари и не иска развод. Това е.

Фелисити въздъхна.

— Никога не можах да разбера жените, които се вкопчват в мъж, който не ги иска. Нелепо е. Та значи ми казваш, че няма за какво да се пазариш, понеже баща ѝ е много богат. Не са ѝ необходими нито твоята къща, нито издръжката.

— Точно така.

— Искаш ли да се срещна с нея, Майлс? Да се намеся ли? Клариса ме харесва... всъщност много ме харесва... и бих могла да ѝ влея малко здрав разум.

— Много мило, мамо, но нищо няма да излезе. Познавам я, няма да отстъпи. Но пък човек никога не знае, нали? Животът може да ти нанесе жесток удар. А може и да те погали и да сбъдне мечтите ти. Такъв е животът. Непредсказуем.

Фелисити се засмя.

— Безспорно моят живот беше непредсказуем.

— Не може да се отрече — съгласи се Майлс. Приведе се напред и втренчено се загледа в майка си. — След като съм тук, искам да те попитам нещо, мамо.

Тя му хвърли бърз поглед и долавяйки промяната на тона му, каза:

— Да, разбира се, какво ще ме попиташ?

— Не мога да престана да се питам какъв ли безпорядък цари сред твоите бижута?

— Моите бижута ли? Те не са в безпорядък! Пазят се най-грижливо, мога да те уверя в това.

Явно Фелисити искрено се изненада от неговия въпрос и на свой ред подозрително се втренчи в него.

— Олекна ми. Понеже няма да се затрудниш да отделиш бижутата, които ми принадлежат като наследник на графската титла и на имуществото на рода Ингам.

— Моля? Какво говориш? — Гласът на Фелисити се извиси с една октава.

— Разбери, мамо, не те обвинявам в нещо, просто ти обяснявам, че когато напусна Кавендън преди години, несъзнателно си взела бижута, които може би си се объркала, че са твои. Но не са били. И не са. Те принадлежат на рода Ингам.

— Всичките ми бижута са от баща ми — кресна тя вбесена.

— Не, не са. Някои от тях са от касата в подземията на Кавендън. Много години си ги носила и затова си решила, че са твои. Но както току-що подчертах, не са твои.

Фелисити преглътна, усецайки, че е загазила. Никога не ѝ беше хрумвало, че някой ще забележи и ще поиска да ги върне. Чарлс беше толкова небрежен към вещите. Но ставаше въпрос за Майлс, а той беше съвсем друг.

Погледна го право в очите с намерението да започне да лъже, но не отрони и дума. Сините му очи бяха ледени и изразът му беше толкова студен, че тя се сви на дивана. Баща му беше мек, слаб, Майлс беше диаметрално различен от Чарлс. Упорит, безжалостен, твърд. Наследил беше тези черти от баща ѝ, доколкото го познаваше. В този момент разбра, че никога няма да спечели спора със сина си.

Преди да каже нещо, Майлс ѝ подаде някакъв лист.

— Това е списък на бижутата, които са собственост на рода Ингам. Надявам се да опресни паметта ти. Зная, че вещите лесно се объркват.

Фелисити взе списъка. Прегледа описанията. Бяха точни. Вдигна поглед, когато Майлс пак заговори:

— Съжалявам, не чух какво каза — промърмори майката.

— Обяснявах, че обсъдих въпроса с нашите адвокати и те подготвиха този документ, с който се изисква да се върнат всичките бижута. Незабавно. И да се предадат на мен. — Всичко това Майлс изрече с равен тон. — Това е обикновено уведомление, мамо, но ако не се съ согласиш на молбата в моя полза, случаят ще бъде отнесен в съда, където ще се наложи да се защитаващ.

Подаде ѝ уведомителното писмо.

— За бога, Майлс, аз съм твоя майка! Как си позволяваш да говориш подобни неща. Обвиняваш ме в...

— Млъкни веднага! — намеси се Дафни. — Майлс в нищо не те обвинява, мамо. Моли те да отделиш нашите бижута и да ни ги предадеш. Нищо повече.

Майлс предложи:

— Уилсън сигурно може да ти помогне, мамо. Нали от години се грижи за твоите бижута. Тя навярно разбира по-добре от теб кое е по-разумно.

Дилейси се изправи. Сега беше моментът.

— Ще отида в дневната на прислугата, мамо. Мисля, че предложението на Майлс е практично. Уилсън положително знае къде държиш бижутата, нали?

Фелисити не отговори. Отмести поглед от Дилейси към Дафни и пак към Майлс. И разбра всичко. Посещението с Анабел беше само тактически ход, за да ги пусне в къщата. Бяха се съюзили срещу нея и тримата, и възнамеряваха да отнесат скъпоценните ѝ бижута. Те бяха всичко, което ѝ беше останало в живота, и само те ѝ доставяха някакво удоволствие напоследък. Не получаваше удоволствие от съпруга си Лорънс Пиърс — най-големия развратник на света. Той се забавляваше в Париж с любовницата си. Ревността се надигна у нея като горчица жлъч при мисълта за съпруга ѝ и за другата жена, на която даваше онова, което тя трябваше да вземе от него. А когато се върне в Лондон, ще го даде на Хелън Малоун, актриса и друга негова блудница.

Фелисити изпита ужас да остане повече в тази стая и се изправи рязко точно когато Олив Уилсън влезе с Дилейси.

Като ги изгледа унищожително, Фелисити изрече със сподавен глас:

— Да отидем горе и да ги хванем.

Майлс хвърли бърз поглед на Олив и сви озадачено вежди. Камериерката поклати едва забележимо глава и отстъпи, за да мине Фелисити.

— Хайде, Дафни, ти също Дилейси. Помогнете на мама.

Дъщерите ѝ я подкрепиха.

Майлс задържа Олив Уилсън.

— Какво имаше предвид под „да ги хванем“.

— Не е важно, сър. Госпожа Пиърс бърка думите напоследък. Искаше да каже „ще ги вземем“. Ще вземете бижутата.

— Ела с мен, Уилсън. Само ти можеш да ни помогнеш. Тя ти има доверие. А на мен положително не ми вярва.

* * *

Фелисити седеше на един стол в спалнята си и мълчеше, докато Уилсън и Дилейси вадеха кадифените кутии с бижутата. Всичките бяха в сейф. Той се намирал в заключен шкаф в гардеробната на Фелисити.

Майлс и Дафни отваряха кутиите и проверяваха по списъка. Когато приключиха, Майлс каза на Дилейси: — Слез, моля те, долу. Като отвориш входната врата, ще видиш Ерик и Хартли с ролс-ройса. Те ще донесат куфар, ще приберем кутиите в него и ще ги натоварим в колата. Ерик и Хартли ще ги заключат в сейфа в къщата. После ще ги прехвърлят в Кавендън възможно най-скоро.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Именно Дилейси познаваше първокласните нощни клубове и ресторанти в Лондон. Дължеше го на Саймън, нейният бивш съпруг, жизнерадостен бонвиван, денди с прекалено голямо самочувствие, който обичаше да скита всяка нощ, за да се показва пред обществото. Това им беше основното занимание, докато бяха женени. Гордееше се с Дилейси, която го държеше под ръка, очарователно красива с твърде късите си рокли, каквито бяха на мода сред малките момичета, отрупана с бижутата, които ѝ подаряваше.

Любимият клуб на нейния бивш съпруг беше „Гаргоил“ — свърталище на артисти и аристократи. Беше основан от приятел на Саймън през 1925-а, също аристократ, на име Дейвид Тинант. Клубът беше разкошен и някои от декорациите бяха изработени от френския художник Анри Матис.

На Дилейси любимият клуб беше „Кит-Кат“. Тя обичаше да танцува и в клуба свиреше американски негърски оркестър, който според нея беше най-добрият в Лондон. Танцуваше чарлстон, но всъщност ѝ доставяха удоволствие фокстротът и тангото. Другата причина, поради която обичаше този клуб, беше, че Саймън почти никога не ходеше там.

След като отпразнуваха връщането на бижутата с щастлива вечеря в къщата на Гровнър скуеър, Майлс предложи да продължат в някой нощен клуб.

Някои от дамите се поколебаха и той възкликна:

— О, хайде, да излезем и да полудуваме поне веднъж. Напоследък само работим и се тревожим за Кавендън. Аз ще се забавлявам и се обзалагам, че и вие няма да останете по-назад.

— Да, ще бъде прекрасно, не ни разваляйте настроението — придумваше ги Сесили. — Ще си прекараме много весело.

Дидри отказа. Обясни, че ѝ се гади и иска Пол да я заведе вкъщи.

Дулси никак не беше склонна и промърмори нещо, че иска да обмисля плана за нейната галерия. Но всъщност искаше да се затвори в стаята си и да си мисли за Джеймс. Той я помоли да се срещнат утре

след представлението. Покани я на вечеря в „Савой“. „Поне ще мога да те прегръщам на дансинга“ — беше й казал. И тя се съгласи да го чака пред служебния вход на театъра.

Хюго забеляза помръкналото лице на Майлс и реши, че трябва да повдигнат настроението му. Не ги придружи до Чарлс стрийт, понеже имаше делова среща. Но Майлс го увери, че Лорънс Пиърс наистина е в чужбина и че на Дафни нищо няма да й се случи при срещата с майка й, както и на всички тях. При Фелисити нямаше да има кой да се намеси и да ги изхвърли.

— Да тръгваме — извика Хюго. — Ние с Дафни идваме. — Усмиваше се на жена си, докато говореше, и добави: — Бих искал да потанцувам с теб, скъпа. От цяла вечност не сме излизали вечер. Майлс в случая има право.

Дафни веднага се съгласи, погледна сестра си и я подкани:

— Хайде, Дилейси, ти си експертът. Къде ще отидем?

— В „Кит-Кат“. Много го харесвам и там ме познават добре. Но трябва веднага да тръгнем. След единайсет е претъпкано. — Дилейси стана. — Хайде, не се мотайте — подкани ги тя и се запъти към фойето.

* * *

Бяха посрещнати с отворени обятия и много поклони от персонала на „Кит-Кат“. И естествено заради лейди Дилейси ги настаниха на най-хубавата маса в клуба. Атмосферата беше нажежена. Бяха пристигнали тъкмо навреме. След половин час клубът се напълни с екстравагантни млади жени, красиви момичета с къси рокли, придружени от също толкова красиви мъже, които пушеха и държаха чаши шампанско.

Веднага им сервираха шампанско, черен хайвер, препечен хляб и резенчета лимони.

— Виж ти! Черен хайвер! — Майлс вдигна чашата си. — Наздраве! Благодаря ви, дами, че бяхте моят отбор. Върнахме си бижутата. Събраното за черни дни и за наше спокойствие отново е у нас.

— Наздраве — отвърна компанията.

— Слава богу, всичко е минало без сътресения — каза Хюго. — Но пък вие сте я превъзхождали числено. Чух наскоро, че умът на Фелисити не е така бистър както преди.

— Не забелязах подобно нещо — заяви Майлс. — Дори ми се стори много оживена. Какво мислиш, Дафни? А ти, Дилейси?

— Да, така е. На другия ден, когато пихме чай с нея и Пиърс, беше съвсем наред. Но като че ли, когато той отсъства, тя губи почва. Уилсън загатна, че е обсебена от него.

— Съгласна съм — намеси се Дафни. — И съм благодарна, че успяхме да изпълним нашата... мисия, да я наречем така, без скандал. Знаете, че на папà нямаше да му бъде приятно. Между другото те се връщат след две седмици и той ще отведе Дидри пред олтара.

Майлс покани Сесили да танцуват и двамата се запътиха към дансинга, щастливи, че са заедно. По едно време тя му прошепна:

— Много се радвам, че си върнахте бижутата, Майлс. Но не бива да забравяш, че когато имаш нещо за продаване, трябва да имаш и кой да го купи. Ако това не е налице, все едно нямаш нищо ценно.

Майлс продължи да танцува, но беше леко стреснат от тези думи. Отдръпна се и я погледна.

— Какво имаш предвид?

— Точно каквото казах. Трябва да има лице, което търси стоката, каквато и да е тя, иначе няма стойност.

— Много тягостна мисъл. Все едно ме заля със студена вода — каза тихо той, като се постара да не му проличи, че се е ядосал.

— Не, не съм — притисна се тя отново до него. — Само отбелязвам какво е фактическото положение..., защото когато се върне баща ти, искам да го посъветваш да продаде някои от бижутата. Също така мисля, че трябва да разреши на Дулси да отвори нейната галерия и да продаде складираните на тавана вещи и картини. Какъв смисъл има да събират прах там?

— Какво е това внезапно желание да се продава? — попита Майлс, без да издава тревогата си.

— Защото всички са се втурнали да купуват. Натрупали са пачки и се въртят много пари. Хората са оживени, защото бизнесът процъфтява. Всички имат телефони и коли. Жените купуват... най-вече моите дрехи. С други думи, сега му е времето за печалба.

— Разбирам какво имаш предвид и предполагам, че си права. В Кавендън има толкова много бижута и без тези, които върнахме. Ще говоря с него, а ти — с Шарлот. Знаеш, че тя има най-голямо влияние над него.

— Непременно. А Шарлот има здрав разум. Но да не говорим повече за тях и да се забавляваме. — Целуна го и прошепна: — Обичам те, Майлс Ингам. Обичам те с цялото си сърце.

— И аз те обичам, моя умна, талантлива, прекрасна Сесили Суон.

След малко забелязаха, че Дафни и Хюго също са на дансинга. Приблжиха се до тях. Майлс попита Дафни:

— Сама ли е Дилейси? Със Сеси ще се върнем на масата. Ще се умърлуши, знаеш каква е.

— О, никак не е умърлушена. Някакъв изключително красив мъж дойде при нас и ни се представи — Тревър Мъртън, известният художник. Поиска разрешение да говори с нея насаме, затова с Хюго станахме да танцуваме.

— Тревър Мъртън — повтори Майлс. — Боже мой!

Сесили прошепна:

— Дилейси знае как да се държи. Нищо няма да ѝ се случи. Нека да танцуваме, толкова е хубаво.

Когато Тревър дойде на масата и попита тя ли е Дилейси Ингам, Дилейси кимна, недоумяваща кой е този мъж.

Сега двамата си бърбеха и пиеха шампанско. Когато Дафни и Хюго тактично изчезнаха, тя покани художника да седне и той веднага се настани при нея.

— Щастieto ми се усмихна. — Впери той поглед в Дилейси. — Пиърс каза, че сте красива, но се е изразил твърде сдържано. Ослепително красива сте, лейди Дилейси. Най-красивата жена, която съм виждал. За мен ще бъде чест да нарисувам портрета ви. И ви благодаря предварително, че сте съгласна да ми позирате. Само се надявам, че ще пресъздам образа ви правдиво.

Дилейси му се усмихна лъчезарно, поласкана от думите му. Той беше не само очарователен, но и тъмнокос красавец, самоуверен и очевидно с добър произход. Помисли си, че е на възраст около трийсет и пет, по-млад, отколкото си го беше представяла. Почувства, че я привлича, че излъчва магнетизъм.

Когато се окопити, каза:

— Удоволствието е мое. Благодаря, че сте се съгласили да ме рисувате, господин Мъртън.

Като се наведе към нея, предложи с мек глас:

— Искате ли да започнем още утре. Дали случайно не сте свободна?

— Да, следобед съм свободна.

— О, чудесно. Ще ви бъде ли удобно да дойдете в моето ателие около четири?

— Часът за мен е идеален — отговори Дилейси и внезапно усети, че ѝ става ужасно горещо. Надяваше се, че не почервенява.

Тревър Мъртън се почувства на седмото небе и вдигна чашата с шампанско.

— За нашето сътрудничество. Ще бъде изключително интересно, нали?

Дилейси само се усмихна.

Тревър също ѝ се усмихна и в този момент разбра, че ще бъде негова. Никакви задръжки нямаше да го възпрат. Тя беше възхитителна, възбуждаше го. Нищо чудно, че Лорънс Пиърс я искаше за себе си. Не каза нищо конкретно, но Тревър Мъртън съзнаваше, че Дилейси ще бъде неговата голяма награда. Лорънс Пиърс беше взел всичко от Фелисити. Любовта. Страстта. Голяма част от парите ѝ. А напоследък и нейното душевно равновесие. За Тревър беше очевидно, че Пиърс желае разкошната ѝ дъщеря. Така беше устроен. За Тревър нямаше съмнение, че страда от синдрома „Дон Жуан“. Всяка жена за него беше обект на желание. Отдаваше се на промискуитет с престъпно настървение.

— Станахте много мълчалив — отбеляза Дилейси и погледна Тревър, като се питаше какво ли занимава мисълта му.

— О, извинете. Замислих се за портрета ви. Чудя се какво ще облечете. Искате ли да го обсъдим?

Дилейси кимна. С художника се чувстваше непринудено. Улови се, че я привлича и че ѝ вдъхва доверие.

— Да облека ли рокля с голи рамене?

— Мисля, че да. Да, да — въодушеви се той, вглеждайки се в нея на приглушената светлина в нощния клуб. — Имате прекрасна шия, като на лебед, и виждам малко от раменете ви. Съвършени са — гладки

като бял мрамор. — Замълча и отпи от шампанското. — Ако имате рокля със спуснати рамене, или блуза със същото деколте, ще бъде най-добре. Бих искал да са бели... девствено чисти. Ще подхожда на красотата като вашата.

— Имам доста такива тоалети — каза Дилейси, разтапяйки се от неговото ласкателство, от очарователното му отношение към нея.

— През уикенда свободна ли сте? Ще напреднем сериозно, ако можете да ми позирате тогава. Може би ще мога да започна да рисувам на платното.

Точно в този момент Дилейси забеляза Клариса, която влизаше в клуба под ръка с красив млад мъж.

Майлс ѝ беше казал, че е напълняла и изглежда като лоена топка. Освен това била ужасно занемарена. Но не и тази вечер. Беше закръглена, но елегантна. Косата ѝ беше с модна, къса прическа, беше се гримирала и жълтата копринена рокля много ѝ отиваше. Очевидно беше претърпяла някакво преображение. Дилейси нямаше търпение да каже на Майлс.

Тревър се покашля.

— Да, свободна съм и в събота, и в неделя — потвърди тя. — Зная, че Лорънс иска да подари на майка ми портрета за Коледа, а до тогава няма много време.

— Ще му дам картината в срок — отговори Тревър Мъртън. „Но теб няма да те дам — каза си наум. — Ти ще бъдеш моя. Ще те спася от него.“ Тази вечер Тревър още не знаеше, че Дилейси ще бъде голямата му любов. Или че това ще му струва живота.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Пол Драмънд беше в кабинета си в кантората на Хюго и преглеждаше бележките за приема в Ню Йорк, с който се бе захванал напоследък. Щеше да бъде по случай сватбата му с Дидри за семейството му и за стари приятели. Щеше да бъде в тесен кръг, но елегантен.

Погледна календара. Днес беше четвъртък 30 септември. Точно след десет дни в събота на 10 октомври с Дидри щяха да станат съпруг и съпруга.

Дидри сияеше от радост, че като булка баща ѝ ще му я предаде пред олтара. Церемонията щеше да бъде в лондонска църква, а приемът — в къщата на Гровнър скуеър.

И той се радваше, че брат му Тимъти вече е в Лондон. Пристигна преди няколко дена и отседна в хотел „Риц“ с жена си, петнайсетгодишната им дъщеря Гуинет, двамата сина близнаци Ланс и Коул по на дванайсет години. Тим щеше да бъде негов кум.

Дулси, Дилейси и неговата племенница Гуинет щяха да бъдат шаферки на Дидри с рокли на Сесили, която ги скицира и уши заедно с булчинската рокля.

И двамата искаха скромна сватба, но Дидри държеше на няколко неща, включително на свита, която да му бъде в помощ. Когато попита кой ще бъде в неговата свита просто от любопитство, тя му отговори с весели пламъчета в сияйните си сини очи:

— Джеймс Брентууд, Майлс, Хюго и Хари Суон.

След сватбата щяха да прекарат няколко дена в Лондон, след това щяха да отплават с „Аквитания“.

В Ню Йорк щяха да живеят в неговия триетажен апартамент на Парк авеню. Преди две години майка му се премести и го остави на него. Беше твърде голям за нея и стълбите я затрудняваха. Оттогава живееше в неговия малък, ергенски апартамент на Пето авеню, който Елизабет ремонтира. Там ѝ беше много по-удобно.

Сега си помисли колко хубава беше идеята за тази размяна. Имаше прекрасен дом, където да заведе Дидри, както и семейното

имение в Кънектикът, което му беше завещано от неговия баща.

Телефонът извъня и сепна Пол.

— Драмънд — рече той.

— Здравей, Пол — чу гласа на брат си.

— Каква хубава изненада. — Погледна часовника и като видя, че е почти дванайсет, попита: — Свободен ли си да обядваме, Тим?

— Да, но преди това искам да се срещна с теб и Хюго в кантората. Ще съобщиш ли на Хюго?

— Разбира се, но може да е зает.

— Трябва на всяка цена да се освободи от други ангажименти. Ще говорим за нещо много важно. Спешно е. Сега излизам от хотела и след петнайсет минути съм при вас.

Тим затвори телефона.

Пол веднага стана, притесни се и излезе от кабинета си, недоумяващ какво се е случило. Нещо с бизнеса не беше наред, а не със здравето на майка му.

Почука на вратата на Хюго и влезе без покана, толкова беше разтревожен.

Хюго говореше по телефона и погледна втренчено Пол.

— Ще ме оставиш ли за минута-две?

— Съжалявам. Случило се е нещо, сигурно е свързано с бизнеса. Тим иска да се срещне с нас. Веднага. Идва насам.

— Дафни, ще затварям — каза Хюго. — Ще ти се обадя покъсно, скъпа. — Остави слушалката и попита: — Не намекна ли за какво става въпрос.

— Не, но аз го познавам много добре. Беше напрегнат, изнервен, и имам лошото чувство, че е заради нас.

* * *

— Вчера късно следобед ми се обади Алън Карлтън. Както знаеш, Пол, той е заместник-председател на банката — започна Тим и погледна Хюго. — Умен мъж, с големи връзки, слухти и знае повече от всеки друг за банките и за Уолстрийт.

Хюго кимна.

— С други думи, той е надежден източник.

— Повече от надежден. Няма да ми каже нищо, ако не е абсолютно сигурен, че е вярно.

— Как го постига? — попита Хюго.

— Не зная и не питам, но той никога не ме е подвеждал.

— Какво ти каза вчера?

Тревогата на Пол растеше и търпението му се изчерпваше.

— Според информация, която току-що беше получил, Трансатлантическата самолетна компания била в бедствено положение. Отчаяно се нуждаели от капитал. Той предрече, че ще се сгромоляса, при това съвсем скоро.

— Боже мой! — викна Хюго абсолютно шокиран. Лицето му стана мъртвобледо.

Пол също загуби самообладание и пребледня. Гласът му трепереше, когато попита:

— Кога се очаква? Алън спомена ли?

— Не. Само изказа предположение. Но ще бъде скоро, в рамките на този месец. Ал Бъркин, онзи, дето управлява компанията, е намислил някакъв трик. Вероятен купувач за Трансантлантик, някакъв немски магнат. Но дали той ще спаси компанията, не знаем.

— Значи в момента те не могат да изплатят дяловете ни — промърмори Хюго.

Тимоти възкликна:

— Те нямат с какво да ви платят! Няма пари.

— Инвестирахме двайсет милиона — успя да изломоти Пол. — Които ще изгубим, ако компанията се сгромоляса.

— Когато се сгромоляса, Пол, защото това е факт. Ще обявят банкрут. Така че инвестициите ще отидат по дяволите, свършено е, вятърът ще ги отнесе — каза брат му с категоричен глас, клатейки глава.

Хюго изумено ги гледаше с отворена уста и се свлече на стола, сякаш пред припадък.

Тимоти продължи:

— Изгубили сте по пет милиона. Такава загуба можеш да преглътнеш, Пол. Ами ти, Хюго, можеш ли да си позволиш да загубиш пет милиона?

— Предполагам, пък и имам някои други инвестиции, които да обърна в пари и да запуша дупките, и да запазя финансова стабилност.

Говоря за семейството си. Но Кавендън вложи десет милиона в Трансатлантическата компания. Такава загуба те не могат да си позволят. Парите, които вложихме, бяха за бъдещето: данък наследство, налози, за поколенията...

Хюго не довърши изречението.

Мълчанието продължи твърде дълго. Атмосферата натежа от тревога и отчаяние. И тримата се бяха прегърбили на столовете си, осмисляйки ужасната новина.

Пол заговори пръв:

— Не мога да разреша Кавендън да понесе такава загуба. Грешката е моя. Аз препоръчах Трансатлантическата компания. Ще продам от имотите. Трябва да им върна парите. Ще се оправим някак.

— Кой имот имаш предвид? — попита Тим.

— Апартаментът в Лондон. Когато се върнем, ще живеем в апартамента на Дидри. Къщата в Кънектикът с около осемстотин акра земя. Голяма е, както знаеш, с всички удобства. Басейн, тенискорт, парк, стопански постройки, работилници, които също струват нещо.

— Да, наистина — съгласи се Тим. — Но продажбата на недвижима собственост изисква време.

Пол продължи:

— Искам банката „Драмънд-Манхатън“ да ми отпусне сумата, Тим, по тази причина. Ще гарантирам с имота. Щом се продаде, банката ще си получи парите.

— Добре, ще го уредя — потвърди Тим, без да размисли и минута. — Знаеш, че има Банков съвет, но едва ли ще ни затруднят. — Изправи се и подаде ръка на Пол. — Подписано, подпечатано и доставено. Споразумяхме се.

Пол кимна.

— Благодаря, Тим. Много съм ти благодарен. Искам веднага да го направим. Защото вестниците ще гръмнат с новината за банкрута. И навярно по-скоро, отколкото предполагахме. Не ми се ще Чарлс да се разтревожи. Или Дидри. Да не забравяме, че след десет дни се женя.

— До тогава ще разрешим проблема — успокои го Тимъти. — Обещавам.

Объркан и смутен от тревога, Хюго едва успя да промълви:

— Благодаря, Пол. Безкрайно съм ти признателен, Чарлс също ще оцени жеста.

— Ще ги уведоим ли за проблема с Трансатлантическата компания този уикенд? — попита Пол и погледна Хюго.

— Може би е по-добре засега да премълчим — отвърна той бързо. — Защо да им помрачаваме радостта от предстоящата сватба?

— И аз съм на същото мнение — отвърна Пол. — Като познавам Тим, той ще действа бързо. Нали, Тим?

Тимъти кимна.

— Не се съмнявай. Малко по-късно ще се обадя на Алън. Той ще задвижи процедурата и ще говори със служителите, които отговарят за недвижими имоти.

* * *

Доста по-късно същия ден, когато най-сетне остана сам, Хюго се замисли. Пол се оказа предан, не беше се лъгал в него. Хюго беше благодарен, че Тимъти Драмънд се оказа в Лондон, и беше готов да помогне.

От друга страна, знаеше какво представляват банковите съвети. Трудни. Всички бяха трудни. И това го тревожеше. Бордът на директорите на частна банка „Драмънд-Манхатън“ можеше да откаже заема. И тогава какво щеше да стане?

Ако фондацията „Ингам“ не си върнеше десетте милиона, в края на краищата Кавендън щеше да загине. Не веднага. Не и следващата година, защото имаха още капитал. Но не достатъчно. Имението нямаше да оцелее дълго и родът Ингам щеше да западне.

Хюго се прибираше вкъщи с натезало сърце и се чудеше как да скрие последните събития от Дафни. Трябваше да крие. Ще се моли на бога за спасение.

ТРЕТА ЧАСТ
ЖЕНИТЕ ВОИНИ
ЯНУАРИ — ЮНИ 1927

*Всички любовници са воини и където са те,
Купидон разполага своя стан.*

Овидий

*Сладко е отмъщението, особено за
жените.*

Лорд Байрон

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чарлс Ингам, шестият граф Мобри, седеше пред писалището в библиотеката на Кавендън Хол. Усмиваше се широко, загледан в документите пред себе си. В случая го развълнува телеграмата, която току-що получи, и се усмиваше, защото за пръв път от шест години финансите им бяха стабилни. Чувстваше огромно облекчение. Дължеше го на Хюго и на Пол, които направиха някакъв фокус.

Десетте милиона долара, възстановени след рискованата операция на фондовата борса, благодарение на тези двама мъже вече бяха в сметката на фондацията „Ингам“. Нямахше да останат твърде дълго там. Част от парите щяха да бъдат инвестирани в сигурни английски компании, избрани от него и Хюго, защото парите трябваше да носят пари. Но не искаха да поемат прекалено голям риск. Част от средствата нямахше да се пипат, за да се плащат държавните данъци, както и разходите по имението.

Но поне в момента не бяха на ръба на финансова катастрофа.

На вратата се почука и преди да отговори, се появи Хенсън.

— Може ли, милорд? Да не ви прекъсвам?

— Ни най-малко, Хенсън. Влезте, не стойте там.

Отново му направи впечатление колко подмладен изглежда икономът. Когато с Шарлот се върнаха от Цюрих през октомври, бяха изненадани от цветущото здраве на Хенсън, което ги зарадва.

Като погледна икономата, Чарлс забеляза, че нещо го безпокои, и веднага попита:

— Какво има, Хенсън? По изражението ти виждам, че имаме проблем.

— За жалост. Има силен теч в западното крило...

— Проклятие! Повечето от гостите ще бъдат настанени в това крило. Къде е течът?

— В стаята с уеджуудския порцелан, милорд.

— Боже мой! Дано да не е протекло по тавана и стените. Тази стая е произведение на изкуството и е пълна с антики.

— Повредата е във водопровода, лорд Мобри. Тръбата в банята се е спукала. Тед Суон вече я поправя, но няма да стане веднага. Ще отнеме няколко дни. Стаята няма да може да се използва поне седмица, Ваша Светлост.

— В същото крило има още много стаи. Какво предлагаш, Хенсън?

— С госпожа Туейтс набързо обиколихме и избрахме две спални и един апартамент. Спалните са Златната и Оранжево-розовата, а апартаментът е Венецианският, който вашата майка графиня Флоранс обичаше много, милорд.

— Там има богата колекция от венецианско стъкло, Хенсън. Затова не я използваме често. Ще си помисля, Хенсън. Ами Китайският апартамент в южното крило?

— Лейди Дафни няма ли да има нещо против, ако настаним гости в нейното крило?

— Предполагам, но ще я попитаме. Най-накрая тази стара тръба, която минава през много бани, ще бъде поправена.

Хенсън кимна и си отиде.

След малко в библиотеката влезе Шарлот. Докато вървеше към него, Чарлс си помисли: „Моята съпруга. Шарлот е моя съпруга. Моя, докато съм жив. Какъв щастливец съм!“.

Изправи се, когато тя застана до писалището, прегърна я и я целуна по страните. С нея беше неземно щастлив. През целия си съзнателен живот не се беше чувствал така. Шарлот наистина беше неговата по-добра половина.

Прегърна я през раменете и я отведе до камината, където седнаха пред буйния огън.

— Много е приятна... тази топлина. Днес е по-студено от обикновено, Чарлс. Ако излезеш на разходка, трябва добре да се облечеш.

— Къде беше, скъпа? Търсих те преди малко.

— Надникнах при лейди Гуендолин. Помоли ме да обсъдим тоалетите ѝ за уикенда — отговори Шарлот.

— Но не ти е казала какво направи онзи ден, нали?

— Не. Какво се е случило?

— Написа ми чек за пет хиляди лири и беше непреклонна, когато ѝ отказах. Пъхна ми го насила в ръцете и сърце не ми даде да ѝ го

върна. Щях да я обидя.

— Защо ти е дала тези пет хиляди?

— Били нейният принос за сватбата на Дидри и понеже аз съм нейният наследник, решила, че може да ми даде сега част от парите, вместо когато умре.

Шарлот видя как очите на Чарлс светнаха весело и на нея също ѝ стана смешно.

— Наистина няма друга като нея. И между другото, настоява да я наричам „лельо Гуендолин“.

— И би трябвало. В случая е права.

— Както и да е, беше мил жест от нейна страна и парите няма да са ни излишни. Ще наема петнайсет жени от селото, Чарлс, и естествено ще им платя.

— Петнайсет? И за какво? — учуди се Чарлс.

— Да се грижат за гостите. В къщата ще отседнат около двайсет души. Студено е, вали сняг. И през деня и вечерите ще има най-различни събития. Ще дойдат и други гости, Чарлс.

— Да, наистина, постъпила си разумно.

— Готвачката също има нужда от допълнителни помощници — отбеляза Шарлот. — На поканените у дома трябва да се сервира закуска, обяд, вечеря и наех готвач, който да помага в кухнята. Това, между другото, е моят принос за сватбата.

— Шарлот, не! Няма да приема.

— Вече платих предварително. Уредено е.

Чарлс въздъхна дълбоко.

— Какво да правя с теб? — поклати глава той.

— Винаги можеш да ме целуваш, Чарли... колкото искаш и когато поискаш — засмя се тя. — Вече сме женени. Няма повече да се крием.

На вратата се почука и влезе Дафни. Веднага заговори:

— Много се радвам, че и двамата сте тук. Преди малко Марк се обади на Хюго. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и гласът ѝ потрепери: — Леля Лавиния няма да дойде утре. Изглежда, състоянието ѝ се е влошило.

Дафни седна на дивана. Шарлот се настани до нея и я прегърна през раменете.

— Много съжалявам — прошепна.

Чарлс остана смаян. Та нали сестра му беше в ремисия? Почувства се безпомощен, обзе го предчувствие, че Лавиния ще си отиде. Ракът беше убиец. Отпусна се на канапето разтревожен, изплашен, изпълнен с разкаяние.

След малко се появи и Хюго и седна при тях пред камината.

— Марк се извинява, че не се е обадил на теб. Не е адекватен, много е разстроен, затова се е обадил на мен, Чарлс. Лавиния е много зле. Смята, че е по-разумно да остане в Лондон.

— Разбирам — отговори Чарлс. — Ще говоря с него по-късно, а може би ще мога да чуя и Лавиния.

Дафни възкликна:

— Бяхме толкова груби с нея. Ужасно съжалявам. Мислех си, че ще я накарам да се почувства по-добре през този уикенд. Исках да осъзнае, че я обичаме.

— Съжалявам, че заради мен прекратихте близките си отношения с нея — намеси се Шарлот. — Мен наистина не ме засегнаха думите ѝ и знаех, че ще ме приеме. В края на краищата сме приятелки от детството.

— Знаела си! — изненада се Дафни и въздъхна дълбоко. — Разбира се, нали си Суон.

— Ванеса ще дойде, нали? — попита Чарлс, поглеждайки Шарлот.

— Да, скъпи, пристига утре с Ричард.

— Лично аз съм доволна, че леля Гуендолин отмени годишното тържество за Ванеса и Ричард — отбеляза Дафни. — Лавиния е болна и Ванеса постъпи правилно, като помоли леля Гуендолин да отложи приема. Освен това сватбата на Дидри е съвсем скоро. — След кратка пауза прибави: — Съжалявам, че Дидри няма да е тук този уикенд. Какво разочарование! Предполагам, че спазва препоръките на лекаря.

— Да, Дафни. Никой не иска повече от нея да бъде в Кавендън — обясни Чарлс. — Пол ми писа, че според лекаря не бива да пътува, иначе може да загуби бебето. Засега е принудена да лежи.

Шарлот се помъчи да успокои Чарлс.

— Абсолютно сигурна съм, че с Дидри всичко ще мине гладко. Не се тревожи.

Дафни искаше да смени темата и каза:

— И да не забравя, папа, Уилсън е трогната, че си й благодарил за помощта да си върнем бижутата.

— Много съм й благодарен, както и на твоя забележителен екип.

— Майлс твърди, че бил негов.

— Нека тогава да го наречем „екипът, който победи“ — промърмори Чарлс. — Уилсън сега при нас ли е на работа, Дафни?

— Да, папа, и е чудесна. Изключително опитна камериерка. Освен това е полезна не само като камериерка. Добър човек е. — Погледна баща си и добави: — Майлс каза, че тези бижута са прокълнати. Според него трябва да ги продадем на търг, папа.

Този коментар смая Чарлс и той възкликна:

— Ние нищо не продаваме. Оправяме се отлично в момента. Няма причина за безразсъдни постъпки.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Фоайето на Кавендън беше пусто, когато Тревър Мъртън слезе в тази студена януарска сутрин. Огледа се отново, възхищавайки се на изключителните картини по стените. Всичките бяха от най-големите английски портретисти на осемнайсети век.

След като облече палто и уви около врата си вълнен шал, Тревър закрачи към входната врата. И тогава зърна с крайчеца на окото си Хенсън. Побърза след него.

— Господин Хенсън! — извика той. — Господин Хенсън, мога ли да ви попитам нещо?

Хенсън се извърна веднага и се усмихна, като видя Тревър.

— Разбира се, господин Мъртън. С какво да ви услужа?

— Чудя се дали е удобно да отида в църквата? Не искам никого да безпокоя.

— За параклиса в имението ли говорите, господин Мъртън?

— Да, вижда се на онова възвишение зад конюшните.

— Господин Мъртън, там сега няма никой. Нали разбирате, сватбата ще бъде в църквата в селото. По-голяма е, а се очакват много хора.

— О, да. Не бях осъзнал, че е на друго място. Обожавам старинните църкви, Хенсън. Обичам да ги обикалям, да изучавам архитектурата им.

Икономът кимна.

— Познавах дядо ви, господин Мъртън. Досега нямах възможност да го спомена. Лорд Ноирес беше очарователен джентълмен. Идваше тук за лова на яребици. Беше от стрелците.

— Зная. Беше близък приятел с лорд Мобри, петият граф, и много обичаше да идва в Йоркшир. Баба ми също. Отдавна са покойници. Починаха за няколко седмици един след друг преди седем години.

— Не знаех, господин Мъртън. Сигурно ви е било много тежко.

— Така е. Те ме отгледаха. Бях единствено дете. Благодаря ви, Хенсън. Ще се поразходя до църквата. А да сте виждали лейди

Дилейси? След закуска я потърсих, но за жалост не я открих.

— Не съм сигурен къде е в момента. По-късно има среща със сестрите си и с госпожица Сесили. Нещо като дамско събиране.

— Тя ми спомена. Е, може би е излязла на разходка и ще я срещна. Благодаря още веднъж, Хенсън.

Навън всичко беше бяло. Полетата и хълмовете бяха заснежени и снегът блестеше на слънцето.

Остана изненадан, когато отвори дъбовата врата и влезе в църквата. Беше топло, покрай стените имаше керосинови отоплителни горелки.

Седна на една пейка и се огледа. В олтара имаше цветя и очевидно се грижеха добре за църквата. Но пък и цялата грамадна къща беше в идеално състояние. Семейство Ингам знаеше какво прави, пазеше си имота. „Свалям им шапка“ — помисли си той с възхищение.

Беше израснал в хубаво имение, не така внушително като Кавендън, но също така поддържано грижливо от неговите баба и дядо. Родителите му загинаха при нещастен случай, когато беше съвсем малък. Обеща на дядо си, преди той да умре, че няма да продаде имота, и един ден ще се ожени и ще отгледа децата си в нея. Имаше иконом и пазач и винаги можеше да отиде в къщата.

Усмихна се. Сега вече може би щеше да изпълни обещанието си. И то заради едно момиче, което страстно пожела и възнамеряваше само да го прелъсти. Но се влюби безумно.

Неговата красива, нежна Дилейси, момичето на мечтите му; момиче, което не вярваше, че ще срещне някога. Златна коса, очи сини като лятно небе, тен — като лятна роза. Чертите ѝ бяха деликатни, изваяни. Истинска прелест.

Но още през първата седмица от запознанството им разбра, че тя не е дама, която можеш да прелъстиш и да изоставиш. Беше необикновена млада жена. Жена, която искаше да обича и да пази, да бъде до нея завинаги. И за негово най-голямо изумление, най-накрая тя отговори на чувствата му.

Като поглеждала назад, си спомняше колко трудно се развиваше връзката им в началото. Едва след като седмици рисува портрета ѝ и я ухажда, я отведе в леглото. Спомни си и какъв шок преживя, когато осъзна, че тя изпитва ужас от физически допир с мъж и се страхува до

смърт от сексуалния акт. След дълги, нежни и търпеливи ласки успя да я накара да се отпусне и най-накрая да правят любов.

Неговата кротост, нежност и искрени чувства я спечелиха най-сетне. Но беше много трудно да разсее ужаса, който тя изпитваше.

Чак след като станаха любовници и наистина се сблизиха, тя му разказа за брака си и за начина, по който Саймън Пауърс се е отнасял с нея. През първата брачна нощ на практика я изнасилил. След това е бил толкова ненаситен, груб и примитивен с нея, че тя станала крайно резервирана и студена. Кавгите им били яростни и въпреки това тя искала да намери начин бракът да продължи.

Когато я попита защо, тя му отговори, че така е възпитана. Баща ѝ не одобрявал разводите, въпреки че самият той е разведен. Но било изцяло по вина на майка ѝ, така му обясни.

„Добре че Саймън Пауърс замина да живее в Южна Африка — мислеше си Тревър за брака на Дилейси. — Ако този негодник ми се изпречи някой ден, ще го смажа от бой.“

Дилейси Ингам. Неговата голяма любов. Искаше да се ожени за нея и имаше пълното основание, че тя ще приеме да му стане жена. Дано само баща ѝ няма нещо против.

Все пак носеше му се славата, в миналото тичаше подир жените, имаше безразборни връзки и се веселеше шумно с мъже като Лорънс Пиърс. Повече не го видя. Постепенно започна да го ненавижда, понеже знаеше, че дълбоко в себе си Пиърс страстно желае Дилейси и иска да я направи своя любовница. Тревър никога не намекна пред Дилейси за похотливите желания на Лорънс. Страхуваше се да не я изплаши.

Спречка се с Пиърс заради вулгарното му поведение към актрисата, с която по едно време имаше връзка. Освен това Тревър откри, че е лъжец и мами на карти. Скъса всякакви отношения с него. Едва не се сбиха, когато Пиърс подметна нещо унизително за Дилейси.

За щастие портретът на Дилейси беше великолепен, никой не можеше да го отрече. Беше нарисуван с огромна любов. Пиърс остана удивен. Също и Фелисити.

Пиърс веднага плати с най-голямо удоволствие; сподели с Тревър, че благодарение на портрета отново се радва на благоволенieto на Фелисити, и освен всичко останало била много доволна, че прекратил пътуванията си до Париж. И най-важното,

отново окупираше леглото на Фелисити, давал ѝ каквото желала, и парите ѝ отново потекли към него. Но призна, че още има връзка с Хелън Малоун, актрисата, понеже облекчавала стреса му, беше добавил той. „Прав му път“ — помисли си Тревър.

Отекнаха стъпки и той се обърна. Веднага се изправи. В църквата влизаше Дилейси. Спусна се към нея и я взе в прегръдките си, обзет от щастие.

— Хенсън ми каза, че си тук — целуна го тя по страната.

— Приятно е да стоя тук, да се унасям в мечти, да се възхищавам на витражите и да си мисля за теб.

— Какво си мислиш за мен?

— Прекрасни неща.

Той взе ръцете ѝ, свали ръкавиците и ги прибра в джоба си. Хванати за ръце, отидоха до олтара. Един ден ще се ожени за нея тук.

Стояха пред олтара с преплетени ръце. Целуваха се дълго, щастливи, че са заедно.

Обещаха си, че ще си бъдат верни, че никога няма да се разделят до края на живота си.

* * *

Шарлот потърси усамотение в своята всекидневна. Седна пред камината, доволна, че има малко време за себе си. Слава богу, нито един от гостите не беше дошъл. С изключение на Тревър Мъртън, разбира се, който пристигна в Йоркшир с кола още през седмицата заедно с Дилейси.

Радваше се, че Дилейси изпитва чувства към него. Беше очевидно, че той я прави щастлива, и беше също така очевидно, че е луд по нея, влюбен до уши.

Обедът мина спокойно, само със семейството и Тревър. Чарлс и Тревър отидоха на разходка.

Носеше на ревера на костюма си брошката лебед. Откопча я и я загледа. Каква майсторска изработка и колко много означаваше за нея това украшение.

На вратата се почука и докато каже „влез“, Дулси влезе.

— Те ме пратиха при теб, лельо Шарлот.

Баща им държеше така да се обръщат към нея.

— Кой са тези „те“?

— Дафни, Дилейси и Сесили. Изпихме по едно питие тази сутрин в любовното гнезденце на тавана. Едно време там се срещаха Сесили и Майлс. Прецениха, че ти трябва да ме просветлиш по въпросите за секса и какво трябва да правя през първата си брачна нощ.

— Защо аз?

— Защото ти ме отгледа с помощта на Нани. Казаха, че си омъжена за папа, и отговорността е твоя.

— Та те са ти погодили номер!

— Не зная... може би и двете са ни изпързали.

— Знаеш ли нещо за секса? — погледна я внимателно Шарлот.

— Естествено, че знам, на деветнайсет съм. Навярно не знам... ами, по-заплетени подробности, но знам какво е да имаш полово сношение.

Шарлот сви вежди, недоумявайки какво има предвид Дулси и най-внезапно попита:

— Нали не си се срещала тайно с Джеймс и не си спала с него?

— Не, не съм. И не защото не съм искала. Всъщност много се старах да го прелъстя. Но той не се поддаде на чара ми.

— Да, Джеймс се е държал като истински джентълмен, понеже знае, че си девствена. Девствена си, нали?

— За съжаление. Той каза, че няма да ме докосне, докато не стана негова съпруга.

— Това е достойно за възхищение, но на него сигурно му е било много трудно. В края на краищата ти си много хубава.

— И на мен ми беше трудно! Няма да си кривя душата, той е безумно красив. — Дулси се разсмя. — Мисля, че Дилейси им е казала, че не сме правили секс, и те... ами, взели са ме на подбив, защото, Шарлот, днес всеки спи с всеки, даже преди да се сгодят.

Шарлот кимна.

— Да, живеем в модерни времена. — Позамълча, после прибави със закачлив тон: — Но след като той пристига тази вечер, още има време да го вкараш в леглото. Чак в събота ще се венчаеш. Имаш тази вечер и утре вечер.

Шарлот се подсмиваше, очите ѝ весело светеха.

— Дори няма да се опитам — разсмя се Дулси. — Той ми каза, че има желязна воля. И наистина не е само хвалба. Престани да ме поднасяш, моля те. — Дулси отиде при нея и я прегърна. — Благодаря ти, Шарлот, че си такава, каквато си. А той е разкошен, моят Джеймс, нали?

— Безумно красив е — съгласи се Шарлот.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Сватбата беше зимна и венчавката щеше да се състои в църквата на село Литъл Скел, сгушено наред заснежената пустош. За щастие в петък вечер престана да вали и в този неделен следобед небесната синева сияеше без нито един облак и слънцето грееше.

Кавендън щеше да се напълни с много гости и Чарлс прецени, че за селяните няма да има място в църквата и ще трябва да чакат навън. Но щом булката пристигне, ще могат да влязат в църковния салон, където Хенсън беше уредил да им се поднесат закуски и чай. А когато камбаните зазвънят, ще излязат да посрещнат младоженците вече като мъж и жена.

Селяните не бяха и сънували такава сватба. Нито пък някой друг. Младоженецът беше един от най-големите класически артисти на Англия и най-красивият мъж, когото бяха виждали. Висок, тъмнокос, с блестящи кафяви очи, с елегантен сватбен костюм, с бяла розова пъпка в бутониерата и с огромна усмивка.

Пристигна пръв в църквата, придружен от брат си Оуен, който щеше да му бъде кум, и беше пристигнал с кораб от Австралия, където строеше мост.

След тях пристигна Майлс Ингам с неговата банда шафери — Хюго, Хари Суон и Феликс Ламбърт, мениджър на Джеймс. Те също бяха елегантни и всички носеха в бутониерите си традиционната за Йоркшир бяла роза.

Джеймс Брентууд и брат му влязоха в църквата, но другите останаха на стълбището да чакат двете шаферки — дъщерята на Дафни Алиша и Дилейси. А близнаците на Дафни Томас и Андрю по на шест години бяха пажове. С тях беше по-големият им брат Чарли, който нямаше роля, но му беше разрешено да не ходи на училище, за да присъства на сватбата.

Понеже беше зима, Дулси се съгласи със Сесили, че булчинската рокля и роклите на шаферките трябва да бъдат топли, а връхните дрехи — в тон с тоалетите.

Роклите, които Сесили изработи за шаферките, бяха от лавандуловосин плътен сатен, дълги до глезените, с дълги ръкави. Тоалетът се допълваше от ботуши с висок ток в същия цвят. Палтата им бяха със същия син нюанс с военна кройка. Носеха малки шапчици, леко килнати назад.

Близнаците изглеждаха очарователни и тълпата ги приветстваше, докато пристъпваха към олтара след сестра си и по-големия си брат. Тях Сесили беше облякла с бели бричове, лъскави черни ботуши до коленете и военни куртки с лъскави копчета.

Майлс отведе шаферките до един по-тих ъгъл, докато гостите се настаняваха. Пейките бързо се пълнеха. Семейството и приятелите на булката сядаха отдясно, на младоженеца — отляво. Майлс не беше осъзнал колко много хора са дошли. Разпозна и много известни лица от артистичния свят, очевидно приятели на Джеймс. Очертаваше се елегантно светско събитие, нямаше съмнение, че ще бъде сватбата на годината.

* * *

Джеймс стоеше на няколко крачки встрани от олтара. До него беше Оуен.

— У теб ли са пръстените? — попита тихо и напрегнато.

— Не, у Майлс са.

— Трябваше да са у теб — изропта Джеймс.

— Не, трябва да са у Майлс. Ще ги сложат на възглавничка... пажовете ги носят. На възглавничка — отвърна Оуен.

— О, извинявай, забравих... — Джеймс не довърши изречението. Вътрешно трепереше. Имаше пристъп на паника. „Нещо като сценична треска“ — помисли си той. А това рядко му се случваше. Но пък и никога не беше се женил.

Огледа църквата. „Публика — мина му през ум. — Трябва да мисля за тях като за публика и всичко ще бъде наред. Няма да направя грешка.“

Пейките бързо се пълнеха. Море от лица. Някои познаваше, други — не. Пое дълбоко дъх и погледна към първия ред.

Най-последно се усмихна, усещайки как тревогата му се разсейва. Руби, неговата скъпа Руби, беше вперила очи в него, очи, изпълнени с обич. Усмихна му се, насърчавайки го нежно, и той изведнъж почувства, че всичко ще бъде наред.

Ето и обичните му сестри — Руби, Долорес и Фей със съпрузите им и с децата им. Племенницата му Аманда, племенниците Джулиан и Франк. Ето го и Сид. Той много се разстрои, когато му каза, че за сватбата няма да има нужда от гардеробиер и че това не е пиеса. „Мога да ти прислужвам, Джейми, нали богатите точно туй си имат — слуга.“ Сид беше така наскърбен, че сърце не му даде да го отпрати. И се оказа, че помощта на Сид никак не беше излишна. Освен това разпръскваше весело настроение, сдружи се с прислугата и се хвалеше с работата си в театъра.

До Руби седеше жената на Оуен Илейн. На пейката зад тях зърна Констанс Ламбърт с тоалет на Сесили Суон също като сестрите му. Всички изглеждаха горди до немай-къде. Подсмихна се тайничко. Семейство Уд държеше да води парада и бяха много горди. Заради това ги обичаше още повече, без да пренебрегва тяхната честност и достойнство.

В първия момент сестрите му започнаха да се държат с Дулси прекалено официално. Подозираше, че е заради титлата. Но тя с нейния закачлив език и чувство за хумор ги накара да се отпуснат. Влюбиха се в нея. Пък и кой не би се влюбил в нея? Беше толкова влюбен, че едва ли виждаше ясно.

Като се огледа, Джеймс не можа да не забележи колко красива е църквата днес като преливаше от цветя. Усещаше благоуханието на розите, което веднага му напомни за нея, като че ли му беше нужно напомняне. Стотици свещи горяха и внушаваха усещане за вълшебство...

Откъсна се от мислите си и осъзна, че църквата вече е претъпкана. Погледна часовника си. Булката закъсняваше. Къде ли беше неговата малка лисичка? Неговата неуморима съблазнителка?

Какво ли не опита, за да го съблазни, да го подмами в леглото си? „Това безкрайно мъчение ще престане — помисли си той и устните му потрепнаха от смях. — Да, истинско мъчение си беше. Феликс имаше право. Какво усилие само да не я грабна!“ Но успя, независимо от нейните хитрини.

Оуен докосна ръката му и прошепна:

— Идва.

Джеймс се изправи и се помъчи да я зърне, взирайки се в централната пътека. Забеляза Майлс, после Феликс и двете момченца с червените жакетчета. Алиша вървеше най-отпред, след нея Дилейси. Като че ли си шушукаха и той се изплаши да не се е случило нещо.

Преглътна мъчително и се укори за ненужната тревога. Тя беше тук, в тази църква.

Атмосферата изведнъж натегна от очакване. Дулси щеше да тръгне към олтара и всички се оглеждаха, и се опитваха да я видят.

Органът гръмна. Свиреше мотива на сватбения хор от „Лоенгрин“. Органистът го изсвири от начало до край, изпълвайки църквата до купола с музика.

Изведнъж тя се появи в началото на пътеката, хванала здраво баща си под ръка. Много бавно двамата запристъпваха към олтара.

Като пое дълбоко дъх, Джеймс престана да трепери. Не усещаше краката си, помисли си, че ще му изневерят, толкова нервен беше. Впери очи в нея и замаян от хубостта ѝ, му мина през ума, че едва ли е възможно жена да бъде толкова красива. Но тя беше. И щеше да стане негова съпруга. Негова.

Тя изглеждаше като същество от приказка, блестяща и очарователна. Носеше дълга до земята пелерина от бял брокат, поръбена с кожа от бяла лисица. Под пелерината се виждаше булчинската рокля от бял сатен, обсипана с мъниста от кристал, които проблясваха на светлината на свещите.

Сърцето му пропусна един удар, когато Джеймс видя диамантеното колие, което плътно обвиваше шията ѝ, и диамантените обици. Този комплект беше неговият сватбен подарък. Бижутата като че ли осветяваха лицето ѝ и на него му се стори, че лицето ѝ свети като ярка звезда. „Моята малка лисичка“ — помисли си той и когато пое ръката ѝ от баща ѝ, очите му се напълниха със сълзи.

Джеймс примигна, усмихна ѝ се леко и видя, че тя също плаче.

Искаше да я прегърне и завинаги да я задържи. Да я целува отново и отново. „После, по-късно“ — напомни си той.

Церемонията започна, но чу само нейният глас да изрича: „Да“. И своя глас да произнася същата дума. Томас и Андрю се приближиха

с възглавничките и златните пръстени се озоваха на безименните им пръсти.

Двамата се загледаха. Очите им бяха още влажни.
Бяха женени.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Църковните камбани ехтяха. Селяните ликуваха, фотоапаратите щракаха. Валяха конфети. На такава сцена се озова Джеймс, когато излезе от църквата на Литъл Скел с Дулси, която се притискаше до него и го гледаше с обожание.

Възгласите секнаха, щом младоженците спряха напред пътеката. Тълпата онемя. Те бяха най-красивата двойка, която хората бяха виждали.

Дулси им благодари, че не са се уплашили от студа и са дошли да я видят като булка. Джеймс благодари за пожеланията, след това им заръча да се върнат в топлия църковен салон и да се забавляват. Мелодичният му глас звънна в ледения въздух и ги омая.

Джеймс и Дулси продължиха по пътеката, щастието искреше от очите им. Като стигнаха до ролс-ройса, ги посрещнаха Дилейси и Алиша и помогнаха на Дулси да се настани на задната седалка.

Щом колата потегли за Кавендън, Джеймс се обърна към Дулси и докосна с върха на пръстите си страната ѝ.

— Ти си моята жена — каза с нисък глас. — Представяш ли си, моята малка мъчителка сега е моя жена.

Дулси се ококори. Погледна го изумено.

— Мъчителка — повтори тя. — Никога не бих измъчвала моя съпруг.

— Няма да го измъчваш — отвърна той и ѝ се захили. — Но умело го правеше, докато бях твой годеник.

Стисна ръката му, наведе се към него и прошепна:

— Зная, че бях съблазнителка, и никога няма да престана да бъда, разбираш ли?

— От все сърце се надявам.

След това замълчаха и след няколко минути колата спря пред Кавендън Хол. Майлс и Сесили, които бяха уредници на сватбения уикенд, стояха пред парадния вход и ги чакаха.

След като Хартли помогна на Дулси да слезе от колата, Сесили взе от нея букетчето от дребни орхидеи, за да може тя да повдигне

пелерината и полата си по стълбището.

Във входното фоайе Майлс и Сесили ги прегърнаха и ги засипаха с пожелания.

— Ще ми се да се отървем от официалните задължения час по-скоро — каза Майлс и намигна на Джеймс. — Подозирам, че Дулси иска всичко да мине на бърза ръка, за да бъдеш целият само неин.

Той я погледна палаво, с недвусмислен намек.

— Майлс! — възкликна Дулси и усети, че се изчервява.

Джеймс, който се забавляваше с нейната реакция, прибави:

— Ами, да, Майлс, открих, че жена ми има блестящи идеи всъщност. Така че да не губим време. С какво започваме?

— С обичайното, журналисти и фотографи от вестници и списания ви очакват в жълтия салон, Феликс е при тях, понеже е свикнал да се разправя с журналисти. Сервираха им чай, кафе, сандвичи. След петнайсетина минути този салон е първата ви спирка.

Намеси се Сесили:

— Пресата те обожава, Джеймс, и съм сигурна, че ще се влюбят и в съпругата ти.

— Нима е възможно да не се влюбят? — промърмори Джеймс и изпрати въздушна целувка на Дулси, която се разсмя. От нея се излъчваше щастие.

Майлс предложи:

— Ако искате да се освежите, сега е моментът. След това ще ви заведем при фотографите да ви снимат. Цялата работа ще трае най-много половин час. След това ще си направим традиционните семейни портрети. В балната зала на западното крило.

Дулси, като погледна Сесили, попита:

— Имам ли нужда от грим или червило?

— Не, изглеждаш идеално.

— Благодаря, Сеси. Благодаря за всичко, което направи за мен, за роклята, за пелерината. — Целуна Сесили и пошушна в ухото ѝ: — Вече е твой ред, ти си следващата, ще видиш.

Сесили се усмихна, но това изведнъж я разтрепери и тя обърна глава, когато очите ѝ се насълзиха.

Само Дулси забеляза неочакваните сълзи.

* * *

Джеймс беше експедитивен и дисциплиниран, а пък Дулси беше свикнала със сватбите в семейството. Затова с помощта на Майлс и Сесили всичко мина благополучно и бързо. Семействата Ингам и Уд бяха търпеливи и без всякакви капризи размениха много пъти местата си, според преценката на Майлс и Сесили. След един изтощителен час фотографът въздъхна с облекчение и сесията приключи.

* * *

Джеймс и Дулси последни напуснаха балния салон в западното крило, понеже трябваше да им направят сватбени снимки само на тях двамата.

Сега отиваха в южното крило, където се посрещаха гостите за сватбения прием. А приемът беше в разгара си, когато се появиха в бледозеления салон. Посрещнаха ги с овации.

Те взеха чаши с шампанско и обиколиха всички. След това се запътиха към съседната гостна. Там първа ги поздрави леля Гуендолин, която беше очарована от Джеймс. „Като всички жени“ — промърмори Дулси, когато леля ѝ се срещна за пръв път с него. Леля Гуендолин изглеждаше невероятно с рокля в нейния любим пурпурен цвят и камара диаманти. След това Шарлот и Дилейси с Тревър им пожелаха щастие. Обиколиха още веднъж гостите, за да не пропуснат някого.

След това Дулси остана при Руби, когато старите приятели на Джеймс от актьорската гилдия го наобиколиха.

— Страхотен клан сме, нали, Руби? — отбеляза Дулси и вдигна чаша да се чукне със своята зълва. — Двайсет и четирима сме на тази фотография и всички изглеждаме фантастично.

Руби също вдигна чаша и се чукна с Дулси.

— Ингам и Уд, не е зле, че се сродихме.

Руби ѝ се усмихна с обич. „Тази не е перушан — помисли си тя. — Дулси е първокласен избор.“

За момент замълчаха, после Руби добави с по-нежен тон:

— Много съм щастлива, че Джеймс те откри, Дулси. Чудесна двойка сте. Жена като теб е тъкмо за него.

Руби говореше съвсем искрено. Вярваше на Дулси, знаеше, че е уравновесена, практична и не лети в облаците. А в тази красива главица имаше и ум.

— Обожавам го, Руби. Никога не бива да се тревожиш за него. Обещавам ти, че винаги ще бъда до твоя Джеймс. Вече и моя Джеймс.

Преди Руби да отговори, при тях дойде Констанс Ламбърт. Цялата сияеше усмихната.

— Каква красива сватба, Дулси. Толкова много цветя! От къде ги взехте посред зима? Църквата и къщата са отрупани с цветя.

— Имаме няколко зимни градини в Кавендън, където нашият главен градинар отглежда орхидеи. Една част от цветята са оттам, другите ни ги доставиха от лондонския „Харт“.

— Изумително е — отвърна Констанс и продължи: — Ти също, Дулси. Като те погледне човек, дъхът му спира. Сесили е направила чудеса. И роклята, и пелерината са възхитителни.

— И много топли — засмя се Дулси. — Бях доволна, че си съблякох пелерината, докато ни снимаха. Повече не я наметнах. Благодаря, Констанс, тоалетът и на мен ми харесва. Помолих Сеси горната част на роклята да бъде съвсем гладка, за да изпъкват диамантите, които Джеймс ми подари.

— Сега пък какво е направил Джеймс? — попита Джеймс, като се приближи до Дулси. — Какво говорят за мен моите три любими жени?

— Че те обичаме безумно — отговори Дулси.

Джеймс я хвана за ръка и я притегли до себе си с доста изразено чувство за собственост.

— Хенсън всеки момент ще обяви, че вечерята е сервирана. Дафни нареди да се измъкнем незабелязано и когато всички насядат, да влезем ние, Дулси. Хенсън ще дойде да ни вземе. С Дулси изчезваме. — Усмихна се на Констанс и на сестра си. — Ще се видим след няколко минути.

Джеймс изведе Дулси във фойето на южното крило.

— Тук ще почакаме — прошепна и я целуна по страната.

Тя го погледна кокетно, вдигна вежда и предложи:

— Ако не губим време, можем да се качим в твоя апартамент за едно бързо гушкане. Какво ще кажеш?

— Дулси Ингам, непоправима си! — възкликна той и се разсмя.

— Вече съм Дулси Брентууд. Твоята госпожа, не го забравяй.

* * *

След малко, като влязоха в балната зала, дори Дулси ахна наред с Джеймс. И този салон беше преобразен. Мебелите и килимите бяха изчезнали. Покрай стените бяха подредени масите, а в центъра беше дансингът. Навсякъде имаше цъфтящи растения — орхидеи, рози и какви ли още не. По масите, по первазите на прозорците, на полицата над камината блещукаха свещи.

В един ъгъл имаше оркестър от шестима музиканти и когато Джеймс и Дулси влязоха, хванати за ръце, засвириха отново „Ето, булката идва“. Понесоха се бурни ръкопляскания.

Храната беше вкусна, вината великолепни и салонът загъмжа. Хората бърбеха и се смееха. Сватбата не само беше разкошна, но и изпълнена с радост.

След време Джеймс и Дулси отидоха на дансинга. Първият танц беше техният. След като обиколиха два пъти дансинга, последваха ги и други двойки. На Дулси ѝ се стори, че от години в Кавендън не е имало толкова веселие и щастие. Дори на сватбата на баща ѝ и Шарлот миналата година. Доставяше ѝ удоволствие, че хората се забавляват от сърце.

След като сервираха десерта, Майлс отиде да говори с Джеймс.

— Следва твоята реч, преди да внесат сватбената торта. Цяло представление е рязането и всичко останало. Вдига се врява.

Джеймс се съгласи.

— Да, моментът е подходящ — отговори той, като същевременно се чудеше дали след това с Дулси ще могат да избягат.

Малко по-късно Майлс и Сесили звъннаха кристалните чаши и гостите се смълчаха.

Джеймс стисна ръката ѝ и се изправи. Всички впериха погледи в него, включително и жена му. Но той беше свикнал след толкова

години на сцената и публиката не го притесняваше и след часове. Това беше дар, неговият живот беше такъв.

— Никога няма да забравя моята красива сватба в снега — започна той. — Денят на венчавката с моята Дулси е най-щастливият в живота ми. Мога да я превъзнасям пред вас, да ви говоря, че е единствена на света, но вместо това предпочитам да кажа нещо на моята жена. — Огледа салона и добави: — Ако ми разрешите.

— Да, да, давай! — извика Ралф Шор и всички негови приятели заръкопляскаха. — Давай, кажи й го, Джейми! И аз искам да чуя.

— Понеже съм актьор, а не писател, свикнал съм да изговарям думите на други хора. За да изразя чувствата си към моята жена и сега ще постъпя по същия начин.

Погледна Дулси, която седеше от дясната му страна. Сините й очи бяха станали огромни.

Застина за момент. И пак беше харизматичен и завладяващ в своето мълчание и в покоя на тялото си. Когато заговори отново с онзи незабравим глас, залата притихна. Никакъв звук не се чуваше, само гласът му ехтеше в пространството:

*— Как те обичам? Обичам те без мярка.
Обичам те с онези висоти
на своя дух, когато полети
в безкрайния простор на вечността.*

Направи кратка пауза и когато продължи, гласът му стана по-мек:

*— Обичам те и тъй — със нежността
към простите неща —
към слънцето и светлината на свещта...*

След още една пауза пак промени интонацията:

— Обичам те със страст, родена в мен

*от стари рани, и със детски плам.
Обичам те с любов на минал ден
и паднали светци — и още, знам,
с дъха, смеха, сълзите.
В смъртен плен щом падна,
ще те любя и оттам.*

Това беше краят на стихотворението от Елизабет Браунинг.
Джеймс се наведе към Дулси, взе ръцете ѝ и я накара да се изправи.

— О, как те обичам, скъпа моя съпруго. Безкрайно те обичам.

В очите на Дулси блеснаха сълзи, както и в неговите. Пък и в целия салон нямаше човек без сълзи в очите.

Двамата стояха загледани един в друг, после тя обви ръце през тила му, притисна се до него и го целуна.

Понесоха се ръкопляскания и Дулси го поведе към дансинга. Затанцуваха валс, впили погледи един в друг. Гостите бяха хипнотизирани и не помръднаха от местата си.

След малко в балната зала влезе Хенсън с двама лакеи. Гордън Лейн и Иън Мелроуз бутаха количка, на която се издигаше огромна сватбена торта с фантастично красива украса.

Оставиха количката по средата на дансинга и Хенсън направи знак на Джеймс и Дулси да се приближат. Подаде да Дулси сребърен нож.

— Сър, поставете ръката си върху нейната — каза на Джеймс. — Трябва заедно да разрежете тортата.

Гостите отново изръкопляскаха, Джеймс и Дулси се разсмяха.

Оркестърът засвири по знак на Майлс. Джеймс прегърна Дулси и покани всички на дансинга.

— Елате при нас! — извика той. — Танцувайте с нас! Празнувайте с нас!

Първи дойдоха Майлс и Сесили, последваха ги Дафни и Хюго, Чарлс и Шарлот, Руби и Тед, Оуен и Илейн. Веднага подир тях дойдоха да танцуват Дилейси и Тревър. Скоро дансингът се изпълни с танцуващи двойки.

— Да се изпаряваме — прошепна Дулси след няколко секунди.

Джеймс кимна. С ритъма на танца я поведе към вратата на балната зала. Хукнаха по коридора, после през преддверието и по стълбището към източното крило. То се обитаваше от семейство Ингам и Дулси настоя да настанят Джеймс до нейната стая.

Дулси спря, като стигна до своята спалня. Намираше се през три врати от апартамента на Мармадюк, където беше отседнал Джеймс.

Той я погледна и попита притеснено:

— Ще мога ли да съблека тази сложна рокля?

— Съмнявам се — отвърна Дулси и погледна през рамо. — Сесили се съгласи да ни последва, когато излезем от балната зала. Тя ще ме съблече. Хайде, върви в твоя апартамент. О, ето, тя идва. След минутка съм готова.

— След като чаках четири месеца, мисля, че ще издържа минута — отвърна той с мелодраматично похотлив жест. — Все пак побързай.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Покоите на Мармадюк бяха слабо осветени. Джеймс беше изгасил всички лампи, с изключение на една. Но светлината от огъня в камината и лунните лъчи, нахлуващи през прозореца, бяха достатъчни, за да го вижда съвсем ясно.

Стоеше пред прозореца и гледаше към парка, който се простираше до езерото. Не я чу, като влезе, и тя остана до вратата, взирайки се в него много внимателно и напрегнато. Искаше го толкова много, но най-вече искаше да се наслади на всеки миг от своята първа брачна нощ.

Джеймс беше така притихнал, че приличаше на статуя. Тя съзнаваше, че тази съзерцателност му е присъща, както и вроденият душевен мир. Може би дори успехът му отчасти се дължеше на това. Подобно спокойствие беше могъщо средство. Подчертаваше естествената му елегантност, финес и грация.

Случайно се обърна точно когато тя пристъпи в стаята, стресна се, като я видя и възкликна:

— Не чух, че си влязла. Откога стоиш там?

— От минута.

На устните му трепна усмивка.

— Отне ти повече от минута да се измъкнеш от булчинската рокля.

Той тръгна към нея. Дулси видя, че носеше тъмносин копринен халат, плътно завързан с колан. Краката му бяха боси, нейните също. Тя не помръдваше, изведнъж изпита страхопочитание пред него и пред голямата му слава и най-неочаквано я изпълни боязън. Застина на място.

Джеймс забеляза внезапното ѝ колебание. Забеляза също колко безплътна изглежда с ефирния бял пенъор, който я обгръщаше като облак. Но беше къс, едва покриваше коленете и стройните ѝ крака предизвикателно се виждаха. Спусна се към нея.

Грабна я в прегръдките си, след това само вдъхваше мириса на косата ѝ, аромата на рози, който се излъчваше от кожата ѝ. Дулси беше

негова. Бяха женени. Какво благословено успокоение.

Притегли главата ѝ към своята и сведе поглед към лицето ѝ. На тази светлина очите ѝ бяха много тъмносини и в тях видя силното ѝ желание към него. Желанието беше споделено. Как беше копнял да бъде с нея, да прави любов както е редно, без да бърза, без да се притеснява или по-късно да съжалява.

Сърцето му се преобърна. Господи, колко млада беше. Само на деветнайсет. Толкова невинна, недокосната, неопитна. За част от секундата се изплаши да прави любов с нея. Беше толкова уязвима, беззащитна.

Тя като че ли прочете мислите му и каза:

— Забавих се две минути вместо една, защото попитах Сесили какво да ти правя в леглото.

Той се стресна.

— Не, не си питала!

— Попитах. Тя ми каза, че не бива да се опитвам да правя каквото и да било. Защото ти си на трийсет и три и очевидно имаш житейски опит. Знаеш какво да направиш, за да бъда щастлива, и ще се погрижиш за мен.

— Естествено. Ще те направя щастлива — отвърна той.

Наведе се и покри устните ѝ със своите. Тя се притисна до него, срамежливостта ѝ се изпари. Той вече беше възбуден. Отмести я от себе си и възкликна:

— Не мърдай!

— Какво правиш? — попита тя, когато той на бегом излезе от спалнята.

— Ще заключа вратата на апартамента — отговори и след миг отново застана пред нея.

Тя пристъпи до него, сложи глава на гърдите му и го обгърна с ръце.

— Спомняш ли си, когато направих същото в магазина на Сесили? Казах ти, че искам да почувствам дали си истински.

— Е, истински ли съм?

— О, да, съвсем истински. — Отдръпна се и вдигна поглед към него. — Знаех, че те изкушавам, че те подлудявам, но бях безсилна. Толкова исках да правя любов с теб... когато и да те видех, по което и време да беше.

— Нима мислиш, че аз не исках? — попита нежно с шеговит поглед, вперен в нея.

— Да, знаех, че ме искаш толкова, колкото и аз теб.

Търпението му се изчерпа. Беше възбуден докрай, сърцето му бурно туптеше. Хвана я поривисто за раменете, притегли я до себе си и съблече пенъора и тънката нощница, после и своя халат.

Направиха по крачка едновременно и се прегърнаха. Той силно я притисна към себе си, тя леко се потърка в него и усети огромната му възбуда. Сърцето ѝ забърза ритъм, тялото ѝ се сгорещи, желанието стана неудържимо.

— Обичам те, Джеймс.

— И аз те обичам — прошепна в косата ѝ. — Ето леглото, за което копнеехме, откакто се видяхме за пръв път. Какво чакаме още?

Легнаха един до друг и светът се взриви. Галеха се и желанието да се слоят подбуждаше жестовете им. Нито тя, нито той търсеха надмощие. Страстта им се разгаряше. Той я целуна без задръжки, езиците им се преплетоха, сърцата им туптяха с еднакъв ритъм. Той обсипваше с ласки гърдите ѝ, нейните ръце алчно шареха по тялото му, нито един милиметър не остана недокоснат от нея.

Той беше вещ, а тя като ревностна ученичка му се отдаваше с готовност, умоляваше го да я докосва и да я възбужда. Когато пръстите му намериха златната коприна между краката ѝ, момичето простена. Той почувства, че най-после тя се отпусна, и разбра, че ѝ доставя удоволствие. А това го възбуди още повече.

Внезапно усети, че е крайно време. Плъзна тялото си върху нейното, проникна в нея бързо, със сила, защото знаеше, че този е начинът да облекчи болката ѝ. За миг тя се стегна, изохка, но той проникна още по-дълбоко, без да обръща внимание. После долови стенанията ѝ от удоволствие и разбра, че при нея всичко е наред.

Тя обви ръце около тила му, после ги зарови в косата и ги плъзна по гърба му. След това се хвана за раменете му и обви крака около него. Дватама веднага намериха своя ритъм.

Той откри, че е много чувствена, също като него, и горещото ѝ желание да му достави удоволствие, да прави любов с него без всякакви задръжки го възбудиха още повече.

Когато нея я обхванаха конвулсии и започна да го целува и да се вкопчва в раменете му, той забърза ритъма си. Тя го последва, изкрещя

от удоволствие, изрече името му, после пак и пак.

Джеймс си помисли, че пропада в пространството... бързо, още по-бързо, в ритъм с нея, отдавайки ѝ се необуздано. Тя обви ръце около кръста му и отново изкрещя, а той изгаряше, разтопяваше се в нея, и крещеше и шепнеше името ѝ.

Джеймс още потръпваше върху Дулси с лице срещу нейното. До този момент никога не беше изживявал еротичния момент по този начин с нито една жена. Не само заради невероятното физическо удоволствие; обичаше Дулси и със сърцето, и с ума. Той ѝ принадлежеше и тя на него. Изпълни го доволство, каквото не беше изпитвал, и знаеше, че е заради нея.

Размърда се и се плъзна встрани от нея.

Тя докосна лицето му някак колебливо. Джеймс забеляза, че изглежда неспокойна.

Сви вежди.

— Защо? Какво има?

— Чудя се дали си струваше да чакаш. Бях ли наред... в леглото?

Той не можа да се сдържи и се разсмя. Прегърна я и я притисна до себе си.

— Ох, сладката ми съблазнителка, разбира се, че не беше наред. Използваш абсолютно неточна дума. Беше великолепна.

Тя се усмихна, прилепи се до него и го целуна леко по устните.

— Кога ще го направим пак?

— Не още — отговори той, сподавяйки смеха си. Прегърна я и я гушна до себе си. — Не те нараних, нали, скъпа?

— Не. Направи го бързо и почти не ме заболя.

Той се подпря на лакът. Загледа се във възхитителните сини очи и каза:

— Ти си моята първа и последна любов. Искам да го знаеш. Веднъж ти казах, че когато се влюбя, е завинаги. Тогава ти го казах и сега ти го казвам. Опасявам се, че не можеш да се отървеш от мен.

— Само посмей да избягаш! — Сгуши се до него и прибави: — Радвам се, че меденият ни месец ще бъде на „Аквитания“. Понеже на кораб няма къде да ходим, освен да си стоим в каютата.

— Да, и на мен ми мина през ума — промърмори той, макар че чак дотам не беше мислил. Какво чудно момиче беше неговата Дулси. Пълна с изненади... и не на последно място в леглото. Неопитна,

каквато беше, не ѝ липсваше пламенност, страст и фина чувственост към ласките му. Беше открил любовта на живота си, и тя нейната.

* * *

В спалнята беше тихо, единственият звук беше пращането на цепениците в камината, които Джеймс хвърли в огъня преди малко. Дулси заспа в прегръдките му с ръка върху корема му.

Почувства се изчерпан и се унесе, но вече беше съвсем буден и мислеше. Но се чувстваше дълбоко удовлетворен, спокоен, в мир със себе си.

Джеймс имаше моменти на прозрение. Инстинктивно чувстваше, че не иска да изживее живота си с нито една от епизодичните си любовници, дори с онези, с които беше имал по-дълга връзка. Не защото не бяха красиви или нежни, или любещи... просто не бяха за него.

Той не можеше да определи какво означава „за него“. Докато не срещна Дулси, застанала наред гримьорната му като изгубена. Бяха се спогледали, после дълго и красноречиво се гледаха и разбраха всичко. Разпознаха се, веднага почувстваха, че са един за друг. Бяха като ударени от гръм, влюбване от пръв поглед, а това никога преди не беше му се случвало.

Чувствата му към нея бяха съвсем различни. Искаше да я пази, да я защити от всяко зло, а нейният инстинкт беше безпогрешен, когато ставаше въпрос за него. Разбираше го, познаваше го, независимо че бяха изминали само четири месеца, откакто се видяха за пръв път. Въпреки дързостта си, самонадеяните коментари и маниерът ѝ на говорене „право куме, та в очи“, беше високоинтелигентна, сериозна, беше човек, на когото може изцяло да се разчита. Искаше да бъде постоянно с нея. Тя удовлетворяваше негова дълбока душевна необходимост, изпълваше го емоционално.

Тя се размърда до него и прошепна:

— Джеймс, буден ли си?

— Да.

След това замълча. След малко той каза:

— Твоя собственост съм, Дулси. Ти сложи своя печат върху мен... за цял живот.

Усети, че тя се усмихва до рамото му. Прехвърли се върху него и намери устните му. И така продължи тяхната любовна нощ, и завинаги щеше да бъде така.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Стана миналата година в последния момент — каза Шарлот. — За наше голямо облекчение и най-вече мое. Чарлс беше на ръба на отчаянието седмици наред.

— Зная — въздъхна лейди Гуендолин. — Бях готова да осребря инвестициите си и да му помогна. — Усмихна се щастливо, когато завърши: — Но не беше необходимо, слава богу! Късметът не изневери на Ингам. Щастливци сме.

— Наистина. Чарлс е убеден, че има най-добрият зет на света. Беше много щедро от страна на Хюго да продаде акции на Уолстрийт и да даде парите на Чарлс. Както каза Хюго, да обърнем нова страница. Пък и така смъкна от бремето на Пол.

Лейди Гуендолин се наведе към Шарлот и продължи:

— Не разбрах защо семейната банка на Драмънд склони да отпусне само половината от парите, които поиска Пол. Никой не ми обясни, освен че бордът не е одобрил.

— Сумата е била прекалено голяма, за да се даде в заем на един човек, дори да е Драмънд и да е акционер в банката. Пол не е глупав, затова приел веднага предложението, без да се заяжда, след което се намесил Хюго и набавил другата половина от своите фондове.

Шарлот се поколеба, преди да промълви:

— Дафни остави у мен впечатление, че Хюго се е чувствал отговорен наравно с Пол, защото решението да вложат парите на Ингам в Трансатлантическата компания е било общо.

— Разбрах и благодаря, че ме осведоми, Шарлот. Да си призная, много се радвам, че се върна в Кавендън. Ти и Чарлс ми липсвахте. На всички нас ни липсвахте, и ми олекна, че ще поемеш част от задълженията на Дафни. Тя има нужда от почивка. — Като загледа Шарлот с усмивка, продължи: — И, разбира се, ти веднага влезе в ролята на стопанка на тази огромна къща по най-естествен начин.

— Имам още много да уча.

— Не чак толкова, скъпа. Да не забравяме, че през целия си живот си живяла в Кавендън.

— Но не съм го управлявала. Добре че Хенсън е до мен за всичко, от което имам нужда.

— Ще сменя темата, Шарлот. Истинската причина да те поканя днес е да ти разкажа една история.

— Каква история? — попита Шарлот и погледна изпитателно лелята на съпруга си.

— За Ингам и Суон. История от отминали времена.

Лейди Гуендолин се облегна и се помъчи да бъде спокойна. Откакто подари брошката лебед на Шарлот, копнееше да сподели с нея и съжеляваше, че още тогава не ѝ разказа. И сега най-неочаквано я обхвана нервност.

— Първо искам да ти задам един въпрос, Шарлот. Къде държиш прочутия архив на Суон?

— В моята къща отвъд парка. Не ги донесох в Кавендън Хол, понеже тетрадките са много. Пък и по-добре е да си останат там, тъй като след моята смърт Сесили ще отговаря за тях.

— Не говори за смърт, за бога, млада жена си.

— Защо ме попита къде са?

— Просто от любопитство — отговори лейди Гуендолин и отново се намести неспокойно. — Причината да те поканя тази сутрин в Литъл Скел е да ти покажа нещо. Но преди това — историята. Все пак трябва да започна с въпрос.

— Питайте ме каквото поискате, лейди Гуендолин.

— Леля Гуендолин отсега нататък. От моето семейство си. В известен смисъл винаги си била член на семейството, но вече и официално, откакто се омъжи за Чарлс. Ето и моя въпрос. Споменава ли се някъде в дневниците моето име?

— Не, никъде не се споменава. Появяват се имена отпреди стотина години, нищо повече. Защо питаш?

Разговорът се стори на Шарлот малко странен.

— Преди много години бях влюбена в един Суон — изрече лейди Гуендолин с очи, приковани в Шарлот. — И той беше влюбен в мен.

Шарлот остана поразена и само кимна, очаквайки с нетърпение да чуе разказа.

— Най-накрая станахме любовници. Беше голяма любов. Той беше вдовец, а аз бях овдовяла шест години преди това. Съпругът ми почина, когато бях на трийсет години. Моят Суон беше много почтен и

ме обичаше отдалеч, никога не ме доближи. Беше истински джентълмен. Един ден почувствах, че не мога да издържа повече, толкова безумно го желяех. И станах дръзка, Шарлот. Така ловко подредих всекидневието, че да бъда почти непрекъснато с него, и една вечер в пристъп на чиста лудост го целунах. Естествено бяхме сами. Той веднага разбра, че споделям чувствата му. Така започна всичко.

— И през ум не ми минаваше, че си била ти! — възкликна Шарлот, все още поразена от това признание.

— Какво имаш предвид? — погледна я изумено лейди Гуендолин, искрено смаяна. Кой е знаел за тях?

— В един от дневниците има нещо, бележка, но твоето име не се споменава. Твоят любовник Марк Суон ли е бил?

— Да... с Марк бяхме заедно доста години.

— Ще изтичам до моята къща. Искам да видиш бележката. Много бързо ще се върна, лельо Гуендолин.

Като остана сама, лейди Гуендолин отиде до черния лакиран китайски скрин, дръпна едно от чекмеджетата и извади оттам кутия с писма.

Както обеща, Шарлот се върна много бързо и влезе в дневната. Носеше дневника. Отвори го на съответната страница и го подаде на лейди Гуендолин. Тя се загледа в страницата и започна да чете:

„Написано от мен. Юли 1876 година.
Обичам моята дама. Отвъд здравия разум.
Лебедът прилепва към Ингам като в тясна ръкавица.
Лежах с нея. Тя е моя.
Тя ми даде всичко. Носи моето дете.
О, наша радост. Детето умря в корема ѝ.
Съсипа ни. Тя ме напусна.
Върна се при мен.
Моите ноци са нейни отново.
До деня на моята смърт. М. Суон.“

Лейди Гуендолин примигна, очите ѝ се напълниха със сълзи и тя притисна за момент дневника до себе си. Затвори очи и притихна. След малко подаде дневника на Шарлот, без да продума.

Беше очевидно, че е много развълнувана.

— Виждам, че много си го обичала — каза Шарлот.

— С цялото си сърце... до деня на неговата смърт.

— Сигурно е било много тъжно да загубиш неговото дете.

— Бях съкрушена. Той също.

Шарлот се поколеба, преди да попита:

— Какво щяхте да направите с детето, лельо Гуендолин? Ситуацията е била ужасно трудна. Особено в онези дни преди петдесет години.

— Много мислихме, но не намерихме решение. А после нямаше значение, тъй като бебето се роди мъртво.

— Благодаря ти, че ми разказа. — Шарлот въздъхна. — Дулси вярва, че през годините „между Ингам и Суон е имало голяма мешавица“. Нали знаеш как се изразява, но мисля, че има право... през тези почти две столетия много любовни афери са се заплитали.

— Съгласна съм. И как да не се случва? Двете семейства са живели близо едни до други в провинцията, фактически под един покрив през повечето време. Постоянно са били заедно в безоблачно съжителство, били са красиви и сексуалният мотив е повече от вероятен.

— А сега Сесили Суон и Майлс Ингам продължават традицията — отбеляза Шарлот. — Ще бъдат завинаги заедно. А развод не се предвижда. Ето ти едно друго затруднение. Те повече няма да се разделят. Никога.

— В края на краищата всичко ще се нареди, повярвай ми, Шарлот — успокои я лейди Гуендолин. — Трябва да сме търпеливи. Както сама често казваш „каквото е речено да стане, ще стане“. Зная от опит, че ако нещо трябва да се случи, ще се случи, когато му дойде времето.

— Така е.

Лейди Гуендолин взе кутията за писма, отвори я и извади някакви стари снимки.

— Това е Марк Суон. А на тази съм с него.

— Колко си подходате. Марк прилича на Уолтър — възкликна Шарлот. — Много е красив.

— Не са ли всички те красиви — промърмори лейди Гуендолин с кисела усмивка. Подаде на Шарлот друга снимка. — А това е

Маргарет...

Не довърши изречението и замълча.

Шарлот се втренчи във фотографията на красиво бебе с прекрасна кръщелна рокличка и дантелена шапчица. Погледна изумено лейди Гуендолин.

— Нашето дете. На Марк и мое. Разбираш ли, родих друго бебе. Не се пазехме. Тогава бях преминала четирийсетте. Не вярвах, че мога да забременея. Бях ужасена. В края на краищата бях на четирийсет и осем.

Шарлот беше така шокирана, че изгуби дар слово, после попита тихо:

— О, боже мой! И какво направи?

— Единственото възможно по онова време, поне за нас. Трябваше да я дадем за осиновяване. Разказах на брат си Дейвид, а той се беше досетил за мен и Марк. Както знаеш, с Дейвид бяхме много близки. Той искрено ни съчувстваше, но не даваше и дума да се продума да задържим детето. Ако бях омъжена, предполагам, че както много омъжени жени можехме да обясним забременяването ми. Но аз бях вдовица.

— Разбирам. — Гласът на Шарлот беше много тъжен. — Кой осинови бебето.

— Не ни казаха. Така се постъпваше тогава. Осиновяването оставаше в пълна тайна. Адвокатът на Дейвид уреди подробностите. Дейвид ме увери, че ще дадат бебето в добро семейство от средната класа, на бездетна двойка, която отчаяно искала дете. Купих красиви дрешки за дъщеричката си, дадох и пари на семейството. И това беше краят на...

Лейди Гуендолин отново не довърши изречението, явно много се натъжи. Сълзите я задавиха, искаше ѝ се да се разридае с глас.

Шарлот внимателно я наблюдаваше и видя, че е много разстроена, затова си замълча.

Изведнъж лейди Гуендолин изправи гръб и се съвзе.

— Казах, че това беше краят, но, разбира се, не се оказа така. Всеки ден от моя живот мислех за това дете, за моята дъщеря, питах се как ли е, тревожих се за нея. Хубавото в случая беше, че с Марк продължихме да се срещаме. Така много се обичахме, че не можехме

да се разделим. Но станахме много предпазливи във всяко отношение. Жените Ингам изглежда лесно забременяват.

— Добре, че любовта ви е продължила, лельо Гуендолин. Ако бяхте се разделили, щяхте да страдате още повече.

— Той беше много нежен и ме утешаваше. Съвзехме се някак. Примирихме се, че сме постъпили правилно... с детето. И двамата бяхме сигурни, че Дейвид е осигурил добър живот за нашата дъщеря.

— Значи някъде там, в света, в който днес живеем, има една жена с потекло Ингам — Суон на име Маргарет.

— Сигурна съм, че е жива и че е добре. Надявам се, че е така. Но предполагам, че осиновителите ѝ не са запазили името Маргарет. Вероятно са я кръстили с друго име.

— А знаят ли кои са истинските ѝ баща и майка? — попита Шарлот.

— Не. Адвокатът е гарантирал, че има добра наследственост, и ги е осведомил за някои обстоятелства около раждането. А пък аз трябва да вярвам, че е отгледана с любов заради моя душевен мир.

— Благодаря ти, че сподели с мен и че ми имаш доверие.

— Шарлот, вярвам ти до смърт.

— Винаги можеш да се обърнеш към мен, лельо Гуендолин, за каквото и да е.

— Благодаря. Шарлот, искам да знаеш още нещо... Измислих си, като ти казах, че брошката лебед е от майка ми. Излъгах. Марк ми я подари. Каза, че ако светът ни беше по-различен, щяхме да сме женени и аз щях да съм Суон. Понеже ти си и Суон, и Ингам, твоя е. Харесва ти да я носиш, нали?

Шарлот се усмихна.

— Да. Почти постоянно я нося. Всъщност, когато казах на Чарлс, че ти си ми я подарила и че е наследствено бижу, той се изненада. Никога досега не я бил виждал.

— Остави го в неведение, Шарлот, моля те. Искам моята тайна да си остане тайна.

— Ще я пазя, обещавам ти.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

— В края на краищата на каква сума възлязоха разходите по сватбата? — попита Хюго, поглеждайки Майлс, който седеше пред бюрото му.

— Доста голяма. Но всъщност на папá не му се наложи да плаща, както се оказа. Дори е спестил нещичко, ако питаш мен.

Двамата бяха в лондонската кантора на Хюго и разработваха една идея на Хари Суон. И както обикновено Хюго се тревожеше за пари.

Майлс извади някакви записки от джоба си и започна да ги преглежда, за да опресни паметта си.

— Ето, виж. Леля Гуендолин е дала на папá чек за пет хиляди лири, както ти е известно. Подарила му ги е, понеже той е неин наследник. Но не са изхарчени всичките, поради следните причини. Дулси каза, че не иска подаръци от семейството, но ако държат да подарят нещо на нея и на Джеймс, предпочита да поемат някои разходи по сватбата.

— Това е уместно и практично решение, такава е Дулси.

— Аз платих за оркестъра, това беше моят подарък — продължи Майлс. — Шарлот плати на доставчиците за вечерята в събота, за сватбения прием и на готвача. Естествено в сметката влиза храната.

— Чарлс доста е спестил — промърмори Хюго и започна да се чувства по-спокоен.

— Сесили подари на Дулси булчинската рокля и наметката. Също така плати орхидеите, които купихме допълнително, както и всички бели цветя от „Харт“. Сприятелила се е с Ема Харт, нали знаеш, и Сесили ще открие свой щанд в нейния универсален магазин. Ще се нарича бутик „Сесили Суон“ и там ще се продават всички аксесоари, които изработва.

— Чудесна новина. Ще поздравя Сеси. Тя стана известна и преуспяла делова дама.

— Такава е. Нека да продължа. Дафни плати роклите на двете шаферки с пари от фонда, също и войнишките униформи за

близнаците. С част от парите на леля Гуендолин папа̀ плати на жените от селото, които бяха наети да помагат. О, и на фотографа. Но на другия ден папа̀ ми каза, че не е изхарчил всичко.

— И това е добра новина. Малко пари в повече никога не са излишни.

— Хюго, има ли някакъв проблем, за който трябва да знам? Да не би да се е случило нещо? — попита неочаквано Майлс.

— Не, не, няма проблем. Предполагам, че напоследък бях ужасно напрегнат. На всичкото отгоре се появиха и тези течове в баните на западното крило.

— Бани ли? Мислех, че е само една.

— Както изглежда и в друга е протекло. Сега ги поправят.

— О, божичко! — Майлс сви устни и се позамисли, преди да каже: — Не че искам да сменя темата, но трябва да поговорим и за друго.

— За какво? Сега ти ми се виждаш разтревожен — викна Хюго.

— Не съм. Но така и не разбрах цялата работа около Трансатлантическата компания. Нямам предвид фалита им, питам само колко пари си върна фондът „Ингам“.

— Цялата сума. Аз дадох половината, а Пол останалата половина. С други думи, фондът си върна цялата инвестиция. Двамата инвестирахме поравно, затова се почувствахме отговорни.

— Зная и това е много благородно от ваша страна. Благодаря. Папа̀ ми каза, че двамата сте вложили част от тези пари в консервативни и солидни английски компании.

— Да, Майлс. Не се тревожи, парите са на сигурно място. Имаме и в брой, разбира се, за този проклет данък общ доход, който правителството ни сервира, и за разходите по имението.

— Значи по принцип сме добре, така ли?

— Да. Но трябва да добавя, имаме разходи за поправката на покрива на северното крило и сега за течовете в баните.

Майлс кимна.

— Да огледаме идеята на Хари. Не е безпочвена. Според мен може да ни донесе някакви крайно необходими приходи.

— Съгласен съм. Но на първо място нека да обсъдим как да дадем под наем безлюдните ферми, понеже трябва да обучим и хората, които ще настаним в тях. Това отнема време.

— Знам. Виж, нека да го обсъдим с баща ми през уикенда и после да решим как да постъпим.

— Ще се справим, Майлс — каза Хюго доста по-уверено. Майлс винаги го ободряваше, понеже беше деен и сърдечен.

Хюго стана и предложи:

— Хайде да отидем и да хапнем нещо за обяд. Тази вечер ще се върна в Кавендън. Ти кога ще дойдеш?

— Не зная точно. Тази вечер със Сесили ще вечеряме с Феликс и Констанс Ламбърт. Очаквам с нетърпение да се срещнем. С тях времето минава неусетно.

— Какви са новините от нашите младоженци? Как я карат?

Майлс се усмихна и очите му светнаха весело.

— Обезумели са от любов и си прекарват чудесно в Ню Йорк. Дидри и Пол са на седмото небе, че Дулси и Джеймс са в Манхатън. Между другото Дидри се чувства по-добре. Това, че лежи, ѝ се е отразило добре, на бебето също. Чух, че ще се роди през април.

— Слава богу. Дафни дали знае? — промърмори Хюго. — Много се тревожеше за Дидри.

— Сесили ми съобщи тази сутрин. Дулси ѝ е изпратила писмо да я помоли за нещо, оттам са новините.

* * *

Докато вървяха към малък италиански ресторант, който харесваха, Хюго изведнъж попита:

— Откъде Шарлот има пари? Много е щедра към семейството.

Майлс се усмихна, при това доста гордо.

— През годините, когато е работела за моя дядо Дейвид, петият граф, той ѝ е подарявал порядъчно много бижута, също така основал малък фонд на нейно име. Сесили ми каза, че Шарлот ѝ е дала цял куп брошки и гривни да ги продаде и Сеси ги е продала. Разбрах, че е платила за храната и доставчиците със спестяванията си. В края на краищата сега тя е графинята и баща ми със сигурност ще се погрижи за нея. Но тя е добра жена. Добра е към всички нас.

Хюго се въодушеви:

— И още как, тя е чудесна. Честно казано, доволен съм, че се нагърби с домакинството. Много я бива и сега съм с Дафни по-често от когато и да било. А това много ме радва.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Констанс Ламбърт беше в своята гардеробна и се оглеждаше в голямото огледало. Издокара се с най-новия тоалет „Сесили Суон“ и ѝ хареса онова, което виждаше.

Костюмът беше от фин бял вълнен плат, обточен по краищата с назъбен черен ширит, жакетът беше къс и разкроен, с черни копчета. Полата също беше по-къса, отколкото обикновено носеше, точно под коляното. Но Сесили я беше убедила, че трябва да показва краката си, и беше добавила, че по-късото е по-секси.

Обувките ѝ също бяха „Сесили Суон“; беше си купила доста чифтове в различни цветове. Днес обу черни с високи бели токчета. Допълни тоалета със златиста чантичка, пак от Сесили, която Джеймс ѝ подари миналата година за рождения ден. Понеже беше още февруари, щеше да се наметне с пелерина, която подхождаше на костюма.

Отстъпи крачка и с наклонена на една страна глава се загледа, като си мислеше, че изглежда много елегантна и по последна мода, що се отнася до стила.

Това им беше хубавото на дрехите на Сесили Суон. С тях жените изглеждаха много по-млади и по-модерни. Нищо чудно, че се прочу като най-добрата дизайнерка на Англия. Всички издатели на списания за мода от Флийт стрийт я обичаха. Постоянно пишеха за нея. Общественото внимание я следваше и известността ѝ беше фантастична.

Щом чу затварянето на входната врата, излезе от гардеробната и отиде до преддверието. Феликс тъкмо си събличаше палтото.

Усмихна се, като я видя, хвана я за ръка и я поведе към кабинета си, обяснявайки ѝ:

— Трябва да поговоря с теб, преди да отидем на вечерята. Нали имаш няколко минути? Готова ли си? Да, готова си, виждам, и си красива, както винаги.

— Благодаря. Разбира се, че можем да поговорим.

Макар че не го показва, Констанс се разтревожи. Феликс никога не се държеше безцеремонно с нея, нито пък проявяваше нервност както сега. „Смущение“ може би беше по-точната дума. Толкова отдавна беше омъжена за него, че познаваше всеки негов израз, превземки, каприз, познаваше какво си мисли.

— Разстроен си, скъпи, какво те тревожи?

Той седна на дивана и погледна Констанс, която още стоеше права.

— Ела, седни, Констанс. Ще ти кажа нещо. Но преди това искам да те предупредя. Трябва да бъдеш много внимателна какво ще говориш пред Сесили и Майлс. Не бива да споменаваш нищо пред тях.

— Във всеки случай не бих споменала нищо от това, което си говорим. Но, моля те, обясни ми за какво става въпрос. Плашиш ме. — Седна на ръба на стола. — Нали няма нищо общо с Джеймс?

Осъзнавайки колко е разтревожена, отвърна:

— Не, не, няма нищо общо с него. Ще започна отначало.

— Джеймс и Дулси са добре, нали?

— Много са добре, страхотно си прекарват, както казват в Америка. Става въпрос за Хелън Малоун и нейната смърт миналата седмица.

— О, така ли? Слушам те, Феликс. — Олекна ѝ и се отпусна. Нямаше деца и Джеймс ѝ беше като син. Обожаваше го и постоянно се тревожеше за него. А сега се тревожеше и за Дулси. Какъв късмет само имаше Джеймс. Това момиче беше истинско съкровище.

— Доста преди да умре, Хелън стана съвсем различна. Забелязала си го, ние бяхме нейни агенти — започна той. — Ключката, която обикаляше театралните среди, твърдеше, че е имала любовна афера и любовникът бил „конте“, както се изразява Сид. Но това е всичко, което знаем. Както изглежда, бил е женен. И там е бил проблемът на Хелън. Той е имал съпруга. Хелън му е била любовница. За развод и дума не можело да стане. Казаха ми, че това я е съкрушило. Също така, изглежда, не е бил добър човек, бил е жесток.

— Значи смъртта ѝ има нещо общо с този човек, с любовника на Хелън? Така ли?

Констанс погледна съпруга си недоумяващо.

— Отчасти. Понеже в ключката имаше доста истина, си помислих, че мъжът е от висшето общество — обясни Феликс. — Но

нямах представа кой е. Нито пък ме интересуваше. Хелън беше достатъчно голяма да прави каквото поиска. Било, каквото било. Днес в кабинета ми дойде Сид. Донесе едно куфарче, което Джеймс му оставил да пази. Беше пълно с ръкописи, книги, бележници. Помоли ме аз да го прибера, докато се премести в новото си жилище.

Феликс замълча, колкото да извади от джоба си златна табакера и да запали цигара. След като дръпна два-три пъти, продължи:

— Докато бъбрехме, Сид ми каза, че Хелън всъщност е починала от сепсис, причинен от недобросъвестно извършен аборт. Била изгубила също така много кръв, докато я закарат в болница.

— О, не, Феликс! — възкликна Констанс и пребледня. — Колко ужасно! Ако само беше споделила с нас, можехме да ѝ помогнем да се спаси от тази трагедия.

— Наистина. Страшно се разстроих, когато Сид ми каза. Всъщност бях съсипан, Констанс. Тя беше толкова талантива и толкова млада.

— Сид как е разбрал?

Феликс поклати глава.

— Предполагам от клюки. Знаеш как се разпространяват клюките и лошите новини в нашите кръгове, всъщност във всяко общество. След това Сид спомена, че любовникът ѝ е прочутият хирург Лорънс Пиърс. Женен е за Фелисити.

— Майката на Майлс! Боже мой, не ми казвай, че той е направил онзи касапски аборт.

— Не мисля, че ако го беше направил той, щеше да бъде касапски. Щеше да е изряден. По всяка вероятност Хелън е отишла при някоя жена, която прави нелегални аборти с куки за плетене например.

Констанс потрепери, като си представи, и затвори очи, преглъщайки сълзите, които щяха да рукнат при мисълта за Хелън Малоун. Момичето беше само на дваайсет и седем, твърде младо, за да умре по такъв ужасен начин.

— Това е, Констанс. Сид намекна, че нейните приятелки не знаели кой е любовникът на Хелън, което ми се струва невероятно, но било самата истина. Все пак името му е известно. Според Сид задават се неприятности. Мисля си, че се опитваше да ме предупреди.

Констанс застана сковано. Беше потресена.

— Искаш да кажеш, че по някакъв начин сме замесени, понеже сме й агенти.

— Не, не, изразих се неточно. Сид просто държеше да знам, че се очакват някакви неприятности.

— Ще има ли разследване? — попита Констанс.

— Съмнявам се. Пиърс е известен хирург, безупречен е. Заема важно място в обществото и е женен за богата наследница. От полицията с пръст няма да го пипнат. Сид имаше предвид семейството на Хелън. Възможно е да потърсят отмъщение. — Феликс замълча и загаси цигарата. — Забрави ли как Хелън стана наша клиентка?

Констанс го погледна втренчено и кимна.

— Не, не съм. Джеймс я откри в онази аматьорска театрална трупа и после я доведе при нас. Братята на Хелън се познават със семейство Уд. Приятели са с бащата на Джеймс. И те са докери от Ийст Енд.

— Вярно е.

— Не вярвам нейните братя да обвинят Джеймс за това, че я е привлякъл да играе в професионален театър.

— Не, никога не биха го обвинили. Джеймс е толкова етичен, толкова почтен и скромен, че и косъм няма да падне от главата му. Той е икона, Кони, знаеш го. — Феликс запали още една цигара и дръпна замислено. — Има още нещо, за което не бива да се говори. От съвсем сигурен източник научих, че на Джеймс ще му бъде дадена титла, преди да навърши четирийсет.

В първия момент Констанс сякаш се смая, но после се усмихна щастливо на съпруга си.

— Знаех си, че един ден ще се случи. Ще бъде удостоен от краля.

— Сид е сигурен, че се задават неприятности, че братята на Хелън няма да стоят мирни. Ще търсят възмездие.

— Дано да греши. Много се радвам, че точно в този момент Джеймс е на сватбено пътешествие. Страшно ще се разстрои от тази история.

— Да, но е с Дулси. Най-накрая я откри, жената, която от години търсеше. Тя ще го пази като орлица. Втора Руби. А ти не забеляза ли, че от деня, в който се срещнаха, тя бди над него.

* * *

— Сесили, прекрасна си! — каза Феликс, като се изправи да посрещне нея и Майлс, когато те пристигнаха в „Рулс“, ресторанта на Мейдън Лейн. — А и ти не изглеждаш зле, Майлс — добави, здрависвайки се с Майлс.

Благодариха му и Сесили отиде да целуне Констанс по страната, после седна на стола, който сервитьорът ѝ поднесе. Майлс също целуна Констанс и седна. След малко вдигнаха чашите с розово шампанско и пиха за Сесили.

Майлс се учуди и я погледна. Вдигна вежда и с характерен жест я погледна озадачено.

Сесили се разсмя и му обясни:

— Вдигат тост за мен, защото се случи нещо много хубаво, и...

— О, мила, Майлс не знае ли? — прекъсна я Констанс приповдигнато. — Не си ли му казала?

— Нямах възможност, Кони.

— Е, тогава аз ще му кажа — намеси се Феликс. — Ние представляваме прочутия театрален продуцент Майкъл Александър, който поставя нов мюзикъл в Уест Енд. Той иска Сесили да проектира костюмите за постановката. Договорът ще се подпише през следващите няколко седмици. Затова ви поканихме на вечеря да отпразнуваме случая.

Майлс засия, стана и отиде да целуне Сесили.

— Палаво момиче си, пазиш тайни от мен — уж сърдито ѝ каза, но всъщност се радваше заради нея и се пръскаше от гордост. — Много хубава новина, скъпа, права беше. Боже мой, ще влезеш в един съвсем нов свят, Сеси... ще влезеш в шоубизнеса. — Седна пак на мястото си и вдигна тост: — За моята талантива любима Сеси! — След като отпи глътка шампанско, Майлс додаде: — Явно февруари е нашият щастлив месец. Каза ли на Кони и Феликс за твоя нов бутик?

— Казах им, Майлс. Наистина ми върви. Момиче с късмет съм.

Докато говореше, не можа да не си помисли, че онова, което иска, е, да се омъжи за Майлс, а не договор за мюзикъл.

— Заслужаваш го, скъпа — усмихна ѝ се Констанс. — Не съм виждала друг да работи като теб, с изключение на Джеймс.

— Тази сутрин получих писмо от Дулси — каза Сесили. — На младоженците Ню Йорк много им харесва и си прекарват чудесно. И между другото Дидри е по-добре, с бебето всичко е наред. Така че напоследък новините са само хубави.

— Получих писмо от Джеймс миналата седмица. Изглежда, с Дулси са решили да пътешестват до Дивия запад, както го нарича той. Ще отидат в Калифорния, в поселище, наречено Холивуд. От няколко години там се правят филмите. Вече няма да бъдат неми и гласът ще бъде нещо много важно. А има ли някой с глас като на Джеймс?

— Не, няма — отвърна Майлс. — Мога да го слушам безкрайно.

— Кога се връщат? — попита Сесили. Липсваха й Дулси и Дидри, а сега и Дилейси си имаше любим и прекарваше повечето време с Тревър Мъртън. Тяхната девическа банда от Кавендън съвсем оредя. Поне за момента.

— Не ми се вярва Джеймс да остане повече от седмица в Холивуд — отговори Феликс. — Преди няколко дена му изпратих телеграма. Получих предложение да играе в „Хенри V“ тук, в Лондон. Той ме уведоми, че приема. Така че до края на март трябва да се върне, понеже репетициите започват.

— О, чудесно — каза Сесили. — Той е невероятен.

— И прекрасен човек — отбеляза Майлс и погледна Сесили, подсмивайки се. — Нашето малко женче извади голям късмет, нали?

Сесили също се подсмихна и като забеляза недоумяващото изражение на Феликс, почувства, че трябва да обясни:

— Като дете Дулси беше почти същата като сега. Говореше направо, беше хитруша и малко дръзка. Дидри все я наричаше „малко женче“, което не беше особено мило от нейна страна. Дулси се страхуваше от Дидри. Затова успя миналата година да я изнуди.

— Да я изнуди ли? Как така? — учуди се Феликс.

— Ами, така го нарича Дидри — отговори Майлс, — но мисля, че Дулси много хитро я изработи. Поиска от Дидри да вложи пари в нейната галерия и ако вложела, щяла да забрави лошите спомени.

Констанс и Феликс се спогледаха и прихнаха.

— Чувам я как го казва — изрече през смях Констанс. — Голяма хитруша е.

— И много красива — добави Феликс, като се надяваше и се молеше да не я поканят да участва във филм там, в Дивия запад.

Джеймс не би го позволил. Той искаше съпруга, а не актриса.

Феликс погледна Майлс и попита:

— Още ли инвестирате в ценни книжа на Уолстрийт.

Майлс енергично поклати глава.

— Не, и дума да не става, Феликс. Изпатихме си зле. Слава богу, спасихме се с помощта на Хюго и Пол. Но сега не участваме в американската фондова борса. Според Пол задават се тежки времена. Той вече започна да разпродава някои от акциите си и от недвижимото имущество. Хюго възнамерява да направи същото. Той още има много инвестиции там от времето, когато е живял в Щатите.

— Добре че се отървах от моите — каза Феликс. — Ще избягвам Уолстрийт.

Двамата мъже продължиха да разговарят за фондовите борси, за инвестиции, за добрите и лошите страни в такива операции.

Констанс и Сесили си бърбеха за дрехи и за новия бутик в „Харт“. Пийнаха още шампанско и най-после си поръчаха вечерята.

Феликс избра виното и разговорът се насочи към театъра и новите постановки за летния сезон.

По едно време Майлс спомена смъртта на Хелън Малоун и Феликс и Констанс замръзнаха.

— Да — каза той, — стана ми много мъчно, като прочетох във вестниците за смъртта ѝ. Според мен тя беше най-прекрасната Офелия и с Джеймс много се допълваха. Зная, че беше ваша клиентка. За вас сигурно е било удар.

— Да, наистина — отвърна веднага Констанс с равен глас. — Ще ни липсва. Беше талантлива и много мила.

— От какво почина? Не разбрах от вестниците — настоя Майлс.

Преди Констанс да отговори, Феликс се намеси:

— От нещо като отравяне на кръвта. Само това знаем. Тя имаше семейство, което се погрижи за всичко.

Констанс забеляза сервитъора, който идваше към тях, и възкликна:

— Каква прекрасна гледка! Стридите пристигат!

Успя да смени темата и продължи да бърби за перли и за перлени бижута.

Едва след като се прибраха в апартамента на Сесили, тя се нахвърли на Майлс.

— Още не ми се вярва, че спомена Хелън Малоун. Едва не припаднах, за да им отвлека вниманието. Още малко и щеше да им разкажеш всички клюки, които се носят в семейството за Хелън Малоун и за Лорънс Пиърс. Не знаех как да сменя темата.

— Но Кони я смени. Забелязах как изведнъж взе да говори за стриди и перли. Оставих я да говори врели-некипели, защото мисля, че те знаят за Пиърс и Хелън. И не исках да ги принуждавам да говорят, че съпругът на майка ми е имал любовна връзка с тяхна клиентка.

— Забелязах нещо, Майлс. Те загубиха ума и дума, когато попита от какво е починала.

— Как е умряла, знаеш ли? Чудех се.

— Не съм сигурна — отвърна Сесили и отиде в спалнята. Съблече самото си и събу обувките си.

Майлс я последва и развърза вратовръзката си.

— О, хайде, ти си Суон, Суонови знаят всичко. Какво друго ти каза Ерик?

— Не знае толкова много, колкото си въобразяваш. Само клюки, които е научил от приятелчетата си в шоубизнеса. Предполага се, че е починала от сепсис. Другият слух, който се носи, е, че е направила аборт, който всъщност я е погубил. Ерик също така каза, че се споменава името на Лорънс Пиърс.

Майлс седна на един стол и си събу обувките. Погледна я и се намръщи.

— Дали майка ми знае за Хелън Малоун?

— Нямам представа. Едва ли.

— О, хайде, наистина не ме интересува знае ли или не. Той е неин проблем, не мой или твой. Хайде, Сеси, побързай. Да си лягаме и да се гушнем. Не съм те виждал цяла седмица.

Тя мълчеше и Майлс стана, отиде при нея и я прегърна.

— Обичам те, Сеси, много. Видях, че се разплака на сватбата на Дулси, и разбрах защо. Забелязах, макар и да си мислеше, че не съм. Ще уредя въпроса, обещавам. Ще бъдеш моя жена.

Сесили го обичаше от дете и знаеше, че не говори напразно. Но знаеше и че ситуацията не зависи от него. Клариса, неговата съпруга, дърпаше конците в случая. И то здраво ги дърпаше.

Сесили въздъхна дълбоко и го погледна в очите.

— Имам теб, Майлс. Ти си целият ми живот, всичко, което има значение за мен. Не ми е необходим лист хартия, за да знам, че ме обичаш. Ти ме обичаш. Хайде да си лягаме и да се любим.

Точно това и направиха.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дилейси и Тревър бяха толкова пияни, че едва се добраха до неговото ателие в Челси. Бяха гости на шумна сватба във висшето общество, изключително разточителна, където виното и шампанското се лееха като река, а храната беше превъзходна.

Портиерът на „Риц“ ги настани в такси и сега, залитайки и подкрепяйки се един друг, се добраха до спалнята. Някак си успяха да се разсъблекат, проснаха се на леглото и в същия миг заспаха.

Беше полунощ, когато мъжът застана пред входната врата на ателието и натисна дръжката. Вратата се отвори и той се подсмихна. Мъртън е бил толкова пиян, че е забравил да заключи. Но мъжът имаше ключ за всеки случай, така че това беше без значение.

Промъкна се крадешком през ателието и влезе в кухнята, където запали лампа. Извади от джоба на самото си ампула и спринцовка. След като напълни спринцовката, прибра в единия джоб празната ампула, в другия — спринцовката.

Не беше необходимо да проверява в спалнята дали спят. Лампата още светеше и те лежаха върху чаршафите като в безсъзнание. Тя дишаше тежко, той хъркаше гръмко, което подсказа на мъжа, че препаратът за сън на китайския билкар Фу Иънг-Иен от Китайския квартал е свършил работа. По време на сватбата беше пуснал по едно хапче в питиетата им, когато не го гледаха.

Мъжът се вмъкна в спалнята, наведе се над Тревър, извади спринцовката и инжектира калиев хлорид в окосмената част на ръката му. После прибра спринцовката в джоба си.

Погледна Дилейси. Усмихна се презрително. Вече не я желаше. Остатъци от пира на Мъртън. Курва, измет, пияница. Боклук. Повредена стока.

Безшумно излезе, загаси лампата в кухнята и напусна ателието. Вървеше по улиците, вдъхваше хладния въздух, без да обръща внимание на зимния вятър. Действаше му освежаващо.

Докато стигне Кингс роуд, се чувстваше вече много по-добре. Изпълни онова, което беше замислил преди месеци. Мъртън си го

заслужи. Негодникът посегна на Дилейси, преди да стане негова. Това съсипа добре обмисления му план: да се отърве от майката, да скрие дъщерята на сигурно място и след това завинаги да заживее щастливо с парите на мама. В края на краищата тя го направи свой наследник. Засега оставаше верен на майката.

Изведнъж му хрумна нещо. А дали след няколко месеца няма да може да започне любовна връзка с Дилейси? До тогава тя ще забрави Мъртън. Ще я изчисти, ще я облече, само за да я разсъблече и да я вкара в леглото си. Ще ѝ даде онова, което в действителност иска. Него. Само мисълта го възбуди и почувства ерекцията си.

Застана в края на тротоара, спря такси и каза на шофьора да го откара на Чарлс стрийт.

„Тази вечер Фелисити извади късмет“ — реши той. Възбудата му щеше да я ощастливи и тя щеше да попалува с него за нейно върховно удоволствие, както ѝ се харесваше — малко по-брутално.

* * *

На Дилейси така ѝ прилоша, че се събуди. Стана от леглото и препъвайки се, отиде в банята. Коленичи пред тоалетната чиния и повърна. Легна върху студения теракотен под и остана там доста време, докато най-после взе да идва на себе си.

Изправи се бързо, отиде в кухнята, наля си чаша студена вода и я изпи на един дъх, изгаряща от жажда.

След това накуцвайки отиде в ателието, седна на стол и пое дълбоко дъх. Вече не се чувстваше така замаяна, не ѝ се повдигаше, но главата убийствено я болеше.

Столът беше обърнат към спалнята и изведнъж Дилейси се стресна. Виждаше Тревър и осъзна, че се е изтърколил на една страна и виси от леглото. Изглеждаше странно.

Стана припряно, неуверено пристъпи до вратата и надникна. Погледна го и направи крачка назад. В гърлото ѝ се надигна писък и тя се разтрепери. Изплаши се.

Очите му бяха широко отворени. Бяха бели. Не разбираше какво му има. И тогава изведнъж ѝ просветна. Пиян ли беше? Или мъртъв? Но как беше възможно? Изтича във от спалнята, започна да я обзема

ужас и отиде до бюрото в ателието, за да се обади на Сесили. Трепереше неудържимо.

Телефонът звънеше и звънеше, и тъкмо да затвори, чу гласа на Сесили, който ѝ прозвуча глухо:

— Ало?

— Сеси, аз съм — изрече Дилейси със запъване. Гласът ѝ трепереше. — Нещо се е случило с Тревър. Моля те, ела. Ела и ми помогни.

— Къде си? — попита приятелката ѝ тревожно, вече съвсем будна.

— В неговото ателие.

— Облечена ли си?

— Не.

— Облечи се. Внимавай всичко да е у теб — бижута, чанта. Веднага идвам с Ерик.

— Защо? Защо с Ерик?

— Ще бъда по-спокойна, ако е с нас. Ерик е мъж. Може да имаме нужда от мъж. Облечи се, седни и ни чакай. Разбра ли?

— Да — отвърна Дилейси и затвори телефона. След това се разрида и изпадна в шок.

* * *

Докато дойдат Сесили и братовчед ѝ Ерик Суон, Дилейси беше успяла да се облече и да събере всичките си вещи — чорапи, обувки, чанта и скъпите бижута, които беше сложила заради светската сватба.

На входната врата тихо се почука и тя побърза да отвори. Щом влезе, Сесили прегърна Дилейси и я притисна до себе си, утешавайки я.

Дилейси тихо ридаше, но след няколко минути се овладя и се отдръпна.

— Здравей, Ерик — промърмори и погледна Сесили с разширени от шока очи.

— Моля ви, погледнете Тревър. Не зная какво му е.

— Ще го погледнем — отговори Ерик. — Къде е.

— В спалнята. Ето там.

Ерик и Сесили минаха през грамадното ателие и влязоха в спалнята. — Но само Ерик се приближи до леглото, хвана ръката на художника и се опита да напипа пулс. Пулс нямаше. Като погледна лицето на Тревър, поклати глава и внимателно затвори очите му.

Обърна се и погледна първо Сесили, после Дилейси.

— Съжалявам, лейди Дилейси. Страхувам се, че е мъртъв. Но от какво, нямам представа. Може би инфаркт.

— Но той е млад — извика Сесили, клатейки глава. — Как е възможно?

Дилейси не каза и дума. Стоеше загледана в пространството и по страните ѝ се търкаляха сълзи. След това влезе в спалнята, наведе се над Тревър и го целуна по лицето. То беше студено и тя се отдръпна сепнато. Преглъщайки и едва сдържайки емоциите си, с треперещи ръце придърпа чаршафа и покри Тревър.

Сесили я хвана за лакътя и каза:

— Мисля, че е време да си вървим. Всичко ли си взе?

— Да.

Сесили погледна скъпите бижута и попита:

— Сигурна ли си, че някое не липсва?

— Да.

Ерик я поведе към ателието и предложи:

— Нека да седнем за малко и да ни разкажеш какво се случи тази вечер. Бих искал да чуя.

Тя кимна и тримата седнаха.

— Отидохме на сватбата на семейство Кадингтън в „Риц“. Беше изключително пищна. С Тревър пихме доста... повече от обикновено. Особено аз. Когато си тръгнахме, бяхме ужасно пияни, но успяхме някак да се качим в таксито. Паднахме на леглото и заспахме. Събудих се около един и половина, понеже ми се повдигаше. Повърнах. После пих вода и седнах тук. Видях Тревър, изглеждаше странно, висеше от леглото, очите му бяха бели. Изплаших се. Не знаех какво се е случило. — Погледна Сесили. — Тогавата ти се обадох, Сеси.

— Беше почти два часа, когато ми се обади. Знаем, понеже погледнах часовника на нощното шкафче.

— Никой ли не е бил тук с теб?

Дилейси поклати глава.

— Никой, бяхме сами.

— Каза, че си повърнала — отбеляза Сесили и се намръщи. — Да не си яла нещо, което да те е отровило? Тревър също.

— Казах ви, приемът беше в хотел „Риц“ и храната беше превъзходна.

Ерик, който изглеждаше замислен, каза бавно:

— Не за пръв път чувам, че млад човек е починал от инфаркт. Кой знае, господин Мъртън може да е имал сърдечно заболяване. Знаете ли дали е имал, лейди Дилейси?

— Никога не ми е споменавал.

— Възможно ли е причината да е в алкохола? — попита Сесили.

— Възможно е, но не съм лекар, знаете.

— Все пак не мисля, че можем просто така да изоставим Тревър — каза Сесили, променяйки намерението си да си тръгнат. — Да повикаме чичо Хауард и да му кажем какво се е случило.

— Но той е от Скотланд Ярд — прошепна Дилейси и сви вежди. — Защо искаш Скотланд Ярд да се намеси?

— Той е от нашето семейство, лейди Дилейси. Но най-естественото нещо, което трябва да се направи, когато почине някой, е да се извика лекарят на починалото лице. Имаше ли лекар господин Мъртън?

— Не, доколкото знам. Той беше много здрав.

— Да повикаме ли линейка, за да открат тялото на господин Мъртън в болница? Когато някой умре така, трябва да се изследва, да се направи дори аутопсия.

— Ще се обадя на чичо Хауард и ще го помоля за съвет. Не искам случаят да излезе извън семейство Суон.

— Той не е Суон — промърмори Дилейси.

— Женен е за Суон, което означава, че е — заяви приятелката ѝ.

* * *

Хауард Пинкертън пристигна в ателието след по-малко от час, след като каза на Сесили, че ще дойде да провери всичко.

Разпитва Дилейси надълго и широко и тя изреди събитията. Когато приключи, той каза:

— Бих искал да огледам тялото на господин Мъртън, моля ви, лейди Дилейси. Може ли?

Тя го заведе в спалнята и се оттегли.

Инспекторът дръпна чаршафа и внимателно огледа тленните останки на Тревър Мъртън. Отбеляза си, че няма никакви следи по тялото — наранявания или белези от насилие. Покри пак тялото с чаршаф и се върна в ателието.

— Ще повикам кола да отнесат трупа за подробни изследвания. Моят патолог лично ще се заеме. — Седна на един стол, продължи: — Честно казано, на пръв поглед ми се струва естествена смърт. Най-вероятно от инфаркт. На колко години беше господин Мъртън, лейди Дилейси?

— На трийсет и седем — отговори тя. — Беше здрав.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя със сетни сили се мъчеше да сдържа чувствата си. Обърна глава, примигвайки.

Инспектор Пинкертън търсеше начин да я успокои.

— Понякога хората страдат от някакво заболяване, без да знаят, и навярно случаят с господин Мъртън е такъв. Казахте ми, че не е имал личен лекар.

— Да, знам, защото веднъж го попитах и той ми каза, че е здрав като скала. Точно така се изрази.

Хауард Пинкертън кимна.

— Предпочитам да не правим предположения. Да почакаме професионалното мнение.

Той стана и се обади по телефона. След това огледа ателието и каза:

— Не е необходимо да чакате колата. Аз ще се оправя. Между другото, кой е най-близкият му роднина, знаете ли, лейди Дилейси?

— Тревър беше сирак и баба му и дядо му са покойници. Има един роднина от майчина страна. Братовчед, с когото бяха в добри отношения. Други роднини няма.

* * *

Ерик взе такси и със Сесили отведе Дилейси в нейния апартамент на Арфорд стрийт. Сесили я покани да отиде при нея, за да

не е сама в този труден момент, но тя отказа, като обясни, че предпочита да бъде сама в своя дом.

— Искам да бъда заобиколена от моите неща. Ще се оправя, Сеси. Благодаря ти, че дойде да ми помогнеш.

— Знаеш, че бих направила всичко за теб, Лейси.

— Оттук нататък какво следва? — попита Дилейси.

— Чичо Хауард ще ни каже — отговори Сесили.

Ерик ги прекъсна:

— Щом патологът проучи случая, ще разберем как е починал.

— Познаваш ли братовчед на Тревър, Лейси? — попита Сесили.
— Трябва да се свържеш с него, за да се уреди погребението.

— Познавам братовчед му, приятен човек е. Казва се Вивиан Карлмайкъл и е от страна на фамилията Ноирес. Но не зная как да го открия.

— Не се притеснявай. Чичо Хауард ще го открие или Майлс.

* * *

Ерик и Сесили отиваха към апартамента на Сесили на Честърфийлд стрийт. По едно време той хвана ръката ѝ и я накара да спре.

Тя го погледна.

— Какво има Ерик?

— Исках само да ти кажа, че постъпи като истинска Суон, когато реши да изведеш Дилейси от ателието.

— Знам, че сигурно изглежда безсърдечно. Но така сме устроени, да защитаваме всеки Ингам, да поемем куршума, ако се налага. И, честно казано, нямам представа какво се е случило. Почувствах, че трябва да я отведа от ателието и да я заведе вкъщи.

— Постъпи много правилно, като се обади на Хауард. Той е най-добрият полицай, когото познавам. Но ми се струва, че смъртта е естествена, какво ще кажеш?

— Да, предполагам. И все пак нещо ме безпокои, нещо, което не мога да определя.

Ерик сви вежди.

— Изненадваш ме. Мислиш ли, че са отровени? Ако е така, от кого? Кой би пожелал да им причини зло?

— Не зная. Но защо тя е повръщала?

— Дилейси не е свикнала да пие, нали? Може би е прекалила, затова ѝ е прилошало.

Сесили само се понамръщи и продължиха да вървят.

Ерик каза:

— Тя още се клатушкеше и очите ѝ бяха безжизнени. Имаше ужасен махмурлук.

— Тя е много деликатна, Ерик. Трябва да се погрижа за нея.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Няма по-красиво място от парка на Кавендън, особено когато е слънчево“ — мислеше си Сесили, докато вървеше към селото.

Беше средата на април; след седмици дъжд и преди това снежна киша, времето изведнъж се промени и стана хубаво.

След трагичната смърт на Тревър Мъртън нещата се уталожиха. Дилейси се съвземаше бавно от убийствената скръб и емоционалното опустошение. Заключение на лекарите и на патолога беше, че е починал от инфаркт. С други думи, смъртта е била естествена.

Братовчедът на Тревър Вивиан Карлмайкъл помоли Дилейси да му помогне за погребението и тя на драго сърце се съгласи. Цялото семейство Ингам присъства на погребението, както и много негови приятели.

Сесили бързо осъзна, че множеството, което го почете, този израз на преданост и обич, помогнаха на Дилейси да се съвземе. За нея беше утешително, че приятелите му толкова много скърбят за Тревър.

Дилейси живееше през повечето време в Кавендън. Сред семейството си беше спокойна, тяхната обич и привързаност ѝ даваха сили.

Дилейси се съвземаше и затова имаше немалка заслуга братът на Сесили Хари. Бяха приятели от деца и в свободното си време яздеше с нея, а понякога всички заедно отиваха на театър в Хароугейт. Хари не я оставяше сама и неговото приятелско отношение радваше Сесили. Нямахме нищо по-лошо от самотата, когато човек страда. Знаеше отлично за какво става въпрос.

Днес Сесили се чувстваше изключително удовлетворена. Само преди два часа Майкъл Александър, продуцентът на мюзикъла, ѝ телефонира, за да ѝ каже, че е възхитен от първите скици на костюмите. На нея ѝ харесваше тази стъпка в една неизвестна област; откри, че ѝ допада да работи за театъра.

Другото ѝ начинание, бутикът в универсалния магазин „Харт“, щеше да се открие в края на лятото. Сега проектиреше нова колекция

аксесоари само за „Харт“. Можеше да ги продава в своя магазин, но никъде другаде.

Дулси ѝ даде няколко хубави идеи и в момента бяха осъществени и въведени в производство. При мисълта за Дулси се усмихна. Тя вече беше намерила помещение за своята галерия в Мейфеър.

Онзи ден двете се кискаха като ученички в магазина в пасажа „Бърлингтън“. Дулси ѝ каза под секрет, че възнамерява да нападне таванските помещения в къщите на семейството, за да си набави експонати. Двете си представиха фурора, който щеше да предизвика.

Другата хубава новина беше, че Дидри роди в Ню Йорк. Бебето беше момченце и с майката бяха добре.

Сесили погледна часовника си. Беше точно три и половина следобед. Беше поканена на чай от леля Шарлот, която я помоли да донесе и някои от скиците на костюмите за мюзикъла. Носеше ги в чантата си.

Когато мина покрай градината с розите, Сесили забеляза, че масивната дъбова врата е широко отворена. Отиде да я затвори и с изненада видя, че леля ѝ седи на една градинска пейка. Беше подпряла лакти на коленете си и скрила лице с ръцете си. Нещо лошо се беше случило. Нещо много лошо.

* * *

Сесили влезе в градината с розите, затвори вратата и слезе по стълбите тичешком. Спусна се по покритата с чакъл пътека и леля ѝ вдигна глава, видя я и се загледа в нея с празен поглед. Лицето на Шарлот беше сковано и бледо като платно.

— Лельо Шарлот, какво има? — извика Сесили, като седна до нея и изпусна чантата си на земята.

Тя не отговори. Седеше като статуя.

Сесили, която не се страхуваше от нищо, изведнъж се изплаши. Разбра, че каквото и да се е случило, е много сериозно. Всъщност опустошително. Да не би графът да е болен? Не, ако беше болен, тя нямаше да седи на тази пейка. Щеше да бъде при него. Инстинктивно Сесили почувства, че леля ѝ е в шок. Какво я беше сполетяло, та да изпадне в такова душевно състояние.

Най-неочаквано Шарлот я прегърна и се разрида. Вкопчи се в нея, както се вкопчва удавник в случайно доплавала гредка. Сесили се опитваше да я успокои и се чудеше къде е Майлс. Искаше Майлс и никой друг.

Очевидно Шарлот имаше грижи, които не можеше да сподели с графа.

След малко риданията ѝ заглъхнаха, изпъна гръб и погледна много напрегнато Сесили в лицето.

— Имах нужда да поплача, помогна ми. Извинявай, Сесили, че се отпуснах пред теб.

Сесили сграбчи ръката на леля си и каза нежно:

— Обичам те и винаги съм до теб. Моля те, кажи ми какво се е случило? Обясни ми защо си толкова разстроена. Може би ще намеря начин да ти помогна. Знам, че графът е добре, иначе щеше да си при него. Да не си болна, лельо Шарлот?

— Не, не съм болна — отговори тя, гласът ѝ трепереше и едва не се разплака пак, докато говореше: — Имението е болно, Кавендън е зло. Умира, Сесили, ще изчезне пред очите ни. Загубихме. А без Кавендън Хол сме никои. Когато Чарлс разбере, това ще го убие, сигурна съм. Кавендън е неговият живот. Затова се крия тук и се чудя какво да правя. Не мога да му поднеса такава новина. Не бих посмяла. Страхувам се, че сърцето му няма да издържи и...

Сесили я прекъсна с вик:

— Но какво се е случило? Кажи ми, ще намерим начин да излезем от кризата.

— Тед откри много тежки повреди в къщата...

— Когато поправяха баните по време на сватбата ли е станало?

— Да. Първо беше една баня, после две, сега са десет. — Шарлот пак се разплака. — И това не е всичко — продължи тя, бършейки сълзите си. — Цялата къща е застрашена. Подовете са в лошо състояние, покривът тече на много места, оградата е съвсем разнебитена. Когато Тед установи повредите през януари, после през февруари, казах на Чарлс да наемем и други водопроводчици. Дотогава имахме двама. След това се отвори още работа. Накратко казано, Тед предложи да повикаме специалисти с добро име в бранша, които да направят оглед и да изготвят доклад със заключенията си. Поисках от

Чарлс разрешение, като му обясних, че това е предпазна мярка, че няма нищо кой знае колко тревожно.

— Но не се оказа така — изрече Сесили, проумявайки какъв е проблемът.

Шарлот само кимна и избърса с кърпичка сълзите си.

— Топящият се сняг, обилните дъждове напоследък, занемаряването са нанесли опустошителни щети. Днес получих писменото заключение на специалистите. Ужасяващи са, страхувам се да ги покажа на Чарлс.

— Според екипа цялата къща се нуждае от основен ремонт, така ли? — предположи Сесили.

— Да, Сеси.

— И ще струва много скъпо.

Шарлот кимна.

— Не много, а страшно много. А с такава сума ние не разполагаме.

Сесили се облегна и се замисли. Погледна часовника си.

— Почти четири е, лельо Шарлот. Ще можеш ли да дойдеш за следобедния чай, без да показваш чувствата си и без да се разстройваш?

— Ще се овладея. Но защо?

Гласът на Шарлот беше станал малко по-спокоен.

— Искам да систематизирам мислите си, да начертая план — каза ѝ Сесили. — План, който поне малко да помогне.

Шарлот буквално я зяпна. Макар че се съмняваше, че някой може да ѝ помогне, все пак любопитства какво е хрумнало на племенницата ѝ.

— Какъв е планът?

— После ще ти кажа. Кой ще дойде за чая?

— Дилейси, леля Гуендолин, ти и Майлс, Чарлс и аз. Не знам дали разбра, но Хюго заведе Дафни в Париж за една седмица. От години мечтаеше да отиде и през тези години така беше претрупана със задължения... — Гласът на Шарлот заглъхна.

Погледна Сесили и видя колко решителен е изразът на лицето ѝ. Ако се налагаше, племенницата ѝ беше решителна и силна и Шарлот винаги долавяше намеренията ѝ, дори ѝ се възхищаваше. Сесили беше необикновено интелигентна.

— Кажи ми нещо, Сесили. Кажи ми нещо да ми дадеш надежда.

— Не мога. Защото има вероятност да се окаже фалшива надежда. Къде е докладът на специалистите.

— В спалнята, в моя скрин за бельо — отговори Шарлот.

— Ето какво си мисля, че трябва да направиш. Върни се вкъщи, иди в твоята гардеробна и се постарай да бъдеш красива. Приведи в приличен вид косата и лицето си, облечи си онази рокля, която наскоро ти уших. След това слез в гостната и покажи, че си графиня Мобри. Предай на Майлс, че ще закъснея няколко минути. Подготви се да направиш съобщение, щом приключим с чая. Кажи им... на нас кажи, че семейството трябва да обсъди важен въпрос.

— Кога ще го обсъждаме?

— Веднага. Щом Хенсън разчисти. Тогава ще проведеш семейния съвет.

— Тогава ли да им съобщя лошите новини?

— Да. Но дотогава мисля, че ще съставя ясно моя план.

* * *

След като Шарлот тръгна, Сесили остана на пейката в градината с розите. Извади малък бележник от чантата със скиците, написа няколко списъка и прибра бележника. След това се запъти към къщата.

Вървеше бързо и размишляваше върху различни идеи. Подреди ги наум и съсредоточи вниманието си върху Майлс. Реши, че е по-добре нищо да не обсъжда с него.

И той, както всички останали, трябваше да бъде изненадан от неблагоприятната новина. Това беше наложително. Графът не биваше да остава с впечатлението, че тайно се е споразумял с нея. Майлс трябваше да бъде невинен участник в семейния съвет. Също и леля Шарлот. Точно тези бяха последните й думи: „Каквото и да кажа, престори се на смаяна.“

Щом пристигна в Кавендън Хол, Сесили влезе през кухненската врата, помахна на готвачката Сузи Джаксън и по слугинското стълбище стигна до оранжерията. Тук беше неприкосновеното убежище на Дафни и никой не влизаше.

Седна на бюрото на Дафни и набра някакъв номер по телефона. След секунди се свърза с Ема Харт.

Разговаряха двайсет минути. Сесили ѝ зададе три въпроса. Ема отговори положително и на трите. В края на разговора Ема каза:

— Напомняш ми на мен, когато бях на твоята възраст, Сесили. Имаш блестящи идеи, усет за форма и рисунък и инстинкт на търговец. Но имаш най-вече огромен кураж. Ще се радвам на нашето партньорство. Защото тъкмо за това току-що се споразумяхме. Ще подпишем договор идната седмица.

* * *

В жълтата гостна оживлението беше стигнало връхната си точка, когато пристигна Сесили. Явно никой не се засегна, че закъсня, и всички я поздравиха сърдечно.

Майлс и графът се изправиха и тя, след като се ръкува с Чарлс, целуна Майлс. Тъкмо щеше да седне до него и лейди Гуендолин я повика:

— Сесили, ела при мен, моля те. Искам да обсъдя нещо с теб.

Сесили погледна Майлс, който промърмори:

— О, хайде, върви. После до края на деня ще те имам само за себе си. — Намигна ѝ. — И на нощта.

Лицето на Сесили остана безизразно, тя прекоси стаята, седна на дивана и остави чантата със скиците до себе си.

— Много съм щастлива — започна лейди Гуендолин, — че Дулси е намерила помещение за нейната галерия. Искам да организирам прием в чест на откриването. Какво ще кажеш?

— Прекрасно е, лейди Гуендолин, и тя много ще се зарадва. Мисля, че е събрала цялата сума, която ѝ е необходима.

Лейди Гуендолин се разсмя.

— След като ѝ дам трофеите от моя таван, лорд Мобри също, ще влезе в бизнеса.

— Зная, че няма да ѝ откажете — промълви Сесили и взе чашата чай, която ѝ поднесе Хенсън.

Заговориха за други неща. Дилейси дойде и седна до лейди Гуендолин и Сесили. И ритуалът на следобедния чай в Кавендън

продължи както обикновено.

Сесили беше горда с леля Шарлот. Прическата ѝ беше красива, беше напудрила лицето си, устните ѝ аленееха от червилото и носеше прекрасна следобедна рокля от лавандуловосини дантела и коприна.

Но най-важното беше, че Шарлот Суон Ингам умееше да се владее. Беше графиня Мобри. Елегантна, изпълнена с достойнство и чар, свършената домакиня. „Браво — каза си наум Сесили. — Съвзела се е. Пак е дама от имението Кавендън.“

* * *

Точно преди двамата лакеи да изнесат приборите и останалите сладкиши и сандвичи, Шарлот погледна Чарлс.

— Бих искала всички да останат още малко, Чарлс, след като Хенсън разтреби гостната.

— О! Какво има, Шарлот? — Погледна я с неприкрито възхищение в сините си очи. — Нещо специално ли ще ни съобщиш? Поне на мен така ми се стори.

— Ами, не бих го нарекла специално, може би интересно.

— Каквото и да решиш да направиш, скъпа моя, имаш моето одобрение. — Сниши глас: — Нима е било другояче, откакто навърших дванайсет години?

И двамата се засмяха, но сърцето ѝ се преобърна. Ако родът Ингам икономически западне, това ще го съсипе.

Когато останаха сами, Шарлот започна спокойно:

— Тъкмо казах на Чарлс, че искам да останете още малко. Трябва да ви кажа нещо. Надявам се, че нямате нищо против да останете.

— Разбира се, Шарлот — обади се лейди Гуендолин. — Обожавам тази жълта гостна и обожавам да бъда със семейството си.

Шарлот пое дълбоко дъх и каза:

— Както всички знаете, през последните няколко месеца се занимавахме с някои ремонти. Тед Суон предложи да наемем специалисти, които да направят цялостен оглед и да изготвят доклад. Попитях Чарлс можем ли да си го позволим и той естествено се съгласи.

— И този доклад вече е готов, това ли е, скъпа? — попита Чарлс.

— Да. Готов е. Искам да ви обърна внимание на някои подробности, които навярно всички ние сме забравили. В Кавендън има сто осемдесет и три помещения. Тук, разбира се, влизат и стаите за прислугата, кухните, складовете, всекидневните, баните, спалните, личните апартаменти, които ние заемаме в различните крила. Също така имаме приемни салони, трапезарии и така нататък.

— Боже мой! — възкликна Майлс. — Никога не ми е хрумвало!

В гласа му прозвуча искрена изненада.

— Струва ми се, че някога знаех — промърмори Чарлс и се намръщи. Преди малко долови някаква особеност в тона на Шарлот, което го обезпокои. Познаваше я от детството си и онова, което долови не беше ли... страх? Спря погледа си върху нея, предчувствайки беда.

Тя продължи:

— Добрата новина е, че необходимите ремонти могат да бъдат направени, при това извършени добре за две-тригодишен период. Лошата новина е, че разходите ще бъдат големи.

— Колко големи? — попита Чарлс, досещайки се защо тя е изплашена. Сигурно сумата е непосилна, навярно няколко хиляди лири.

— За да ремонтираме и укрепим Кавендън Хол, ще трябва да се вложат няколко хиляди... около сто хиляди всъщност — обясни Шарлот, стараейки се да говори с равен глас. Беше стиснала до бяло ръцете си. — Може би повече.

Чарлс изпадна в шок. Лицето му побеля като платно.

Седеше изпънат като струна, но сърцето му биеше до пръсване. Бяха разорени. Родът Ингам беше съсипан. Това беше техният край, краят на тяхната династия.

Майлс беше загубил ума и дума. Лицето му също беше побеляло. Нито един от двамата мъже не проговори.

Чу се ясен, самоуверен женски глас.

— Аз мога да ви дам част от парите, лорд Мобри, поне за да започнете реставрацията — каза Сесили.

Чарлс се смая. Само я гледаше вторачено.

Както и Майлс.

Шарлот наруши мълчанието:

— Но защо, Сеси?

Гласът ѝ стана малко по-висок.

— Не е подарък, лельо Шарлот, а сделка. В замяна искам тръстът „Ингам“ да ми даде „осквернените“ бижута, както ги нарича Майлс. Онези, които бившата графиня беше взела назаем.

— Нямам представа каква стойност имат — възкликна Чарлс, взирайки се в Сесили, която седеше в другия край на гостната. Все още беше смаян от нейното предложение. Беше като ударен от гръм. Очевидно е успяла повече през годините, отколкото е съзнавал.

— Казах, че ще ви дам пари, за да започнете ремонта — повтори Сесили. Взе чантата си и извади чекова книжка и писалка. — На чие име да напиша чек?

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лейди Гуендолин първа се обади. Погледна племенника си и каза:

— Не мога да не се начудя защо не приемаш предложението на Сесили, Чарлс? Къщата се разпада, още малко и ще рухне, а ти се колебаеш. С цялото ми уважение, трябва да продадеш бижутата на Сесили. Никой от нас никога повече няма да ги носи.

Чарлс веднага ѝ отговори:

— Опитвам се да проумея всичко това и се колебая, само защото не съм убеден, че сделката е честна.

Намеси се Майлс:

— Не знаеш ли каква е стойността на бижутата, папà?

— Не зная, Майлс. Почти сигурен съм, че струват много по-малко, отколкото си представяме. Не искам да измамя Сесили.

— Няма да ме измамите, лорд Мобри. Разбирате ли, към моето предложение има придружаващи условия. Ще разрешите ли да ви обясня. Понеже трябва да подпишем договор.

Чарлс кимна и погледна Шарлот, вдигайки вежда. Тя се досещаше какво си помисли и каза тихо:

— Кога между Ингам и Суон са се подписвали договори, Сеси? Никога, доколкото ми е известно.

— Зная, лельо Шарлот. Двата рода са били абсолютно верни един на друг и почитам традицията. Аз също положих клетва. Но в този случай има трето лице, което държи да подпише договор с мен. Затова ми е необходимо писмено разрешение от Негова Светлост.

Преди някой друг да заговори, Майлс попита:

— Сеси, ще ни кажеш ли кое е това лице?

— Разбира се, Майлс. Ема Харт от универсални магазини „Харт“.

— Парите, които ми предлагаш, от нея ли са? — поинтересува се Чарлс повече от любопитство.

— Не, лорд Мобри, не са от нея. Мои са, спечелила съм ги. Нека да ви обясня. Ако ми продадете бижутата, аз ще им направя копия. Ще

изработя колекция от кристал, цветно стъкло и полускъпоценни камъни. Колекцията на Сесили Суон. Затова ви моля за разрешение да използвам името „Кавендън“. Искам да я нарека „Бижутата на Кавендън от Сесили Суон“. Затова ми е необходимо вашето разрешение да използвам името „Кавендън“. Госпожа Харт държи да го има писмено. Тя ще продава колекцията във всички нейни магазини, а аз — в моите.

— Блестяща идея! — възкликна Дилейси и изръкопляска. — Сеси, ти си гений. Хайде, папа, кажи „да“.

— Имам няколко красиви бижута, които бих искала да продам — осмели се да предложи лейди Гуендолин, усмихвайки се на Сесили. — Ако те интересуват, разбира се.

— Разбира се, лейди Гуендолин, ще ги погледнем после, щом искате.

Сесили продължи, като се обърна главно към Чарлс и Шарлот, които седяха един до други:

— Ще ви обясня в подробности. С госпожа Харт станахме партньори в тази търговска авантюра, затова поиска гаранции. Естествено е.

— Да, така е — съгласи се Чарлс и попита: — Любопитно ми е, Сесили, кога ти хрумна идеята за тази колекция от бижута?

— Когато Дилейси и Дафни ги върнаха, Майлс ми показа бижутата в къщата на Гровнър скуеър. Помислих си, че са красиви и че бих могла да изработя колекция по техен образец. След това забравих за идеята покрай откриването на бутика в „Харт“ и костюмите за мюзикъла. Но миналата седмица идеята отново ме споходи. Защо питате?

— Помислих се, че имаме невероятен късмет. Ще ти продам бижутата и ще подпиша договора за използване на името „Кавендън“. Спасяваш Ингам, спасяваш Кавендън, Сесили, и ще ти бъда вечно признателен. Благодаря ти.

— И аз ви благодаря, лорд Мобри. А сега, на чие име да напиша чека?

Отговори Майлс:

— На фонда за реставрация на Кавендън, Сеси. Това е нова компания, която основахме по предложение на Хюго главно за да

държим сметка за средствата, които харчим за поправка на покрива на северното крило и на баните.

— Много добре, Майлс — зарадва се Чарлс.

Сесили подписа чека, стана, отиде при графа и му го подаде.

— Не е необходимо сега да ми го даваш, Сесили. Следващата седмица, когато подписваме договора, ще бъде съвсем навреме.

— Вярвам ви, лорд Мобри. Вашата дума на мен ми е достатъчна. Вие сте Ингам, аз съм Суон. Когато бях на дванайсет, положих клетва да защитавам Ингам.

— Верността ме задължава — отговори той и прибра чека в джоба си. — Благодаря.

— Чудесната новина и благородството на Сесили трябва да се отбележат, папа — предложи Майлс. — Да отворим бутилка шампанско и да прием за нашето най-талантливо момиче.

* * *

Атмосферата в жълтата гостна се разведри. Ужасът и отчаянието се изпариха и всички се почувстваха по-спокойни, с надежда за бъдещето. Чарлс и Майлс отново заприличаха на себе си. Лицата им си върнаха нормалния цвят. Но и двамата все още бяха смаяни от Сесили Суон и от онова, което току-що направи.

Шарлот също и го каза на Сесили, когато седнаха една до друга на дивана:

— Кога всъщност ти хрумна идеята за колекция от бижута имитации?

Погледна племенницата си.

— Както вече казах, щом ги видях за пръв път. И наистина бях забравила. Толкова много неща се случиха на мен и на семейството. И днес следобед идеята отново изплува.

Шарлот ѝ се усмихна шеговито.

— А кога се споразумя с Ема Харт?

Сесили се разсмя.

— Около петнайсет минути след като излезе от градината с розите. Аз останах и се замислих какво да направя. Спрях се на идеята за бижутата имитации и на още два проекта, върху които работя. Тя

много се ентусиазира и каза, че приема съдружие и в трите проекта. Стана моя партньорка. Тогава реших да вложа парите, които бях спечелила и спестила през годините.

Шарлот позамълча, после каза нежно:

— Благодаря ти, Сеси, много ти благодаря. Спаси не само Кавендън, спаси и живота на Чарлс. Знам, че пагубните новини щяха да го съсипят, ако не бяхме му предложили незабавно разрешение. Честно казано, сигурна съм, че ти го предпази от още една сърдечна криза.

— Радвам се. Наистина искам да помогна на теб и на семейството — отговори Сесили. — Освен това харесва ми да работя с Ема Харт. Тя ме вдъхновява.

— Тя е образец за подражание, няма съмнение. — Шарлот пийна шампанско и попита: — Ще ми кажеш ли за другите два проекта или са тайна?

— Ще ти кажа, но за момента си мълчи.

— Разбира се. Знаеш, че не говоря напразно, особено за твоите работи.

— Ще създам цяла нова колекция дрехи. Булчински рокли и всичко необходимо на една булка, като нощници и секси бельо. Ема одобри идеята, без да се замисли. Всъщност ми предложи да обмисля отварянето на трети бутик в нейния универсален магазин, който ще се казва „Булките на Сесили Суон“ или нещо подобно.

Личеше си, че Шарлот се развълнува.

— Много добре си го измислила. Булките обикновено имат нужда от бельо и нощници и никога не могат да си намерят точно каквото им е необходимо за медения месец. Но нощниците и бельото се продават отделно. Това трети бутик ли означава?

— Може би имаш право, лельо Шарлот. Пак ще помисля.

Сесили вдигна чашата си и с леля си се чукнаха.

— А какъв е третият проект?

— Работя по него от година... с двама химици. Серия от кремове, лосиони, всякаква козметика, изработена с качествени продукти. Ема е много запалена по тези стоки.

— Това не ме изненадва. А пък ти наистина си гениална, Сеси. Все ти го повтарям. И сега името ти стана търговска марка, което е прекрасно.

Сесили се усмихна.

— Доволна съм, че се оказах тук през уикенда. Благодаря ти, че ми даде къщата си в парка. Хубаво е да се порадваме на малко уединение с Майлс.

— Удоволствието е мое — отговори Шарлот, после тихо попита: — Всъщност защо го направи?

Сесили я загледа озадачено.

— Направила съм какво? За парите, които дадох на графа ли питаш? Това ли имаш предвид?

— Да. Не беше длъжна и, честно казано, изненада всички, включително и мен.

— Направих го заради Майлс. Направих го, за да се спаси Кавендън и той да се чувства сигурен. Зная колко много обича имението, на него му е жизнено необходимо да живее тук и да управлява имотите. Това е неговият живот. А той е моят живот. Затова го направих. Заради Майлс.

* * *

Вечерта не беше още преминала и мекият въздух ухаеше приятно, докато Сесили вървеше през парка към къщата на Шарлот. Къщата ѝ харесваше. Беше малка и кокетна с голяма кухня, просторна всекидневна, която гледаше към градината, спалня и баня на горния етаж, и малък кабинет до спалнята, в който ѝ беше приятно да работи.

Като се прибра, отиде в кухнята и седна на масата. Извади от папката бележника и погледна скиците. Кимна на себе си. Купи бижутата на Кавендън, без да поема излишен риск, и знаеше, че колекцията от копия ще се търсят, и ще донесат печалба.

Но парфюмът и одеколонът „Бяла роза“ надминаваха по продажби всички други артикули. От тях печелеше най-много.

Алис, нейната майка, даде идеята за парфюм и за да я приложат на практика, двете отидоха в Грас, прочутият град на парфюмите в Южна Франция. Много дни мирисаха какви ли не аромати — на цветя, маслени есенции, мускус, от които се правеха най-хубавите парфюми. Целта ѝ беше да постигне силно благоухание на рози и най-накрая майсторът на парфюми, който тя си избра, създаде аромат, който тя

одобри. На Дулси също стана любим. Печалбата от този парфюм надмина всички очаквания и той почти не се задържаеше по рафтовете.

„Имах късмет“ — помисли си тя, после чу думите на майка си: „Много труд, Сеси, и талант. И съвсем мъничко късмет“. Наистина тежък труд. Шест години седем дни в седмицата. Но работата беше нейно спасение, освен това обичаше професията си.

Деликатно почукване на входната врата я накара да подскочи. Отиде да отвори и остана крайно изненадана, когато видя Джинивра.

— Извинявай, госпожице Сесили — започна циганката и очите ѝ се засмяха. — Дойдох да ти благодаря. Зарад онез рокли, дето ми ги даде. Стават ми.

Направи лек реверанс, като държеше полата на роклята от двата ѝ края. Беше една от старите рокли на Сесили, която госпожа Алис ѝ беше дала.

— Радвам се, че ти харесват — отвърна Сесили. — Още си пазя онази костича, знаеш ли, Майлс също. Много са ни скъпи. Нашите талисмани са.

— Ами, тъй де, те са точно туй — каза циганката. — С теб всичко ще е добре, малка Сесили. И пак благодаря.

Преди да успее да ѝ отговори, Джинивра си отиде тичешком, както обикновено.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Лорънс Пиърс излезе от хотел „Риц“ с изключително доволен вид и се отправи към своя клуб, който се намираше близо до Сейнт Джеймс стрийт. Прекара чудесен следобед и вечер, макар и не цялата, с новата жена, която направи своя любовница само след няколко дена познанство.

Беше американка с доста простоватото име Мати Лу Браун, но пък парите ѝ хич не бяха простовати. Те бяха същинска мощ. Дамата беше няколко години по-голяма от него, но изглеждаше добре и не се свенеше от сладострастието си.

Вдовица без деца, беше получила в наследство от третия си съпруг огромно състояние, натрупано в железопътния бизнес. Единствената цел на посещенията ѝ в Лондон била, както сама му каза още при запознанството им, да ходи по забави и вечеринки, да си намери подходяща в социално отношение компания и да прави трескав секс, както се бе изразила.

След първата им сесия в леглото в нейния апартамент в „Риц“ тя заяви, че никога през живота си не е изпитвала толкова безумно удоволствие, както с него. Изглежда, той беше единственият мъж, който я е задоволявал. Така се наченаха техните сладострастни следобеди и вечери.

Тя постоянно го ласкаеше, възхваляваше хубостта му, неговите необикновени умения в леглото, даваше му скъпи подаръци и целуваше „златните му ръце“, както ги наричаше. И вчера му каза, че е решила да се омъжи за него. Искаше го. „Завинаги, сладък мой“ бяха думите ѝ. След всичко това му подаде някакъв лист и настоя да го прочете.

Той го прочете и се слиса. Беше шеметно богата и възнамеряваше да му даде голям дял от богатството си като сватбен подарък, както и охолен живот. Тя притежаваше яхта, къща в Калифорния и триетажен апартамент на Пето авеню. „Твои са, зайо — беше прибавила. — Искам отговор утре.“

Знаеше, че Фелисити никога няма да се съгласи на развод. Но той искаше Мати на всяка цена. Тя беше ненаситна сексуално, което му харесваше, и беше толкова богата, че можеше да живее в разкош, без никога повече да хваща скалпел до края на живота си.

Днес, след един от техните маратони, той беше приел предложението ѝ за брак. Тя изпадна във възторг.

Замислен за това и за нейното нетърпение да се качат на яхтата ѝ в Ница, Лорънс отиде тази сутрин в болницата и взе оттам няколко неща. Сега потупа джоба си, докато вървеше и се усмихна на себе си. Щеше да се ожени за Мати. Щяха да отплават от Франция за Италия и неговият живот щеше да започне отново.

* * *

От секса обикновено огладняваше и тази вечер не беше по-различно. Лорънс вечеря приятно във веселата компания на двама негови стари приятели. Много се смяха, изпиха доста вино от най-доброто, разправяха си за сексуалните си лудории с проститутки. Никой от тях не споменаваха любовницата си или съпругата си. Това беше *verboten*.

След доста коняци, кафета и пури двамата му приятели си тръгнаха. Лорънс остана сам в клуба, на който беше член от много години. Беше основан през 1693-а година само за джентълмени. Винаги чувстваше успокоение, когато за малко нямаше жени наоколо. От друга страна, без тях не можеше.

Най-накрая нямаше как, Лорънс знаеше, че трябва да се прибере на Чарлс стрийт и да направи необходимото. Беше изтрезнял след многото горчиви кафета и реши да се отправи към Мейфеър.

* * *

Настигнаха го на Бъркли скуеър, точно когато се канеше да пресече площада. До него спря черен автомобил. Спуснаха стъклото и се показа някакво лице.

— Накъде да хвана за Бонд стрийт, шефе? — попита мъжът.

Лорънс отговори:

— Завий...

Удар в тила го повали, преди да довърши изречението.

— Припадна — каза мъжки глас.

Двама други мъже изскочиха от автомобила и притиснаха кърпа, напоена с хлороформ, към носа му. След това го вдигнаха и го хвърлиха отзад в колата.

— Наоколо няма нито едно проклето ченге, слава богу — заключи шофьорът. Подкара към склад на пристанището. Щяха да дадат на този мръсник урок, който никога нямаше да забрави.

* * *

Беше прекрасен неделен следобед на пети юни и Дулси беше избрала точно този ден заради Джеймс, който по друго време не би могъл да присъства на откриването на нейната галерия. Изпълняваше главната роля в „Хенри V“ в „Олд Вик“ и само сега имаше свободен ден.

Джеймс стоеше до нея, посрещаше гостите, усмихваше се, разговаряше непринудено, с една дума беше си самият той, както винаги очарователен. Колкото до Дулси, тя беше екзалтирана и красива от всякога, ако това изобщо беше възможно.

Беше горда с галерията и я нарече „Галерията на Дулси Ингам Брентууд“. Намираще се в Мейфеър, където живееха повечето от техните познати. С Джеймс обитаваха още неговия апартамент до „Кларидж“, но търсеха по-голям в този квартал на Лондон, който и двамата харесваха.

Лейди Гуендолин организира приема за откриването и в този момент се понесе към тях с щастлива усмивка.

— Всички дойдоха — засия тя срещу Джеймс. — А това много ме радва. Както и разпродаването на моите картини, Дулси. Какво набито око имаш, пък и си ги изложила много на място.

— Благодаря ти, лельо Гуендолин, и за картините, и за нефритените предмети — отговори Дулси. — Зная, че бързо ще се продадат и ще получиш твоя дял.

— Мисля, че идеята на Сесили да внесе моята печалба във фонда за реставрация на Кавендън е уместна. Не се съмнявам, че Чарлс ще постъпи точно така.

— Да — потвърди Джеймс и намигна на Дулси, после на лейди Гуендолин. — Свалям шапка на моята красива младоженка. Щастлив съм, че бях с нея, когато нападна вашите тавански помещения. Беше като Атила, който нахлува във вражеска територия.

— Точно такава беше — каза Майлс, който тъкмо пристигна с Дилейси и Сесили. — Шарлот и папа ще закъснеят няколко минути. Тръгнаха насам. Канят вас тримата на вечеря.

Галерията беше претъпкана с народ.

— Цялото общество се е събрало тук — отбеляза Дилейси, докато обикаляха с Майлс салона.

* * *

Едни от последните, които пристигнаха, бяха Дороти Суон и нейният съпруг инспектор Пинкертън. Разгледаха с възхита живописните платна и скулптурите. Дороти се гордееше с Дулси и с нейната твърдост да отвори галерия.

Сесили ги забеляза и веднага забърза към тях. Щом си размениха любезностите, Хауард се обърна към Сесили:

— Да отидем в някой по-тих ъгъл. Трябва да ти кажа нещо.

Сесили му хвърли поглед. Стори й се много сериозен.

— Нещо нередно ли има?

— Не бих се изразил точно така — отговори Хауард, загледан в двете жени в другия край на салона. — Преди да дойда тук, бях дежурен и се наложи да поема един случай. Всъщност доста тайнствен в известен смисъл. Както и да е, отнася се за Лорънс Пиърс.

— Пиърс — повтори тихо Сесили. — Сега пък какво е направил? Сигурно нещо ужасно.

— Вероятно е направил много ужасни неща в своя живот, но повече няма да прави. Мъртъв е.

Сесили го погледна втренчено.

— Боже мой! Как? Кога?

— Колкото до това кога, бих казал в петък през нощта. Намерен е на стълбището пред неговата болница в събота вечер. Бил е още жив, едва-едва дишал, но по-късно умрял от раните си. Пребит е жестоко, лицето му е размазано. Най-тежко са поразени ръцете му. Отидох в болницата да огледам трупа и един от лекарите ми каза, че изглеждат като стъпкани с подковани ботуши. Ако беше оживял, никога повече нямаше да оперира.

Сесили беше преbledняла, когато попита:

— Съпругата му знае ли?

— Знае, да. Но има нещо любопитно. Когато са го намерили, е бил облечен и в джоба е имало неотворена ампула калиев хлорид. Знаеш ли, Сесили, какво може да причини калиевият хлорид?

Тя поклати глава.

— Не, не знам.

— Ако се сложи инжекция с превишена доза, сърцето спира. С други думи, имитира инфаркт. За броени минути сърдечната дейност спира. Невъзможно е да се проследи, понеже сърцето отделя голямо количество калий в кръвта, когато е увредено. Затова медицинското заключение е инфаркт.

Сесили направо зяпна срещу него.

— Мислиш си за Тревър Мъртън, нали, чичо Хауард?

— Да, за него си мисля. Защото бяха приятели. Знаем от лейди Дилейси. След това са се скарали. Много зле струва ми се.

— Можеш ли да продължиш да разследваш случая, Хауард? — попита Дороти. — Имам предвид случая на господин Мъртън.

— Не, страхувам се, че е твърде късно. Но някой, който е имал основателна причина, се е добрал до Пиърс. Бих го нарекъл възмездие.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ПРЕДРЕШЕНИ АНГЕЛИ
ДЕКЕМВРИ 1928 — СЕПТЕМВРИ 1929

*... зло няма да ти се случи, и язва няма да се
приблужи до твоето жилище;
защото ще заповяда на Ангелите Си за
тебе, да те опазват във всички твои пътища:
ще те понесат на ръце, да се не спънеш о
камък с ногата си;*

Псалм 90

*Ангелите пазят своите извечни
обиталища...*

Франсис Томпсън

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Каква странна година беше 1928 — каза Дороти Суон, седнала срещу Сесили в кабинета на магазина в пасажа „Бърлингтън“. — Толкова преживяхме. И лоши неща се случиха.

— Главно на другите хора — отвърна Сесили. — Не на мен, не на нас всъщност. Все пак семейство Ингам се закрепил, нали?

— Така е. Скърбяха за смъртта на лейди Лавиния, най-много Марк Стентън и лейди Гуендолин. Разбира се, и сестра ѝ лейди Ванеса.

— Зная — промърмори Сесили. — Те наистина я обичаха. Другите съжаляваха, натъжиха се, но изпитваха главно вина заради онова отчуждение. Майлс си призна пред мен. Той не беше кой знае колко привързан към леля си Лавиния, най-вече защото не се е държала с чичо Джек особено мило.

— И Дулси каза същото. — Дороти погледна часовника. — Ще сляза в магазина да видя какво прави. Настоя да дойда при теб и да погледна скиците ѝ, понеже можела и сама да пробва палтата.

Сесили се подсмихна.

— Ами, да, защо да не може. Всеки може. Ще дойда след малко и аз.

На бюрото ѝ имаше папка, която отвори, извади оттам някаква рисунка и я подаде на леля си.

— Тази направо е фантастична. На Дулси ѝ е хрумнала идеята да се носят брошки на шапките, а на когото му харесва, и на ревера. Скицирала е три. Едната е нарекла „Дует“. Дори е измислила мотото за рекламата „Мъжът, който ви обожава, без колебание ще ви купи «Дует»“.

След като огледа скицата, Дороти каза:

— Красиво е... накъдреното диамантено перо. Как ѝ е хрумнала идеята? Казала ли ти е?

— О, да. Според нея би трябвало да се нарече „Перото на Пол“, понеже покойният съпруг на лейди Гуендолин Пол Бейлдън е

скицирал проекта за тази брошка и я е изработил като сватбен подарък. А тя я е подарила на Дидри.

— Това е очарователно.

Дороти се усмихна. Стана ѝ приятно заради сантименталната стойност на бижутото.

— Първоначалната скица на Дулси била точно копие, но после добавила свои щрихи. Тази брошка е по-пищна. — Подаде на Дороти друга скица и продължи: — Тази е златен лебед, както сама виждаш, и Дулси я е нарекла „Песента на лебеда“.

Дороти се възхити.

— Красива е, много красива. Дулси е много талантива!

— Да, наистина. Но лебедът също е точно копие на друга брошка. Пак е била на лейди Гуендолин. Подарила я е на леля Шарлот за нейния годеж.

— Бих искала да видя оригиналната брошка, Сеси.

— Не е у мен, Доти. Не е наша, но имаме право да я копираме. Тези две брошки не са от бижутата на Кавендън. Ще се продават с марката на Суон. Шарлот и Дидри не искат пари... това е техният начин да ми благодарят за онова, което направих миналата година. Печалбата ще бъде изцяло наша.

Дороти кимна и върна скиците на Сесили.

— А каква е третата?

— Ето я.

— О, боже мой, уникална е! Да не е пак от бижутата на Шарлот?

— Не, Дулси си я е измислила. Нали виждаш, сърце в странна форма, леко изкривено.

— Като че ли е увито в червена дантела.

— Да, тъкмо този е замисълът. Дантелата се наподобява от мънички рубини. Нарекла е бижутото: „Сърцето на Джеймс Brentууд“.

— А той съгласен ли е?

— Напълно. Знаеш, че я обожава. Всъщност именно той ѝ е помогнал да го проектира.

На вратата се почука, после Дулси я откряхна и надникна.

— Дойде клиентка — Кора Уорд. Много е разстроена, ридае. Опитвах се да я успокоя. Но по-добре вие идете при нея.

* * *

Трите жени слязоха в магазина, където имаше две пробни, по една във всеки край на помещението.

Сесили се разтревожи, като чу жалното хлипане, което идваше от едната пробна. Отиде там и почука на вратата.

— Госпожо Уорд, Сесили Суон е. Мога ли да вляза?

— Да — отговори Кора Уорд между хлипанията.

Сесили отвори вратата и я погледна.

— Много сте разстроена. Бих искала да ви помогна, ако мога. Някаква неприятност ли имате, или сте болна?

Младата жена вдигна поглед към Сесили и поклати глава.

Сесили я харесваше, според нея момичето беше много красиво, с много гъста и лъскава кестенява коса, тъмнокафяви, почти черни очи и чиста бяла кожа.

— Елате и седнете при нас, госпожо Уорд. Дороти ще ви направи чай. После може би ще ми кажете какво има и ще ви помогна, ако е по силите ми.

Като кимаше, Кора стана и последва Сесили. Обърна се към Дороти и каза:

— Не пробвах дрехи, госпожице Дороти. Не исках да ги изцапам. Нали виждате, не са у мен.

— Не се притеснявай — отговори Дороти. — Седни и поговори с госпожица Суон и лейди Дулси.

Младата жена седна на един стол. Мълчеше и хапеше устни.

Дулси седна до нея.

— Да не би съпругът ви да се е разсърдил заради дрехите, госпожо Уорд? Понякога на мъжете им писва да харчат много...

Умишлено не довърши изречението и погледна Сесили, вдигайки вежда.

Сесили разбра и каза с нежен глас:

— Ако случаят е такъв, моля, не се тревожете. Дрехите са ушити специално за вас, но мерките ви са стандартни. Някоя жена ще ги купи. По никакъв начин няма да ви принуждавам да ги купите.

— Благодаря, госпожице Суон. Много съжалявам, че разстроих всички, че направих сцена. Но изведнъж не издържах. Аз, аз... —

Помъчи се да не се разридае отново и извади кърпичка от чантичката си. — Тези бяха последните сметки при вас. Той няма да ги плати... аз не мога. Разбирате ли, взе си и бижутата, които ми беше подарил.

Черните ѝ очи се напълниха със сълзи, тя ги попи с кърпичката и преглътна риданията си.

— От това, което чух, госпожо Уорд, имам чувството, че съпругът ви е изпаднал във финансови затруднения. Разбирам проблема ви. Нека да не се тревожим в момента за последните сметки. Сигурна съм, че положението ви ще се оправи и тогава ще ми платите.

— Благодаря — промълви Кора и прибра сметките в чантата си. — Много сте мила, госпожице Суон.

Появи се Дороти с поднос с чай.

След като пи чай и се поуспокои, Кора продължи с не толкова възбуден глас:

— Ще си намеря работа, госпожице Суон, и ще платя всичко, което дължа малко по малко, понеже той няма да плати. Не може да плати. Загуби всичките си пари, работите му се объркаха. — Позамълча и после гневно се развика: — Той ме изхвърли, както и другите жени в миналото си...

Като усети, че риданията отново ще я задавят, Кора млъкна и пийна чай. Цялата трепереше, беше дълбоко наскърбена. Той я бе изхвърлил, без да се замисли.

Сесили погледна Дороти, после Дулси, свивайки вежди.

— Не разбирам, госпожо Уорд. Ще се развеждате ли?

— Не, не, не се казвам Уорд и не съм госпожа. Името ми е О'Брайън. Родена съм в Англия, но родителите ми са ирландци. И не съм омъжена. Никога не съм била омъжена. Имах приятел джентълмен... четири години бяхме заедно. Но всичко свърши. За една седмица трябва да си намеря къде да живея.

— Той изобщо ли няма да ти помогне? — попита Дулси.

— Не, той няма възможност. Зная, че е вярно, понеже съм доста близка с неговия шофьор Бърт Робинсън. Уволнил го е преди седмица — възкликна Кора и продължи възбудено: — Бърт ме навести и ме предупреди да се подготвя за удар. Каза, че моят приятел джентълмен не е никакъв джентълмен, че е лош човек, мошеник, че е пропилял парите на много хора, не само своите. Каза още ужасни неща. Но

някои са преувеличени. Разбирате ли, лорд Мелдрю не е такъв. Няма да отиде в затвора за измама, както твърди Бърт. Знам, че няма.

Настъпи дълбока тишина след разпаления словесен изблик на Кора, който изрече ясно на един дъх. Беше очевидно, че говори истината.

Сесили и Дороти се спогледаха слисано, а Дулси ги зяпна потресена. Щеше да каже нещо, но се усети навреме, и загледа Сесили, без да мига.

Сесили пое дълбоко дъх и каза:

— Навярно ще мога да ви помогна, госпожице О'Брайън...

— Моля ви, наричайте ме Кора, госпожице Суон.

Сесили кимна.

— Съжалявам, че на твоя приятел са му се струпали неприятности. Наистина имаш нужда от помощ. Кора, каква работа търсиш? Какво умееш да правиш?

— Работила съм в магазини за обувки и за шапки. Била съм бавачка, гледах едно момиченце цяла година. Мога много неща да правя, но работата в магазин ми харесва най-много.

— Ще си помисля два-три дни и ще ти предложи някаква работа. А междувременно можеш ли да се подслониш у приятели? Само за седмица, докато се окопитиш.

— Да, имам приятелка, казва се Мари — отговори Кора вече по-сдържано. — Тя овдовя наскоро. Има малка къща в Челси. Самотна е и ще ѝ бъде приятно да си има компания.

— Много добре. Трябва да потърсиш къде да живееш след седмица или някъде там. Днес е вторник, единайсети. Ако се обадиш на госпожица Дороти в петък, тя може би ще ти съобщи дали сме ти намерили работа.

— Благодаря, госпожице Суон, много благодаря. Много си мила. Ще платя тези сметки. Обещавам.

Сесили ѝ се усмихна.

— Не мисли за това в момента. А сега ни извини, с лейди Дулси имаме работа в ателието.

* * *

Сесили и Дулси се качваха по стълбището много бавно и много благоприлично, но и двете бяха готови да избухнат.

Щом влязоха в кабинета, Дулси възкликна буйно, но шепнейки:

— Тя е любовницата на бащата на Клариса! Боже мой! С колко много информация те засипа за броени секунди, Сеси. Сега Майлс има за какво да се пазари.

Сесили отметна косата си и кимна.

— Да, наистина. Клариса съвсем скоро ще загуби източника си на благоденствие. Ще има нужда от пари. Ще отиде при Майлс. И положително ще има нужда от покрива над главата си, който има в момента. Понеже джобовите на татенцето са празни.

— Вярва ли ти се, че лорд Мелдрю ще бъде подведен под отговорност за измама и ще отиде в затвора?

— Мисля си, че е повече от вероятно. Шофьорите чуват какво ли не и знаят много.

След няколко минути влезе Дороти.

— Тръгна си и беше по-спокойна. Заклучих входната врата. Струва ми се, че трябва да обсъдим някои неща, нали?

Дулси погледна много внимателно Дороти.

— Съзнаваш ли каква сензация ще бъде тази информация за вестниците? Виждам заглавията... „Финансовият магнат и пер на кралството лорд Мелдрю е подведен под отговорност за измама. Младата му любовница е живяла в разкош“. На първо време това ми дойде наум.

Разсмяха се и смехът разтовари напрежението от изминалия час.

Сесили стана по-сериозна.

— Дулси е права, Дороти. Вестникарите от Флийт стрийт ще бъдат във възторг, ако се доберат до тази новина. Истински скандал е, знам, но обществото обожава скандали.

— Мога да пусна слуха, Сеси — предложи Дулси. Джеймс познава много журналисти, Феликс също. Само си представи колко неловко ще се почувства Клариса. Всичките ѝ приятели ще я пренебрегнат. Ще допълзи на четири крака при Майлс да иска пари и какво ли не още. Ще се съгласи на развод, само да не се появи новината във вестниците. Майлс може да я посети и да я заплаши, че ако не му даде развод, ще предаде историята с Кора на пресата.

— Това ми прилича на изнудване — каза Сесили и после пак се разсмя. — Но имаш право, Дулси, всичко това е абсолютно вярно. Клариса няма вече думата. Най-ненадейно Майлс се сдоби със съкрушителни аргументи.

— Докато Кора беше тук, си помислих да те повикам за малко насаме, Сеси, за да ти предложи да я вземем на работа, но размислих.

— И на мен ми мина през ум същото — промърмори Сесили. — Но се отказах. Не бива в никакъв случай да я свържат с нас. Искам да я използвам, за да научаваме какво става в онова семейство, ако е възможно. Но не искам да се сближаваме. Защото това ще ни се отрази зле. Ще ѝ помогна, защото си мисля, че е добро момиче, подведено от един порочен мъж. Никога не съм го харесвала и знам, че Хенсън, на когото всеки му е ясен от пръв поглед, не може да го понася. Това между другото, разбира се. Сигурна съм, че ще успея да ѝ намеря работа в „Харт“. Макар че и там ще бъде твърде подозрително.

— Нека да помисля — каза Дороти. — Може да получа вдъхновение.

— Ще кажеш ли на Хауард? За Кора и за нейните истории?

— Не, няма да му кажа. Но ако се заведе дело срещу лорд Мелдрю, то няма да е под юрисдикцията на Хауард, а по-скоро на финансовата полиция. Засега ще си мълча, освен ако не искате той да ви помогне по някакъв начин.

— Не, още не. Все пак благодаря, Доти — каза Сесили.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Дидри стоеше насред дневната на майка си в къщата на Чарлс стрийт и за пореден път се оглеждаше. През изминалите две седмици идваше редовно тук, за да сортира вещите.

Фелисити преживя само година Лорънс Пиърс след неговото убийство; получи инфаркт през юли 1928 и не се възстанови.

За изненада на Дидри, майка ѝ само на нея от всичките си деца беше оставила нещо в своето завещание: тази къща и всичко в нея. Но щеше да вземе само великолепния портрет на Дилейси, който нарисува Тревър Мъртън. Портретът беше окачен над камината.

Дидри се чувстваше неловко, че тя е единственото дете, което има наследство от тяхната майка, затова продаде наскоро къщата и възнамеряваше да раздели парите между тях петимата. Майлс каза, че ще внесе своите във фонда за реставрация на Кавендън, и в края на краищата всички взеха същото решение, включително и тя.

Никой от тях не се изненада от завещанието. Огромното състояние на Фелисити, наследено от баща ѝ Малкълм Уолас, и всичките ѝ бижута от него, бяха завещани на Грейс, дъщерята на сестра ѝ Ан, племенницата на Фелисити.

Дидри въздъхна много дълбоко. Беше ѝ дошло до гуша да идва тук и да сортира вещите на майка си. Дафни ѝ помогна малко, доведе и Олив Уилсън, Сесили също идва. Дилейси живееше в Кавендън и не стъпваше в Лондон; Дулси изпитваше такова презрение към „онази жена“, както я наричаше, че не си предложи услугите.

Но днес следобед очакваше да дойде заедно със Сесили, за да избере картини за своята галерия, както и други предмети. След това мебелите и всичко друго щеше да се продаде на аукцион. Погледна часовника си и прецени, че ще се появят всеки момент.

Дидри се облегна и се замисли за събитията през изминалата година. През пролетта на 28-ма година с Пол се установиха в Лондон завинаги. Майка му почина шест месеца преди това. Хюго предвидливо изтегли ценните си книжа от Уолстрийт, както и Пол. Прехвърлиха всичко в Лондон; нюйоркският клон на компанията вече

не им беше необходим. Пол успя да продаде огромното имение със земята в Кънектикът и апартамента на майка си на Пето авеню. Когато се установиха в нейния апартамент в Кенсингтън, с помощта на брат си Тим продаде и триетажния апартамент на Парк авеню.

Пол беше щастлив колкото нея, че ще живеят в Англия; на него му липсваше нейното семейство, също както на нея. Харесваше му идеята да възпитат Робин в Лондон, заобиколен от семейство Ингам. Скоро щяха да се преместят в нов апартамент на Итън скуеър; баща ѝ им даде апартамент в Кавендън, където прекарваха края на повечето седмици. Малкият им син растеше и Дидри беше така щастлива, както никога.

След малко Радклиф, когото бе задържала, за да пази къщата, въведе Дулси и Сесили във всекидневната. Попита Дидри желаят ли чай, но те отказаха.

Като останаха сами, Дулси погледна Сесили и извика:

— Кажи на Дидри! Нека да видим какво е мнението ѝ, Сеси!

— Какво да ми каже? — попита Дидри, забелязвайки оживеното изражение на Дулси и искрите в очите ѝ.

Сесили разказа за Кора О'Брайън и за случката в магазина, за връзката ѝ с Мелдрю и за неговите финансови неволи.

Дидри слушаше внимателно и много се изненада. И тя се смая, както те преди малко.

— Без да знае, тази млада жена ти е дала куп жизненоважна информация за Мелдрю. Ще бъде фатално, ако изтече в пресата. Финансовият провал е достатъчна беда, но общественото унижение е убийствено.

— Можем да я подхвърлим на журналистите! — възкликна Дулси и седна на дивана.

— Можем, но мисля, че не бива — отвърна Дидри. — Папа̀ ще се ужаси от нас.

— Но така Клариса ще загуби самочувствие. Освен това ще ѝ трябват пари, след като противният ѝ баща няма.

— На пръв поглед е така — според Кора О'Брайън. Но може би не е така. Хора като Мелдрю обикновено имат скрити пари, често приведени в банки в чужбина, най-вече в Швейцария. Тези пари трудно се откриват — обясни Дидри. — А кога се очаква това положение да стане обществено известно.

— Кора едва ли знае, поне не спомена нищо — каза Сесили.

— Да не забравяме, че се позовава на шофьора Бърт Робинсън — напомни Дулси на Сесили и прибави: — Може би властите още не са разбрали.

— Възможно е — съгласи се Дидри. — Знаем само онова, което шофьорът е казал, че Мелдрю я е изоставил, отказва да я издържа и да ѝ плаща сметките. Представете си, че просто иска да се отърве от нея.

— Ами, да, и това е вярно. Но си мисля, че Мелдрю е от онези, които не се свенят да правят финансови фокуси, както би се изразил Майлс.

— Каза ли на Майлс? — попита Дидри.

— Нямахме как да му кажа. В момента пътува с влак. Ще пристигне след два часа.

— Чудесно. Тази информация му осигурява аргументи да преговаря с Клариса Мелдрю, ако я заплаши, че ще съобщи на пресата. — Дидри се позасмя. — Цялата работа прилича на шантаж в известно отношение, но защо пък не? Тревожа се за нашето семейство Ингам, Мелдрю не ме интересуват. Отнасяха се отворително с Майлс. А поведението на Клариса беше безотговорно.

— Мисля, че Майлс трябва да постъпи точно така — заключи Дулси и после възкликна: — Боже мой, портретът на Дилейси е великолепен. Нали е онзи, който нарисува Тревър Мъртън?

Дидри кимна.

— Ще го дам на Дилейси, той си е неин. Между другото, какво направи с картините, които Тревър ѝ завеща? Продаде ли вече някои?

— Две-три. Макар че на нея никак не ѝ се искаше отначало, но се съгласи, като ѝ казах, че тези пари са необходими за реставрацията на Кавендън.

— Вземи отгук всичко, което ти харесва, Дулси — каза Дидри, понеже бързаше да свършат и да се прибере вкъщи при Робин. — Тук има няколко много хубави картини от известни художници и на горния етаж има още. Което одобриш за продажба, е твое.

— По принцип не бих докоснала и с пръст нейните вещи — отговори Дулси. — Но като се продадат, парите ще отидат за Кавендън. Да обиколим и да изберем най-подходящите.

— Хайде — подкани ги Сесили, поглеждайки часовника си. — Искам да си бъда вкъщи, когато Майлс се върне.

* * *

— Виж ти, виж ти — зачуди се Майлс, когато Сесили му разказа за срещата с Кора О'Брайън, и ѝ се усмихна щастливо. — На практика това няма да разреши моя проблем, но ми дава известно предимство, не мислиш ли? Пред Клариса.

— Да, и аз така си мисля — отговори Сесили и се премести по-близо до него. Двамата седяха на дивана пред камината в дневната на нейния апартамент и пиеха чай. — Ще се срещнеш с нея, нали, Майлс, при това колкото е възможно по-скоро?

Той кимна и погледна часовника си.

— Сега е късно да ѝ се обаждам. Утре сутринта ще ѝ позвъня и ще се опитам да уредя среща.

— Тя няма ли да се поинтересува защо изведнъж искаш да я видиш?

— Надявам се — отговори той и замислено се загледа в буйния огън в камината. — Ще бъда искрен и ще ѝ кажа, че искам да обсъдим нещо много лично, за което не мога да говоря по телефона. Остави на мен, тя обича интриги.

— Да, но аз нямам нищо против да се срещна с нея, знаеш.

Той се подсмихна.

— Не мога да го разреша, любов моя. Ти ще я направиш на нищо. Или ще я настроиш срещу себе си. Аз трябва да измисля нещо, че тя да се хване на въдицата... ще кажа например, че съм дочул слухове за проблемите на баща ѝ, и дали не мога с нещо да помогна... — Думите се изгубиха, когато той я прегърна и я привлече до себе си. — Най-ненадейно се настроих съвсем оптимистично. Ще видиш, Сеси, 1929-а ще бъде нашата година. Късметът ни чака зад ъгъла, скъпа.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Този ростбиф беше изключителен, любов моя — каза Хауард Пинкертън. — Неделният обяд с нито един друг не може да се сравни. А пък йоркширският ти пудинг е най-вкусният на света.

— Е, как да не е, Хауард, нали там съм израснала — засмя се Дороти и взе чинията му. — Десертът е твоят любим ябълков сладкиш.

— Глезиш ме, такава си ти, Доти.

Хауард се облегна и се загледа през прозореца. Беше студен декемврийски ден, валеше сняг, снежинките се лепяха на стъклата и образуваха най-различни шарки. Сложна плетеница като изящна дантела. Животът беше сложен, объркан. Понякога не можеше да не потрепери, като се замислеше за двуличието и злото в света, за лошите хора, за порочните хора, които вършеха всякакви грехове и престъпления. От друга страна, имаше добри хора с огромен талант. Като онова момче чудо, което миналата година прелетя през Атлантическия океан със самолет като детска играчка. Казваше се Чарлс Линдбърг и стана истински герой не само в Америка и Франция, където кацна, но и в Англия, и в света. Ами Хенри Форд? Хауард харесваше най-вече неговите коли. Също така се възхищаваше на Джеймс Брентууд, най-великия английски класически актьор, честен и почтен човек.

Но имаше и хора като Лорънс Пиърс. Той беше се загнездил в ума на Хауард. Често мислеше за него, убеден, че е убил Тревър Мъртън. И че е възнамерявал да убие съпругата си Фелисити Пиърс. Вечерта, когато се е прибирал вкъщи от клуба си и е бил отвлечен очевидно от неприятел, е носел в джоба на самото си ампула калиев хлорид. Свръхдозата е смъртоносна. И за кого е била предназначена, ако не за нищо неподозиращата му съпруга? Но той и така не се е прибрал вкъщи и един живот е бил спасен.

Има хора и като Джон Мелдрю. Безсъвестни, лицемерни, ловки мошеници, които взимат парите на обикновените хора и забогатяват на техен гръб.

— Заповядай, Хауард — поднесе му десерта Дороти.

Преди да ѝ благодари, тя отново изчезна в кухнята.

След малко се върна със своя десерт и седна при него.

Сладкишът беше много вкусен и той бавно му се наслаждаваше, без да говори. Но после трябваше да говори с нея. Дороти беше напрегната, нещо я мъчеше и той го чувстваше. В края на краищата бяха женени от много години.

Докато пиеха кафе във всекидневната, Хауард подхвана разговор:

— През целия уикенд си замислена, любов моя. Нещо те тревожи, виждам го. Може би ако поговориш с мен, ще ти стане по-леко?

Дороти въздъхна наистина много дълбоко, но нищо не каза. Пиеше кафе и се чудеше какво да прави. Да сподели ли с Хауард или не? И реши. Ще го попита дали знае за лорд Мелдрю и кога ще го арестуват. Със Сесили трябваше да разберат какво става. Сеси искаше сама да направлява съдбата си.

Погледна съпруга си, усмихна му се едва-едва и каза:

— В началото на седмицата в магазина дойде една от нашите клиентки, Хауард, и беше много разстроена. Казва се Кора Уорд и е...

— Била е в магазина на Сесили, така ли? Ами тогава без съмнение знаеш, че е изоставена от лорд Мелдрю.

Дороти кимна и се поприведе напред, изгаряща от любопитство.

— Случаят твой ли е, Хауард?

— Не е. Предаден е на отдела, който разследва финансови престъпления. Но Мат Приджър, шефът на този отдел, е мой стар приятел. Знаем, че от известно време неговите хора събират информация за Мелдрю. В края на краищата ще го дадат под съд и ще го осъдят, няма съмнение по мое мнение.

— Скоро ли? Имам предвид скоро ли ще го арестуват?

— Не съм сигурен. Мисля, че още събират доказателства, както вече ти казах. Държат да бъдат непоклатими. Разбирам интереса ти, Доти. Неговата жена е съпругата на Майлс Ингам, която той отблъсна. Заради нея Майлс и Сесили не могат да се съберат. Младата жена защо е идвала в магазина?

— Не може да си плати сметките, не може да си купи и нови дрехи. Избухна в сълзи, през ридания ни разказа какво ѝ се е случило. Добро момиче е, попаднало в неприятна ситуация. Той е престанал да ѝ дава издръжка, прибрал е бижутата, които ѝ е подарявал, и я е

изгонил от апартамента, който бил наел за нея. Ние всички я съжалихме. Намерих ѝ работа в шапкарския магазин на мадам Арлет. Само това можех да направя, понеже Сесили не иска да ни свързват по никакъв начин с нея.

— В никакъв случай! — каза той малко по-остро, отколкото беше характерно за него.

Дороти го погледна стреснато.

— Нещо нередно ли съм направила, Хауард?

— Не, не си. Съмнявам се, но тя може да бъде привлечена като свидетел в съда, свидетел на обвинението.

— А Ричард Бауърс знае ли нещо повече? Например кога ще повдигнат обвинение.

— Не, не знае. Въпреки че е женен за Ванеса, не мога да го питам. На него няма да му е приятно, Доти, никак даже.

— Само исках да помогна на Сеси. Искам да се омъжи за Майлс.

Поколеба се и щеше да попита още нещо. Но се отказа и премълча. Все пак не беше сигурна за фактите. Не още.

— Веднага щом науча нещо важно, ще те предупредя, Доти. И според мен сега Майлс има благоприятна възможност да преговаря за развод, понеже дъщерята на Мелдрю съвсем скоро ще остане без пукнато пени.

* * *

В неделя следобед Майлс за шести път набираще номера в къщата в Кенсингтън, която беше негова собственост. Никой не отговаряше с дни и вече три пъти ходи лично. Беше заключено, пердетата бяха спуснати. Последния път срещна млекаря и го попита дали семейството е заминало.

— Заминаха във ваканция, тъй ми се струва, господине.

Тъкмо щеше да затвори телефона и някой отговори.

— Мога ли да говоря с госпожа Клариса Ингам, моля? — попита, досещайки се, че насреща е младата камериерка Моли.

— Опасявам се, че госпожа Ингам не е тук, господине.

— Имаш предвид, че не е в Лондон ли?

— Да, господине.

- О, разбирам. Имаш ли телефонния ѝ номер?
— Не, господине, тя замина за Коледа в Швейцария.
— Ах, да, разбира се. Кога ще се върне?
— В началото на януари, господине.
— А оставила ли ти е адрес?
— Не, господин Ингам.
— Благодаря, Моли.

Майлс затвори телефона и се обърна към Сесили:

— В Швейцария е за Коледа. Говорих с камериерката Моли. Позна ме по гласа. Пак зависим от благоволението на Клариса.

Сесили поклати глава.

— Не, в никакъв случай. Ще се върнем в Кавендън за Коледа и ще се радваме на празника. Толкова дълго чакахме, Майлс, какво са още няколко седмици? Знам, че ще получиш развод най-накрая.

Той стана пъргаво, отиде при нея, седна на страничната облегалка на канапето и я погали по косата.

— Никоя не е като теб, Сеси, и аз съм щастлив, че си моя. Да, един ден ще станеш моя съпруга. Обещавам ти.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Идвам на проверка — каза Дафни, застанала на прага на неговата гардеробна, която се намираше точно до спалнята им.

При звука на нейния глас Хюго се обърна и дъхът му секна. Толкова поразително красива изглеждаше. Беше облечена с дълга, тясна рокля от синьо-зелена коприна, семпла и елегантна, с изключително изящна кройка, каквито бяха всички дрехи по модел на Сесили. За разлика от много други жени Дафни не се поддаде на модата на пригладените, късо подстригани прически и тази вечер русите ѝ къдрици бяха прибрани на висок кок.

— Прекрасна си — каза той и пристъпи до нея. — Сапфирените обици, които ти подарих, когато се оженихме, много отиват на очите ти. Боже мой, колко досетлив съм бил — подсмихна се Хюго.

И съпругата му се засмя.

— Е, как е, ще се представя ли на ниво?

— О, да, скъпа. Тази вечер ще засенчиш всички.

— Съмнявам се. Моите сестри възнамеряват тази вечер да бъдат очарователни и сексапилни.

— Те винаги са, също като теб. Ще тръгваме ли?

— След минутка. Искам да те попитам нещо... всъщност не е само едно. — Изражението ѝ леко се промени и стана по-сериозно, щом продължи: — Когато се оженихме, ми даде това.

Отвори чантичката си, извади малък плик за писма и му го показа.

Той кимна.

— Да, точно така, дадох ти този плик. Казах ти да го прибереш в сейфа в нашата спалня.

— Точно така постъпих. Оттогава е там. Изобщо не си признавах, че съществува, заради думите, изписани на него...

— Да не се отваря преди моята смърт — прибави той. — Разбирам те, скъпа. Защо изведнъж се сети за този плик?

— Защото искам да знам какво има в него, Хюго. Моля те, кажи ми.

— Номер на банкова сметка в Цюрих, която моят наставник господин Бенджамин Силвър от Ню Йорк е открил на мое име. Даде плика на дъщеря си, моята първа жена Лорета, после тя на мен, преди да почине. Необходимо е да се предостави само номерът на сметката, за да се теглят парите.

— А има ли пари в тази сметка?

Дафни вдигна вежда.

— Да. Вложил е доста голяма сума преди много години и никога не я е докосвал.

— Разбрах. А другият ми въпрос е какво се случи с наследството на Лорета? И то ли е в сметката в Цюрих?

— Отчасти. Но нейното наследство не включваше само пари и ценни книжа, но и много недвижимо имущество, което носи годишна рента. Както знаеш, компанията, която наследих след смъртта на Лорета, се управляваше от Нийл Колтън, при това с нарастващи печалби. Защо са всички тези въпроси, скъпа?

— От любопитство, Хюго. Случайно забелязах плика, когато взимах сапфирените обици, които отдавна не бях носила.

— Парите в номерираната сметка са моята предпазна мрежа за семейството ми, Дафни. За теб и за децата. Не могат да бъдат използвани за Кавендън, знаеш го.

— О, Хюго, това и през ум не ми е минавало! Зная какво направи за папа. Беше невероятно щедър към него. Само любопитствам, наистина, Хюго.

— Добре, скъпа, не се разстройвай. Искам да разбереш, че за мен е много важно да знам, че вие сте подсигурени, ако нещо се случи с мен.

— Нищо няма да ти се случи. Млад мъж си. Но ти благодаря, Хюго, че ми обясни и че си се погрижил за нашето семейство.

— Добре че баща ти се съгласи най-после Дулси да продаде на търг колекцията от сребърни прибори от осемнайсети век. Няма смисъл да се пазят в трезора.

Хюго облече фрака си.

Дафни тръгна към вратата. Хюго я хвана за ръка и я привлече към себе си. Погледна я в очите много сериозно.

— Обещай ми, че няма да докосваш сметката в Цюрих, ако умра. Трябва да я пазиш за черни дни и за нещастен случай.

— Обещавам, че ще я пазя за нашите деца, Хюго.

Той се усмихна, целуна я по страната и я изведе от спалнята.

Задаваха се тежки времена, знаеше го. И Пол Драмънд го знаеше. Тим, братът на Пол, ги предупреди вече, че живеят в ерата на бързо процъфтяване и на бърз упадък; 1927-а и 1928-а бяха години на икономически напредък. Не му се мислеше какво ще последва. Нито пък му се искаше да обсъжда въпроса с когото и да било. Защо да си развалят Коледата?

* * *

От осемдесет години празнуването на Бъдни вечер беше ритуал в Кавендън Хол. Чарлс, който зачиташе традициите, поддържаше обичая и канеше цялото си семейство на всяка Коледа. Бъдни вечер беше най-съкровено от всички коледни тържества и се очакваше с нетърпение.

И сега, начело на масата, не можеше да не почувства гордост, като се оглеждаше.

Колко красиви бяха четирите „Д“, с прелестни рокли и с най-красивите си бижута. Четири дъщери, които обичаше нежно, както обичаше Майлс, своя единствен син и наследник. Ето и Сесили, бъдещата му снаха, която беше като искряща звезда.

Ами тримата мъже, които дъщерите му избраха за свои съпрузи? Вярваше, че трите двойки са създадени едни за други, което беше невероятен късмет, тъй като за него бракът беше хазарт.

За миг спря поглед на братовчед си Хюго Стентън, който доказва, че е любящ съпруг и изключителен баща.

Чарлс отмести поглед към Пол Драмънд, който беше от същото тесто като Хюго, истински мъж на честта. Беше първият мъж, който донесе щастие на Дидри след години на тъга в нейния самотен като на стара мома живот, докато работеше в Министерството на войната.

И най-накрая Джеймс Брентууд. Въпреки красотата му, таланта, огромната му слава на звезда, той беше човек без всякаква суета, що се отнасяше до Чарлс. Дългите разходки с Джеймс му разкриха, че той е добър човек, скромен, почтен и честен.

Сърцето му се сви заради Майлс и Сесили, младата жена, която познаваше откакто се бе родила, и която постепенно заобича като своя

дъщеря. Как само бяха притиснати в тази ужасна ситуация. След Коледа ще замине с Майлс за Лондон, за да се посъветва със своите адвокати. Фактът, че Джон Мелдрю се окажа мошеник, никак не го изненада. Макар че не беше осъзнал размера на неговите измами.

Майлс му беше разказал всичко, което знаеше, и Чарлс обсъди надълго и нашироко въпроса с Шарлот. Тя се съгласи, че трябва да вземат сериозни мерки и да притиснат двамата Мелдрю, за да получи Майлс онова, което иска. А именно развод. След това брак със Сесили. После ще очакват и появата на наследник в не много далечното бъдеще.

Неговата сестра Ванеса му се усмихна и той също ѝ се усмихна. Тя също беше щастлива. Бракът ѝ с Ричард Бауърс дойде късно в живота ѝ в известен смисъл. Но Бауърс беше джентълмен, фин човек, и те очевидно се обичаха.

Може би ще поговори с Бауърс по време на празниците и ще му поиска съвет. Но все пак трябваше да внимава, понеже не искаше да остави впечатление у Бауърс, че търси помощ от Скотланд Ярд.

Шарлот привлече погледа му и той се загледа към другия край на масата, изпълнен с възхита и обич към своята прескъпа съпруга.

Най-накрая очите му се спряха на гранд дамата в семейството... лейди Гуендолин, главата на клана. Тази вечер беше очарователна. Красива, жизнерадостна, във форма. През идващата 1929-а година щеше да навърши осемдесет и девет. „Не се тревожи, ще направя и сто, Чарлс“ — беше му съобщила тази вечер. Той не се съмняваше. Още повече че тя се радваше на чудесно здраве и желязна воля.

Погледна към вратата, когато Хенсън и Ерик Суон влязоха с двама лакеи, за да сервират главното ястие. Ерик и Лора Суон бяха дошли да помагат в Кавендън за Коледа и Нова година. Чарлс най-после продаде къщата на Гровнър скуеър преди две седмици.

Ерик, който не губеше време, намери на Куин стрийт много помалка, но очарователна къща, недалеч от Гровнър скуеър. Чарлс веднага я купи и беше доволен, че ще останат в Мейфеър.

След празниците Ерик и Лора щяха да се върнат в Лондон, за да подготвят новия дом. „Не се съмнявай, че един Суон ще изпълни дълга си — помисли си Чарлс. — Ще подредят къщата за нула време и ще бъдат единствената прислуга, освен още една камериерка.“

Хенсън и Ерик наляха червено вино. Чарлс си отбеляза, че Хенсън, както обикновено е в стихията си, грижеше се за цялото семейство и сервираше с финес.

Всички се смееха, бърбеха си, бяха сърдечни и мили, наслаждаваха се на великолепната храна, пиеха от най-добрите вина, разговаряха за политика и за правителството на Стенли Болдуин.

След като приключиха с основното блюдо, Чарлс стана.

— Няма да държа дълга реч — започна той. — Ще ви кажа само няколко думи. Първо с Шарлот ви благодарим, че дойдохте в Кавендън да празнувате Коледа с нас. Посрещаме ви с много голяма радост и любов. А сега искам да вдигна тост за Сесили и за моите четири дъщери, които направиха толкова много, за да спасим Кавендън. Всички знаете колко се трудиха, затова няма да говоря за тяхното великодушие и за тяхната преданост. Понякога си мисля, че са жени воини, друг път, че са предрешени ангели. Но нека тази вечер да прием за тях като за жени от най-висш ранг, жените от имението Кавендън!

Чарлс вдигна чаша и всички вдигнаха на здравица, включително петте млади дами, които с усмивки се чукнаха една с друга.

* * *

Няколко дни след Коледа Майлс се тревожеше не на шега, докато отиваше към къщата на Шарлот в края на парка. Сесили живееше там през половината от времето, което прекарваше в Кавендън. Доста често оставаше в неговия апартамент в южното крило. Баща му и Шарлот никога не си затваряха очите. Сега отиваше при Сеси да я убеди да се върне с него в голямата къща. Незабавно.

Пърси Суон, главният пазач на дивеча, го предупреди преди малко, че се задава снежна буря. Майлс не искаше Сесили да остане изолирана в къщата в края на парка.

Тя щеше да спори, да се противи с аргумента, че родителите й Алис и Уолтър живеят отсреща през селската улица. Независимо от това той нямаше да приеме отказа й.

Когато влезе в къщата, Сесили обличаше палтото си и чантата, която носеше на гръб, беше приготвена.

— Здравей, скъпа, виждам, че ме очакваш — усмихна ѝ се той.
— Сигурно е по телепатия.

— Да, по телепатия е — подсмихна се тя. — Майка ми дойде да ме види. Каза, че Пърси е предупредил селяните за времето, което се очаква, и според нея аз трябва да бъда с теб, като се има предвид положението...

Тя на мига замлъкна, съзнавайки, че щеше да се издаде.

Майлс се намръщи.

— Какво положение?

— Снежната буря, глупчо — импровизира тя и продължи: — Майка ми каза на Пърси, че трябва да направи нещо за Джинивра, за нейните родители и братя. В техните каравани може да измръзнат, опасно е.

— На Пърси обикновено му идват добри идеи, така че ще направи, каквото му е заръчала майка ти. Забелязах, че напоследък не отпътуват през зимата. Само за да съм сигурен, ще напомня на Пърси. Може да ги настани в някое от незаетите стопанства наблизо. Ще бъде по-безопасно за тях, ако ни връхлети буря.

* * *

Бурята не се разрази през този ден.

За няколко дни времето се проясни. Но в петък на 28 декември Майлс погледна през прозореца на спалнята и ахна. Цялата земя беше покрита със сняг, който искреше на мразовитото слънце. Имаше огромни преспи, оголените чернеещи се дървета бяха изчезнали под дебелия сняг, който огъваше клоните им.

Като вдигна очи към побелялото небе, с внезапна тревога разбра, че всеки момент ще завали сняг отново. Веднага се сети за северното крило. Покривът беше поправен, но в много от стаите имаше тежки проблеми, които изискваха ремонти с години.

Обърна се към Сесили, която още спеше, и тихо се вмъкна в банята. Беше едва шест сутринта, но знаеше, че трябва да се облече и да слезе долу колкото е възможно по-скоро. Щеше да има нужда от него без съмнение.

* * *

Завари баща си в трапезарията. Закусваше с Хюго и Пол. И те бяха разтревожени като него и обсъждаха какви мерки да вземат.

— Ти какво мислиш, Хенсън? — попита Майлс, докато икономът му сервираше закуската.

— Да спуснем платната — отговори Хенсън. — Мисля, че през следващите няколко дни бурята ще ни хване в капан. Работниците ще разчистват снега около къщата. Но ни очаква тежка седмица, господин Майлс.

* * *

Прогнозите се оказаха верни. Навалия още сняг. И заради силния вятър от морето, който духаше над полята, снежните преспи се заледиха.

Семейството се въоръжи с търпение. Джеймс и Дулси бяха заминали на 27, след втория ден на Коледа. Бяха обещали да посрещнат Нова година с неговите сестри Руби, Долорес и Фей, също и с Феликс и Констанс Ламбърт. Но Дидри, Пол и Робин, техният малък син, останаха. Останаха и Ванеса и Ричард Бауърс.

Чарлс намери подходящ момент и покани Ричард в библиотеката да поговорят. Разказа му за Клариса Мелдрю и какво са научили за нейния непочтен баща.

Ричард нямаше нищо против да обсъдят въпроса и потвърди, че слуховете горе-долу са верни. Мелдрю не беше още задържан, но според Ричард щяха да го арестуват, при това относително скоро. Трябваше преди това да се анализират доказателствата и да се привлекат свидетели.

Чарлс беше доволен, че поговори със съпруга на сестра си. Ако арестът на Мелдрю не осигуреше развод на Майлс, финансовият крах на баща й щеше да остави Клариса на тяхното снизхождение. Тя щеше да има нужда от пари и покрив над главата си. Чарлс вярваше, че този път Майлс разполага със силни аргументи.

По време на снежната буря и пленничеството в къщата Сесили прегледа документите си. Отчетите на Дороти бяха точно формулирани и подробни и само от един поглед ставаше ясно какво се е случило в магазините и в бутиците в „Харт“.

Партньорството с Ема Харт се оказа много успешно. Двете жени се разбираха, имаха едни и същи идеи, свързваха ги още трудолюбието и отговорността, характерни за йоркширските жени, предприемчивостта, амбицията и дисциплината.

За нейно голямо учудване булчинските магазини бяха истинска сензация. Дотолкова, че Сесили се захвана да произвежда тиари, подходящи за съответната рокля и було. Досега беше купила четири ценни диамантени диадеми от бижутата на Ингам. Направи им копия от кристал и стъкло и ги продаде много бързо. Както изглежда, всяка булка искаше да бъде принцеса или кралица с блестяща корона.

Колекцията на Сесили Суон от бижутата на Кавендън също беше страхотен хит, макар че това не я изненада. Производителят беше един от най-добрите в Англия и изделията му бяха превъзходни. Смяташе да наеме и друг производител от Париж, чиито бижута на вид бяха толкова свършени, че жените взимаха камъните за истински.

Идеята на Дулси за дамски чантички за вечерни и дневни тоалети, за брошки на шапките и обувки също донесе огромни печалби. Когато Сесили се учуди, Дулси обясни:

— Така е, защото младите жени с по-малко пари от твоите клиентки от хайлайфа могат да си позволят тези аксесоари. После ще се фукат, че в гардероба си имат нещо от Сесили Суон. Затова трябва да проектираш нова колекция от фуркети с копринени бели рози, а може и в други цветове.

Сесили не пренебрегна съвета ѝ; Дулси ѝ даваше идеи, помагаше ѝ по най-различни начини с пласмента на стоките, като същевременно управляваше и своята галерия.

Тъй като искаше през деня да бъде с Джеймс, той отмени своите матинета, или посрещаше гости между другото в театъра, а тя нае опитен търговец на произведения на изкуството — Мелани Окшот, която беше в занаята от двайсет години. Мелани доведе и младата си

асистентка Бетани Армтидж и двете вършеха чудесна работа, управлявайки галерията на Дулси Ингам-Брентууд.

Сесили вдигна поглед, когато на вратата се почука и Шарлот влезе в малката всекидневна, където племенницата ѝ работеше, когато беше в Кавендън.

— Помислих си да ти предложа едно малко разнообразие, ако искаш, разбира се.

— Обичам разнообразието, лельо Шарлот. Какво си намислила?

— Обиколка на трезора в сутерена. Убедих Чарлс да продаде още от бижутата на Ингам и се чудя дали би създала втора колекция.

— Да, бих изработила втора колекция. Това е прекрасно. С удоволствие ще разгледам трезора.

— И аз така предположих. Но първо да обядваме.

Всички бяха вече насядали около масата и поздравиха Шарлот и Сесили, когато влязоха в трапезарията. Майлс се усмихваше, Сесили също му се усмихна.

— Добри новини, мила моя. Снегът започва да се топи — съобщил ти, — времето се затопля и ще рукнат отвсякъде води.

Дидри каза:

— Не ми е приятно да те тревожа, Майлс, но тази сутрин забелязах няколко малки петна от теч на тавана на моята баня. Обърнах внимание на Хенсън, но трябва да знаеш, че къщата се нуждае от още един оглед.

— Проклятие! — викна той, после се усети и прибави:

— Извинявай, папа.

— Тед и неговите работници ще поправят всичко — успокои го Чарлс. — Гледай да не се нервираш толкова много.

Прислужниците влязоха и сервираха супа с къри и топли франзели. Майлс се зарадва.

— О, колко хубаво! Умирам за тази супа, Хенсън.

— Готвачката я сготви специално за вас — прошепна Хенсън, докато се навеждаше да му налее бяло вино. — Но не казвайте на никого. Вие сте любимец на готвачката.

По едно време Майлс се обърна към Сесили:

— Добре ли си, Сеси? Изглеждаш необичайно бледа. Забелязах, че почти нищо не хапна.

— Не се чувствам много добре — отговори тя и като погледна Шарлот, прибави: — Ще ме извиниш ли, лельо Шарлот? Мисля, че трябва да полегна в стаята си.

— Разбира се, Сеси. Да дойда ли с теб? — предложи тя.

— Не, благодаря.

Майлс също стана.

— Ще придружа Сеси. Папа, Шарлот, моля да ме извините.

Чарлс каза:

— Помогни на Сесили. Ако трябва да повикаме д-р Леард, съобщи ми. Мисля, че ще може да дойде. Пътищата са разчистени от снега.

— Благодаря.

Майлс хвана под ръка Сесили и я поведе навън към южното крило.

— От Нова година насам не приличаш на себе си. Да не ти се е разболяло тумбачето?

— Не — отговори Сесили и се хвана за ръката му, докато изкачваха стълбите. Като влязоха във всекидневната, тя отвори прозореца и вдъхна свежия въздух. — Ето, така е по-добре. — Обърна се към него. — Майлс, трябва да ти кажа нещо.

Той я погледна любопитно. Тонът ѝ беше много странен.

— Какво има, скъпа? — Отиде до прозореца и се взря в нея. — Виждаш ми се малко отслабнала, някак светнала.

— Може би съм хапнала повече мазна храна по празниците — каза Сесили. — Но всъщност мазната храна няма нищо общо със състоянието ми. — Пое дълбоко дъх и продължи: — Бременна съм, Майлс, в десетата седмица съм. Нося твоето бебе.

Майлс замръзна като статуя със зяпнала уста. Загуби ума и дума. След това сините му очи грейнаха и на лицето му се появи огромна усмивка. Прегърна я и я притисна силно към себе си. После се отдръпна и зацелува страните, челото, носа ѝ. Пак я прегърна.

— Ураааа! Ще си имаме бебе! — извика.

Сесили се разсмя с него и после каза тихо:

— Детето ти ще бъде незаконно, ако не се разведеш до лятото.

— Ще се разведе! Не се тревожи! Повече от всякога съм настроен да приключа с този въпрос. Папа докрай ще бъде до мен, не се страхувай.

— Значи не се тревожиш заради това, че не сме женени?

— Луд съм, но не и разстроен. Това е нашето първо бебе. — Посегна към нея, поколеба се и попита: — Мога ли да пипна коремчето ти, моля те, Сеси?

Тя се усмихна.

— Още нищо не се усеща. Но можеш да пипнеш моето коремче.

Той поглади няколко пъти корема ѝ и се поинтересува:

— Какво чувстваш? Имам предвид там вътре. Чувстваш ли, че расте?

— Чувствам се различно, тялото ми се променя, гърдите ми набъбнаха леко, понякога ми се повдига от храната, както днес на обед.

— Ходи ли на преглед?

— Разбира се. В деня, преди да дойдем тук за Коледа. Лекарят потвърди моите предположения.

— Да се обадя ли на д-р Леард? Може би трябва да те прегледа.

— В момента наистина съм добре. Само трябва да внимавам с пикантната и мазната храна, също така да ям по-малко. Пък и ако повикаш д-р Леард всички ще разберат, че съм бременна.

Майлс прехапа устна, за да не избухне в смях. Преглътна и каза:

— Виж, Сеси, никой не се заблуждава, че си играем на топчета тук. Повечето хора, които познаваме, са съвсем наясно, че връзката ни е сериозна.

Тя се усмихна на себе си и седна.

— Кога ще се обадиш на Клариса? Вече е четиринайсети януари. Нима не се е върнала?

— Не съм ти казвал, обаче всеки ден ѝ звънях по два пъти, но никой не отговаряше. Папа се съгласи, че се налага да се срещнем с нашите адвокати и да предприемем легални мерки. Може би ще я накараме да действа.

— Сигурно ще се съгласи охотно, ако приберат баща ѝ на топло — промърмори Сесили.

— В края на краищата така ще стане. Тя ще остане без пари и ще разчита на мен. Не се тревожи, всичко ще се нареди.

— Надявам се, Майлс. Не искам първото ми дете да е незаконно. Искам синът ти да е твоят законен наследник.

— Вярвай ми, вярвай в мен, любов моя, Сесили Суон, скоро ще бъдеш Сесили Суон-Ингам.

* * *

Хюго имаше хоби, на което всеки от семейството се подсмиваше. Беше съвсем невинно, но той се забавляваше. Обожаваше да чете вестници, особено онези със сензации.

И така, всяка неделя сутрин се оттегляше в своя кабинет в южното крило, затваряше се и до обяд се „заравяше“ във вестниците, както сам казваше.

Не беше по-различно и в тази неделна януарска сутрин. Хюго се настани на канапето пред камината и започна да чете. Винаги четеше първо неделния „Таймс“ и като погледна заглавната му страница, се изпъна като струна. Прочете заглавието още веднъж, остави вестника и скочи на крака.

Излезе на бегот от кабинета и отиде до спалнята на Майлс. Почука тихо и Майлс веднага му отвори с пръст на устните.

— Ш-ш-шт.

Майлс излезе навън и обясни:

— Искам Сесили да поспи. Много е изморена. Затова не слезе на закуска.

Хюго кимна, хвана ръката на Майлс и го повлече след себе си.

— Ела! Трябва да ти покажа нещо.

ШЕЙСЕТА ГЛАВА

Хюго заведе Майлс в библиотеката и му подаде неделния „Таймс“.

— Виж, Майлс, и го прочети.

Зачуден, Майлс взе вестника от зет си и зяпна заглавната страница. Заглавието все едно го прониза между очите:

Пер е пострадал в ужасяваща лавина.

Дъщерята е загинала с още четирийсет и един човека.

Шамони, Франция, 6 януари 1929 г.

Лавина се е откъснала вчера от Мон Блан и е убила четирийсет и двама души, и ранила трийсет други. Между загиналите са дъщерята на финансовия магнат и пер на кралството лорд Мелдрю и нейния годеник господин Филип Морис, френски финансист. Бащата на госпожа Ингам е сериозно ранен, но животът му по първоначални сведения е въвн от опасност. Лорд Мелдрю и неговата компания не са били на пистата, а в кабинка на ски лифта, който се е спускал от върха. Лифтът е бил ударен от грамадна маса сняг, която връхлетяла с такава скорост, че е скъсала въжетата. От полицията дадоха изявление, че лорд Мелдрю е жив като по чудо.

Няколко очевидци разказват, че докато вървели през града, чули боботене и силен тътен. Огромни разломи се появили по склоновете на Мон Блан; половината планина била набраздена от ивици широки стотици метри. Пластове сняг се спускали с главоломна скорост, помитайки всичко по пътя си. Предполага се, че много скиори по пистите са затрупани под снега.

Лифтът е бил ударен от няколко огромни снежни вълни, които го откъснали от въжетата и той бил запокитен към земята. Всички загинали, освен британския магнат.

Други англичани, загинали в лавината: госпожа Джеси Грийн, господин Питър Пулън...

Майлс престана да чете, тъй като не познаваше никое от изредените лица. Зяпна Хюго, клатейки недоумяващо глава, и каза:

— Не е била в Швейцария, а във Франция, и то не с друг, ами с годеник. Трудно е да се сгодиш, когато имаш съпруг, дори от дълго време да сте разделени. — Майлс притисна ръце към очите си. — Каква ужасна смърт.

— Потресаваща — каза Хюго. — Твоето и името на баща ти не се споменават, но „Таймс“ е сериозен вестник и се обзалагам, че журналисти от други вестници ще захаят стръвно историята. Така че се подготви за скандални писания. Може би е по-добре Сесили да остане тук, вместо да се върне в Лондон, докато се забрави. Но мисля, че ти и Чарлс трябва да отидете в Лондон. Онази къща е ваша. В Лондон ще защитиш Сеси.

— Разбрах, Хюго. Благодаря за съветите и благодаря, че ми даде вестника. Ужасно е да се чете, ужасен начин да умре човек, но...

Той въздъхна. Какво можеше да каже повече?

— Така е, Майлс. Думите са излишни, знам. — Прегърна Майлс здраво и промърмори до ухото му: — Свободен мъж си. Лоша работа, но те освобождава от веригите.

— Ще се върна при Сесили, после ще потърся папá да му кажа.

— Ако не възразяваш, ще му дам „Таймс“.

— Моля те, дай му го да го прочете. Аз трябва да отида при Сесили.

Майлс отиде във всекидневната на своя апартамент и седна на дивана за малко. Беше леко замаян от преживяния шок.

Клариса беше мъртва.

Не беше си представял подобно развитие на нещата дори в най-разюзданите си мечти, на никого не би го пожелал, колкото и мъчително да се беше чувствал. Каква ирония, че нейният двуличен баща мошеник беше оцелял. Каква странна съдба. Но нямаше съмнение, че Мелдрю ще прекара много години в затвора. Пък и там му беше мястото.

Долови шум и като вдигна поглед, видя Сесили на вратата на спалнята по пеньоар. Гледаше го вторачено.

— Не си ме събудил за закуска.

— Да, понеже снощи беше капнала от умора. — Отиде при нея, прегърна я през раменете и я отведе до дивана. — Седни до мен. Трябва да ти кажа нещо, скъпа.

Сесили се отдръпна и го погледна.

— Какво се е случило. Ужасно сериозен си, дори мрачен. Какво има, Майлс?

Той разказа дописката от вестника.

— При Хюго има и други вестници, Сеси. Ще говоря с татко, после ще прегледам и тях. Според Хюго все някъде ще споменат и нас и трябва да отидем в Лондон. И че за теб е по-добре да останеш в Кавендън, докато отмине бурята. Възможно е да потърсят мен или татко за интервю.

Сесили кимна.

— Да си кажа честно, чувствам нужда да остана тук две седмици. Имам спешна работа и ми е необходимо... спокойствие, а в Кавендън винаги съм, спокойна... — Гласът ѝ заглъхна, после бавно изрече: — Каква ужасна смърт!

* * *

Естествено вестниците започнаха да обсъждат историята. Хиляди думи се изписаха за Клариса Мелдрю, за нейния баща финансов магнат, за съпруга ѝ Майлс Ингам, с когото отдавна е била разделена, за неговия баща шестия граф Мобри, за любовницата на съпруга Сесили Суон. Ровеха се в калта и пишеха врели-некипели, а на Ингамови не им пукаше. Нито на младата жена с името Суон. Частица от нейния любим Майлс растеше в нея.

— Кой беше казал онази великолепна фраза: „Публикувай и бъди проклет“. Хич не ме интересува какво пишат. Знам кой съм и какъв съм — каза Чарлс един ден на Майлс. — Несполучливият брак на сина ми не ме определя. Какъв съм като човек ме определя.

— Съгласен съм, и да ти кажа честно, папа, не мисля, че историите във вестниците бяха толкова противни, по-скоро Мелдрю си

изпати. И защо не? Той е престъпник.

Чарлс кимна.

— Добре, че събра на среща нашите адвокати с нейните и се потвърди твоята собственост на къщата в Кенсингтън. Предполагам, че не искаш да живееш там, нали не греша?

— За бога, не! Ще я продадем, ако не възразяваш.

— В никакъв случай. Парите ще ни помогнат да запустим всички тези проклети течове и кой знае още какво. Баща ми обичаше да казва, че Кавендън е крадец и беше прав.

* * *

— Благодаря, че ми позвъни, чичо Хауард — каза Сесили. — Че ме държиш в течение. Майлс държи да знае всичко, което става.

— Обещавам, че ще ти се обаждам за важни новини. Доколкото разбрах, Мелдрю ще бъде пратен в затвор, щом оздравее. Пред болницата пазят полицаи. Няма как да се измъкне, финансовата полиция е поела неговия случай. Ще лежи с години.

— Заслужава го — отвърна Сесили.

— С нетърпение очакваме сватбата, Сеси. Ето леля ти Доти, която напирала да говори с теб.

— Здравей, Доти. Съжалявам, че още съм в Йоркшир, но д-р Леард настоява да почивам малко по-дълго.

— Не бързай, милото ми момиче. Аз държа фронта. Дулси също ще идва, и Дидри помага, когато закъсаме. Както и да е, исках само да те зарадвам, че роклята ти е готова. Лейди Дилейси може да я донесе утре. Да ти я пратя ли по нея?

— Много добре, Дороти. Нямам търпение да я видя.

— А пък аз нямам търпение да те видя облечена с нея в църквата в Кавендън, когато се венчаваш за любовта на живота си.

Сесили се разсмя.

— Не вярвах, че някой ден ще чуя тези думи... венчавам се за любовта на живота си.

— Нали знаеш какво казва Шарлот: „Каквото е писано, ще се сбъдне“. А тя знае какво говори.

После се сбогуваха, и тъкмо Сесили затвори, когато чу, че вратата на гостната се отваря.

— Мога ли да вляза? — попита лейди Гуендолин. — И да погалья коремчето? — Тя влезе и добави: — Нося ти сватбен подарък, Сеси. Надявам се да ти хареса.

Подаде ѝ малка кутийка, опакована красиво, и седна на един стол.

— Колко сте мила, лейди Гуендолин. Благодаря.

— От утре лельо Гуендолин, Сеси. Ще станеш член на семейството.

Сесили пак ѝ се усмихна, развърза бялата панделка и отвори малката кутийка от червена кожа. Вътре имаше ягода, цялата от рубини, с листенца и стъбълце, осеяни с диаманти.

— Колко нестандартно и невероятно красиво — възкликна младата жена, като извади бижутото и го заразглежда.

— Това е един от подаръците на съпруга ми, защото обожавах ягоди със сметана. И още обожавам. Нямам нищо против да направиш копие за колекцията в „Харт“.

Сесили се разсмя, стана и целуна дамата — глава на рода Ингам, която открай време обичаше.

* * *

Сватбата беше скромна, поканени бяха само роднини, затова имаше достатъчно място в малката църква в имението Кавендън. Сесили носеше рокля, чийто модел беше по нейна идея, така че да крие състоянието ѝ. Взе за модел роклята, която уши на Дафни.

Наподобяваше френски неокласически стил, с дълги ръкави, висока талия и богат набор отпред. Беше от лавандуловосиня коприна, а палтото хармонираше по цвят. Бяха дълги малко под коленете. Шапката ѝ беше малка, като на Жулиета, мода, която Сесили наложи.

Четирите „Д“ я съпровождаха и дори я досмеша, понеже всички бяха със сини рокли, за да отиват на очите им.

Майка ѝ Алис настоя да я вземат от бащината ѝ къща и Сесили се съгласи, че това е най-редно.

Сватбата беше през март, понеже Майлс отказа да чака повече, и Сесили нямаше нищо против. Копнееше да носи халката, която той щеше да ѝ сложи след всичките тези години.

— И след три предложения — беше му намигнала тя.

Брат ѝ Хари, Хюго, Пол Драмънд и Джеймс Брентууд бяха шафери, и както беше прието, реверите им бяха закичени с йоркширските бели рози от герба на рода Ингам. Майлс помоли баща си да му бъде кум и шестият граф с най-голяма радост се съгласи.

За пореден път църквата беше затоплена с парафинови горелки и отрупана с красиви цветя, когато Сесили тръгна по пътеката към олтара под ръка с баща си Уолтър Суон. Като че ли сънуваше, когато най-после стигна до олтара, заобиколен от великолепно витражи. Денят беше слънчев и светлината нахлуваше през стъклата като многоцветна дъга.

Когато трябваше да каже „Да“, гласът на Сесили леко потрепери, защото дълбоко в себе си не вярваше, че някога ще се омъжи за Майлс. Твърде много пречки имаше пред техния брак.

Когато неговият глас се извиси в църквата, ясен и силен, очите ѝ се напълниха със сълзи. След това той я целуна и я притисна до себе си. Чуваше как сърцето му бие до нейното, туптящо в съзвучие с неговото.

— Женени сме, Сеси — прошепна той и гордо я поведе по пътеката под звуците на „Ето, булката идва“.

* * *

Селяните бяха отвън махаха, ръкопляскаха, надаваха радостни възгласи, хвърляха конфети и розови листенца, които вятърът разнасяше. И първият човек, когото очите на Сесили различиха, беше Джинивра, циганката, облечена с рокля на Сесили, с бяла панделка в косите.

— Трябва да спрем — каза Сесили на Майлс и той кимна, като видя момичето.

Джинивра им се усмихна, черните ѝ очи заблестяха и тя подаде на Сесили един лист.

— Подарък за теб — каза тя. — Виж. Погледни го.

Сесили го погледна и видя четвъртата кутия с птиче, кацнало върху нея. С особен, неравен почерк, беше написано: „Законите на Суон“. Сесили веднага разбра. Спомни си това изображение, което Джинивра нарисува в прахта с пръчка преди много години. Загледа Джинивра и повтори: „Законите на Суон“, което прозвуча като въпрос. Циганката наклони глава на една страна и сложи ръце върху корема си.

— Бебето Суон ще управлява рода Ингам — каза тя и им изпрати въздушни целувки. После хукна към полята. Сесили разбра, че кутията е Кавендън, а птичето представлява лебед.

Продължиха по пътеката, съпровождани от възгласите и ръкоплясканията на селяните.

Сесили обясни:

— Момче е. Нося твоя наследник, Майлс.

— Това ли искаше да каже? — попита той.

— Да. И аз й вярвам.

* * *

По-късно същата година през един слънчев юлски ден на 1929-а започнаха родилните мъки на Сесили в Кавендън Хол. Беше закон един Ингам да се роди в къщата. От селото дойдоха акушерки да помагат за раждането на бебето.

Макар че болките й продължаваха вече десет часа Сесили не се тревожеше. Това беше нейното дете, детето, което Майлс й даде, такъв грамаден и прекрасен подарък, като търпеливата му любов. Когато бебето най-после се появи, се видя, че е момченце. Кръстиха го Дейвид Чарлс Уолтър Суон Ингам, на неговия праядо Дейвид, петия граф, на дядо му Чарлс и на дядо му Уолтър, бащата на Сесили.

— Колко е прекрасен — каза й Майлс, докато стояха след няколко седмици пред църквата в имението в деня на кръщенето.

— Като баща си — отвърна Сесили. — Какъвто бащата, такъв и синът.

Майлс се наведе и я целуна по страните.

— Благодаря ти, Сеси, благодаря на Бога, че всичко стана по реда си — прошепна той и тя беше съгласна с него.

* * *

Хюго, Пол и брат му Тим бяха се настанили в кабинета на Хюго в Кавендън. Тим беше ходил в Париж по работа и беше донесъл обезпокоителни новини, когато снощи пристигна в Йоркшир.

— Разцвет и криза. Обичайната история. Големи спекулации, неразумни инвестиции, даваш доверието си на непочтени бизнесмени, борсови посредници и всякакви такива. Най-изгодни са големите сделки, така ни уверяват. Те управляват света. Ето какво се е случило и Уолстрийт няма да регулира процеса, както добре ви е известно — Тим въздъхна. — Виждам, че се задава. Сривът на Уолстрийт. Съвсем скоро.

— Това е много тревожно — отбеляза Хюго. — Днес е деветнайсети септември. Кога се очаква този срив?

— Не съм съвсем наясно. Въртят се спекули, купуват се акции, сключват се безразсъдни сделки, продава се и се купува, и бог знае какво ще се случи. Но вие двамата нали сте си опекли работата? — Тим погледна брат си Пол, после Хюго. — Не играете на борсата на Уолстрийт.

Пол потвърди.

— Аз изтеглих инвестициите си оттам.

Хюго кимна.

— Продадох много от ценните си книжа и преместих парите на Лондонската стокова борса. Инвестирал съм част от парите на Бен Силвър на Уолстрийт, но не много. Защо?

— Много други банкери са съгласни с мен, че Уолстрийт ще фалира. И това ще се отрази на целия свят. На практика ще доведе до икономическа криза... до световна икономическа криза.

— Да се надяваме, че няма да се случи.

* * *

Беше петък следобед, дваисети септември. Всички се радваха на уикенда. Времето беше прелестно, като сиромашко лято. Сесили и Майлс седяха на терасата, когато Чарлс излезе при тях. Изглеждаше

ужасен и Сесили веднага разбра, че се е случило нещо. Нещо много лошо. Шарлот го последва. Лицето ѝ беше бяло като тебешир и тя беше неспокойна.

Майлс веднага стана, подозирайки неприятности.

— Нещо лошо ли се е случило, папá? — попита, после погледна Шарлот, чието изражение издаваше колко е напрегната. В очите ѝ се таеше страх.

— Новините не са лоши, Майлс, катастрофални са. Хюго ми каза, че Лондонската стокова борса току-що официално е обявена във фалит.

— Боже мой, защо? Какво се е случило? — извика Майлс безкрайно изненадан.

— Предизвикал го е човек на име Кларънс Хатри, който лежа в затвора за фалшификации и измами. Очевидно пазарът е бил нестабилен дни наред. Период на продажби, купуване, пълна лудост.

— Това какво означава за нас? — попита Сесили, поглеждайки първо Майлс, после Чарлс.

— Изгубихме много пари — отговори Чарлс.

— Напълно ли сме ликвидирани? — попита остро Майлс, опасявайки се от най-лошото.

— Не съвсем, но изгубихме голяма част от нашия капитал.

— Това какво означава за нас? — повтори въпроса си Сесили. — Разорени ли сме? Династията Ингам ще западне ли?

— Искрено се надавам това да не ни застигне — отговори Чарлс с напрегнат тон. — Но ще бъде много трудно. Ще трябва веднага да спрем реставрацията. И да сме сигурни, че ще можем да плащаме данъците, да поддържаме имението, да плащаме на персонала.

— А какво стана с парите, които дадох за бижутата?

— Бяха оползотворени. Нови покриви стотици квадратни метри. Нови подове. Укрепване на основите. Знаеш всичко това. Плюс данъци върху приходите.

— Разорени ли сме, папá? — попита Майлс.

— Не напълно. Защото Сесили купи бижутата на Кавендън, а Дулси продаде картините ни в нейната галерия. Но ще се наложи да затегнем коланите. И да продадем още от имуществото си.

Чарлс изглеждаше толкова депресиран, че Сесили се подвоуми дали им казва истината. Изведнъж я обхвана огромно възмущение, но

веднага се разсея. Вместо това почувства твърда решимост да направлява сама съдбата си. Скочи на крака, взе бебето от мъничката му люлка и слезе тичешком по стълбите към ливадата. Застана пред къщата и се загледа в нея.

Майлс се спусна след Сесили.

— Какво правиш? — извика озадачен и разтревожен от странното ѝ поведение.

Тя не му отговори. Обърна бебето към къщата, като му я сочеше.

— Един ден ще бъдеш твоя — извика тя. — Ще бъдеш господар тук. Първият Суон, който ще застане начело на династията Ингам. Ще бъдеш твой, обещавам ти. Каквото и да струва. Кавендън ще бъде твой по право. Предречено е. Това е твоето наследство. И не само този величествен дом, но много повече. — Сесили млъкна, огледа парка и обърна бебето към себе си. Продължи със силен и решителен глас: — Хиляди акра земя, прочутото езеро с лебедите, три села с техните обитатели, за които трябва да се грижиш и да ги пазиш, които зависят от теб. Титла отпреди двеста години. Ще бъдеш един от най-високопоставените графове на Англия. Осмият граф Мобри след баща ти. Това е династия, която трябва да защитаваш с живота си.

Майлс, който слушаше думите ѝ, беше смаян и поразен. Видя, че тя беше преbledняла, забеляза колко е неумолима, забеляза и решителността в нейните странни лавандуловосиви очи, едва доловима безпощадност, която веднага се разсея. Изпълни се с благоговение пред нейната сила и нейното чувство за дълг.

Като гушна бебето, Сесили се обърна към Майлс:

— Вярвам във всичко, което изрекох, Майлс. Ще се борим и ще работим. И ще запазим Кавендън. Дължни сме. Заради теб и заради това момченце... наследникът, за когото копнееше.

Сесили замълча и се приближи до Майлс.

— Най-после си мой съпруг. Родих ти това момче, твоя наследник. Ще застанеш ли до мен да се борим за всичко това?

Майлс прегърна жена си и детето си и ги притисна силно до себе си, изпълнен с любов и благодарност. Това беше неговото семейство.

— Да — каза той.

И изпълни обещанието си.

Издание:

Автор: Барбара Тейлър Брадфорд

Заглавие: Задава се буря

Преводач: Нина Рашкова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Симолини 94“

Редактор: Лилия Анастасова

Художник: Димитър Стоянов - ДИМО

ISBN: 978-954-409-369-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2566>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.